

Kerstin Gier

Culorile Dragostei

Vol. 3 - Verde De Smarald

Prolog.

Belgravia, Londra

3 iulie 1912

— O să rămână o cicatrice urâtă, spuse doctorul, fără să ridice privirea. Paul râse strâmb.

— Da, dar e de preferat amputării pe care a prorocit-o doamna Preagrijulie aici de față.

— Ce glumă bună! Pufni Lucy. Eu nu sunt exagerat de grijulie, iar tu... domnule Prostesc-de-Necugetat, lasă-te de glume! Știi prea bine cât de repede se pot infecta astfel de răni, ca să nu mai vorbim de faptul că, în vremurile astea, trebuie să fii fericit dacă supraviețuiești. Nu există antibiotice, iar medicii sunt cu toții niște cârpaci ignoranți.

— Mda, vă mulțumesc frumos, spuse doctorul, ungând rana proaspăt cusută cu o pastă maronie.

Ustura ca naiba, iar Paul cu greu își putu stăpâni o grimasă. Spera doar să nu fi pătat șezlongul cel bun al lui Lady Tilney.

— N-aveți dumneavoastră nici o vină.

Paul observă cum Lucy se străduia să pară prietenoasă, încercând chiar să zâmbească. Un zâmbet destul de feroce, dar, la urma urmei, intenția conta.

— Sunt convinsă că vă dați toată silința, spuse ea.

— Doctorul Harrison este cel mai bun, o asigură Lady Tilney.

— Și singurul..., murmură Paul.

Era, brusc, incredibil de obosit. În infuzia cu gust dulce, pe care i-o preparase doctorul, trebuie să fi fost și un somnifer.

— Mai presus de toate, cel mai discret, adăugă doctorul Harrison.

Brațul lui Paul fu bandajat cu o fașă albă ca zăpada.

— Și, ca să fiu sincer, nu-mi pot imagina ca, în optzeci de ani de-acum încolo, rănilor provocate de tăieturi și de înjunghiere să se trateze altfel de cum le-am tratat eu.

Lucy inspiră adânc, iar Paul ghici deja ce avea să urmeze. Din coafura ei înaltă se desprinsese o buclă, pe care, cu o expresie agresivă, Lucy o trecu pe după ureche.

— Da, luat în mare poate nu, însă, dacă bacteriile... deci, acestea sunt niște microorganisme, care...

— Încetează odată, Luce! O întrerupse Paul. Doctorul Harrison știe foarte bine ce sunt bacteriile!

Rana încă îl ustura cumplit; în același timp se simțea așa de epuizat, încât nu-și dorea decât să poată închide ochii și să ațipească puțin. Dar asta n-ar fi făcut decât s-o înfurie și mai tare pe Lucy. Deși ochii ei albaștri scânteiau de furie, ascundeau de fapt doar îngrijorare și – ceea ce era și mai rău – teamă, iar el știa bine asta. De dragul ei, Paul trebuia să-și ascundă atât starea fizică precară, cât și propria disperare. Așadar, continuă pur și simplu să vorbească.

— La urma urmei, nu suntem în Evul Mediu, ci în secolul XX, secolul descoperirilor inovatoare. Primul EKG este deja o descoperire veche, de câțiva ani se cunoaște deja agentul patogen al sifilisului și s-a descoperit și un tratament împotriva acestuia.

— Se vede că cineva a fost foarte atent la orele de mister.

Acum, Lucy arăta de parcă ar fi fost gata să explodeze în orice clipă.

— Frumos din partea ta!

— Iar anul trecut, o anume Marie Curie a primit Premiul Nobel pentru chimie, interveni și doctorul Harrison.

— Și ce-a mai inventat ea? Bomba atomică?

— Uneori ești îngrozitor de incultă. Marie Curie a descoperit radio...

— Ah, ține-ți pliscul!

Lucy își încrucișase brațele la piept și-l privea acum furibundă pe Paul, fără să observe privirea muștrătoare a lui Lady Tilney.

— Ți-aș spune eu unde să-ți bagi prelegerile în clipa asta! Ai! Fi! Putut! Să fii! Ucis! Ești atât de amabil să-mi spui cum aș putea să previn această catastrofă fără tine? În momentul acela, vocea îi explodează. Sau cum aș putea să mai trăiesc fără tine?

— Îmi pare rău, prințesă.

Habar n-avea cât de rău îi părea.

— Pah, făcu Lucy. Nu e nevoie să faci fața asta de câine bătut.

— N-are nici un rost să vă preocupați de ceea ce ar fi putut să fie, copii, spuse Lady Tilney, clătinând din cap, în timp ce-l ajuta pe doctorul Harrison să-și pună instrumentarul la loc în geantă. A mers totul foarte bine, nu? Paul a avut noroc în nenoroc.

— Doar pentru că ar fi putut fi mai rău de-atât nu înseamnă că a mers totul bine! Strigă Lucy. N-a mers nimic bine, absolut nimic! Ochii i se umplură de lacrimi, iar lui Paul aproape i se frângea inima privind-o. Suntem deja de trei luni aici și nu am reușit nimic din ceea ce ne-am propus, ba dimpotrivă: am înrăutățit situația! Aveam, în sfârșit, nenorocitele alea de hârtii și Paul le-a dat. Așa, pur și simplu!

— Poate că m-am pripit puțin. Își lăsă capul să-i cadă pe pernă. Dar, în acel moment, am simțit pur și simplu că fac ce trebuie.

Și anume din pricină că exact în nenorocitul ăla de moment fusese la un pas de moarte. Nu lipsise mult ca lama spadei lordului Alastair să-l lichideze. Dar asta n-avea voie sub nici o formă să-i povestească lui Lucy. Dacă l-am avea pe Gideon de partea noastră, ar mai exista o șansă. De îndată ce va citi hârtiile, va înțelege care ne sunt intențiile. Spera el.

— Însă, nici noi nu știm exact ce e scris în hârtiile alea! Poate că e ceva cifrat sau... of, și nici măcar nu știi exact ce i-ai dat lui Gideon, zise Lucy. Lordul Alastair ți-ar fi putut aduce orice: facturi vechi, scrisori de dragoste, foi albe...

La asta se gândise și Paul de mult, dar faptul era deja consumat.

— Uneori trebuie să mai ai și un pic de încredere, murmură el, dorindu-și ca lucrul pe care tocmai îl spusese să fi fost valabil și pentru el.

Chiar mai mult decât gândul că era foarte posibil să-i fi dat lui Gideon niște hârtii fără valoare îl tortura varianta că băiatul s-ar fi putut duce cu acele hârtii direct la Conte de Saint-Germain. Asta ar fi însemnat că și-ar fi jucat ultima carte. Dar Gideon spusese că o iubea pe Gwendolyn, iar felul în care o spusese fusese cumva... convingător.

„Mi-a promis”, vru Paul să spună, dar nu reuși decât să șoptească ceva ininteligibil. Și oricum ar fi fost o minciună. Căci nu apucase să audă răspunsul lui Gideon.

— A fost o idee prostescă să ne dorim să colaborăm cu Alianța florentină, o auzi pe Lucy zicând. Ochii i se închiseră. Indiferent ce preparat îi administrase doctorul Harrison, efectul era extrem de rapid. Da, știu, continuă Lucy. A fost ideea mea prostescă. Ar fi trebuit să luăm noi înșine problema în mână.

— Copii, dar voi nu sunteți niște ucigași, spuse Lady Tilney.

— Credeți că e vreo diferență morală între a ucide pe cineva cu propriile mâini și doar a ordona cuiva uciderea?

Lucy oftă adânc și, deși Lady Tilney o contrazise cu vehemență („Fetițo, nu mai spune așa ceva! Doar nu ați ordonat uciderea nimănui; n-ați făcut decât să dați mai departe niște informații!”), păru deodată greu de îmbărbătat.

— Am făcut greșit absolut tot ce se putea face greșit, Paul. În trei luni, nu am făcut decât să irosim o grămadă de timp și banii lui Lady Margret și să implicăm în povestea asta mult prea mulți oameni.

— Sunt banii lordului Tilney, o corectă Lady Tilney. Ai fi uimită dacă ai afla pe ce altceva își aruncă el banii. Cursele de cai și dansatoarele sunt doar lucrurile cele mai nevinovate - nici nu va observa puținul pe care l-am folosit pentru noi. Și, dacă ar face-o, atunci ar trebui să fie destul de gentleman să nu scoată nici o vorbă despre asta.

— Iar eu, personal, aș fi fost dezamăgit dacă nu aș fi fost implicat, îi reasigură doctorul Harrison și mustăci. Viața mea tocmai devenea foarte plicticoasă. La urma urmei, nu dai chiar în fiecare zi peste niște călători în timp, care vin din viitor și știu totul mult mai bine. Și, fie vorba între noi, stilul

de conducere al domnilor de Villiers și Pinkerton-Smythe chiar te forțează să organizezi o revoltă în secret.

— Întocmai, spuse Lady Tilney. Acest egoist de Jonathan și-a amenințat soția c-o va înclui în casă dacă va mai continua să simpatizeze cu sufragetele. Apoi imită o voce bărbătească morocănoasă: „Ce-o să mai urmeze acum? Drept de vot pentru câini?”

— Păi, ăsta este și motivul pentru care l-ați amenințat c-o să-l pălmuiți, spuse doctorul Harrison. Apropo, acela a fost un ceai la care nu m-am plictisit.

— Dar nu a fost deloc așa. Eu am spus doar că nu pot garanta pentru ce va face mâna mea dreaptă în secunda următoare, dacă mai continuă să scoată asemenea ineptii.

— Dacă mai continuă să scoată asemenea tâmpenii, ar fi fost termenul mai potrivit, o corectă doctorul Harrison. Știu asta atât de exact deoarece m-a impresionat în mod deosebit.

Lady Tilney râse și-i oferă brațul doctorului.

— Am să vă conduc, doctore Harrison.

Paul încercă să deschidă ochii și să se ridice, pentru a-i mulțumi doctorului. Nu reuși niciuna, nici alta.

— Vă... mț... esc, bolborosi el cu ultimele puteri.

— Ce dracului i-ați pus în băutura pe care i-ați dat-o? Strigă Lucy după doctorul Harrison.

Acesta se opri în ușă și se întoarse către ea.

— Doar câteva picături de tinctură de morfină. Complet inofensiv!

Dar Paul nu mai auzi răcnetele revoltate ale lui Lucy.

30 martie 1916

Parola zilei: „Potius sero quam numquam.” (Titus Livius)

Deoarece, conform sursei noastre din Serviciile Secrete, Londra aștepta în zilele următoare noi atacuri aeriene din partea escadronului german de marină, am decis să aplicăm cu efect imediat protocolul de siguranță de gradul unu. Cronograful va fi plasat pe durată nedeterminată în arhivă, iar Lady Tilney, fratele meu Jonathan și cu mine vom elipsa împreună de acolo, pentru a reduce la trei ore timpul alocat zilnic în acest scop. Călătoriile în secolul al XIX-lea nu ar trebui să creeze vreo problemă în această incintă; rareori a stat cineva acolo pe timpul nopții, iar în Anale nu apare nici o consemnare despre vreo vizită din viitor, motiv pentru care se poate trage concluzia că prezența noastră nu a fost niciodată observată.

Așa cum era de așteptat, Lady Tilney nu a fost de acord să se abată de la rutina ei cotidiană, și, conform propriilor ei spuse, nu a putut găsi „nici o logică în raționamentul nostru”, însă, în cele din urmă, a trebuit să se supună deciziei Marelui nostru Maestru. Războiul cere, nu-i așa, măsuri speciale.

Elipsarea din această după-amiază în anul 1851 a decurs apoi surprinzător de pașnic, poate și pentru că grijulia mea consoartă ne-a dat inegalabilele ei prăjiturile pentru ceai, iar noi am evitat teme de discuție precum dreptul de vot pentru femei, având probabil încă proaspete în amintire dezbaterile aprinse din alte ocazii. E drept că Lady Tilney a regretat

că nu am putut merge la Expoziția Mondială din Hyde Park, însă, cum și noi am regretat la fel de mult ca dânsa acest lucru, nu am ajuns să ne certăm.

Cu propunerea ca, de a doua zi, să ne ocupăm timpul cu partide de poker, Lady Tilney ne-a arătat totuși până la urmă latura dumneaei excentrică.

Vremea astăzi: burniță ușoară pe o temperatură primăvărată de 16 grade Celsius.

A consemnat:

Timothy de Villiers, Cercul Inițiaților.

Unu.

Vârful săbiei era îndreptat direct înspre inima mea, iar ochii ucigașului meu semănau cu două găuri negre, care amenințau să înghită tot ce le-ar fi stat în cale. Știam că nu aveam nici o scăpare. M-am mișcat greoi și am făcut câțiva pași împiedicați îndărăt.

Bărbatul m-a urmat.

— Voi șterge de pe fața pământului ce nu este dorit de Dumnezeu! Pământul va musti de sângele tău!

Îmi stăteau pe limbă cel puțin două observații referitoare la aceste cuvinte atât de patetic horcăite (Să mustească pământul – ALO? Acolo era podea din gresie!), însă, din cauza panicii imense, nu am reușit să rostesc nici un cuvânt. Tipul oricum nu părea că mi-ar fi apreciat simțul umorului în contextul dat. Sau în oricare alt context.

M-am mai dat un pas înapoi clătinându-mă și m-am lovit cu spatele de perete. Adversarul meu izbucni într-un râs zgomotos. Mda, poate că avea totuși simțul umorului, dar unul un pic diferit de al meu.

— Acum ai să mori, demone! Strigă el și-și împlântă sabia în pieptul meu, fără alte formalități.

Am sărit în sus țipând. Eram leoarcă de transpirație și mă durea inima, ca și cum ar fi fost într-adevăr străpunsă de lama unei săbii. Ce vis tâmpit! De fapt – de ce mă miram oare?

Evenimentele din ziua precedentă (și din zilele anterioare ei) nu prea reprezentaseră condițiile ideale pentru a te cuibări confortabil sub păturică și a dormi somnul celor drepți. Lucrurile stăteau mai degrabă în așa fel, încât prin creier îmi colcăiau gânduri nedorite precum niște plante carnivore care se tot înmulțeau agresiv. Gideon n-a făcut decât să se prefacă. Nu mă iubește.

„Probabil că oricum nu trebuie să faci prea multe eforturi ca să i se arunce fetele la picioare”, îmi suna în minte, iar și iar, vocea suavă și gravă a contelui de Saint-Germain. Și: „Nimic nu este mai ușor de anticipat decât reacția unei femei îndrăgostite”.

Zău? Și cam cum reacționează o femeie îndrăgostită care a aflat că a fost mințită și manipulată? Corect: stă de vorbă ore în șir la telefon cu prietena ei cea mai bună, după care rămâne trează pe întuneric și se întreabă de ce dracu' a căzut victimă tipului ăștia, plângând, în același timp, de dorul lui, mai-mai să-și dea duhul... – Într-adevăr, ușor de anticipat.

Cifrele luminoase ale ceasului deșteptător de lângă patul meu arătau ora 3.10, ceea ce însemna că reușisem totuși să ațipesc și chiar să dorm mai bine de două ore. Cineva - mama?

— Probabil că intrase în cameră și mă învelise, căci eu nu-mi mai aminteam decât cum mă chircisem în pat cu genunchii la piept, ascultând cum îmi bate inima într-un ritm mult prea rapid.

Ciudat, totuși, că o inimă zdrobită mai putea încă să bată.

— Se simte ca și cum ar fi făcută numai din așchii ascuțite, care mă sfâșie pe interior și mă fac să sângerez! Încercasem eu să-i descriu lui Leslie starea inimii mele (OK, asta suna aproape la fel de patetic ca spusele tipului horcăitor din visul meu, însă uneori, adevărul este, într-adevăr, cumva... chicios).

Iar Leslie îmi spusese compătimitoare:

— Știi exact cum te simți. Când Max a terminat-o cu mine, și eu am crezut la început că am să mor de-atâta suferință. Și anume din motiv că mai multe organe interne îmi vor ceda. Căci e un sâmbure de adevăr în toate vorbele alea care spun că dragostea îți afectează rinichii, îți atacă stomacul, îți frânge inima, îți strânge pieptul ca-ntr-o menghină și... ăăă... și-ți mănâncă ficatul precum un vierme. Însă, în primul rând, toate astea trec, în al doilea rând, nu e pierdută chiar orice speranță, așa cum crezi tu, și-n al treilea rând, inima ta nu e de sticlă.

— Piatră, nu sticlă, am corectat-o eu suspinând. Inima mea este o piatră prețioasă, pe care Gideon a sfărâmat-o în mii de așchii, exact ca în viziunea mătușii Maddy.

— Sună destul de tare, dar - nu! În realitate, inimile sunt făcute din cu totul alt material. Mă poți crede pe cuvânt. Leslie își drese glasul, iar tonul vocii îi deveni absolut solemn, ca și cum urma să-mi dezvăluie marele secret al istoriei omenirii. Este vorba despre un material mult mai dur, mai incasabil și mai maleabil, căruia îi poți da mereu altă formă. Produs după o rețetă secretă. Și-și mai drese glasul o dată, pentru a spori suspansul. Eu mi-am ținut involuntar respirația. Ca și marțipanul! Îmi aduse Leslie la cunoștință.

— Marțipan?

Pentru o clipă, m-am oprit din suspinat și am schițat un zâmbet.

— Da, marțipan! Repetă Leslie la cel mai serios mod posibil. Chestia aia delicioasă făcută din multe, multe migdale.

Aproape că era să încep să chicotesc. Apoi însă mi-am dat din nou seama că eram, totuși, cea mai nefericită fată din lume, și am spus, trăgându-mi nasul:

— Dacă așa stau lucrurile, atunci Gideon a mușcat o bucată din inima mea! Și a mâncat și toată glazura de ciocolată în care era învelită. Ar fi trebuit să vezi cum s-a uitat când...

Înainte să o pot lua de la capăt, Leslie suspină astfel încât s-o pot auzi.

— Gwenny, nu-mi face plăcere s-o spun, dar scânceala ta nu-i este nimănui de folos. Trebuie să-ncetezi!

— N-o fac intenționat, am asigurat-o eu. Dau pe dinafară de atâta of și-amar. În prima secundă eram cea mai fericită fată din lume, și-apoi îmi spune că...

— OK, Gideon s-a purtat ca un nenorocit, mă întrerupse Leslie imediat. Chiar dacă nu înțeleg de ce. Adică, alo? De ce ar trebui să fie fetele îndrăgostite mai ușor de manipulat? Eu aș spune că lucrurile stau exact pe dos. Fetele îndrăgostite sunt ca niște bombe cu ceas. Nu poți ști niciodată ce vor face în momentul următor. Așa că Gideon și prietenul lui șovin, contele, s-au înșelat amarnic.

— Eu chiar am crezut că mă iubește. Să descopăr că doar s-a prefăcut este așa de...

Nedrept? Sinistru? Nici un cuvânt nu părea să-mi poată descrie îndeajuns de exact sentimentele.

— Ah, scumpo! În alte circumstanțe aș fi fost de acord să te las săptămâni la rând de-acum încolo să te scalzi în propria-ți nefericire. Însă, în momentul de față, pur și simplu nu-ți poți permite asta. Ai nevoie de această energie pentru altele. Ca să supraviețuiești, de exemplu. Leslie suna neobișnuit de severă. Așa că, adună-te odată, pentru Dumnezeu!

— Asta a spus și Xemerius. Înainte s-o șteargă și să mă lase singură.

— Micul monstru invizibil are dreptate! Trebuie să ne păstrăm mintea limpede acum și să punem cap la cap toate faptele. Puh, ce mai e și asta? Așteaptă, trebuie să deschid fereastra, Bertie tocmai a tras unul dintre vânturile lui care te anesteziază pur și simplu... Câine rău! Unde rămăsesem? Da, exact, trebuie să aflăm ce a ascuns bunicul tău în casă. Tonul vocii lui Leslie deveni mai ridicat. Raphael s-a dovedit a fi destul de folositor, aș spune. Poate că nu e chiar așa de prost pe cât s-ar crede.

— Dacă tu crezi asta înseamnă că așa e.

Raphael era fratele mai mic al lui Gideon, care mergea de curând la aceeași școală cu noi. El descoperise că acea „ghicitoare” pe care mi-o lăsase bunicul consta, de fapt, dintr-o serie de coordonate geografice, care duceau direct la casa noastră.

— Eu sunt foarte curioasă să aflu cât știe Raphael despre secretele Gardienilor și despre călătoriile în timp ale lui Gideon.

— Probabil că mai mult decât s-ar bănuși, spuse Leslie. În orice caz, mi-a crezut povestea, căci se pare că aceste jocuri-mister ar fi momentan cea mai la modă nebunie în Londra. Dar a fost destul de inteligent să nu pună întrebări. Aici, Leslie făcu o pauză. Are ochi destul de frumoși.

— Așa e. Ochii erau într-adevăr frumoși, ceea ce-mi amintea că și Gideon avea ochi identici. Verzi, cu gene dese și negre.

— Nu că m-ar impresiona în vreun fel, e doar o constatare... „M-am îndrăgostit de tine.” Gideon spusese asta așa de serios, privindu-mă drept în ochi. Iar eu privisem într-o parte, crezând fiecare cuvânt! Lacrimile începură să-mi curgă din nou și abia mai auzeam ce spunea Leslie.

—... dar sper că este o scrisoare lungă sau un fel de jurnal, în care bunicul tău îți explică tot ceea ce alții îți tănuiesc, și chiar mai mult de-atât.

Astfel, nu va mai trebui să mai bâjbâim mult prin întuneric și vom putea, în sfârșit, să facem un plan adevărat...

Astfel de ochi ar trebui să fie interziși. Sau ar trebui dată o lege, conform căreia băieții cu ochi așa de frumoși să nu aibă voie să umble pe stradă decât cu ochelari de soare. Cu excepția celor care au, drept contrapondere, urechi clăpăuge imense sau ceva de genul ăsta...

— Gwenny? Iar te-ai pus pe bocit? Leslie suna acum de parcă ar fi fost doamna Counter, profesoara noastră de geografie, când îi spunea cineva că și-a uitat tema pentru acasă. Scumpo, nu e bine ce faci! Trebuie să încetezi să-ți răsucești acest pumnal în piept, iar și iar! Trebuie să...

— Rămânem cu capul pe umeri! Ai dreptate.

Deși îmi venea greu, am încercat să înăbuș amintirea ochilor lui Gideon și să dau vocii mele o undă de siguranță. La urma urmei, îi datoram asta lui Leslie, căci ea era cea care mă sprijinea de zile întregi fără să cârtească.

Astfel, înainte să închidă, a trebuit neapărat să-i mai spun cât de bucuroasă eram că o aveam. (Chiar dacă, spunând asta, am început iar să plâng nițel, de data asta însă de emoție.)

— Și eu la fel! Mă asigură Leslie. Ce plictisitoare ar fi viața mea fără tine.

Când a închis, mai era puțin și se făcea miezul nopții și chiar m-am simțit ceva mai bine pentru câteva clipe. Acum însă, la trei și zece, mi-aș fi dorit s-o fi putut suna din nou ca să rumegăm totul încă o dată.

Eu nu prea mă vaităm din fire, doar că era pentru prima oară în viața mea că sufeream din dragoste. Adică, sufeream așa, pe bune, din dragoste. Genul ăla de suferință care doare rău de tot. Toate celelalte probleme erau departe și uitate. Chiar și supraviețuirea trecuse în plan secund. Sincer: pe moment, gândul morții nici nu era chiar așa de neplăcut. La urma urmei, nu aș fi fost prima care ar fi murit de inimă albastră, aveam chiar cea mai selectă companie: mica sirenă, Julieta, Pocahontas, dama cu camelii, Madama Butterfly – și-acum, eu, Gwendolyn Shepherd. Partea bună era că puteam să renunț la faza cu pumnalul (dramatic), căci, așa de mizerabil cum mă simțeam, probabil că eram de mult bolnavă de oftică, din care se murea mult mai artistic. Palidă și frumoasă precum Albă ca Zăpada, aveam să zac în patul meu, cu părul răsfirat pe pernă. Gideon avea să îngenuncheze la căpătâiul meu și să regrete amarnic ceea ce făcuse, când eu aveam să-mi murmur ultimele cuvinte...

Însă, înainte de asta, aveam nevoie urgentă la toaletă.

Ceai de mentă cu zahăr din belșug și lămâie era, în familia noastră, un fel de leac contra mâhnirii, iar eu băusem o carafă întreagă. Mama mea își dăduse seama de îndată ce intrasem pe ușă că nu mi-era bine. N-a fost chiar așa mare chestie, căci, de atâta plâns, oricum arătam precum un iepure albinos. Era clar că nu m-ar fi crezut dacă i-aș fi spus că, pe drumul de întoarcere de la cartierul general al Gardienilor, a trebuit să toc niște ceapă în limuzină, scuza propusă de Xemerius.

— Ți-au făcut ceva nenorociții ăia de Gardieni? Ce s-a întâmplat? Mă întrebase ea, reușind cu măiestrie să fie, simultan, și compătimitoare, și incredibil de furioasă. Am să-l omor pe Falk, dacă...

— Nu mi-a făcut nimeni nimic, mamă, mă grăbisem eu s-o asigur. Și nu s-a întâmplat nimic.

— Vezi să nu te creadă! De ce n-ai spus minciuna cu ceapa? Nu m-ascuți niciodată, spusese Xemerius, tropăind cu ghearele pe podea.

Era un gargui mic de piatră, cu urechi mari, aripi de liliac, o coadă lungă și solzoasă ca de dragon și două cornițe mititele pe un cap ca de pisică. Din păcate, era doar pe jumătate la fel de dulce pe cât arăta, și nimeni nu mai putea, în afară de mine, să-i audă comentariile obraznice și să riposteze pe măsură. Faptul că puteam să văd demoni gargui și alte astfel de năluci și chiar să vorbesc cu ele din fragedă pruncie era doar una dintre bizarele însușiri cu care eram nevoită să trăiesc. Cealaltă era chiar și mai bizară, eu însămi aflând despre ea abia în urmă cu aproape două săptămâni, și anume că aparțineam unui cerc - secret!

— De doisprezece călători în timp și că trebuia să fac zilnic câte un salt te miri unde în trecut. De fapt, acest blestem, pardon, har, al călătoritului în timp ar fi trebuit s-o năpăstuiască pe verișoara mea, Charlotte, care ar fi fost mult mai potrivită, însă, în cele din urmă, se constata că eu eram nătăfleața. Ceea ce ar fi trebuit să-mi fie clar de la bun început, căci eu picam de fiecare dată de păcălici, la figurat vorbind. Când trăgeam bilețele la școală pentru Secret Santa, eu eram cea care picam să cumpăr cadou învățătoarei (să-mi spuneți și mie, vă rog, cam ce se poate dăruia unei învățătoare?), când aveam bilete la concert, era clar că mă îmbolnăveam (uneori mai făceam asta și în vacanțe), iar când îmi doream în mod deosebit să arăt foarte bine, îmi ieșea un coș în frunte, așa de mare, de parcă aș fi avut un al treilea ochi. Călătoriile în timp s-ar putea, la prima vedere, să nu prea poată fi comparate cu apariția unui coș în frunte, și pot părea chiar ceva haios, pentru care ai fi de invidiat, dar lucrurile nu stau așa. Ele sunt mai degrabă agasante, enervante și periculoase. Și încă ceva: dacă nu aș fi moștenit acest talent imbecil, nu l-aș fi cunoscut nici pe Gideon, ceea ce ar fi însemnat că inima mea - din marțipan sau nu - ar fi fost încă întreagă. Nenorocitul ăsta era și el unul dintre cei doisprezece călători în timp. Unul dintre pușinii care mai erau încă în viață. Pe ceilalți nu-i puteam întâlni decât în trecut.

— Ai plâns, constatase mama.

— Vezi, țipase Xemerius. Acum te stoarce ca pe o lămâie și n-o să te mai scape din ochi, și-o să se ducă pe apa sâmbetei vânătoarea noastră de comori din noaptea asta.

Îi adresasem o grimasă prin care să-i dau de înțeles că sigur nu-mi ardea să plec la vânătoare de comori în acea noapte. Mă rog, așa cum se poate adresa o grimasă unor prieteni invizibili, dacă nu dorești ca ceilalți să te ia de nebună deoarece vorbești singură.

— Zi că ai vrut să-ți încerci spray-ul cu piper și că ți-ai dat din greșală în ochi, croncănise năluca.

Însă mă simțisem prea epuizată ca să mai pot minți. O privisem pe mama cu ochi plânși și încercasem, pur și simplu, să-i spun adevărul. Dar nu integral.

— E doar... o indispoziție... dar e... din cauză de... - Știi tu, probleme de-ale fetelor.

— Of, iubito...

— Dacă o să vorbesc cu Leslie la telefon, o să mă simt mai bine.

Spre marea mea uimire, și-a lui Xemerius deopotrivă, mama se mulțumise cu această explicație. Îmi făcuse ceai, adusese pe noptieră carafa împreună cu cana mea preferată cu buline, mă mângâiase pe cap, apoi mă lăsase în pace. Renunțase chiar și să mă atenționeze asupra orei („Gwen! Este trecut de zece, stai deja de patruzeci de minute la telefon! Doar vă vedeți și mâine la școală!”). Uneori chiar era cea mai bună mamă din lume.

Mi-am aruncat picioarele peste marginea patului oftând și m-am dus spre baie clătându-mă. O boare rece m-a atins.

— Xemerius? Ești aici? Am întrebat eu nu foarte tare și am pipăit după întrerupătorul de lumină.

— Depinde. Xemerius se bălângănea atârnat cu capul în jos de lampa de pe hol și clipi în lumină. Doar dacă nu te transformi iar într-o fântână de interior! Vocea-i era pițigăiată și plângăcioasă de câte ori mă imita - și, din păcate, mă imita bine. „Și-apoi a spus că n-are habar despre ce vorbesc, și eu am spus da sau nu, și el a zis da, dar te rog să nu mai plângi...” Suspină teatral. Fetele chiar sunt categoria umană cea mai obositoare posibil. Imediat după funcționarii financiari pensionați, vânzătoarele din magazinele de ciorapi și președinții asociațiilor grădinarilor amatori.

— Nu-ți pot garanta nimic.

Am vorbit în șoaptă, ca să nu-mi trezesc restul familiei.

— Cel mai bine ar fi să nu vorbim despre știi-tu-cine, căci altfel... știi tu... se pornește iar fântâna de interior.

— Oricum n-aș mai putea suporta să-i aud numele. Facem și noi, în sfârșit, ceva util? Cum ar fi, de exemplu, să găsim o comoară?

Să dorm ar fi putut fi ceva și mai util, dar, din păcate, eram iar trează.

— Din partea mea, putem începe să căutăm. Dar mai întâi mă duc să scap de ceai.

— Hă?

Am arătat înspre baie.

— Aha, făcu Xemerius. Te aștept aici.

În oglinda de la baie arătam mult mai bine decât m-aș fi așteptat. Din păcate, nici urmă de tuberculoză. Doar pleoapele-mi erau un pic umflate, ca și cum aș fi pus prea mult fard roz.

— De fapt, pe unde ai umblat tot timpul ăsta, Xemerius? Am întrebat eu când am revenit pe hol. Nu cumva la...?

— La cine? Xemerius făcu o față ofensată. Mă întrebi cumva de persoana al cărui nume nu am voie să-l pronunț?

— Hmm, da.

Tare mi-aș fi dorit să știu ce făcuse Gideon în acea seară. Cum se prezenta rana de la braț? Vorbise cumva cu cineva despre mine? Ceva de genul: „Nu e decât o uriașă neînțelegere. Bineînțeles c-o iubesc pe Gwendolyn. Nu m-am prefăcut nici o secundă.”

— Nee, nee, n-ai să mă păcălești. Xemerius își întinse aripile și coborî în zbor pe podea. Cum stătea așa, în fața mea, abia dacă-mi ajungea la genunchi. Nici măcar nu am fost plecat. Am inspectat cu atenție casa. Dacă există cineva care poate găsi această comoară, atunci eu sunt acela. Și asta pentru că niciunul dintre voi nu este în măsură să treacă prin ziduri. Sau să răscolească prin sertarele comodei bunicii tale fără să fie descoperit.

— Trebuie să fie și niște avantaje în a fi invizibil, am spus eu, renunțând să comentez faptul că Xemerius nu avea cum să răscolească nimic, căci, cu ghearele lui de fantomă, nici măcar nu putea deschide sertarul unei comode. Nici o fantomă pe care o cunoscusem până în acel moment nu era capabilă să miște obiecte. Unora dintre ele nu le ieșea nici măcar o boare de aer rece. Dar tu știi, cred, că nu căutăm nici o comoară, ci doar un indiciu de la bunicul meu, care să ne ajute să mergem mai departe?

— Casa e plină de tot felul de nimicuri în care se pot ascunde comori. Ca să nu mai vorbim de toate posibilele ascunzători, continuă Xemerius nestingherit. Zidurile de la primul etaj sunt parțial duble, între ele aflându-se culoare, care e clar că nu au fost gândite pentru persoane cu dosuri grase, așa înguste cum sunt.

— Serios? Eu nu descoperisem încă acele culoare. Și cum se intră?

— În majoritatea camerelor, peste ușile de acces s-a pus, pur și simplu, tapet, dar tot mai există o cale de acces din dulapul încastat al strămătușii tale și încă una, în spatele bufetului masiv din sufragerie. Și în bibliotecă, una ascunsă clasic în spatele unui raft de cărți rotativ. Din bibliotecă există și o legătură cu casa scărilor din locuința domnului Bernhard și încă una care duce sus, la al doilea etaj.

— Ceea ce ar explica de ce apare mereu domnul Bernhard așa, ca din pământ, am murmurat eu.

— Și asta încă nu e tot: în hornul cel mare de pe peretele casei de la numărul 83 există o scară care duce până pe acoperiș. De la bucătărie nu se mai ajunge în luminator, hornul este zidit, dar în dulapul din peretele de la capătul holului de la primul etaj există un oblon prin care ar încăpea și Moș Crăciun. Sau ciudatul vostru valet.

— Sau coșarul.

— Nu mai spun de pivniță! Xemerius se comporta ca și cum nu mi-ar fi auzit obiecția. Crezi că vecinii voștri știu că există o ușă secretă către casa lor? Și că sub pivnița lor mai e o pivniță? Desigur că nu trebuie să-ți fie frică de păianjeni dacă vrei să cauți ceva acolo.

— Atunci, mai bine căutăm în altă parte, am spus eu repede, uitând să mai vorbesc în șoaptă.

— Dacă am ști ce căutăm, ar fi, desigur, mult mai simplu. Xemerius se scărpină în barbă cu una dintre etichetele din spate. Așa, ar putea practic să fie orice: crocodilul împăiat din colaterală, sticla de scotch din spatele cărților din

biblioteca, legătura de scrisori din compartimentul secret al secreterului mătușii tale, lada din cavitatea zidăriei...

— O ladă în zidărie? L-am întrerupt eu. Și ce era aia „colaterală”?

Xemerius dădu din cap.

— Oh, cred că ți-ai trezit fratele.

M-am răsucit. Nick, fratele meu de doisprezece ani, stătea în ușa camerei lui, scărpinându-se cu ambele mâini prin părul roșcat ciufulit.

— Cu cine vorbești, Gwenny?

— E miezul nopții, am șoptit eu. Du-te înapoi la culcare, Nick.

Nick mă privi nedumerit, iar eu vedeam efectiv cum devenea cu fiecare secundă mai treaz.

— Despre ce ladă din zidărie vorbeai?

— Eu... voiam s-o caut, dar cred că e mai bine să aștept până ce se luminează.

— Prostii! Spuse Xemerius. Eu văd în întuneric ca o... să zicem... buhă. Și-apoi, nu prea cred că poți să scotocești prin casă când sunt toți treji. Asta dacă nu te deranjează să ai și mai mulți spectatori.

— Am o lanternă de buzunar, spuse Nick. Ce e în ladă?

— Nu știu exact. Am cumpănit o clipă. Posibil să fie ceva de la bunicul.

— Oh, spuse Nick, arătându-se interesat. Și cam unde ar fi ascunsă lada asta?

M-am uitat la Xemerius întrebător.

— Am văzut-o în culoarul lateral secret din spatele tipului gras și bărbos călare, spuse Xemerius. Dar cine ascunde oare secrete... ăăă... comori într-o banală ladă? Mie crocodilul mi se pare mult mai promițător. Cine știe cu ce-o fi umplut? Eu sunt de părere să-l spintecăm.

Cum eu făcusem deja cunoștință cu crocodilul, am fost împotrivă.

— Să căutăm mai întâi în ladă. Cavitate nu sună chiar rău.

— Plictisitoooooor! Se rățoi Xemerius. Probabil că vreunul dintre strămoșii tăi și-a ascuns acolo tutunul de pipă de frica babacilor... sau... Se părea că-i trecuse prin cap o idee care-l binedispuse, căci rânji deodată. Sau rămășițele cadavrului ciopârțit al vreunei servitoare necuviincioase.

— Lada se află în culoarul secret din spatele tabloului străstră-străunchiului Hugh, l-am lămurit eu pe Nick. Dar...

— Mă duc repede să aduc lanterna! Spuse fratele meu, răsucindu-se pe călcâie.

Am suspinat.

— Ce-ai de suspini iar? Xemerius își dădu ochii peste cap. N-are nimic dacă vine și el.

Își desfăcu aripile.

— Mă duc să dau repede o tură, să văd dacă ceilalți membri ai familiei sunt adânciți în somn. Doar nu vrem să fim descoperiți de mătușa ta cea cu nasul ascuțit când vom găsi diamantele.

— Ce diamante?

— Gândește pozitiv! Mai spuse Xemerius luându-și zborul. Ce ți-ar plăcea mai mult? Diamante sau rămășițele descompuse ale servitoarei

necuviincioase? Totul e doar o chestiune de perspectivă. Ne vedem la unchiul gras cu iapa.

— Vorbești cu un spirit?

Nick apăruse din nou în spatele meu, stinse lumina de pe hol și aprinse lanterna de buzunar. Am confirmat dând din cap. Nick nu pusese niciodată la îndoială faptul că puteam să văd fantome, dimpotrivă. Încă de când avea patru ani (iar eu opt), mă apăruse cu vehemență când cineva nu voia să mă creadă. Mătușa Glenda, de exemplu. Se isca ceartă de fiecare dată când mergea cu noi la Harrods, iar eu stăteam de vorbă cu domnul Grizzle, portarul amabil în uniformă. Cum domnul Grizzle era mort de cincizeci de ani, desigur că nu putea nimeni să înțeleagă pe deplin de ce mă opream și începeam să vorbesc despre Windsor (domnul Grizzle era un admirator fervent al reginei) și despre vremea prea umedă de iunie (starea vremii era a doua cea mai dragă temă de discuție a domnului Grizzle). Unii râdeau, alții găseau imaginația copiilor „dumnezeiască” (remarcă pe care țineau, de cele mai multe ori, s-o accentueze ciufulindu-mi părul), mai erau și unii care doar clătinau din cap, dar nimeni nu se ambala așa de tare ca mătușa Glenda. Jenată, încerca să mă tragă mai departe, se pornea a mă ocări când îmi înfingeam picioarele în podea, spunea că ar fi trebuit să iau exemplul de la Charlotte (care, că veni vorba, era și pe-atunci atât de perfectă, că nici măcar o agrăfioară din păr nu i se mișca de la locul ei) și – lucrul cel mai mârșav – mă amenința cu privarea de desert. Însă, deși chiar își puneă în aplicare amenințările (iar mie îmi plăcea desertul sub orice formă, chiar și cea de compot de prune), nu mă lăsa inima să-l ignor pe domnul Grizzle. De fiecare dată, Nick încerca să mă ajute, implorând-o pe mătușa Glenda să-mi dea drumul, căci domnul Grizzle nu ar fi avut cu cine altcineva să tăifăsuiască; de fiecare dată, mătușa Glenda îl scotea cu dibăcie din luptă, spunându-i cu un glas mios: „Of, micuțule Nick, când ai să-nțelegi odată că sora ta nu vrea decât să se dea mare? Nu există fantome! Sau vezi tu vreuna pe-aici?”

De fiecare dată, Nick trebuise să clatine trist din cap, iar mătușa Glenda zâmbea triumfătoare. În ziua în care a hotărât să nu ne mai ia niciodată cu ea la Harrods, Nick își schimbă, în mod surprinzător, tactica. Mititel și buclat cum era (ah, era așa de drăgălaș când era copil și gângăvea așa de dulce!), se postă în fața mătușii Glenda și țipă: „Știi ce tocmai mi-a spus domnul Grizzle, tanti Glenda? A spus că ești o vrăjitoare rea și frunstrată!” Desigur că domnul Grizzle nu ar fi spus niciodată așa ceva (el era mult prea bine-crescut, iar mătușa Glenda o clientă mult prea bună), dar mama spusese ceva asemănător cu o seară înainte. Mătușa Glenda strânse din buze, o luă pe Charlotte de mână și plecă țanțoșă de lângă noi. Acasă a urmat o ceartă oribilă cu mama (mama era supărată deoarece trebuise să ne găsim singuri drumul înapoi spre casă, iar mătușa Glenda hotărâse clar că Nick auzise cuvintele rostite din gura surorii ei), iar finalul poveștii a fost că nu am mai avut voie să mergem cu mătușa Glenda la cumpărături. Apropo: cuvântul „frunstrată” îl folosim și-n ziua de azi cu plăcere.

Când m-am făcut mai mare, am încetat să le mai povestesc tuturor că puteam vedea lucruri care nu se vedeau. Este cel mai inteligent lucru pe care

poți să-l faci, dacă nu vrei să te ia lumea de nebună. Doar de frații mei și de Leslie nu trebuia să mă ascund, căci ei mă credeau. Cu mama și cu strămătușa Maddy nu eram chiar așa de sigură, dar măcar ele nu râdeau de mine. Cum mătușa Maddy avea, la intervale neregulate, niște viziuni, probabil că știa foarte bine cum trebuie să te simți atunci când nu te crede nimeni.

— E drăguț? Șușoti Nick.

Fasciculul de lumină aruncat de lanterna lui dănuia pe treptele scării.

— Cine?

— Păi, stafia.

— Merge, am murmurat eu, nealterând realitatea.

— Și cum arată?

— Destul de drăgălaș. Însă se crede periculos.

Pe când coboram în vârful picioarelor la etajul doi, locuit de mătușa Glenda și de Charlotte, am încercat să i-l descriu pe Xemerius cât mai fidel posibil.

— Tare, șopti Nick. Un animal de companie invizibil! Ești de invidiat!

— Animal de companie! Să nu mai spui asta niciodată când e Xemerius de față.

Aproape că speram s-o aud prin ușa dormitorului pe verișoara mea sforăind, dar desigur că Charlotte nu sforăia. Oamenii perfecți nu fac zgomote dezgustătoare în somn. Frustrant.

O jumătate de etaj mai jos, frățiorul meu căscă, iar pe mine începu deodată să mă mustre conștiința.

— Ascultă, Nick, este trei și jumătate noaptea și mai trebuie să mergi și la școală azi. Mama o să mă omoare dacă o să afle că nu te-am lăsat să dormi.

— Nu sunt deloc obosit! Iar tu ești rea dacă ai să continui fără mine! Ce a ascuns oare bunicul?

— N-am nici cea mai vagă idee – poate că o carte, în care îmi explică totul. Sau măcar o scrisoare. Bunelul a fost Mare Maestru al Gardienilor. Știa exact despre mine și despre toată chestia asta cu călătoritul în timp și mai știa și că nu Charlotte era cea care moștenise gena. Și-ți spun asta pentru că l-am întâlnit personal în trecut și i-am povestit acest lucru.

— Fericito, șopti Nick, și adăugă aproape rușinat. Ca să fiu sincer, eu aproape că nici nu mi-l mai pot aminti. Mai știu doar că era mereu binedispus și deloc sever, exact opusul lui Lady Arista. În afară de asta, mirosea mereu a caramel și a încă ceva ciudat, condimentat.

— Era tutunul lui de pipă.

— Atenție!

L-am prins pe Nick în ultimul moment. Trecuserăm deja de etajul al doilea, însă pe drum spre primul etaj erau câteva trepte afurisite, care scârțâiau teribil. Anii de zile de strecurat noaptea pe furiș în bucătărie mă învățaseră, până la urmă, ceva. Am ocolit zona și am ajuns, în sfârșit, la tabloul stră-stră-străunchiului Hugh.

— OK. Să-ncepem.

Nick luminează cu lanterna chipul strămoșului nostru.

— Cât sarcasm să-și numească iapa Fat Annie! Sărmanul animal e slab ca biscuițele în dungă, în timp ce el arată ca un porc de îngrășat, cu barbă!

— Da, așa cred și eu.

Am pipăit în spatele ramei după drugul care pune în mișcare mecanismul ușii secrete. Ca de obicei, se poticni puțin.

— Dorm toți ca niște bebeluși sătui. Xemerius ateriză gâfâind lângă noi, pe trepte. Toți în afară de domnul Bernhard. Se pare că el suferă de insomnie. Dar nu vă faceți griji, n-o să ne stea în cale. Este în bucătărie, bine aprovizionat cu cârnăciori reci de pasăre, și se uită la un film cu Clint Eastwood.

— Foarte bine.

Cu scârțâitul de rigoare, tabloul se deplasă în față, eliberând calea către niște trepte așezate între ziduri, care se terminau după numai un metru și jumătate, în fața unei alte uși. Această ușă ducea către sala de baie de la primul etaj și era mascată de o oglindă până în podea. Cândva, ca să ne amuzăm, intram mereu pe ea (distracția era că nu puteai ști niciodată dacă era cineva în baie la momentul respectiv sau nu), dar la ce folosea cu adevărat acest coridor secret nu descoperiserăm încă. Poate că unuia dintre strămoșii noștri îi venise ideea să-l construiască pentru a putea în orice moment să dispară prin closet.

— Și unde e lada, Xemerius? Am întrebat eu.

— La stânga. Între ziduri.

În acel semiîntuneric nu mi-am putut da bine seama, dar se auzea ca și cum ar fi încercat să-și scoată ceva dintre dinți.

— Xemerius este un cuvânt destul de greu de pronunțat, spuse Nick. Eu am să-i spun Xemi. Sau Merry. Am voie să aduc lada?

— Este în stânga, am spus eu.

— Numele tău ește greu de pronunțat, spuse Xemerius. Xșemi sau Merry - ai vrea tu! Să știi că mă trag dintr-un șir lung de demoni puterniși, iar numele noastre...

— Ia stai! Ai cumva ceva în gură?

Xemerius scuipă și plescăi din buze.

— Acum nu mai am. Am halit porumbelul ăla care dormea pe acoperiș. Pene nenorocite.

— Dar tu nu poți mânca!

— Habar n-are de nimic, da' se vâra ca musca-n lapte, spuse Xemerius vexat. Și nu-mi îngăduie nici măcar un porumbel.

— Nu poți mânca nici un porumbel, am repetat eu. Ești un spirit.

— Sunt un demoni Pot mânca tot ce poftesc! Odată am mâncat chiar și un pastor întreg. Cu sutană și guler tare cu tot. Ce te uiți așa de neîncrezătoare?

— Fii mai bine cu ochii în patru să nu vină careva.

— Hei! Să-nțeleg că nu mă crezi?

Nick suise deja scările și lumina cu lampa lui de buzunar în susul zidului.

— Nu văd nimic.

— Lada e în spatele pietrelor. Într-o cavitate a zidului, cap sec, spuse Xemerius. Și nu mint! Dacă spun că am mâncat un porumbel, atunci am mâncat un porumbel.

— Este într-o cavitate din spatele pietrelor, l-am informat eu pe Nick.

— Dar nu e nici o piatră care să pară a fi mai lejeră.

Fratele meu cel mic îngenunche pe podea și împinse de probă zidul cu mâinile.

— Aloho, cu tine vorbesc! Spuse Xemerius. Mă ignori cumva, plângăcios? Nu i-am răspuns, așa că strigă: Bine, bine, era un porumbel-fantomă! Dar tot se pune.

— Porumbel-fantomă - mă faci să râd. Chiar dacă ar exista porumbei-fantomă - deși eu nu am văzut niciodată așa ceva - oricum nu puteai să-l mănânci. Fantomele nu pot omorî alte fantome.

— Nici măcar o bombă n-ar putea urni pietrele astea, mă lămurii Nick. Xemerius pufni nervos.

— Mai întâi de toate: porumbeii pot decide și ei să rămână pe pământ ca fantome, Dumnezeu știe de ce. Poate că mai au o socoteală nerezolvată cu pisica. În al doilea rând, te rog să-mi explici și mie cum poți tu deosebi un porumbel-fantomă de unul normal! Și-n al treilea rând, viața lor de fantomă se încheie odată ce sunt mâncați de mine. Căci eu nu sunt o fantomă obișnuită, ci - nici nu mai știu de câte ori am spus-o - un demon. Se prea poate ca, în lumea voastră, să nu pot face mare lucru, dar în lumea spiritelor sunt destul de tare. Când ai să catadicsești să pricepi odată asta?

Nick se ridică din nou în picioare și lovi de câteva ori cu piciorul în perete.

— Nuuu, nu se poate face nimic.

— Șșșș! Încetează, faci prea mult zgomot. Mi-am retras capul din coridor și l-am privit pe Xemerius cu reproș. Grozav, demon tare ce ești! Acum ce facem?

— Adică? Eu n-am spus nimic de vreo piatră care să se miște.

— Și-atunci cum ajungem la ladă?

Răspunsul „Cu o daltă și cu un ciocan” era destul de logic. Doar că nu Xemerius fu cel care dădu acest răspuns, ci domnul Bernhard. Am tresărit de spaimă. Stătea acolo, un metru mai sus de mine. Îi puteam vedea ochelarii aurii de bufniță sclipindu-i în semiîntuneric. Și dinții. Era oare posibil să fi zâmbit?

— Ah, la naiba! De emoție, Xemerius scuipe un jet de apă pe covorul de pe scară.

— Trebuie să fi înghițit pe nerăsuflăte cârnăciorii ăia, nu alta. Sau filmul a fost de rahat. Nici pe Clint Eastwood nu te mai poți baza.

Din păcate, eu nu am reușit să rostesc altceva în afară de:

— Ci-ci-ce?

— Daltă și ciocanul ar fi alegerea potrivită, repetă domnul Bernhard calm. Dar aș propune să lăsați acțiunea asta pe mai târziu. Ca să nu tulburați odihna de noapte a celorlalți locuitori când o să scoateți lada din

ascunzătoarea ei. Ah, iată-l și pe domnișorul Nick. Privi în lumina lanternei lui Nick, fără să clipească. Cu picioarele goale! O să răciți.

El purta papuci de casă și un halat de baie cu monogramă brodată: W. B. (Walter? Willy? Wigand? Pentru mine domnul Bernhard fusese dintotdeauna un bărbat fără prenume.)

— De unde știți că o ladă este ceea ce căutăm? A întrebat Nick. Tonul îi era de-a dreptul aspru, dar îmi puteam da seama din ochii lui larg deschiși că era la fel de speriat și de surprins ca și mine.

Domnul Bernhard își îndreptă ochelarii.

— Păi, bănuiesc că motivul ar fi faptul că eu însumi am zidit acolo această... ladă. Este vorba de fapt despre un cufăr cu intarsii prețioase, o antichitate de la începutul secolului al XVIII-lea, care a aparținut bunicului vostru.

— Și ce e în el? Am întrebat eu, capabilă, în sfârșit, să vorbesc din nou. Domnul Bernhard mă privi muștrător.

— Desigur că nu mi-am permis să întreb. Eu nu am făcut decât să ascund cufărul aici din porunca bunicului vostru.

— Nu mă păcălește el pe mine, spuse Xemerius morocănos. El, care-și vâra nasul ăla curios peste tot. Și se furișează, după ce credeam că e la adăpost cu cârnăciorii lui de pasăre. Dar e numai vina ta, fântână arteziană incredulă! Dacă nu m-ai fi acuzat de minciună, nu ne-ar fi putut surprinde insomniacul ăsta senil.

— Desigur că vă voi ajuta cu plăcere să scoateți cufărul de acolo, continuă domnul Bernhard. De preferat însă astă-seară, când bunica și mătușa voastră se duc la întâlnirea doamnelor din Rotary Club. De aceea aș propune să mergem acum cu toții la culcare, căci, la urma urmei, mai trebuie să mergeți și la școală mai târziu.

— Da, sigur, și-ntre timp scoate dânsul singur chestia aia din perete, spuse Xemerius. După care își înfige diamantele sub unghii și lasă în loc niște nuci vechi pentru noi. Mai cunoaștem noi d-ăștia.

— Prostii, am murmurat eu.

Dacă asta ar fi fost intenția domnului Bernhard, ar fi putut-o face de mult, căci, în afară de el, nimeni altcineva nu mai știa de ladă. Ce naiba ar fi putut fi în ea, de-a trebuit bunicul s-o zidească în propria-i casă?

— De ce vreți să ne ajutați? Puse Nick direct întrebarea care-mi stătea și mie pe limbă.

— Deoarece mă pricep să mânuiesc o daltă și-un ciocan, spuse domnul Bernhard. Apoi adăugă, vorbind și mai încet: Și pentru că, din păcate, bunicul vostru nu poate fi de față, pentru a-i fi alături domnișoarei Gwendolyn.

Deodată, mi se puse un nod în gât și a trebuit să mă lupt cu mine ca să nu izbucnesc în lacrimi.

— Mulțumesc, am murmurat eu.

— Nu vă bucurați înainte de vreme. Cheia cufărului s-a... pierdut. Și nu știu dacă o să mă lase inima să distrug acel prețios obiect cu o rangă.

Domnul Bernhard oftă.

— Asta înseamnă că n-o să spuneți nimic nici mamei, nici lui Lady Arista? Întrebă Nick.

— Nu, dacă plecați acum, pe loc, la culcare. I-am văzut din nou dinții sclipindu-i în semiîntuneric, înainte să se răsucescă și să pornească în sus, pe scări. Noapte bună.

— Noapte bună domnule Bernhard, am murmurat noi.

— Ticălos bătrân, spuse Xemerius. Să nu care cumva să crezi am să te scap din ochi!

Cercul de Sânge se desăvârșește, Piatra filosofală a eternității îțelempletește.

Sub straiile juneței o nouă energie crește, Celui ce poartă-n el magia forță eternă procește.

Bagă de seamă dară, când cel de-al doisprezecelea astru se va înălța, Destinul pământeanului cursul și-l va relua.

Junețea se va risipi, stejarul osândit va fi Să își sfârșească vremea sa printre cei vii.

Doar dacă astru-acesta se va stinge, Acvila țelul pentru veșnicie-l va atinge.

Așa că seama bine ia, de-a dragostei tortură se mistuie o stea, Când singură apusul și-l alege ea.

Din Scrierile secrete ale contelui de Saint-Germain.

Doi

— Deci?

Colega noastră de clasă, Cynthia, se postase dinaintea noastră cu mâinile în șolduri, blocând drumul înspre primul etaj. Elevii, care trebuiau să se strecoare pe lângă noi prin stânga și prin dreapta, erau deranjați de blocaj. Lucru care-o lăsa absolut rece pe Cynthia. Afișase o față severă și răsucea între degete cravata oribilă care făcea parte din uniforma Colegiului Saint Lennox.

— Cum aș putea să-mi imaginez costumele voastre?

Ziua ei de naștere urma să fie la acel sfârșit de săptămână și ne invitase și pe noi la petrecerea ei costumată anuală.

Leslie clătină nervoasă din cap.

— Știi că devii din ce în ce mai capricioasă, Cyn? Adică, oricum erai deja ciudată, dar în ultima vreme a devenit chiar bătător la ochi. Nu-ți întrebi niciodată invitații cu ce-or să se îmbrace la petrecere!

— Exact! Altfel, s-ar putea să ajungi să trebuiască să petreci de una singură.

Am încercat s-o păcălesc pe Cynthia și să mă strecor pe lângă ea. Dar ea făcu o mișcare rapidă și mă prinse de braț.

— Mă străduiesc de fiecare dată să găsesc mottourile cele mai interesante, și pe urmă apar din ăștia care strică tot, nerespectând tema, spuse ea. Numai dacă mă gândesc la Carnavalul animalelor, îmi vin în minte unii care au apărut doar cu câte o pană în păr, pretinzând a fi costumați în pui de găină! Da, n-ai decât să te uiți la mine vinovată, Gwenny. Știu exact a cui a fost ideea.

— Nu toți avem mame care modelează măști de elefant din papier-mâche ca hobby, spuse Leslie, în timp ce eu am murmurat prost dispusă: „Trebuie să mergem”. Am renunțat să mai adaug că, în acel moment, nu dădeam nici doi bani pe petrecerea Cynthiei.

Cynthia mă strânse și mai tare de braț.

— Și vă mai aduceți aminte de Barbie dacă o petrecere pe plajă?

Probabil că amintirea acelei petreceri îi dădu Cynthiei un fior pe spinare – pe drept cuvânt, în treacăt fie spus – așa că trase adânc aer în piept. De data asta nu vreau să risc. Totul înverzește așa de verde este un motto minunat și nu voi permite nimănui să-și bată joc de el. Ca să ne-nțelegem: lac de unghii verde sau o eșarfă verde nu sunt de ajuns.

— Crezi că dacă ți-aș învineți un ochi, te-ai da la o parte? Am mârâit eu. Până la petrecere precis c-o să se facă verde.

Cynthia se purtă ca și când nu m-ar fi auzit.

— Eu, de exemplu, mă voi costuma în florăreasa victoriană Eliza Doolittle. Sarah are un costum de ardei absolut genial – deși nu știu încă exact ce-o să facă dacă va avea nevoie la toaletă. Gordon vine în câmp de margarete, îmbrăcat din cap până-n picioare în gazon artificial.

— Cyn...

Din păcate, nu se lăsă dată la o parte.

— Iar Charlotte și-a comandat un costum la o croitoreasă. Dar e încă secret ce anume o să fie. Nu-i așa, Charlotte?

Verișoara mea Charlotte, prinsă între unii dintr-a cincea, încercă să rămână pe loc, dar fu împinsă fără milă pe scări în sus de gloata de elevi.

— Chiar așa de greu de ghicit nu e. Vă spun doar atât: tul în șapte nuanțe diferite de verde. Și, după câte se pare, voi apărea însoțită de regele Oberon.

Ultima frază a trebuit s-o strige peste umăr, privindu-mă cu un zâmbet bizar. Lucru pe care-l făcuse deja și la micul dejun. Mai aveam puțin și-aruncam în ea cu o roșie.

— Charlotte cea cuminte, spuse Cynthia mulțumită. Vine în verde și însoțită. Țștia sunt invitații mei preferați.

Însoțitorul Charlottei nu era cumva... nu, exclus. Gideon nu și-ar fi lipit niciodată urechi ascuțite. Sau da? M-am uitat după Charlotte, care chiar și în aglomerație se mișca precum o regină. Își strânsese părul roșu strălucitor într-un fel de împletitură retro, iar fetele din clasele mai mici o priveau cu acel amestec de dezgust și admirație pe care numai invidia îl face posibil. Probabil că a doua zi, curtea școlii avea să fie plină de astfel de coafuri.

— Așadar: în ce vă veți costuma și cu cine veți veni? Întrebă Cynthia.

— În marțieni, oh tu, preaminunata noastră gazdă a tuturor timpurilor, răspunse Leslie cu un suspin resemnat. În ce privește cu cine venim, este încă surpriză.

— Oh. OK. Cynthia îmi dădu drumul brațului. Marțieni. Nu e frumos, dar e original. Vai de voi dacă vă răzgândiți. Fără să-și ia rămas-bun, se năpusti asupra următoarei victime. Katie! Bună! Stai pe loc! E vorba despre petrecerea mea!

— Marțieni? Am repetat eu, aruncând, din obișnuință, o privire către nișa în care-și făcea de obicei veacul James, stafia școlii. În dimineața asta, nișa era goală.

— Trebuia să scăpăm cumva de ea, spuse Leslie. Petrecere! Pfui, cui îi stă mintea la asta?

— Am auzit ceva despre o petrecere? Vin și eu. Fratele lui Gideon, Raphael, apăruse în spatele nostru și se strecură natural între noi, luându-mă de braț și trecându-și celălalt braț pe după talia lui Leslie. Își legase cravata într-un fel ieșit din comun de ciudat. Mai precis, îi făcuse un nod dublu. Și eu care credeam că voi, englezii, nu prea le aveți cu petrecerile. Gândiți-vă numai la orele la care se închid aici cârciumile.

Leslie se eliberă cu o mișcare energetică.

— Din păcate, trebuie să te dezamăgesc. Petrecerea costumată anuală dată de Cynthia nu are nici o legătură cu o petrecere propriu-zisă. Asta dacă nu cumva îți plac petrecerile la care părinții păzesc bufetul ca să nu toarne careva oareșce alcool în băuturi sau peste desert.

— Mda, în schimb joacă mereu cu noi jocuri foooooarte distractive, le-am luat eu apărarea părinților Cynthiai. Și adeseori, ei sunt și singurii care dansează. L-am privit pe Raphael dintr-o parte, dar mi-am mutat rapid privirea, căci profilul îi semăna atât de tare cu al fratelui lui. Ca să fiu sinceră, mă miră că Cynthia nu te-a invitat încă.

— Ba m-a invitat, suspină Raphael. I-am spus că, din păcate, aș avea deja ceva în program. Urăsc petrecerile cu temă impusă, la care ești obligat să vii costumat. Dar dacă aș fi știut că veniți și voi două...

Tocmai voiam să mă ofer să-i leg ca lumea cravata (regulamentul școlar era foarte strict în această privință), când el își trecu din nou brațul pe după talia lui Leslie și spuse vesel:

— I-ai povestit lui Gwendolyn că am localizat comoara din jocul vostru misterios? A găsit-o deja?

— Da, răspunse Leslie scurt.

Mi-am dat seama că de data asta nu mai dădu la o parte mâna lui Raphael.

— Și cum se desfășoară mai departe jocul, Mignonne?

— De fapt, nu e un..., am început eu, dar Leslie mă întrerupse.

— Îmi pare rău, Raphael, dar nu mai poți juca, spuse ea rece.

— Poftim? Ei bine, nu mi se pare tocmai cinstit!

Nici mie nu mi se părea cinstit. La urma urmei, noi nici nu jucam un joc din care să-l putem elimina pe bietul Raphael.

— Ce vrea Leslie să spună este că...

Leslie mă întrerupse din nou.

— Ce să-i faci, așa e viața, nedreaptă, spuse ea și mai rece, dacă așa ceva se mai putea. Mulțumește-i fratelui tău pentru asta. După cum bănuiesc că bine știi, în acest joc facem parte din tabere diferite. Așa că nu putem risca să scapi informații față de Gideon, care, în treacăt fie spus, este un mare ne... nu este o persoană deosebit de agreabilă.

— Leslie!

Ce făcea, își pierduse mințile de tot?

— Poftim? Vânătoarea asta de comori are cumva legătură cu fratele meu și cu călătoriile în timp? Raphael ne dăduse drumul amândurora și rămase împietrit pe loc. Aș putea, vă rog, să întreb ce anume v-a făcut fratele meu?

— Hai, nu mai face atât pe niznaiul, spuse Leslie. Tu și Gideon vorbiți doar despre toate cele.

Îmi făcu cu ochiul. Eu nu puteam decât să o privesc perplexă.

— Nu, nu facem asta! Strigă Raphael. Abia dacă avem timp să ne vedem! Gideon este tot timpul plecat în misiuni secrete. Iar când e acasă, se tot holbează la niște documente secrete sau se uită la găuri secrete din tavan. Sau și mai rău: mai apare și Charlotte și enervează pe toată lumea. Făcu o față așa de nefericită, că tare l-aș fi luat în brațe, mai ales după ce adăugă cu voce înceată: Am crezut că suntem prieteni. Ieri după-amiază chiar am avut impresia că ne vom înțelege de minune.

Leslie - sau ar fi mai bine să spun „prietena mea, domnișoara Frigider” - nu făcu decât să ridice din umeri.

— Da, asta a fost ieri. Dar hai să fim cinstiți, abia dacă ne cunoaștem. N-avem cum să vorbim deja de prietenie.

— Așadar, m-ai folosit doar ca să afli coordonatele, spuse Raphael și se uită cercetător la Leslie, sperând, probabil, că-l va contrazice.

— Cum am spus, viața nu e întotdeauna dreaptă.

Era clar că pentru Leslie subiectul era astfel încheiat. Mă trase după ea.

— Doamna Counter împarte astăzi temele pentru referate. Și n-am de gând să trebuiască să studiez despre extinderea deltei estice a Gangelui.

M-am uitat înapoi după Raphael, care rămăsese tablou. Încercă să-și îndese mâinile în buzunarele pantalonilor, trebuind însă să constate că pantalonii de uniformă nu erau prevăzuți cu buzunare.

— Of, Les, uită-te și tu! Am spus eu.

—... și nici despre grupuri etnice greu de descris.

Am prins-o de braț, așa cum făcuse Cynthia cu mine ceva mai devreme.

— Ce-i cu tine, fluturaș, am șoptit eu. De ce a trebuit să-l faci în halul ăsta de ocară pe Raphael? Face parte dintr-un plan încă necunoscut mie?

— Sunt doar precaută. Leslie privi pe lângă mine pe tabla neagră cu anunțuri. Oh, ce frumos! Reclamă pentru o nouă firmă, design de bijuterii! Apropo de bijuterii! Vârî mâna în sân și scoase la iveală un lăntișor. Uite! Port la gât cheia pe care mi-ai adus-o din călătoria ta în timp. Nu-i așa că e cool? Le spun tuturor cum că asta ar fi cheia către inima mea.

Manevra ei de deturnare a atenției nu ținea cu mine.

— Leslie, nu e vina lui Raphael că fratele lui este un nemernic. Și eu îl cred că habar n-are de secretele lui Gideon. Este nou în Anglia și în școala asta și nu cunoaște pe nimeni...

— Sunt sigură că o să-și facă destui prieteni care să aibă grijă de el. Leslie privi din nou insistent pe lângă mine. Pistrii de pe nasul ei parcă dansau. Vei vedea, până mâine o să mă uite și-o să-i spună alteia Mignonne.

— Da, dar... Abia când am văzut roșeața trădătoare din obrajii lui Leslie mi s-a aprins beculețul. Oh, înțeleg! Comportamentul tău indiferent n-are nici o legătură cu Gideon! Te temi doar să nu te îndrăgostești de Raphael!

— Prostii. Nu e deloc genul meu!

Aha. Asta spunea tot. La urma urmei, eu eram prietena ei cea mai bună și o știam pe Leslie de o veșnicie. De fapt, cu răspunsul ăsta nici măcar pe Cynthia n-ar fi putut-o duce de nas.

— Haide, haide, Les. Pe cine vrei tu să păcălești?

Mi-a venit să râd. Leslie își luă, în sfârșit, privirea de pe panoul cu anunțuri și mă privi rânjind.

— Și dac-ar fi așa! În momentul de față nu ne putem permite să suferim amândouă de epuizare nervoasă pe fond hormonal. Ajunge deja că una dintre noi nu mai e întregă la minte.

— Mulțumesc frumos.

— Așa e! Pentru că nu te preocupă decât Gideon, nici nu-ți dai seama de gravitatea situației. Ai nevoie de cineva care să gândească limpede, iar acel cineva sunt eu. N-am să mă las copleșită de acest franțuzoi, asta e clar.

— Of, Les! Am dat curs unui impuls spontan și am luat-o pe după gât. Nimeni, nimeni, nimeni pe lumea asta nu mai avea o prietenă atât de minunată, de nebună și de inteligentă ca mine. Ce groaznic ar fi dacă ar trebui să renunți să fii fericită din cauza mea.

— Hai, nu începe iar să exagerezi, îmi șopti Leslie în ureche. Dacă băiatul ăsta seamănă măcar pe jumătate cu frate-său, n-ar fi durat nici o săptămână și mi-ar fi frânt inima.

— Ei și? Am spus eu, lovind-o ușor cu palma. Doar e de marțipan și poți oricând s-o modelezi la loc!

— Nu-ți bate joc de asta. Inimile de marțipan reprezintă o metaforă, de care sunt chiar foarte mândră.

— Desigur. Într-o bună zi vei fi citată pe calendarele din toată lumea, am spus eu. Inimile nu pot fi sfărâmate, deoarece sunt din marțipan. Metaforă a înțeleptei Leslie Hay.

— Din păcate, greșit, spuse o voce în imediata noastră apropiere. Era vocea profesorului nostru de engleză, domnul Whitman, care și în această dimineață arăta mult prea bine pentru un profesor.

„Ce știți dumneavoastră despre consistența unei inimi de fată?”, l-aș fi întrebat eu cu plăcere, dar față de domnul Whitman era mai bine să te porți rezervat. Asemenea doamnei Counter, și lui îi făcea plăcere să dea teme suplimentare cu subiecte exotice pentru acasă, și, pe cât de relaxat arăta, pe atât de neînduplecat putea fi.

— Ce anume, vă rog, este greșit? Întrebă Leslie, spulberând orice intenție de precauție.

Domnul Whitman ne privi clătinând din cap.

— Am crezut că am lămurit cum se cuvine diferențele dintre metaforă, comparație, simboluri și imagini. Din partea mea, expresia referitoare la inima de marțipan zdrobită poate fi încadrată și la metafore, dar marțipanul, ce este el?

Pe cine naiba interesa asta? Și de când începeau orele încă de pe hol?

— Un simbol... ăăă... o comparație? Am întrebat eu.

Domnul Whitman încuviință din cap.

— Chiar dacă una foarte neinspirată, spuse el râzând. După care, chipul îi deveni din nou foarte serios. Arăți obosită, Gwendolyn. Ai stat toată noaptea trează, ai cugetat și n-ai mai înțeles lumea, așa-i?

Hai că asta chiar că nu era treaba lui. Și putea să mă scutească de tonul ăla compătimator.

Oftă.

— Toate astea sunt un pic cam prea mult pentru tine. Își pipăi inelul sigiliu pe care-l purta ca membru al Gardienilor.

— Lucru de așteptat, de altfel. Poate că doctorul White ar trebui să-ți prescrie ceva care să te ajute măcar noaptea să te liniștești.

Privirii mele iritate îi răspunse cu un zâmbet încurajator, înainte să se întoarcă și să intre în sala noastră de clasă.

— N-am auzit eu bine sau domnul Whitman tocmai a propus să-mi fie administrate somnifere? Am întrebat-o pe Leslie. Imediat după ce a zis că așa arăta ca naiba.

— Da, ar vrea el! Pufni Leslie. Ziua, marioneta Gardienilor, noaptea, anesteziată, ca să nu-ți treacă prostii prin minte. Nu cu noi. Cu o mișcare energică, își îndepărtă o șuviță de păr de pe față. O să le arătăm noi că te subestimează amarnic.

— Hă, am făcut eu, dar Leslie îmi aruncă o privire fioros de fermă.

— Întocmim plan, prima pauză, toaleta fetelor.

— Am înțeles, să trăiți, am spus eu.

De fapt, domnul Whitman se înșela. Nu arătam deloc obosită (am verificat asta de mai multe ori în pauze, în oglinda din toaleta fetelor), și, în mod ciudat, nici măcar nu mă simțeam așa. După vânătoarea de comori din noaptea precedentă, adormisem imediat și nu mai avusesem coșmaruri. Poate chiar visasem ceva frumos, căci, în secunda magică dintre somn și trezire, mă simțisem încrezătoare și plină de speranță. E drept însă că, odată cu trezirea definitivă, trista realitate își făcuse din nou loc în conștiința mea, mai ales gândul: Gideon doar s-a prefăcut.

Însă o frântură din speranța din zori se menținuse pe tot parcursul zilei. Poate și pentru că reușisem să dorm câteva ore bune la rând, fără întreruperi, sau poate pentru că în vis îmi dădusem seama că, între timp, se descoperise leacul pentru oftică. Sau poate că glandele mele lacrimale secaseră pur și simplu.

— Vrei să spui că este posibil ca Gideon să fi plănuț să mă facă să mă îndrăgostesc de el, după care să se fi îndrăgostit cu-adevărat de mine - ca să zicem așa, din neglijență? Am întrebat-o eu precaută pe Leslie, după oră, când ne strângeam lucrurile.

Toată dimineața evitasem subiectul - ca să am mintea limpede în timp ce urzeam planul nostru de bătaie - dar acum trebuia, pur și simplu, să vorbesc despre asta, altfel simțeam că explodez.

— Da, zise Leslie după o scurtă ezitare.

— Pe bune? Am întrebat eu surprinsă.

— Poate că asta a fost ceea ce a mai vrut el neapărat să-ți spună ieri. La filme ne deranjează totdeauna astfel de situații complicate care par artificiale și care tot pun piedici finalului fericit. Și care ar putea să nu mai existe dacă oamenii s-ar strădui să mai și comunice.

— Exact! Este momentul în care strigi mereu: Spune-i odată ce ai de spus, vacă proastă ce ești!

Leslie încuviință din cap.

— Însă în film intervine mereu ceva. Câinele a ronțait firul de telefon, adversara cea afurisită nu transmite mesajul mai departe, mama pretinde că s-au mutat în California... știi tu! Lini întinse peria de păr și mă studie cu o privire cercetătoare.

Știi, cu cât mă gândesc mai mult, cu atât îmi pare mai puțin probabil să fi rezistat să nu se îndrăgostească de tine.

De ușurare mi se umezire ochii.

— Atunci, tot un nenorocit ar rămâne, dar... cred că l-aș putea ierta.

— Și eu, spuse Leslie și-mi zâmbi radioasă. Am la mine rimei impermeabil și luciu de buze - vrei?

Nu puteau decât să-mi prindă bine.

Iar eram ultimele care ieșeau din clasă. Eu eram așa de binedispușă, încât Leslie se simți datoră să-mi dea un ghiont în coaste.

— Nu vreau să-ți tuflesc entuziasmul, dar se poate la fel de bine să greșim. Pentru că ne uităm la prea multe filme romantice.

— Da, știi, am spus eu. Oh, uite-l pe James.

M-am uitat împrejur. Majoritatea elevilor se îndreptau deja spre ieșire, așa că nu mai erau decât câțiva care ar fi putut să se mire că vorbeam de una singură cu fața la o nișă.

— Bună, James!

— Bună ziua, Miss Gwendolyn.

Purta, ca de obicei, o redingotă înflorată, bermude și ciorapi crem. În picioare avea pantofi de brocart cu cataramă argintii, iar eșarfa de la gât era atât de artistic și de complicat legată, încât părea imposibil să și-o fi legat-o singur. Cele mai bizare erau peruca buclată, stratul de pudră și petele alea artificiale lipite pe față, pe care, din motive inexplicabile, le numea „plasturi de frumusețe”¹. Fără toate brizbizurile alea și îmbrăcat în haine omenești, probabil că James ar fi arătat destul de bine.

— Pe unde-ai umblat azi-dimineață, James? Aveam întâlnire în a doua pauză, nu mai știi?

James clătină din cap.

— Urăsc febra asta. Și nu-mi place visul ăsta - totul este așa de... respingători Suspină adânc și arată cu privirea în sus, înspre tavan. Mă întreb ce filistini au șters frescele. Tata a cheltuit o avere pe ele. Îmi place foarte mult păstorița din centru, este zugrăvită deosebit de măiastru, chiar dacă mama spune tot timpul că ar fi prea indecent îmbrăcată. Ne privi ursuz, mai întâi pe mine, apoi pe Leslie, privirea zăbovind-i insistent de mult pe fustele plisate ale uniformelor noastre și pe genunchii noștri. Desigur că dacă mama

mea ar ști cum sunt îmbrăcate persoanele din visul meu ar fi revoltată! Eu însumi sunt revoltat. Nu mi-aș fi permis niciodată în viața mea o fantezie așa de decadentă.

James părea să aibă o zi deosebit de proastă. Bine că Xemerius (pe care James îl ura!) preferase să rămână acasă. (Ca să nu scape din ochi comoara și nici pe domnul Bernhard, după cum pretindea el. Eu însă bănuiam în secret că iar voia să privească peste umărul mătușii Maddy în timpul lecturii, căci nuvela infantilă pe care aceasta o citea se pare că-l prinsese și pe el.)

— Decadentă? Ce compliment șarmant, James, am zis eu blând.

Renunțasem de mult să-i mai explic lui James că nu visa, ci că era mort de vreo două sute treizeci de ani. Probabil că nimănui nu-i face plăcere să audă așa ceva.

— Doctorul Barrow tocmai mi-a făcut o venesecție și chiar am putut să beau câteva înghițituri, continuă el. Sperasem să visez altceva de data asta - dar... asta e, iată-mă din nou.

— Și e bine așa, am spus eu cu o voce caldă. Tare mult mi-ai fi lipsit.

James se forță să-mi ofere un zâmbet.

— Mda, aș minți dacă aș spune că mie nu mi-e drag de voi, într-un anume fel. Putem acum să-ncepem lecția de bune maniere?

— Din păcate, nu mai avem timp. Dar ne revedem mâine, da? De pe trepte m-am mai întors o dată către el. Ah, James? În anul 1782, în luna septembrie, cum îl chema pe calul tău preferat?

Doi băieți, care apărură pe hol ducând o masă cu un retroproiector pe ea, se opriră, iar Leslie chicoti când întrebară amândoi odată: „Cu mine vorbești?”

— Anul trecut în septembrie? Întrebă James. Hector, desigur. El o să fie mereu calul meu preferat. Cel mai strașnic cal sur pe care ți-l poți imagina.

— Și care este mâncarea ta preferată?

Băieții cu retroproiectorul se uitau la mine, ca și cum mi-aș fi pierdut mințile. Chiar și James se încruntă.

— Ce întrebări mai sunt și astea? În momentul de față nu am absolut deloc poftă de mâncare.

— Bine, poate să aștepte până mâine. La revedere, James.

— Mă cheamă Finley, pițipoancă nebună, spuse unul dintre transportatorii retroproiectorului, iar celălalt se hlizi și spuse:

— Și pe mine Adam, dar, hei! Nu țin așa de mult la numele ăsta. Poți să-mi spui și James.

I-am ignorat pe amândoi și m-am dus la Leslie.

— Căpșunele! Strigă James în urma noastră. Căpșunele îmi plac cel mai mult.

— Ce-a fost asta? Vru să știe Leslie pe când coboram scările.

— Dacă-l întâlnesc pe James la balul ăla, vreau să-l avertizez că ar putea lua variolă, am lămurit-o eu. Tocmai a făcut douăzeci și unu de ani. Prea tânăr ca să moară, nu crezi?

— Mă întreb dacă ar trebui să te amesteci în așa ceva, spuse Leslie. Știi tu - destin, menire și tot așa.

— Da, dar trebuie să aibă el un motiv pentru care tot bântuie pe aici. Poate că este menirea mea să-l ajut.

— De ce trebuie să mergi iar la balul ăsta? Vru Leslie să știe. Am ridicat din umeri.

— Se pare că așa a scris în aiurelile alea de anale ale contelui de Saint-Germain. Ca să mă cunoască mai bine sau cam așa ceva.

Leslie ridică dintr-o sprânceană.

— Sau cam așa ceva.

Am oftat.

— Nu contează. Balul are loc în septembrie 1782, dar James se va îmbolnăvi abia în 1783. Dacă reușesc să-l avertizez, ar putea, de exemplu, să se ducă la țară când izbucnește epidemia.

Sau măcar să stea la distanță de lordul ăla Nuștiucum. De ce rânjești așa?

— Vrei să-i spui că vii din viitor și că știi că urmează să se molipsească de variolă. Și drept dovadă o să-i spui cum se numește calul lui preferat?

— Ăăă - mda, planul nu e încă definitivat.

— Mai bun ar fi un vaccin, zise Leslie și deschise ușa către c urtea școlii. Asta nu-nseamnă că e ceva simplu.

— Nu. Dar ce mai e simplu în zilele astea? Am spus eu suspinând. Of, fir-ar să fie!

Charlotte stătea lângă limuzina care aștepta și care mă ducea în fiecare zi la cartierul general al Gardienilor. Și asta nu putea să însemne decât un singur lucru: urma să fiu din nou torturată cu pași de menuet, reverențe și asediul Gibraltarului. Cunoștințe folositoare pentru un bal din anul 1782, cel puțin din punctul de vedere al Gardienilor.

În mod ciudat, situația asta mă lăsa destul de rece în acea zi. I'oaie pentru că eram prea surescitată la gândul revederii cu Gideon.

Leslie miji ochii.

— Cine e tipul de lângă Charlotte?

Îl indică pe roșcatul domn Marley, adept de gradul unu, care se remarcă nu numai prin titlu, ci mai ales prin talentul S. lu de a se înroși până în vârful urechilor. Stătea lângă Charlotte, cu capul plecat.

Am lămurit-o pe Leslie cine era.

— Cred că i-e frică de Charlotte, am adăugat eu, dar cred că o și consideră oarecum grozavă.

Charlotte ne observă și începuse să ne facă nerăbdătoare cu mâna.

— În orice caz, în ce privește culoarea părului s-ar potrivi de minune amândoi, mai zise Leslie și mă îmbrățișă. Mult noroc. Cândește-te la tot ce am discutat. Și ai grijă. Și, te rog, fă o fotografie cu acest domn Giordano!

— Giordano, doar Giordano, dacă binevoști, am spus eu, imitând vocea nazală a profesorului meu. Pe diseară.

— Ah, Gwenny? Nu-i face viața prea ușoară lui Gideon, da?

— În sfârșit! Pufni Charlotte la mine când am ajuns la mașină. Așteptăm de-o veșnicie. Se holbează toți la noi.

— De parcă te-ar deranja. Bună, domnule Marley. Ce mai faceți?

— Ăăă. Bine. Ăăă. Dumneavoastră?

Și domnul Marley era deja roșu tot. Mi-era milă de el. Și eu aveam tendința să mă înroșesc, dar domnului Marley i se urca sângele nu numai în obraji; la el luau și urechile, și gâtul culoarea roșiilor coapte. Sinistru!

— Absolut extraordinar, am spus eu, deși mi-ar fi plăcut să fi văzut ce față ar fi făcut dacă aș fi spus că mă simt „de rahat”. Ne deschise portiera mașinii, iar Charlotte se urcă grațioasă în spate. Eu m-am trântit pe scaunul din față ei.

Mașina se puse în mișcare. Charlotte se uita pe geam, iar eu priveam în gol, în timp ce cumpăneam dacă ar fi fost mai bine să-l abordez pe Gideon rece și afectată, sau exagerat de prietenoasă, dar indiferentă. Când limuzina ajunse pe strada istorică Strand, Charlotte încetă să mai admire peisajul și se concentrează asupra propriilor unghii. Apoi ridică brusc privirea, mă studie din cap până-n picioare și întrebă agresiv:

— Cu cine vii la petrecerea Cynthiei?

Era clar, căuta ceartă. Ce bine că mai aveam puțin și ajungeam. Limuzina se îndrepta deja spre parcare din Crown Office Road.

— Păi, nu mă pot decide. Ori cu Kermit broscoiul, ori cu Shrek, dacă are timp. Tu?

— Gideon voia să meargă cu mine, spuse Charlotte și mă privi curioasă. Era clar că aștepta o reacție din partea mea.

— Ce drăguț din partea lui, am zis eu prietenoasă și am zâmbit.

Nici nu mi-era greu, căci între timp mă cam lămurisem cu privire la Gideon.

— Dar nu știu dacă ar trebui să-i accept oferta. Charlotte oftă, dar nimic nu se schimbă în privirea ei criptică. Precis că o să se simtă îngrozitor de stânjenit printre toți acei copilandri. Și-așa mi se plânge neîntrerupt de naivitatea și de imaturitatea celor de șaisprezece ani...

Pentru o fracțiune de secundă am luat în considerare faptul că se putea chiar să spună adevărul și nu doar să încerce să mă necăjească. Dar chiar și-așa - nu aveam să-i dau satisfacție. Am dat din cap extrem de înțelegătoare.

— Ar avea compania ta matură și limpede, Charlotte, și dacă nu-i e de ajuns, poate oricând să discute cu domnul Dale despre urmările fatale ale consumului de alcool la tineret.

Mașina frână și parcă pe unul dintre locurile rezervate din lața clădirii în care-și avea de secole sediul societatea secretă a Gardienilor. Șoferul opri motorul și-n același moment domnul Marley sări de pe scaunul copilotului. Eu reușisem să deschid portiera cu o secundă înaintea lui. Între timp, înțelegeam prea l) ine cum trebuia să se fi simțit regina. Nici măcar să cobori singur din mașină n-aveai voie.

Mi-am luat geanta, am coborât din mașină, ignorând mâna oferită de domnul Marley, și am spus cât de vesel am putut:

— Și-aș spune că verdele îl prinde bine pe Gideon.

Ha! Charlotte nu făcu nici o față, dar runda asta era clar că o câștigasem eu. După ce am făcut atâția pași cât să fiu sigură (ii nu vedea nimeni, mi-am permis un rânjel victorios; mic, mic de tot. Care, desigur, că-mi îngheță imediat pe buze. Gideon ședea la soare pe scările din fața intrării în sediul Gardienilor. I'ir-ar! Fusesem mult mai preocupată să găsesc un răspuns prompt pentru Charlotte decât să mă gândesc la această situație. Proasta mea de inimă de marțipan nu știa dacă să se chircească de neliniște sau să bată mai repede de bucurie.

Când ne văzu, Gideon se ridică în picioare și-și scutură praful de pe jeanși. Am încetinit pasul, încercând să decid cum să mă port față de el. Dacă începea să-mi tremure buza de jos, varianta mea „prietenoasă, dar exagerat de indiferentă” n-ar fi fost prea credibilă. Din păcate, și varianta „rece, deoarece sunt pe drept extrem de amărâtă” nu părea realizabilă, din cauza nevoii copleșitoare pe care o simțeam de a mă arunca, pur și simplu, în brațele lui. Așa că mi-am mușcat buza inferioară neascultătoare și am încercat o privire pe cât posibil neutră. Apropiindu-mă, am observat, cu o oarecare satisfacție, că și Gideon își mușca buza de jos și părea destul de agitat. Deși era nebărbierit, iar părul lui castaniu arăta de parcă doar își trecuse degetele prin el, dacă făcuse și asta, eram din nou fermecată de prezența lui. Am rămas încurcată la baza scărilor și ne-am privit în ochi pentru vreo două secunde. Apoi el a lăsat privirea să-i alunece către fațada clădirii de vizavi, și a salutat într-acolo cu un „Bună”. Cel puțin eu nu am simțit că mi s-ar fi adresat mie, în schimb Charlotte trecu pe lângă mine și urcă scările. Puse un braț pe după gâtul lui Gideon și-l sărută pe obraz.

— Bună și ție! Zise ea.

Trebuie adăugat că asta era mult mai elegant decât să rămâi ca o stană de piatră și să te zgâiești ca proasta. Comportamentul meu i se păru domnului Marley a fi un mic acces de slăbiciune, căci mă întrebă:

— Să vă duc eu geanta, Miss?

— Nu, mulțumesc, mă descurc.

Mi-am dat un imbold, am ridicat geanta, care-mi alunecase din mână, și m-am pus din nou în mișcare. În loc să-mi arunc pletele pe spate și să trec în mare viteză pe lângă Gideon și pe lângă Charlotte, aruncându-le o privire de gheață, eu am urcat scările cu elanul unui melc bătrân. Probabil că eu și Leslie văzusem, într-adevăr, mult prea multe filme romantice. Dar Gideon o îndepărtă pe Charlotte și mă prinse de braț.

— Pot să-ți spun câteva vorbe, Gwen? Întrebă el.

De ușurare, aproape că mi se înmuiară genunchii.

— Sigur.

Domnul Marley se muta de pe un picior pe altul, nervos.

— Suntem deja puțin în întârziere, murmură el, urechile luându-i foc.

— Are dreptate, ciripi Charlotte. Înainte de elipsare, Charlotte mai are și oră și tu știi cum e Giordano când e lăsat să aștepte.

Nu aveam habar dacă așa era, dar râsul ei perlat părea chiar sincer.

— Vii, Gwenny?

— Vine în zece minute, spuse Gideon.

— Nu poate să aștepte până mai târziu? Giordano este...

— Am spus zece minute!

Tonul lui Gideon era foarte aproape de granița impoliteții, iar domnul Marley păru de-a dreptul speriat. Probabil că și eu.

Charlotte ridică din umeri.

— Cum zici, rosti ea, își aruncă pletele pe spate și dispăru în grabă.

Ea putea să facă asta exemplar. Domnul Marley o urmă precipitat.

După ce dispărură în holul clădirii, Gideon păru să fi uitat ce voia să spună. Fixa din nou cu privirea fațada stupidă a casei de vizavi și își freca ceafa cu mâna, ca și cum musculatura de-acolo i-ar fi fost dureros de încordată. În cele din urmă, am tras amândoi aer în piept în același timp.

— Ce-ți mai face brațul? Am întrebat eu în aceeași clipă în care Gideon a întrebat: „Ești bine?”, după care am râs amândoi.

— Brațului meu îi merge foarte bine.

În sfârșit, mă privea din nou. Oh Doamne! Ochii ăia! Mi se înmuiară imediat genunchii și eram bucuroasă că domnul Marley nu mai era de față.

— Gwendolyn, îmi pare nespus de rău pentru tot. M-am comportat absolut... iresponsabil. Nu meritai așa ceva. Părea așa de nefericit, că nu mai puteam suporta. Ieri-seară am încercat cam de o sută de ori să te sun pe mobil, dar a fost tot timpul ocupat.

Stăteam pe gânduri dacă să scurtez toată povestea și să mă arunc direct în brațele lui. Dar Leslie spusese că ar fi fost bine să nu-i fac viața prea ușoară. Așa că n-am făcut decât să ridic din sprâncene, așteptând.

— Nu am vrut să te rănesc, te rog să mă crezi, zise el, iar vocea îi era aspră de atâta seriozitate. Erai îngrozitor de tristă și de dezamăgită aseară.

— Chiar așa de rău n-a fost, am spus eu încet. O minciună scuzabilă, credeam eu. Nu aveam de gând să aduc în discuție lacrimile vărsate și dorința mea nestăvilită de a muri de oftică. Doar că am fost... a durut un pic... OK, acum eram modesta secolului! să trebuiască să aflu că tu n-ai făcut decât să te prefaci. Sărutările, declarația ta de dragoste...

Am tăcut încurcată.

Gideon arăta acum și mai distrus, dacă așa ceva se putea.

— Îți promit că așa ceva n-o să se mai întâmple.

Ce voia mai exact să spună cu asta? Nu înțelegeam prea bine.

— Păi, acum că știu, oricum n-ar mai funcționa, am spus eu un pic mai energic. Între noi fie vorba: oricum a fost un plan idiot. Oamenii îndrăgostiți nu sunt mai ușor de controlat decât ceilalți – aș spune chiar dimpotrivă! Din cauza hormonilor nu poți ști niciodată ce urmează să facă.

La urma urmei, eu eram cel mai bun exemplu.

— Dar din dragoste poți face lucruri pe care altfel nu le-ai face. Gideon ridică mâna ca și când ar fi vrut să mă mângâie pe obraz, apoi o lăsă din nou să cadă. Când iubești, celălalt este, deodată, mai important decât tine. Dacă nu l-aș fi cunoscut prea bine, aș fi putut crede că mai avea puțin și izbucnea în lacrimi. Faci sacrificii... – Asta a vrut de fapt să spună contele.

— Iar eu cred că bătrânul nu are habar despre ce vorbește, am zis eu peiorativ. Dacă mă întrebi pe mine, iubirea nu este neapărat domeniul lui, iar

cunoștințele referitoare la psihicul femeii sunt... jalnice! Și acum sărută-mă, vreau să știu dacă barba nerasă înțeapă.

Un zâmbet lumină fața lui Gideon.

— Poate că ai dreptate, spuse și inspiră adânc, ca cineva căruia i s-a luat o piatră mare de pe inimă. În orice caz, eu mă bucur că am lămurit lucrurile. Vom rămâne însă pentru totdeauna buni prieteni, da?

Poftim?

— Buni prieteni? Am repetat eu și gura mi s-a uscat dintr-odată.

— Buni prieteni, care știu că pot avea încredere unul în celălalt, zise Gideon. E important să ai încredere în mine.

A mai durat o secundă, poate două, apoi însă mi-am dat seama că, la un moment dat în conversația noastră, a luat-o fiecare în altă direcție. Ceea ce încercase Gideon să-mi spună nu fusese: „Te rog să mă ierți, te iubesc”, ci: „Hai să rămânem buni prieteni” – și orice idiot știe că acestea sunt două lucruri complet diferite.

Însemna că nu era îndrăgostit de mine.

Însemna că eu și Leslie văzuserăm prea multe filme romantice.

Însemna...

— Nenorocitul eu urlat eu. Furia, în toată puterea cuvântului, mă copleși atât de violent, încât vocea-mi deveni complet răgușită. Cum poți să fii așa de nesimțitor! Acum mă săruți și pretinzi că te-ai fi îndrăgostit de mine, și imediat după aceea spui că-ți pare rău că ești un mincinos dezgustător și că dorești să am încredere în tine?

Acum înțelegea și Gideon că vorbisem unul pe lângă celălalt. Zâmbetul îi dispăru de pe față...

— Gwen...

— Vrei să-ți spun ceva? Regret fiecare lacrimă în parte pe care am vărsat-o din cauza ta! Am vrut să țip la el, dar am eșuat lamentabil. Și nu-ți face iluzii că au fost așa de multe! Am reușit eu doar să croncănesc.

— Gwen! Gideon încerca să mă apuce de mână. Of, Doamne, îmi pare așa de rău. Nu am vrut să... te rogi.

Te rog, ce? Îl priveam furioasă. Oare chiar nu observa că nu l; ica decât să înrăutățească situația? Și credea că privirea aia de cățeluș avea să schimbe ceva? Am vrut să mă răsucesc, dar Gideon mă prinse strâns de încheietura mâinii.

— Gwen, ascultă-mă. Ne așteaptă vremuri periculoase și este important să rămânem uniți, tu și cu mine! Eu... eu chiar te plac mult, și aș vrea ca noi să...

Doar n-avea de gând s-o mai spună o dată. Nu, nu fraza aia... Totuși, exact asta făcu.

—... fim prieteni. Nu pricepi? Doar dacă avem încredere unul în altul...

Mi-am smuls mâna dintr-a lui.

— De parcă mi-aș dori să am un prieten ca tine! Îmi regăsisem vocea și vorbeam așa de tare că speriasem porumbeii de pe acoperiș. Habar n-ai ce înseamnă prietenia!

Și deodată totul deveni foarte simplu. Mi-am aruncat părul pe spate, m-am răsucit pe călcâie și am plecat în grabă.

Sari – și lasă în căderea ta Să-ți crească aripi.

Ray Bradbury.

Trei „Hai să rămânem prieteni” – fraza asta era chiar prea de tot.

— Precis că moare o zână de fiecare dată când, undeva în lume, cineva rostește această frază, am spus eu.

Mă încuiasem în toaletă ca să vorbesc la mobil și-mi dădeam toată silința să nu urlu, deși – la o jumătate de oră de la discuția cu Gideon – încă îmi mai venea să fac asta.

— A spus că vrea să fiți prieteni, m-a corectat Leslie, care, cantotdeauna, fusese atentă la fiecare cuvântel.

— Este fix același lucru, am zis eu.

— Nu. Adică, da, poate. Leslie oftă. Nu înțeleg. Tu, de data asta, ești sigură că l-ai lăsat să-și ducă frazele până la capăt? Știi tu, în filmul Zece lucruri nu-mi plac la tine...

— Da, l-am lăsat să-și ducă frazele până la capăt; din păcate, așa spune. M-am uitat la ceas. Of, la naiba. L-am spus domnului George că revin într-un minut. Am aruncat o privire în oglinda de deasupra chiuvetei de modă veche. Of, la naiba, am mai spus eu încă o dată. Aveam două pete roșii și rotunde în obraji. Cred că am făcut o reacție alergică.

— Sunt doar de la furie, puse Leslie diagnosticul, după ce i-am descris ce vedeam. Ochii cum sunt? Scânteiază amenințatori?

Mi-am privit imaginea din oglindă.

— Păi, da, oarecum. Arăt cam ca Helena Bonham-Carter în iolul Bellatrix Lestrange din Harry Potter. Destul de amenințător.

— Sună exact cum trebuie. Ascultă, ieși acum de-acolo și săgetează-i pe toți, fără excepție, cu privirea.

Am încuviințat din cap ascultătoare și i-am promis c-așa voi face.

După convorbirea telefonică mă simțeam mai bine, chiar dacă apa rece nu reușise să-mi spele nici furia, nici cele două pete din obraji.

Nu-mi dădeam seama dacă domnul George se întrebese unde zăbovisem atât, căci nu lăsă să se vadă asta.

— E totul în regulă? Întrebă el prietenos.

Mă așteptase în fața vechiului refectoriu.

— Cum nu se poate mai bine.

Am aruncat o privire prin ușa deschisă, dar, cum era de așteptat, nu se vedea nici urmă de Giordano sau de Charlotte, întârzasem prea mult ca să mai aibă loc lecția.

— A trebuit doar... ăăă... să-mi împrăpătez rujul.

Domnul George zâmbi. În afară de ridurile de expresie din jurul ochilor și din colțurile gurii, nimic de pe chipul lui rotund și prietenos nu trăda faptul că avea deja șaptezeci de ani. Lumina se reflecta în chelia sa, întregul cap semănându-i cu o bilă lucioasă de bowling.

Nu m-am putut abține să nu-i răspund tot cu un zâmbet. Imaginea domnului George avea întotdeauna asupra mea un efect de anihilare a pornirilor agresive.

— Sincer, așa e moda acum, am spus eu, arătând spre cele două pete roșii din obraji.

Domnul George îmi oferi brațul.

— Vino, fetița mea curajoasă, spuse el. Am anunțat deja jos că sosim pentru elipsare.

L-am privit nedumerită.

— Și cu Giordano și politica colonială din secolul al XVIII-lea cum rămâne?

Domnul George schiță un zâmbet.

— Să zicem că m-am folosit de scurta pauză în care tu ai fost la toaletă pentru a-i explica domnului Giordano că, din păcate, astăzi nu ai timp pentru lecție.

Bunul și devotatul domn George! Era singurul Gardian căruia nu păream să-i fiu complet indiferentă. Deși, poate că m-aș mai fi calmat puțin în timpul menuetului. Așa cum alți oameni se descarcă de nervi lovind un sac de box. Sau mergând în sala de fitness. Pe de altă parte, puteam foarte bine să mă lipsesc de zâmbetul arogant al lui Charlotte.

Domnul George îmi oferi brațul.

— Cronograful așteaptă.

M-am agățat de el nerăbdătoare. În mod excepțional, mă bucuram de elipsare, cotidianul meu salt controlat în timp, și asta nu numai pentru a scăpa de prezentul sumbru pe nume Gideon. Saltul de azi era momentul-cheie în planul de bătaie pe care-l pusesem la cale împreună cu Leslie. Dacă avea să funcționeze.

În drumul spre adâncurile uriașei pivnițe boltite, domnul George și cu mine am traversat cartierul general al Gardienilor. Era extrem de spectaculos și cumula mai multe clădiri. Numai în coridoarele întortocheate erau atât de multe de văzut, încât puteai avea impresia că te aflai într-un muzeu. Nenumărate picturi înrămate, hărți străvechi, tapiserii realizate manual și colecții întregi de săbii atârnau de pereți. În vitrine erau expuse porțelanuri care arătau foarte prețios, cărți legate în piele și instrumente muzicale vechi și existau o mulțime de cufere și de casete sculptate, în care tare mi-ar mai fi plăcut să mă uit, în alte circumstanțe.

— Eu nu mă prea pricep la machiaj, dar dacă ai nevoie de cineva cu care vrei să vorbești despre Gideon, eu știu să ascult, spuse domnul George.

— Despre Gideon? Am repetat eu rar, ca și cum ar fi trebuit mai întâi să-mi dau seama despre cine era vorba. Totul este în regulă cu mine și cu Gideon. Yepp! Foarte în regulă. Am lovit în trecere în perete. Suntem prieteni. Nimic altceva decât prieteni.

Din păcate, cuvântul „prieteni” nu-mi ieșise așa de relaxat cum voisem; îl scrâșnisem, mai degrabă, printre dinți.

— Am avut și eu cândva șaisprezece ani, Gwendolyn. Ochii mici ai domnului George mă priveau, inspirându-mi încredere. Și promit că n-o să spun că te-am avertizat. Deși am făcut-o...

— Sunt sigură că dumneavoastră ați fost o persoană drăguță la șaisprezece ani.

Cu greu îmi puteam imagina că domnul George ar fi atras cu șiretenie în capcană o fată, păcălind-o cu sărutări și cuvinte frumoase. „... E de ajuns să fiu în aceeași încăpere cu tine și simt deja nevoia să te ating și să te sărut.” Încercam să scap de amintirea privirii pătrunzătoare a lui Gideon mergând exagerat de apăsător. Porțelanul vibra în vitrine.

Foarte bine. Cine avea nevoie de lecții de menuet pentru a scăpa de furie? Asta era de ajuns. Deși, poate că distrugerea uneia sau a alteia dintre acele neprețuite vase ar fi accentuat efectul.

Domnul George mă privi mult timp pieziș, mulțumindu-se însă, în cele din urmă, să mă strângă de braț și să ofteze. Din când în când, treceam pe lângă armuri cavaleriești, iar eu mă simțeam, ca de obicei, urmărită într-un mod neplăcut.

— E cineva înăuntru, nu-i așa? I-am spus eu domnului George în șoaptă. Vreun biet novice, care nu poate ziulica-ntreagă să se ducă nici până la toaletă, corect? Îmi dau seama precis că se holbează la noi.

— Nu, zise domnul George și râse încet. Dar sunt niște camere de supraveghere instalate în viziere, poate că de aceea ai sentimentul că ești urmărită.

Aha. Camere de supraveghere. Măcar de ele nu trebuia să-mi fie milă.

Când am ajuns la primele trepte care coborau spre pivniță, mi-am dat seama că domnul George uitase ceva.

— Nu vreți să mă legați la ochi?

— Cred că putem să renunțăm la asta azi, zise domnul George. Nu-i nimeni pe-aici care să ne-o interzică, nu?

L-am privit uimită. În mod normal, trebuia să străbat acest traseu legată la ochi cu o eșarfă neagră, deoarece Gardienii nu voiau ca eu să pot găsi de una singură locul unde era păstrat cronograful, cel cu care erau posibile călătoriile noastre în timp. Din nu știu ce motiv, ei nu excludeau posibilitatea că eu l-aș fi putut fura. Ceea ce era, desigur, o prostie crasă. Mie nu numai că mi se părea ciudat acest obiect – funcționa pe bază de sânge! Dar nici nu aveam vreo idee câtuși de vagă despre cum se foloseau nenumăratele lui rotițe dințate, clăpițe și sertărașe. Însă, când venea vorba de posibilul furt al lui, Gardienii deveneau paranoici.

Asta probabil că se explica prin faptul că existaseră cândva două cronografe. În urmă cu aproape șaisprezece ani, verișoara mea Lucy și prietenul ei Paul, numerele nouă și zece din Cercul Celor Doisprezece călători în timp, o șterseseră cu unul dintre ele. Care fuseseră exact motivele pentru care cei doi furaseră cronograful nu aflasem încă, eu de fapt bâjbâind destul de neajutorată, ca prin întuneric, în toată această afacere.

— Apropo, Madame Rossini m-a rugat să-ți transmit că a ales până la urmă altă culoare pentru rochia de bal. Din păcate, am uitat care anume, dar

sunt convins că vei arăta fermecător în ea. Domnul George chicoti. Chiar dacă înainte de asta, Giordano mi-a zugrăvit în cele mai sumbre culori faptul că vei face greșeală după greșeală în secolul al XVIII-lea, una mai oribilă decât alta.

Inima îmi tresări. La bal trebuia să merg cu Gideon și nu-mi puteam imagina că a doua zi aveam să fiu deja în stare să dansez menuet cu el fără să distrug, la propriu, ceva. Laba piciorului lui, de exemplu.

— La ce atâta grabă? Am întrebat eu. De ce trebuie neapărat să aibă loc acest bal mâine-seară, privind din perspectiva noastră? De ce nu putem, pur și simplu, să mai așteptăm câteva săptămâni? Balul oricum se va ține în acea zi anume din anul 1782, indiferent din ce moment al prezentului mergem noi la el, nu-i așa?

Făcând abstracție de Gideon, aceasta era o întrebare care mă măcina de mult.

— Conte de Saint-Germain a decis exact cât timp are voie să treacă în prezent între vizitele voastre la el, zise domnul George și-mi dădu prioritate în fața scării în spirală.

Cu cât înaintam mai mult în adâncurile labirintului din pivniță, cu atât mai tare mirosea a mucegai. Acolo jos, nu mai erau agățate tablouri pe pereți și, deși senzorii de mișcare făceau să se aprindă automat lumina pe tot traseul, culoarele care se desprindeau când la stânga, când la dreapta de al nostru, se pierdeau, după câțiva metri, într-un întuneric înfricoșător. Se povestea că mai mulți oameni se rătăciseră în acest labirint, că alții apăruseră după mai multe zile în alte cartiere, aflate la capătul opus al orașului. Așa se povestea.

— Dar de ce a decis contele asta? Și de ce se supun Gardienii precum sclavii ordinelor lui?

Domnul George nu răspunse. Doar oftă adânc.

— Ce vreau să spun este că, dacă am mai aștepta câteva săptămâni, contele nici nu ar observa, nu? Am spus eu. El se află în anul lui, 1782, iar timpul nu trece deloc mai încet pentru el. Dar eu aș putea să învăț ca lumea tot ce ține de menuet și poate că aș ști și cine a asediat Gibraltarul, când și de ce. Am preferat să nu menționez nimic de Gideon. Și astfel, n-ar mai trebui să se plângă nimeni de mine și să se teamă că m-aș putea face de râs într-un mod îngrozitor la acest bal și că m-aș da de gol prin comportamentul meu că vin din viitor. Așadar, de ce vrea contele neapărat ca eu să merg la bal mâine?

— Da, de ce? Murmură domnul George. S-ar părea că-i e teamă de tine. Și de ceea ce tu ai mai putea încă afla dacă ai mai avea timp la dispoziție.

Nu mai era mult până la vechiul laborator de alchimie. Dacă nu mă înșelam, trebuia să fie imediat după următorul colț. De aceea am încetinit pasul.

— Să-i fie teamă de mine? Tipul ăsta m-a sugrumat fără să mă atingă - și, pentru că mai poate și să citească gândurile, știe că mie mi-e o frică de moarte de el și nu invers.

— Te-a sugrumat? Fără să te atingă? Domnul George rămase pe loc și mă privi șocat. Cerule mare, Gwendolyn, de ce nu ai povestit asta?

— M-ați fi crezut?

Domnul George își frecă chelia cu podul palmei și deschise gura să spună ceva, când auzirăm pași apropiindu-se și zgomotul unei uși grele închizându-se. Domnul George părea extrem de speriat, mă trase mai mult după colț, în direcția din care venise zgomotul de ușă, și se căută în buzunarul hainei după eșarfa neagră.

Nu era decât Falk de Villiers, unchiul lui Gideon și Mare Maestru al Lojei, care venea pe coridor cu pași vioi. Dar zâmbi când ne văzu.

— Oh, iată-vă! Sărmanul Marley, s-a interesat deja pe telefonul intern pe unde vă ascundeți, și-atunci m-am gândit să verific singur dacă e totul în regulă.

Eu am clipit și mi-am frecat ochii, ca și cum domnul George tocmai mi-ar fi luat eșarfa de la ochi, dar se părea că tot acel teatru era în zadar, căci Falk de Villiers nici nu se sinchisi. Deschise ușa de la camera cronografului, respectiv de la fostul laborator de alchimie.

Falk se poate să fi fost cu câțiva ani mai în vârstă decât mama și arăta extrem de bine, ca toți bărbații de Villiers pe care îi cunoscusem deja. În mintea mea îl comparam mereu cu un lup alfa. Părul lui bogat era deja grizonant și crea un contrast interesant cu ochii de culoarea chihlimbarului.

— Ei, vezi, Marley, că nu a dispărut nimeni? Îi spuse el pe un ion jovial domnului Marley, care așteptase așezat pe un scaun în camera cronografului și care sări când ne văzu, începând. I-și frământa nervos degetele.

— Eu doar am... am crezut... ca măsură de precauție..., se bâlbâi el. Vă rog să mă scuzați, Sir...

— Apreciem foarte tare că vă luați atât de în serios îndatoririle,. Puse domnul George, iar Falk întrebă:

— Unde este domnul Whitman? Avem întâlnire la ceai cu decanul Smythe și voiam să-l iau cu mine.

— Tocmai a plecat, spuse domnul Marley. De fapt, ar fi trebuit să vă fi întâlnit cu el pe drum.

Oh, atunci am să mă grăbesc, poate-l ajung din urmă. Vii și tu după aceea, Thomas?

După o scurtă privire piezișă către mine, domnul George încuviință din cap.

— Iar noi ne vedem mâine, Gwendolyn. Ziua marelui bal. Din ușă, Falk se mai întoarse o dată și spuse în treacăt: Ah, și salut-o pe mama ta din partea mea. E bine, da?

— Mama? Da, e bine.

— Mă bucur s-aud asta. Se pare că aveam o privire cam nedumerită, motiv pentru care își dresese glasul și adăugă: în zilele noastre nu e prea ușor să fii mamă singură și să ai și o slujbă, de aceea mă bucur.

Acum îl priveam intenționat derutată.

— Sau - poate că nici nu e singură? O femeie atrăgătoare precum Grace e clar că se întâlnește cu bărbați, poate că și are un prieten stabil...

Falk mă privea nerăbdător, însă, când m-am încruntat, se uită la ceasul de la mână și strigă:

— Vai, e deja atât de târziu! Acum chiar că trebuie să plec.

— A fost o întrebare? Am întrebat eu după ce Falk închisese ușa după el.

— Da, spuseră domnul George și domnul Marley în același timp, iar domnul Marley se făcu roșu ca focul. Ăăă, pentru mine a sunat ca și cum ar fi vrut să știe dacă mama dumneavoastră are un prieten stabil, murmură el.

Domnul George râse.

— Falk are dreptate, chiar este târziu. Dacă Rubinul nostru mai vrea să mai prindă ceva din seara asta, trebuie s-o trimitem chiar acum în trecut. Ce an să alegem, Gwendolyn?

Așa cum mă înțelesesem cu Leslie, am spus cât se poate de indiferentă:

— Mi-e egal. Mai deunăzi, anul 1956- parcă 1956 a fost, nu?

— A fost fără șobolani și cât de cât confortabil. Desigur că nu am menționat nimic despre cum mă întâlneam eu cu bunicul în acel cadru confortabil și fără șobolani. Aș putea învăța acolo cuvintele la franceză, fără să trebuiască tot timpul să tresar de frică.

— Nici o problemă, spuse domnul George.

Deschise un jurnal gros, în timp ce domnul Marley dădu la o parte tapiseria de pe peretele în care se afla seiful ce ascundea cronograful.

Am încercat să mă uit peste umărul domnului George în timp ce răsfoia acel jurnal, dar spatele lui lat mă împiedica să văd ceva.

— Să vedem, a fost 24 iulie 1956, spuse domnul George. Și ai rămas acolo toată după-amiaza și te-ai întors la 18.30.

— Deci, 18.30 ar fi o oră potrivită, am spus eu, ținând pumnii ca să ne reușească planul.

Dacă reușeam să sar exact la momentul în care părăsisem încăperea, bunicul ar fi fost încă acolo, iar eu n-ar mai fi trebuit să pierd timpul căutându-l.

— Cred că ar fi mai bine să alegem ora 18.31, zise domnul George. Ca nu cumva să te întâlnești cu tine însăși.

Domnul Marley, care pusese pe masă cutia cronografului și scotea acum cu grijă din husa de mătase instalația de mărimea unui ceas de șemineu, murmură:

— Dar, ca să fim exacti, încă nu e noapte acolo. Domnul Whitman a spus...

— Da, știm că domnul Whitman este foarte exact cu procedura, spuse domnul George, în timp ce se preocupa de roțițele dințate.

Printre desenele delicate și colorate, ce înfățișau planete, animale și plante, suprafața ciudatului aparat era bătută cu pietre prețioase atât de mari și de strălucitor colorate, încât păreau false - asemenea pietrelor sclipicioase autoadezive cu care-i făcea plăcere surorii mele să meșterească obiecte artisanale. Fiecare dintre cei doisprezece membri ai cercului călătorilor în timp avea câte o piatră prețioasă. Pentru mine exista un rubin,

iar lui Gideon îi „aparținea” diamantul, care era atât de uriaș, încât din banii obținuți pe el probabil că s-ar fi putut achiziționa un bloc de apartamente la malul mării.

Domnul Marley încuviință nesigur din cap.

— Leo este un nume frumos, am spus eu.

— Vine de la Leopold, zise domnul Marley, iar urechile i se făcură roșii precum stopurile unui autoturism.

Se așeză la masă, își puse jurnalul în față și deșurubă capacul unui stilou. Scrisul mic și curat din șirurile lungi de date, ore și nume cuprinse în acel jurnal era, probabil, al lui.

— Mama e de părere că numele meu este oribil, însă fiecare prim născut din familia noastră moștenește acest nume; este o tradiție.

— Leo este descendent direct al baronului Miroslaw Alexander Leopold Rakoczy, mă lămuri domnul George, răsucindu-se scurt și privindu-mă în ochi. Știi, legendarul companion al contelui de Saint-Germain, care este cunoscut din Analele Gardienilor drept Leopardul Negru.

Eram perplexă.

— Ah, serios?

Îl comparam în sinea mea pe domnul Marley cu sfrijitul și palidul Rakoczy, care mă băgase în sperieți cu ochii lui negri. Dar nu știam exact dacă trebuia să spun: „Fiți fericit că nu semănați cu josnicul dumneavoastră strămoș”, sau dacă, în cele din urmă, nu era chiar mai rău să fii roșcat, pistruiat și cu o față ca de lună plină.

— Deci, el e bunicul meu pe linie paternă... reuși domnul Marley să rostească, dar domnul George îl întrerupse rapid.

— Cu siguranță că bunicul ar fi foarte mândru de dumneavoastră, spuse el categoric. Mai ales dacă ar ști cât de briliant v-ați trecut toate examenele.

— În afară de Conflicte tradiționale, spuse domnul Marley. Acolo abia dacă am obținut un Suficient.

— Ah, asta și-așa nu folosește nimănui la nimic - o disciplină complet depășită. Domnul George întinse mâna după mine. Eu aș cam fi gata, Gwendolyn. Hai să te trimit în 1956! Am setat cronograful pentru exact trei ore și jumătate. Ține-ți strâns ghiozdanul și ai grijă să nu uiți nimic prin încăperea, da? Domnul Marley te va aștepta aici.

Am strâns în brațe ghiozdanul și i-am întins domnului George mâna liberă. El mi-a strecurat arătătorul într-unul dintre compartimentele cronografului. Un ac îmi străpunse carnea, un rubin uriaș inundă încăperea cu o lumină roșie. Am închis ochii, lăsându-mă purtată de o puternică senzație de amețeală.

O secundă mai târziu, când am deschis din nou ochii, domnul Marley și domnul George dispăruseră, la fel și masa.

Era întuneric, încăperea fiind și de data asta luminată doar de un singur bec, în lumina căruia, la doar un metru distanță de mine, stătea bunicul meu Lucas și mă privea perplex.

— T... tu - nu a funcționat? Strigă el revoltat. În 1956, bunicul avea treizeci și doi de ani și încă nu semăna cu bunicul de optzeci de ani pe care îl cunoscusem când eram copil. Ai dispărut acolo, în față, și-ai apărut din nou aici.

— Da, am spus eu mândră, forțându-mă să nu dau curs impulsului de a-i sări de gât.

Ca și la cealaltă întâlnire a noastră, mi s-a pus un nod în gât de îndată ce l-am văzut. Bunicul murise când eu aveam zece ani și era minunat și înspăimântător în același timp să-l reîntâlnesc la șase ani după ce fusese înmormântat. Înspăimântător nu era faptul că, la întâlnirile noastre din trecut, el nu era bunicul pe care îl cunoscusem, ci un fel de versiune neterminată a lui, ci că, pentru el, eu reprezentam o persoană cu totul străină. N-avea nici cea mai vagă idee de câte ori stătusem în poala lui, că el fusese cel care mă consolase cu poveștile lui după ce tata murise și că ne spusese mereu noapte bună într-o limbă secretă inventată de noi, pe care nimeni altcineva n-o înțelegea. Nu-și putea imagina cât de mult îl iubisem - iar eu nu-i puteam spune asta. Nimănui nu-i face plăcere să audă așa ceva de la o persoană cu care n-a petrecut decât câteva ore. Am încercat, pe cât posibil, să ignor nodul din gât.

— Pentru tine n-a trecut decât un minut, din câte-mi dau eu seama, motiv pentru care te și iert că încă nu ți-ai ras mustața. Pentru mine au trecut câteva zile, în care s-au întâmplat o groază de lucruri.

Lucas își mângâie mustața și rânji.

— Iar ai... deci, asta a fost foarte inteligent din partea ta, nepoată.

— Nu-i așa? Dar, ca să fiu sinceră, a fost ideea prietenei mele Leslie. Ca să fim sigure că te voi întâlni. Și ca să nu pierdem timpul.

— Mda, la drept vorbind, eu nu am prea avut când să mă gândesc cum să acționăm mai departe. Tocmai voiam să diger mai întâi vizita ta și să încep săpăturile... Mă studie cu capul plecat într-o parte. Ai dreptate, arăți altfel decât adineauri. Nu aveai agrafa asta în păr și mi se pare că ai mai și slăbit.

— Mulțumesc, am spus eu.

— Nu a fost un compliment. Arăți de parcă nu te-ai simți bine. Se apropie încă un pas și mă studie mai de aproape. E totul în regulă? Întrebă el blajin.

„Absolut în regulă”, am vrut eu să spun, dar spre propria-mi enervare am izbucnit în lacrimi.

— Absolut în regulă, am spus printre sughituri.

— Vai, vai, vai, zise Lucas și mă bătu pe spate neajutorat. Deci, e de rău?

Minute în șir nu am putut face nimic altceva decât să-mi las lacrimile să șiroiască. Și eu care credeam că aveam totul sub control. Furia mi se păruse singura reacție potrivită la comportamentul lui Gideon - o reacție matură și dură. În afară de asta, mai bună pentru un scenariu de film decât veșnica smiorcăială - comparația lui Xemerius cu o fântână de interior se potrivea, din păcate.

— Prieteni! Am smârcâit eu în cele din urmă, căci bunicul meu avea dreptul la o lămurire. Vrea să fim prieteni. Și să am încredere în el.

Lucas încetă să mă mai bată pe spate și se încruntă nedumerit.

— Și bocești deoarece...?

— Deoarece tot ieri mi-a spus că mă iubește!

Lucas privi și mai nedumerit, dacă așa ceva mai era posibil.

— Păi, ăsta mie nu mi se pare a fi chiar cel mai prost teren pe care să construiești o prietenie.

Lacrimile mi se opriră ca și cum cineva ar fi scos din priză fântâna de interior.

— Bunicule! Nu fi așa de obtuz! Am strigat eu. Mai întâi m-a sărutat, după care am aflat că totul n-a fost altceva decât strategie și manipulare, după care a venit cu hai-să-fim-prieteni!

— Oh. Înțeleg. Așa un... ăăă pui de lele! Lucas nu părea încă pe deplin convins. Scuză-mă că întreb și eu ca prostul, dar sper că nu e vorba despre acel băiat de Villiers cu numărul unsprezece, Diamantul?

— Ba da, am zis eu. Exact despre el este vorba.

Bunicul suspină.

— În cazul ăsta, zău așa! Peștișorul meu prins în plasă! Ca și cum n-ar fi și-așa destul de complicată toată povestea asta. Îmi dădu o batistă de pânză, îmi luă ghiozdanul din mână și spuse energic: Acum, gata cu boceala. Cât timp avem la dispoziție?

— La 22.00, ora ta, fac saltul înapoi. În mod ciudat, plânsul îmi făcuse bine, mult mai bine decât varianta matură a furiei. Ce spuneai de peștișor? Nu de alta, dar mi-e cam foame.

Cu asta l-am făcut pe Lucas să râdă.

— Păi atunci, mai bine ne întoarcem sus. Aici jos și-așa e cam claustrofobic totul. Și-apoi, trebuie să sun acasă să spun că voi întârzia. Deschise ușa. Hai, peștișorul. Poți să-mi povestești totul pe drum. Și nu uita: dacă te vede cineva, ești verișoara mea de la țară, Hazel.

O oră mai târziu, ne aflam cu creierele încinse în biroul lui Lucas, cu o mulțime de notițe și de bilețele în fața noastră, pline de ani, cerculețe, săgeți și semne de întrebare, în plus și cu tomuri în folio, legate în piele (Analele Gardienilor din mai multe decenii), și cu indispensabila farfurie cu biscuiți, din care Gardienii păreau să aibă, în toate timpurile, tone. Chestia cu peștele era clar că fusese o neînțelegere. Din păcate.

— Prea puține informații, prea puțin timp, repeta Lucas. Se plimba încoace și-ncolo prin cameră și-și tot scărmana părul care, cu toată pomada, i se ciufulea tot mai tare. Oare ce am ascuns eu în cufărul acela?

— Poate că o carte cu toate informațiile de care am nevoie, am spus eu.

Trecuserăm fără probleme de santinela de la scări, care încă dormea la fel ca și la ultima mea vizită. Când treceai pe lângă el, te lua amețeala numai de la vaporii de alcool pe care-i emana. În 1956, Gardienii erau mult mai relaxați decât mi-aș fi închipuit. Nimeni nu găsea ciudat faptul că Lucas făcea ore suplimentare și nu deranja pe nimeni că verișoara lui de la țară, Hazel, îi

ținea companie. E drept și că, la ora aceea, nu prea mai era nimeni prin clădire. Tânărul domn George plecase și el acasă deja, lucru pe care-l regretam, căci mi-ar fi făcut plăcere să-l mai văd o dată.

— O carte - da, poate, spuse Lucas, mușcând gânditor dintr-un biscuit. De trei ori voise să-și aprindă o țigară, dar eu i-o luasem de fiecare dată din mână. Nu voiam să miros iar a țigări la întoarcere. Povestea cu coordonatele cifrate are sens, îmi place, da, și mi se potrivește. Am avut dintotdeauna o slăbiciune pentru așa ceva. Doar că - de unde au știut Lucy și Paul despre acest cod din chestia aia cu... calul galben?

— Cavalerul verde, bunicule, am spus eu răbdătoare. Cartea era în biblioteca ta, iar bilețelul cu codul se afla printre paginile ei. Poate că Lucy și Paul l-au pus acolo.

— Dar n-are logică. Dacă au fugit în trecut în 1994, de ce am dispus eu niște ani mai târziu zidirea unui cuțar în propria-mi casă? Rămase pe loc și se aplecă asupra cărților. Am să-nnebunesc! Știi senzația aceea, când ai sentimentul că ești foarte aproape de rezolvare? Mi-aș fi dorit să se poată călători și în viitor cu acest cronograf, astfel m-ai fi putut întreba tu însăși...

Deodată îmi veni o idee, care era așa de bună, încât eram tentată să mă bat singură pe umăr și să mă felicitez. M-am gândit la ce-mi spusese bunicul ultima dată. Conform acelor spuse, Lucy și Paul, care se plecteau în perioada cât erau elipsați, făcuseră salturi și mai înapoi în trecut și trăiseră niște experiențe foarte incitante, cum ar fi premiera unei piese de Shakespeare.

— Am găsit! Am strigat eu și am început să dansez de bucurie.

Bunicul se încruntă.

— Ce anume, mai exact? Mă-ntrebă el iritat.

— Ce-ar fi să mă trimiți cu cronograful vostru și mai departe înapoi în timp? Am răbufnit eu. Aș putea astfel să mă întâlnesc cu Lucy și cu Paul și să-i întreb.

Lucas ridică privirea.

— Și când anume ai vrea să-i întâlnești? Doar habar n-avem în ce an se ascund.

— Da, dar știm, de exemplu, când v-au vizitat aici. Dacă aș veni și eu, am putea discuta și am putea, pur și simplu, să...

Bunicul mă întrerupse.

— În vizitele lor aici din anii 1992 și 1993 în anii 1948 și 1949 - pentru fiecare an scotocea după câte un bilețel și urmărea cu degetul arătător de-a lungul diverselor săgeți - nici ei nu știau încă prea multe - și tot ceea ce știau mi-au spus. Nu, dacă e să-i întâlnești, atunci ar trebui s-o faci după ce au fugit cu cronograful. Ciocăni iar violent pe notițele noastre. Așa ar avea logică, orice altceva doar ar încurca lucrurile și mai mult.

— Atunci... atunci am să merg în anul 1912, acolo unde i-am întâlnit deja, la Lady Tilney, în casa ei din Eaton Place.

— Asta ar fi o variantă, dar nu ar funcționa ca moment...

Lucas privi abătut spre ceasul de pe perete. Nu ai fost sigură de dată, ca să nu mai vorbim de ora exactă. Și să nu uităm că, înainte de asta, ar

trebui să alimentăm cronograful cu sângele tău, altfel n-ai cum să călătorești cu el. Își răvăși din nou părul.

În plus, ar trebui să ajungi singură de aici până în Belgravia, iar în 1912 probabil că nu e chiar așa de ușor... ah, da, și-ai mai avea nevoie și de o costumație adecvată... Nu, cu toată bunăvoința, într-un timp așa de scurt nu avem cum să reușim. Trebuie să ne gândim la altceva. Soluția îmi stă pe limbă... mai am nevoie doar de un pic de timp ca să cumpănesc... și poate și de o țigară...

Am clătinat din cap. Nu. Așa de ușor nu intenționez să cedez. Știam că ideea era bună.

— Am putea duce cronograful în momentul în care ne aflăm acum până în fața casei lui Lady Tilney, iar eu aș ateriza în trecut exact acolo – asta ar economisi o grămadă de timp, nu? Da, iar în ce privește costumul... – De ce te uiți așa la mine?

Într-adevăr, Lucas căscase dintr-odată ochii larg de tot.

— Doamne, Dumnezeule! Șopti el. Asta este!

— Ce?

— Cronograful! Nepoată – ești genială!

Lucas ocoli masa și mă îmbrățișă.

— Sunt genială? Am repetat eu, în timp ce era rândul bunicului meu să danseze de bucurie.

— Da! Și eu de asemenea. Amândoi suntem geniali, căci acum știm ce se ascunde în cutare.

Deci, eu nu știam.

— Și anume?

— Cronograful! Strigă Lucas.

— Cronograful? Am strigat și eu ca un ecou.

— Este absolut logic! Indiferent în ce an l-au dus Lucy și Paul, el a ajuns, nu știu în ce fel, înapoi la mine – iar eu l-am ascuns. Pentru tine! În propria mea casă. Nu foarte original, dar atât de logici

— Așa ți se pare?

Mă holbam la el nesigură. Mie mi se părea o idee foarte trăsnetă, dar, ca să fim sinceri, logica nu era chiar punctul meu forte.

— Ai încredere în mine, nepoată, știi asta, pur și simplu!

Extazul de pe fața lui Lucas te făcea să te încrunți.

— Desigur că asta deschide acum variante absolut noi. Acum... acum trebuie doar să chibzuim foarte bine. Se uită din nou la ceasul de pe perete. Avem nevoie de mai mult timp, fir-ar să fie!

— Aș putea încerca să fiu trimisă tot în anul 1956 la următoarea elipsare, am spus eu. Însă mâine după-amiază n-am să am cum, căci trebuie să merg la un bal ca să-l revăd pe conte.

Gândul acesta îmi trezi din nou sentimente de dezgust, și asta nu numai din cauza lui Gideon.

— Nu, nu, nu! Strigă Lucas. Sub nici o formă. Trebuie să fim cu un pas înainte, să ne vedem înaintea reîntâlnirii cu contele, își frecă fruntea. Gândeștegândeștegândește.

— Nu vezi fumul care-mi iese pe urechi? De o oră nu fac altceva, l-am asigurat eu, dar se pare că vorbea cu el însuși.

— Mai întâi trebuie să alimentăm cronograful cu sângele tău. Fără ajutor n-ai cum să faci asta în 2011, căci este prea complicat. Apoi trebuie să-ți explic cum se folosește cronograful, încă o privire neliniștită la ceasul de pe perete. Dacă-l sun acum pe doctorul nostru, ar putea fi aici în treizeci de minute; asta dacă avem noroc și-l găsim acasă... Întrebarea este numai cum să-i explic de ce este nevoie să-i recolteze sânge verișoarei mele Hazel. Când a fost să facem asta pentru Lucy și pentru Paul, s-a știut oficial că o facem în scopuri științifice, dar tu ești aici incognito, și-așa trebuie să și rămână, altfel...

— Așteaptă, l-am întrerupt eu. Nu putem să recoltăm noi înșine sânge? Lucas mă privi iritat.

— Deci, eu am pregătire în multe domenii, dar nu știu să mânuiesc o seringă. Nici nu suport să văd sânge, ca să fiu sincer. Mi se face de fiecare dată rău de la stomac...

— Eu pot să-mi iau singură sânge, am spus eu.

— Adevărat? Avea o privire absolut uimită. În vremea ta se predă cumva în școală cum să folosești o seringă?

— Nu, bunicule, nu se predă așa ceva la școală, am spus eu nerăbdătoare. Dar învățăm că sângele curge dacă te tai cu un cuțit. Ai un cuțit?

Lucas ezită.

— Asta... nu prea cred că este o idee bună.

— E-n regulă, am eu unul.

Am deschis ghiozdanul și am scos etuiul pentru ochelari în care Leslie pusese cuțitul japonez de legume, pentru cazul în care aș fi fost atacată în călătoriile mele în timp și ar fi trebuit să mă apăr. Bunicul a făcut ochii mari când am deschis etuiul.

— Înainte să întrebi - nu, asta nu face parte din dotările standard ale unui elev din 2011, am spus eu.

Lucas înghiți în sec, apoi se îndreptă și zise:

— În regulă. Atunci să mergem chiar acum în Sala Dragonului, trecând mai întâi prin laboratorul doctorului, de unde vom lua o pipetă.

Se uită la tomurile de pe birou, apoi puse unul sub braț.

— Îl luăm și pe-ăsta cu noi. Și biscuiții. Pentru calmarea nervilor! Nu-ți uita ghiozdanul.

— Și ce facem în Sala Dragonului?

Am aruncat din nou etuiul în ghiozdan și m-am ridicat.

— Acolo se află cronograful.

Lucas închise ușa după mine, apoi trase cu urechea. Totul era liniștit pe coridor.

— Dacă ne întâlnim cu cineva, spunem că facem un tur, clar, verișoară Hazel?

Am încuviințat din cap.

— Cronograful stă așa, pur și simplu, undeva la întâmplare? În vremea noastră este închis într-un seif din pivniță, de teama hoților.

— Sipetul este și în vremea noastră ferecat, spuse Lucas și mă grăbi pe trepte în jos. Dar noi nu ne temem de hoți. În momentul de față, la noi nici măcar nu există călători în timp care să-l poată folosi. Interesant a fost la noi doar momentul în care Lucy și Paul au elipsat aici, dar asta s-a întâmplat cu ani în urmă. Astfel, în acest moment, cronograful nu se află în centrul atenției Gardienilor. Norocul nostru, așa spune eu.

Se părea că, într-adevăr, nu era nici țipenie de om în clădire, deși Lucas mă asigură în șoaptă că de fapt nu era niciodată complet părăsită. Mă uitam cu jind afară prin ferestre, la seara caldă de vară. Ce păcat că nu puteam ieși ca să cunosc mai îndeaproape anul 1956. Lucas îmi observă privirea și spuse zâmbind:

— Crede-mă, și mie mi-ar face mai multă plăcere să merg cu tine undeva, unde să stăm liniștiți, iar eu să pot fuma o țigară - dar avem treabă.

— Bunicule, ai face mai bine să renunți la fumat. Este așa de nesănătos. Și te rog - rade-ți mustața. Nu te prinde deloc.

— Șșșșt, făcu Lucas. Dacă aude cineva că-mi spui bunicule, chiar că va trebui să dăm niște explicații.

Dar nu ne-am întâlnit cu nimeni, iar câteva minute mai târziu, când am intrat în Sala Dragonului, încă se mai putea vedea soarele sclipind la asfințit, în spatele grădinilor și al zidurilor, deasupra Tamisei. Și în acele timpuri, Sala Dragonului, cu proporțiile ei maiestuoase, cu ferestrele acelea mari și cu sculpturile în lemn de pe pereți, era impresionant de frumoasă, iar eu mi-am dat, ca de obicei, capul pe spate pentru a admira uriașul dragon sculptat, care se unduia pe tavan, între cele două candelabre imense, arătând de parcă și-ar fi putut lua zborul în orice moment.

Lucas ferecă ușa. Părea mult mai agitat decât mine, mâinile iremurându-i când scoase cronograful din sipetul lui și-l puse pe masa din mijlocul sălii.

— Când am făcut asta atunci, cu Lucy și cu Paul, a fost o aventură de proporții. Ne-am distrat așa de tare, spuse el.

M-am gândit la Lucy și la Paul și am încuviințat din cap. Îi întâlnisem doar o dată, la Lady Tilney, dar îmi puteam imagina ce voia să spună bunicul. Din păcate, nu am putut să nu mă gândesc în același timp și la Gideon. Modul în care se distrase în vremea aventurilor noastre fusese și el jucat? Sau doar partea cu iubirea?

Mi-am mutat imediat gândul la cuțitul japonez de legume și la ce urma să fac cu el. Și ce să vezi? Metoda de distragere a atenției chiar a funcționat. În orice caz, nu am izbucnit în lacrimi.

Bunicul își șterse palmele de pantaloni.

— Mă simt dintr-odată prea bătrân pentru astfel de aventuri, zise el.

Privirea mi se îndreptă spre cronograf. Pentru mine, arăta exact la fel ca cel cu ajutorul căruia ajunsesem eu acolo, o instalație complicată de clapete, căpăcele, sertărașe, roțițe dințate și butoane, decorate peste tot cu miniaturi.

— Ai voie să vorbești din nou, zise Lucas puțin lezat. Poți să spui ceva de genul: Dar ești încă mult prea tânăr ca să te simți bătrân!

— Oh, da, desigur că așa ești. E drept că mustața aia te îm bătrânește cu decenii.

— Impunător și respectabil, spune Arista.

M-am mulțumit să exprim mult mai mult decât aș fi dat de înțeleș în cuvinte doar ridicând din sprâncene, iar tânărul meu bunic se aplecă bombănind asupra cronografului.

— Fii foarte atentă: cu ajutorul acestor zece roțițe de aici se setează anul. Și înainte să-ntrebi de ce este nevoie de atâtea câmpuri pentru asta, îți spun că se folosesc cifre romane - sper că stăpânești această scriere.

— Cred că da.

Mi-am scos din ghiozdan un caiet cu arc și un creion. Ar fi fost imposibil să rețin totul fără să-mi iau notițe.

— Iar cu asta fixezi luna.

Lucas indică o altă roțiță dințată.

— Dar, atenție, din nu știu ce motiv, pentru lună - și numai pentru lună!

— Se folosește un vechi sistem calendaristic celt: prima lună este noiembrie; prin urmare, luna octombrie este luna a douăsprezecea.

Mi-am dat ochii peste cap. Tipic pentru Gardieni! Bănuiam eu de mult că făceau tot posibilul să complice lucrurile simple doar ca să se dea importanți. Dar am strâns din dinți și, după vreo douăsprezece minute, am observat că toată acea mașinărie nu era chiar așa o vrăjitorie odată ce înțelegeai cum funcționează întregul sistem.

— Am să mă descurc, l-am întrerupt eu pe bunicul, când încercă s-o ia de la capăt, și am închis caietul. Acum trebuie să introducem sânge de la mine. Și apoi... cât o mai fi ceasul?

— Este important să nu faci absolut nici o greșeală la setări. Lucas se uita neliniștit la cuțitul japonez de legume pe care-l scosesem din nou din etui. Altfel ajungi altundeva... ăăă... altcândva. Și ce e și mai rău, nu ai nici un control asupra momentului de întoarcere. Of, Doamne, cuțitul ăla nu-mi place deloc. Chiar vrei s-o faci?

— Bineînțeles. Mi-am suflecat o mână. Doar că nu știu unde ar fi cel mai bine să mă tai. O rană la mână ar bate la ochi când m-aș întoarce, iar dintr-un deget n-ar ieși decât cel mult câteva picături.

— Nu și dacă-ți ciopârțești buricul degetului, spuse Lucas înfiorându-se. Atunci sângerează ca naiba, am încercat pe propria-mi piele...

— Cred că o să aleg antebrațul. Gata?

Era oarecum haios că lui Lucas îi era mai frică decât îmi era mie. Înghiți în sec și apucă strâns ceșcuța înflorată de ceai în care trebuia să colecteze sângele.

— Nu cumva trece pe aici una dintre arterele principale către inimă? Oh, Doamne, mi s-au înmuiat genunchii de tot. Parcă vezi c-o să sângerezi de moarte aici, în anul 1956 - din cauza neglijenței bunicului tău.

— Este o venă mai groasă, dar trebuie tăiată de-a lungul dacă vrei să sângerezi până la moarte. Se pare că mulți sinucigași fac asta greșit, toți fiind salvați; dar am să știu pentru data viitoare cum se face corect.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Strigă Lucas.

Mi-era și mie puțin rău de la stomac, dar n-aveam ce să fac. Momentele extraordinare cereau măsuri extraordinare, ar fi spus Leslie. Am ignorat privirea șocată a lui Lucas și am așezat lama cuțitului pe interiorul antebrațului, cam la zece centimetri deasupra încheieturii. Am mișcat lama, fără să apăs prea mult, deasupra pielii albe. Deși ar fi trebuit să fie doar o tăietură de probă, lama a intrat mai adânc decât mă așteptasem, iar linia subțire și roșie se lăți rapid și lăsă sângele să iasă la suprafață. Durerea, o arsură neplăcută, se instalează abia o secundă mai târziu. Sângele se prelinse într-un firicel subțire, dar constant, în ceașca din mâinile tremurânde ale lui Lucas. Perfect.

— Intră-n piele ca-n unt, am spus eu impresionată. Mi-a spus mie Leslie că are o lamă ucigător de ascuțită.

— Lasă-l deoparte, îmi ceru Lucas, care arăta de parcă stătea să vomite în orice clipă. Fir-ar să fie de treabă, ești cu-adevărat foarte curajoasă, o adevărată Montrose, hmm. Demnă de mottoul familiei noastre...

Am chicotit.

— Da, asta precis că am moștenit de la tine.

Lucas râse și el, dar cam strâmb.

— Nu te doare deloc?

— Ba da, normal că mă doare, am spus eu, aruncând o privire în ceașcă. Ajunge?

— Da, ar trebui să fie de ajuns.

Lucas se înecă un pic.

— Să deschid o fereastră?

— E-n regulă. Puse ceașca lângă cronograf și inspiră adânc. Restul este ușor. Luă pipeta. Trebuie să pun doar trei picături din sângele tău în aceste două orificii, vezi? Aici, sub corbul minuscul și sub simbolul pentru Ying și Yang, apoi învârt roata și mut această manetă. Așa, cam asta ar fi. Auzi?

În interiorul cronografului începură să se învârtă mai multe roțițe dințate; pârâia, pocnea și zumzăia, iar aerul părea că se încălzește. Rubinul pâlpâi scurt, după care roțițele se opriră din nou și totul fu ca mai-nainte.

— Înfricoșător, nu?

Am încuviințat din cap și am încercat să nu bag în seamă pielea de găină pe care o aveam pe tot corpul.

— Asta înseamnă că în acest cronograf se află sângele tuturor călătorilor în timp, mai puțin al lui Gideon, nu? Ce s-ar întâmpla dacă și sângele lui ar fi înăuntru?

Împăturisem batista de pânză a lui Lucas și mi-o presam acum pe rană.

— Făcând abstracție de faptul că nimeni nu știe asta cu exactitate, aceste informații sunt strict secrete, zise Lucas, care începu să prindă din nou culoare în obraji. Fiecare Guardian a trebuit să îngenuncheze și să jure că nu

va vorbi despre acest secret cu nimeni din afara acestei loje. Au jurat pe viața lor.

— Oh.

Lucas oftă.

— Dar - hei! Eu am un fel de slăbiciune pentru încălcarea jurămintelor. Indică un mic compartiment al cronografului, decorat cu o stea cu douăsprezece colțuri. Clar este faptul că se va definitiva astfel un proces anume în interiorul cronografului și că va apărea ceva în acest compartiment. În profeții se menționează esența constelației Celor Doisprezece sau chiar piatra filosofală. Prețioșii vor deveni unul, și-al timpului parfum va umple aerul, iar pentru veșnicie va dăinui doar unul.

— Țsta este tot secretul? Am zis eu dezamăgită. Din nou doar niște chestii vagi și haotice.

— Mda, dacă iei toate indiciile, este cât se poate de concret. Vindecă toate molimele și toate cusururile, sub constelația Celor Doisprezece se împlinesc promisiunile - corect folosită, această licoare ar trebui să poată vindeca toate bolile omenirii.

Asta suna deja mai bine.

— Pentru asta chiar că ar merita tot efortul, am murmurat cu, gândindu-mă la isteria Gardienilor din jurul păstrării secretului și la regulile și ritualurile lor complicate.

În aceste condiții puteai chiar înțelege de ce făceau atât pe importanții. Pentru un așa panaceu miraculos merita să aștepti < liiar și câteva sute de ani. Și pentru că el fusese cel care inventase totul și făcuse posibil totul, contele de Saint-Germain merita tot respectul și toată recunoașterea. Numai de n-ar fi fost un tip atât de antipatic...

— E drept că Lucy și Paul se cam îndoiesc de faptul că piatra filosofală ar fi exact ceea ce credem noi că ar fi, zise Lucas, ca și cum mi-ar fi ghicit gândurile. Ei sunt de părere că cineva care nu se dă în lături de la a-și ucide propriii strămoși nu prea se sinchisește de binele întregii omeniri. Își drese glasul. Mai sângerează?

— Da, dar din ce în ce mai puțin. Am ridicat mâna, pentru a grăbi procesul. Și-acum ce facem? Să testez chestia asta?

— Cerule, ăsta nu este un automobil cu care să facem o tură de încercare, zise Lucas frământându-și mâinile.

— De ce nu? Am întrebat eu. Nu asta a fost ideea?

— Păi, ba da, zise și privi la tomurile groase pe care le adusese cu el. De fapt, ai dreptate. Am putea s-o facem, chiar dacă nu mai avem chiar așa de mult timp la dispoziție. Deveni deodată foarte nerăbdător. Se aplecă și deschise Analele. Trebuie să fim atenți să nu alegem o dată la care să aterizezi în mijlocul unei ședințe. Sau să apari în calea vreunuia dintre frații de Villiers. Ei au elipsat multe, multe ore din viața lor în această sală.

— Aș putea să mă întâlnesc și cu Lady Tilney? Între patru ochi? Mă simțeam din nou inspirată. Cel mai bine, după 1912.

— Eu știu dacă ar fi așa de inteligent? Lucas răsfoi prin Anale. Doar nu vrem să complicăm lucrurile și mai rău decât sunt.

— Dar nu trebuie să lăsăm să ne scape puținele șanse pe care le avem, am strigat eu, gândindu-mă la ce-mi tot repetase Leslie. Trebuia să mă folosesc de fiecare ocazie pentru a face un singur lucru înainte de toate: să pun cât mai multe întrebări ce-mi treceau prin minte. Cine știe când o să apară următoarea ocazie! În cufăr ar putea fi și altceva și poate nu voi mai avea nici o ocazie. Când ne-am întâlnit noi doi pentru prima oară?

— Pe 12 august 1948, la orele douăsprezece ale prânzului, zise Lucas, cufundat în lectura Analelor. N-am să uit niciodată.

— Exact, și ca să nu uiți niciodată, am să-ți scriu asta, am spus eu, impresionată de propria-mi genialitate.

Am scrijelit în caietul meu cu arc:

Tentru CorcCuCLucas Montrose - important!

12 august 1948, oreCe 12 afejrânzuCui. LahoratoruC cCe aCchimie.

Te rog, vino singur.

CjwendoCyn Shepherd.

Am rupt pagina cu hotărâre și am împăturit-o.

Bunicul ridică scurt privirea din Anale.

ÎAș putea să te trimit în anul 1852, pe 16 februarie, la miezul nopții. Lady Tilney elipsează acolo, venind din 25 decembrie 1929, orele nouă ale dimineții, murmură el. Săraca, nici măcar Crăciunul nu și-l putea petrece liniștită, acasă. În orice caz, i-au dat o lampă cu gaz la ea. Fii atentă ce scrie aici: Orele 12.30: Lady Tilney se întoarce binedispusă din anul 1852. La lumina lămpii cu gaz a terminat de croșetat doi porcușori pentru bazarul organizat în scopuri caritabile cu ocazia Noptii Regilor, care anul acesta se desfășoară sub mottoul „Viața la fară”. Se întoarse spre mine. Porcușori croșetați? Poți să-ți închipui așa ceva? Există pericolul să aibă șocul vieții ei când o să apari ca din pământ. Chiar vrei să riscăm?

— Este înarmată doar cu o croșetă, iar astea au vârful rotunjit, dacă mă gândesc bine. M-am aplecat asupra cronografului. Așadar, anul 1852 - încep cu un M, corect? MDCCCLII. Iar luna februarie este, conform calendarului celt, a treia, nu, a patra...

— Ce faci acolo? Mai întâi trebuie să bandajăm rana și să chibzuim încă o dată în liniște la toate!

— N-avem timp pentru asta, am spus eu. Ziua... era mânerul asta de aici, nu-i așa?

Lucas mă privi speriat peste umăr.

— Nu așa de repede! Trebuie să se potrivească toate la fix, altfel... altfel... Arăta iar de parcă ar fi fost gata să vomite. Și nu ai voie niciodată să ții cronograful strâns cu mâinile, altfel l-ai putea lua cu tine în trecut. Și nu vei mai putea să te întorci!

— La fel ca Lucy și ca Paul, am șoptit eu.

— O să setăm un interval de doar trei minute, ca să fim siguri, la intervalul dintre 12.30 și 12.33; măcar în intervalul ăsta ea stă acolo liniștită și croșetează la porcușorii ei. Dacă doarme c umva, n-o trezi, că s-ar putea să facă infarct...

— Păi, n-ar fi fost consemnat în Anale? L-am întrerupt eu. Lady Tilney mi-a lăsat impresia unei femei foarte robuste, nu poate fi răpusă cu una, cu două.

Lucas duse cronograful la fereastră, în spatele draperiei.

— Aici putem fi siguri că nu e nici o piesă de mobilier. Da, da, nu da ochii peste cap. Timothy de Villiers a aterizat odată așa de nefericit pe o masă, că și-a rupt un picior!

— Și dacă Lady Tilney stă exact în locul ăsta și privește visătoare în noapte? Hai, nu te uita așa la mine, a fost doar o glumă, bunicule.

L-am împins ușor la o parte, am îngenuncheat pe podea, lângă cronograf și am deschis compartimentul de sub rubin. Era potrivit de mare, cât să-mi încapă degetul în el.

— Așteaptă. Rana!

— Putem s-o bandajăm și peste trei minute, am zis eu, am inspirat adânc și am presat buricul degetului pe vârful acului.

M-a cuprins o bine cunoscută senzație de amețeală, și, în timp ce lumina roșie străluci, iar Lucas mai spuse: „Dar eu mai voiam să...”, totul dispăru din fața ochilor mei.

Din Analele Gardienilor

18 decembrie 1745

În vreme ce armata iacobiților s-ar părea că se află deja la porțile Derby-ului, înaintând spre Londra, noi ne-am mutat în noul sediu și sperăm ca veștile de la cei 10000 de soldați francezi, care s-au alăturat lui Bonnie Prince Charlie (the Young Pretender - Charles Edward Stuart - pretendent la tronul Angliei în a doua jumătate a secolului XVIII), să nu se adeverească și să putem petrece un Crăciun pașnic în oraș.

Nu ne putem imagina un spațiu mai potrivit pentru noi, Gardienii, decât clădirile venerabile de-aici, din Temple, căci, la urma urmei, și Cavalerii templieri au fost Gardieni de mari secrete, marea Biserică Temple este situată în raza noastră vizuală, iar catacombele ei sunt conectate cu ale noastre. Oficial, sediul este destinat activităților noastre, dar el va mai oferi posibilități de cazare pentru adepții, novicii și oaspeții noștri din exterior și, desigur, pentru servitori, în afară de asta, unele încăperi servind drept laboratoare de alchimie.

Ne bucurăm că lordul Alastair nu a reușit să aducă prejudicii bunelor relații dintre conte și Prințul de Wales prin calomniile sale (vezi raportul din 2 decembrie), și că, mulțumită protecției Maiestății Sale, am putut achiziționa acest complex de clădiri, în Sala Dragonului are loc azi trecerea solemnă a documentelor secrete din proprietatea contelui în cea a membrilor Cercului Inițiaților.

A consemnat: Sir Oliver Newton, Cercul Inițiaților.

Patru.

Am avut nevoie de câteva secunde pentru a mă obișnui cu noul tip de iluminat. Sala era luminată doar cu ajutorul unei lampe cu gaz aflate pe masă. În lumina caldă și slabă am identificat o natură statică ale cărei elemente erau un coș, câteva gheme de lână roz, o carafă de ceai cu o husă

flaușată și o ceașcă decorată cu motive roz. La toate astea se adăuga Lady Tilney, care ședea pe un scaun și croșeta și care, la vederea mea, lăsă să-i cadă mâinile în poală. Era în mod evident mai în vârstă decât la ultima noastră întâlnire, părul roșu fiindu-i brăz dat de șuvițe albe și redus la un permanent mai degrabă anost. Cu toate acestea, păstra acea ținută maiestuoasă și inabordabilă, prin care se distingea și bunica mea. Și nu s-a apucat să țipe sau să mă atace cu croșeta.

— Crăciun fericit, zise.

— Crăciun fericit, am răspuns eu oarecum derutată. Pentru o clipă n-am știut ce să mai fac, după care m-am adunat. Nu vă fie teamă, nu vreau sânge de la dumneavoastră sau ceva de genul ăsta.

Am ieșit din umbra draperiei.

— Problema cu sângele s-a rezolvat de mult, Gwendolyn, zise Lady Tilney cu un pic de mustrare în glas, ca și când eu ar fi trebuit să știu bine asta. Apropo, mă tot întrebam când ai să vii. Așază-te. Ceai?

— Nu, mulțumesc. Din păcate, am numai câteva minute la dispoziție.

M-am apropiat încă un pas și i-am dat bilețelul.

— Trebuie să ajungă la bunicul meu, ca să... cum să zic, ca să se întâmple totul așa cum s-a întâmplat. Este foarte important.

— Înțeleg.

Lady Tilney luă bilețelul și-l despături calmă. Nu părea a fi câtuși de puțin iritată.

— De ce m-ați așteptat? Am întrebat eu.

— Pentru că mi-ai spus că nu trebuie să mă sperii când mă vei vizita. Din păcate, nu ai spus și când mă vei vizita, motiv pentru care aștept deja de ani de zile să văd dacă totuși mă sperii. Râse încetitor. Dar croșetatul de purceluși are un nemai pomenit efect calmant. Ca să fiu sinceră, te ia foarte repede somnul de-atâta plictiseală.

Îmi stătea pe buze un „Sunt pentru un scop nobil” politicos, totuși, când am aruncat o privire în coș, mi-a ieșit în schimb un „Oh, ce dulci sunt!” Și chiar așa și erau, întocmai ca niște adevărate animăluțe de pluș foarte real redade.

— Ia unul, spuse Lady Tilney.

— Serios?

M-am gândit la Caroline și am început să scotocesc prin coș. Animăluțele erau moi la pipăit.

— Amestec de angora și cașmir, spuse Lady Tilney cu mândrie în glas. Numai eu folosesc astfel de lână. Altele folosesc lână de oaie – dar zgârie.

— Ăăă, da. Mulțumesc. Cu purcelușul roz la piept, mi-a trebuit o clipă ca să mă adun. Unde rămăsesem? Mi-am dres glasul. Atunci, când ne mai întâlnim pe viitor? Adică în trecut?

— În 1912. Din perspectiva mea, nu prea e în viitor. Oftă. Ce vremuri palpitate...

— Of, la naiba! Stomacul mi se strânse din nou, ca și când aș fi fost într-un carusel. De ce naiba nu am setat un interval de timp mai lung? Atunci, dumneavoastră oricum știți mai multe decât mine, am mai aruncat eu în

grabă. Nu avem timp pentru amănunte, dar... poate că puteți să-mi dați un sfat bun?

Mă retrăsesem câțiva pași înspre fereastră, ieșind din lumina lămpii.

— Un sfat?

— Da! Ceva de genul: Ferește-te de...?

Am privit-o nerăbdătoare.

— De ce?

Lady Tilney mă privea și ea la fel de nerăbdătoare.

— Păi, nu știi! De ce ar trebui să mă feresc?

— În orice caz de sendvișurile cu pastramă și de prea mult soare; nu face bine la ten, spuse Lady Tilney energic și-apoi dispăru din fața ochilor mei, iar eu am revenit în anul 1956.

Sendvișuri cu pastramă - Cerule mare! Mai bine aș fi întrebat de cine ar trebui să mă feresc, nu de ce. Era însă tardiv. Ratasem ocazia.

— În numele Cerului, ce este asta? Strigă Lucas la vederea godacului.

Da, chiar așa: în loc să folosesc fiecare secundă pentru a obține informații de la Lady Tilney, mă repeziseam ca o nebună la animăluțele roz de pluș.

— Este un porcușor croșetat, bunicule, vezi bine, am spus eu cu o voce plată, dezamăgită de mine însămi. Angora și cașmir. Altele folosesc lână de oaie...

— În orice caz, testul nostru se pare că a funcționat, spuse Lucas clătînând din cap. Poți seta cronograful și ne putem întâlni. La mine acasă.

— A fost mult prea scurt, m-am plâns eu. Nu am putut afla nimic.

— Totuși, ai căpătat un... ăăă... porcușor, iar Lady Tilney nu a făcut infarct. Sau a făcut?

Am clătinat neajutorată din cap.

— Bineînțeles că nu.

Lucas înneli cronograful în husa de catifea și-l depuse la loc în sipet.

— Consolează-te cu gândul că avem în felul ăsta destul timp să ne furișăm în pivniță și să țesem noi planuri în așteptarea saltului tău de întoarcere. Habar n-am cum o să ne scuzăm de data asta dacă bețivanul de Cartrell și-a revenit din mahmureală.

Eram aproape euforică în momentul în care am aterizat, în sfârșit, în camera cronografului din timpul meu. Bine, treaba cu porcușorul croșetat (pe care îl înghesuisem în ghiozdan) poate că nu fusese neapărat eficientă, dar eu și Lucas reușiserăm s-o scoatem la capăt cu toate celelalte. Dacă în cufer se găsea cu adevărat cronograful, nu mai eram legați doar de șansă.

— Ceva evenimente deosebite? Se informă domnul Marley.

Păi, să mă gândesc: am urzit toată după-amiaza planuri conspirative cu bunicul meu, am introdus în mod ilegal sângele meu în cronograf, apoi am fost trimisă în anul 1852, unde am avut o întâlnire conspirativă cu mătușa mea, Lady Tilney. OK, întâl nirea a fost oricum, numai conspirativă nu; totuși, ilegală.

— Poate doar becul, care a mai filat din când în când, am spus eu. Și mi-am învățat cuvintele la franceză.

Domnul Marley se aplecă asupra jurnalului, în care consemnă, cu scrisul lui fin și mărunț, următoarele: Ora 19.43, Rubinul a revenit din 1956, unde și-a făcut temele. Becul a filat.

Mi-am înăbușit un chicot. Ce să-i faci, ordinea trebuia menținută. Precis că se născuse în zodia Fecioarei. Însăpământător era faptul că se făcuse deja foarte târziu. Speram din tot sufletul ca mama să n-o fi trimis deja pe Leslie acasă, înainte ca eu să apar.

Dar domnul Marley nu părea să se grăbească. Își înșurubă enervant de tacticos capacul stiloului.

— Găsesc și singură drumul, am spus eu.

— Nu, nu aveți voie, zise el speriat. Se înțelege că vă voi conduce până la limuzină. Domnul Marley închise jurnalul și se ridică. Și trebuie să vă leg la ochi. Știți bine asta.

Am oftat și l-am lăsat să-mi lege eșarfa neagră în jurul capului.

— Tot nu înțeleg de ce nu am voie să știu drumul către această încăpere.

Nemaiamintind faptul că îl știam deja de mult.

— Păi, scrie în Anale, spuse domnul Marley pe un ton surprinzător.

— Ce? Am strigat eu. Apare numele meu în Anale și faptul că nu am voie să știu drumul? Când?

Acum se putea distinge un clar disconfort în vocea domnului Marley.

— Desigur că nu apare numele dumneavoastră, căci altfel nu s-ar fi crezut toți anii ăștia că altcineva este Rubinul; mă refer, desigur, la Miss Charlotte... Își drese glasul și tăcu. L-am auzit deschizând ușa. Îmi permiteți? Întrebă el, apoi mă luă de braț și mă conduse în hol.

Nu puteam vedea, dar eram convinsă că iar se înroșise, căci mă simțeam de parcă mergeam alături de un radiator.

— Și ce anume e scris acolo despre mine? Am întrebat.

— Scuzați-mă, dar chiar că nu pot... și-așa am spus prea mult.

Se auzea cum își frământa mâinile; cel puțin pe cea cu care nu mă ținea strâns. Și tipul ăsta se voia a fi urmaș al temutului Rakoczy? Îmi venea să râd!

— Te rog, Leo, am spus eu cât mai prietenos posibil.

— Regret, dar de la mine nu veți afla nimic.

Ușa grea se trânti în urma noastră. Domnul Marley îmi dădu drumul brațului pentru a o încuia, acțiune pentru care avu nevoie de nu mai puțin de zece minute. Am încercat să mai câștig ceva timp zorind pasul. Ceea ce nu era foarte ușor cu ochii legați. Domnul Marley mă apucase din nou de braț, ceea ce era bine, căci, fără un pilot, m-aș fi ciocnit imediat de unul dintre pereții aceluia labirint. M-am decis că n-ar fi stricat să mai încerc puțin să-i intru-n grații. Poate că mai târziu avea să fie dispus să-mi dea unele informații.

— Știți că l-am cunoscut personal pe strămoșul dumneavoastră?

Mai precis, îi făcusem chiar și o fotografie, pe care însă, din păcate, nu i-o puteam arăta domnului Marley, căci m-ar fi pârât imediat că luasem cu mine în trecut obiecte interzise.

— Adevărat? Vă invidiez. Se pare că baronul a fost o personalitate impresionantă.

— Ăăă, da, foarte impresionantă. Într-adevăr! Un drogat bătrân înfiorător. M-a întrebat despre Transilvania; din păcate, nu am putut să-i dau prea multe informații.

— Da. Trebuie să fi fost greu pentru el să trăiască în exil, spuse domnul Marley, apoi scoase apoi un „Ah!” destul de ciudat.

Un șobolan, m-am gândit eu și mi-am smuls panicată eșarfa de la ochi. Dar nu un șobolan îl făcuse pe domnul Marley să țipe. Era Gideon. Ceva și mai nebărbierit decât de dimineață, dar cu niște ochi neobișnuit de strălucitori. Și arătând atât de incredibil, de obraznic, de neconceput de bine.

— Eu sunt, spuse el zâmbind.

— Văd, replică domnul Marley morocănos. M-ați speriat de moarte.

Și pe mine. Buza inferioară începu iar să-mi tremure, așa că mi-am înfipt incisivii în ea ca să se potolească. Ce prostie!

— Puteți să mergeți acasă, o conduc eu pe Gwendolyn la mașină, zise Gideon și-mi întinse mâna, ca și cum ar fi fost cel mai natural lucru din lume.

Am așezat o expresie cât se poate de arogantă (în măsura în care așa ceva se poate când ai incisivii înfipti în buza inferioară – probabil că arătam ca un castor. Unul arogant, în orice caz.) și i-am ignorat mâna.

— Nu se poate, spuse domnul Marley. Sunt însărcinat s-o conduc pe Miss la... aaaah! Mă privi revoltat. Of, Miss Gwendolyn, de ce v-ați scos eșarfa de la ochi. Este împotriva regulamentului.

— Am crezut că e un șobolan, am spus eu și i-am aruncat lui Gideon o privire aspră. Prea departe de adevăr n-am fost.

— Vedeți ce-ați făcut? Spuse domnul Marley cu reproș la adresa lui Gideon. Acum nici nu știu ce... protocolul prevede... și dacă...

— Nu mai stați atâta cu frica-n sân, domnule Marley. Hai, Gwendolyn, să mergem.

— N-aveți voie să... trebuie să insist ca..., se bâlbâi domnul Marley. Și... și... și eu nu primesc instrucțiuni de la dumneavoastră, ăăă, adică, vreau să spun că nu sunteți împuternicit.

— N-aveți decât să mă pârâți.

Gideon mă apucă de braț și mă trase, pur și simplu, după el. La început am vrut să mă apăr, pe urmă însă mi-a fost limpede că nu aș fi făcut decât să pierd și mai mult timp. Probabil că a doua zi tot acolo am fi fost, discutând. Așa că m-am lăsat târâtă mai departe și i-am aruncat domnului Marley o privire de scuze peste umăr.

— La revedere, Leo.

— Da, exact. La revedere, Leo, spuse Gideon.

— Asta... asta nu va rămâne fără urmări, se poticni domnul Marley rămas în urma noastră, cu capul strălucindu-i precum un far în lumina obscură.

— Da, da. Am și-nceput să tremurăm de frică. Lui Gideon părea să nu-i pese că domnul Marley încă putea să-l audă. Tocilaru' naibii.

Am așteptat până ce am cotit după următorul colț, apoi m-am eliberat din strânsoarea lui Gideon și am zorit pasul până ce aproape că începusem să alerg.

— Ai oareșce ambiții olimpice? Întrebă Gideon.

M-am răsucit pe călcâie.

— Ce vrei de la mine? Leslie ar fi fost mândră de tonul meu agresiv. Chiar mă grăbesc.

— Am vrut să mă asigur încă o dată că mi-ai acceptat scuzele de azi după-amiază.

Din glasul lui dispăruse orice urmă de cinism. Din al meu însă, nu.

— Da, firește, am pufnit eu. Ceea ce nu înseamnă însă că le-am și iertat.

— Gwen...

— E-n regulă, nu e nevoie să mai spui încă o dată că mă placi cu adevărat. Și eu te-am plăcut, știi asta? Chiar foarte mult. Dar acum s-a rezolvat totul.

Am coborât scara în spirală în fugă, rezultatul fiind că,1 junsă jos, nu mai aveam suflu deloc. Dar nu voiam să mă dau de gol. Mai ales că Gideon nu părea să fie nici un pic încordat.

Așa că mi-am continuat goana, până ce m-a apucat de încheietura mâinii, forțându-mă să mă opresc. Am tresărit, deoarece îmi apăsa cu degetele pe rana care reîncepuse să sângereze.

— Este în regulă că mă urăști, sincer, nu am nici o problemă cu asta, spuse Gideon privindu-mă serios în ochi. Dar am aflat unele lucruri care fac absolut necesară colaborarea noastră. Pentru ca tu... pentru ca noi să ieșim vii din această poveste.

Am încercat să mă eliberez, dar Gideon mă strânse și mai tare de mână.

— Și despre ce lucruri e vorba, mă rog? Am întrebat eu, deși aș fi strigat mai degrabă „Au!”

— Prea exact nu știi nici eu încă. Dar, în mare, s-ar putea să mă fi înșelat referitor la intențiile lui Lucy și ale lui Paul. De aceea este important ca tu... Se opri, îmi dădu drumul și-și privi palma. Țasta e cumva sânge?

La naiba. Numai nu te purta ca și când ai fi fost prinsă cu mâța-n sac.

— Nu e nimic grav. M-am tăiat azi-dimineață la școală într-o foaie de hârtie. Dar, ca să nu ne îndepărtăm de la subiect: Atâta vreme cât nu poți să specifice ce fel de lucruri spui că ai aflat (Doamne, ce mândră eram că-mi ieșise fraza asta), este foarte sigur că nu voi colabora cu tine.

Gideon încercă din nou să mă apuce de braț.

— Pare să fie o rană serioasă. Lasă-mă să mă uit... ar fi mai bine să mergem la doctorul White. Poate că mai e în clădire.

— Cum adică, nu vrei să dai detalii exacte despre ceea ce pretinzi că ai aflat?

Îmi întinsesem brațul spre el pentru a-l ține la distanță, ca să nu-mi poată examina rana.

— Pentru că nici eu nu sunt încă sigur cum să pun lucrurile cap la cap, spuse Gideon. Și, la fel ca și Lucas mai devreme, adăugă pe un ton ușor disperat: Am nevoie de mai mult timp!

— Da, cine nu are? M-am pus din nou în mișcare. Ajunsesem deja în fața atelierului lui Madame Rossini, de unde nu mai era mult până la ieșire. La revedere, Gideon. Ne revedem, din păcate, mâine.

Am așteptat în taină, dar el nu m-a mai reținut. Nici nu m-a mai urmărit. Și, deși muream de curiozitate să văd ce față avea, nu am întors capul. Ar fi fost chiar o prostie, pentru că începuseră deja să-mi șiroiască lacrimile pe obraji.

Nick mă aștepta la ușă.

— În sfârșit! Spuse el. Am vrut să încep fără tine, dar domnul Bernhard a spus că trebuie să te așteptăm. A stricat lavoarul din baia albastră și a spus că trebuie să spargă gresia pentru a avea acces la instalație. Ușa secretă am ferecat-o pe interior. Inteligent, nu?

— Foarte rafinat.

— Dar într-o oră se întorc Lady Arista și tanti Glenda și precis c or să spună să amânăm reparațiile pentru mâine.

— Atunci, ar trebui să ne grăbim. L-am tras lângă mine și i am sărutat pe părul lui roșu ciufulit. Pentru asta puteam să-mi fac timp. Nu ai povestit nimănui, da?

Nick făcu o față vinovată.

— Doar lui Caroline. A fost așa de... of, știi că simte întotdeauna când se petrece ceva și știi cât de insistentă poate fi cu întrebările. Dar o să-și țină gura și-o să ne-ajute să le distragă atenția mamei, mătușii Maddy și lui Charlotte.

— Mai ales lui Charlotte, am spus eu, mai mult pentru mine însămi.

— Sunt toate sus încă, în sufragerie. Mama a invitat-o pe Leslie la cină.

În sufragerie tocmai se pregăteau să strângă masa. Ceea ce însemna că mătușa Maddy se retrăgea în fotoliul ei din fața șemineului și-și întindea picioarele ca să și le odihnească, iar domnul Bernhard și mama debarasau masa. S-au bucurat cu toții să mă vadă, desigur, cu excepția lui Charlotte. Mă rog, poate că ea putea pur și simplu să-și disimuleze foarte bine bucuria.

Xemerius, care se bălăngănea atârnat de candelabru, urlă:

— În sfârșit, ai venit! Mai aveam puțin și muream de plictiseală.

Deși mirosea ademenitor a mâncare bună, iar mama mi-a spus că-mi păstrase ceva la cald, am pretins stoic că nu mi-era foame. La auzul acestei minciuni, stomacul mi se strânse revoltat, dar mi-era imposibil să-mi irosesc timpul pentru a-l potoli.

Leslie îmi rânji.

— Curry-ul a fost delicios. Nu m-am putut opri din mâncat. Mai ales că, în momentul de față, mama trece printr-o fază experimentală cu niște chestii macrobiotice pe care le gătește și pe care nici măcar câinele nu le mănâncă.

— Totuși arăți destul de... ăăă, să zicem bine hrănită, o înțepă Charlotte.

Câțiva zuluși îi ieșiră din pieptănătura ei împletită și-i încadrau foarte avantajos chipul. Incredibil că o persoană atât de frumoasă putea fi atât de afurisită.

— Norocoaso. Mi-ar plăcea și mie să am un câine, îi spuse Caroline lui Leslie. Sau orice fel de animal de companie.

— Ah, dar noi îl avem pe Nick, zise Charlotte. Aproape că e ca și cum am avea o maimuță.

— Dar să nu te uităm nici pe tine, o veritabilă tarantulă veninoasă, spuse Nick.

— Tot respectul, puștiule, croncăni Xemerius de pe candelabru și plesni din mâinile lui prevăzute cu gheare. Bună replica!

Mama îl ajuta pe domnul Bernhard să pună vesela în liftul pentru mâncare.

— Știi bine că nu se poate, Caroline, atâta timp cât tanti Glenda are alergie la părul de animale.

— Am putea face rost de o cârțiță golașă, zise Caroline. Ar fi mai bine decât nimic.

Charlotte deschise gura, dar o închise la loc, probabil pentru că nu-i venea nimic cinic în minte pe tema „cârțiță golașă”.

Mătușa Maddy se instalase comod în fotoliul ei și arătă somnoroasă cu degetul pe obrazul ei rotund și rozaliu.

— Gwendolyn, dă-i strămătușii tale un pupic! Este îngrozitor că apucăm să te vedem doar așa de rar. Azi-noapte iar te-am visat și trebuie să spun că n-am visat de bine...

— Poți să-mi povestești mai târziu? Am sărutat-o și i-am șoptit la ureche: Și poți, te rog, să mă ajuți și s-o ții pe Charlotte la distanță de baia albastră?

Gropițele din obrajii mătușii Maddy se adânciră și-mi făcu cu ochiul. Era dintr-odată trează din nou.

Mama, care avea întâlnire cu o prietenă, fusese mult mai binedispusă decât în zilele trecute. Nu-mi aruncă priviri îngrijorate și nu oftă exagerat la vederea mea. Surprinzător, chiar fu de acord ca Leslie să mai rămână. Ne scuti până și de prelegerile pe tema pericolului călătoritului cu autobuzul noaptea. Mai mult, Nick avu voie să-l asiste pe domnul Bernhard la așa-zisa reparare a lavoarului defect, indiferent cât avea să dureze asta. Numai Caroline avu ghinion: fu trimisă la culcare.

— Dar vreau să fiu și eu de față când se scoate cuf... chiuveta, imploră ea, înghițindu-și o lacrimă când mama nu se lăsă înduplecată.

— Mă duc și eu la culcare acum, îi spuse Charlotte lui Caroline. Cu o carte bună.

— În umbra dealului vampirilor, o pârlă Xemerius. A ajuns deja la pagina 413, la faza în care Christopher St. Ives, strigoi cum e, o convinge, în sfârșit, pe splendida Mary Lou să se culce cu el.

L-am privit amuzată și, spre marea mea nedumerire, Xemerius păru un pic jenat.

— Jur că n-am citit decât puțin, zise, și sări de pe candelabru pe pervazul ferestrei.

Mătușa Maddy se folosi de anunțul lui Charlotte.

— Oh, dar draga mea! Am crezut c-o să-mi mai ții puțin companie în camera de muzică, zise ea. Tare mi-ar face plăcere să mai joc o partidă de scrabble.

Charlotte își dădu ochii peste cap.

— Ultima oară a trebuit să te eliminăm din joc deoarece ai insistat că există cuvântul pisicurecheată.

— Și chiar există. Este o mătă cu urechi.

Mătușa Maddy se ridică și o luă de braț pe Charlotte.

— Dar, din partea mea, cuvântul ăsta n-o să fie valabil azi.

— Și nici păsărțop și nici vacosuc, spuse Charlotte.

— Dar o pasăre care țopăie precis există, iepuraș, spuse mătușa Maddy și-mi făcu cu ochiul.

Eu am îmbrățișat-o pe mama înainte să plec cu Leslie sus în camera mea.

— Apropo, trebuie să-ți transmit salutări din partea lui Falk de Villiers. A vrut să știe dacă ai un prieten stabil.

Ar fi trebuit să aștept înainte să transmit acest mesaj ca Charlotte și mătușa Maddy să părăsească încăperea, deoarece ambele încremeniră pe loc și se uitară curioase la mama.

— Ce? Mama se înroși ușor. Și tu ce i-ai răspuns?

— Păi, că n-ai mai ieșit cu nimeni de o veșnicie și că ultimul tip cu care te-ai întâlnit se scărpină între picioare de câte ori credea că nu-l vede nimeni.

— N-ai spus așa ceva!

Am râs.

— Nu, nu am spus.

— Oh, vorbiți de bancherul ăla chipeș cu care a vrut Lady Arista să te cupleze? Domnul Itchman? Se băgă în vorbă mătușa Maddy. Avea păduchi lați, garantat.

Leslie chicoti.

— Îl chema Hitchman, tanti Maddy.

Mama își frecă brațele înfiorată.

— Bine că nu am verificat povestea cu păduchii lați. Deci, acum sincer, ce i-ai spus? Lui Falk.

— Nimic, am spus eu. Să-l întreb cu proxima ocazie dacă e făgăduit?

— Să nu-ndrăznești, zise mama. Apoi afișă un zâmbet și adău gă: Nu este. Am aflat întâmplător de la o prietenă care are o prietenă mai apropiată... Nu că m-ar interesa.

— Nuuu, sigur că nu, spuse Xemerius.

Veni în zbor de pe pervaz în mijlocul mesei.

— Am putea, în sfârșit, să ne-apucăm de treabă?

O jumătate de oră mai târziu, Leslie era pusă la curent cu ultimele evenimente, iar Caroline se afla în posesia unui veritabil porcușor croșetat vintage din anul 1929. Când i-am povestit de unde îl aveam, a fost foarte

impresionată și a numit godăcelul Margret, în onoarea lui Lady Tilney. Cu porcușorul în brațe, Caroline a adormit fericită când, în sfârșit, în casă se așternu liniștea.

Zgomotul scos de domnul Bernhard cu dalta și cu ciocanul se auzise în toată casa - n-am fi putut niciodată sparge acel zid pe-ascuns. Din păcate, nici cufărul nu a putut fi transportat de domnul Bernhard și de Nick pe ascuns în camera mea. Mătușa Maddy dădu năvală de îndată în urma lor.

— Ne-a prins pe scări, spuse Nick cerându-și parcă scuze.

—... și a recunoscut cufărul, zise mătușa Maddy agitată. A fost al fratelui meu. A stat ani la rândul în bibliotecă, apoi - cu puțin timp înainte să moară - a dispărut deodată. Cred că am tot dreptul să aflu ce-aveți de gând să faceți cu el.

Domnul Bernhard oftă.

— Din păcate, nu am avut de ales - tocmai sosiseră acasă Lady Arista și Miss Glenda.

— Da, iar eu oricum eram pericolul cel mai mic, nu-i așa?

Mătușa Maddy râse satisfăcută.

— Important e ca Charlotte să nu fi aflat nimic, spuse Leslie.

— Nu, nu, nici o grijă. A plecat în camera ei bombănind furioasă, doar pentru că am etalat cuvântul foarfecărți?

— Adică, așa cum știe toată lumea, o foarfecă folosită ca să tai cărțile, spuse Xemerius. Indiferent de motiv. Nu trebuie să lipsească din nici o casă.

Mătușa Maddy îngenunche pe podea, lângă cufăr, și-și trecu mâna peste capacul prăfuit.

— De unde l-ați scos?

Domnul Bernhard mă privi întrebător, iar eu am ridicat din umeri. Acum că ajunseserăm în acea situație, am fi putut foarte bine să-i povestim totul.

— L-am zidit din ordinul fratelui dumneavoastră, o lămuri domnul Bernhard demn. În seara de dinaintea morții sale.

— Abia în noaptea de dinaintea morții sale? Am spus eu ca un ecou. Asta era și pentru mine o noutate.

— Și ce e înăuntru? Vru să știe mătușa Maddy.

Se ridicase din nou în picioare și-și căuta acum un loc unde să se așeze. Cum nu găsi altceva, se așeză lângă Leslie, pe marginea patului meu.

— Da, aceasta este marea întrebare, spuse Nick.

— Marea întrebare este și mai și: Cum reușim să deschidem cufărul? Spuse domnul Bernhard. Căci cheia a dispărut odată cu jurnalele lordului Montrose, atunci, când s-a dat spargerea.

— Ce spargere? Întrebară Leslie și Nick într-un glas.

— În ziua înmormântării bunicului vostru, cineva a intrat în casă prin efracție, ne lămuri mătușa Maddy. Când eram cu toții plecați la cimitir, pentru a ne lua rămas-bun. O zi atât de tristă, nu-i așa, dragule?

Mătușa Maddy se uită în sus, spre domnul Bernhard, care-o asculta cu o expresie imobilă.

Evenimentul mi-era cunoscut vag. Din câte îmi aduceam aminte, spărgătorii fuseseră surprinși și fugiseră, înainte să fi putut lua ceva. Dar, când le-am spus asta lui Nick și lui Leslie, mătușa mă contrazise.

— Nu, nu, îngerașii mei. Polițiștii au bănuit doar că nu fusese furat nimic, deoarece tot numerarul din casă, obligațiunile și bijuteriile valoroase se aflau intacte în seif.

— Ceea ce ar avea sens doar dacă hoții ar fi fost interesați numai de jurnale, spuse domnul Bernhard. Mi-am permis la vremea aceea să le expun această teorie polițiștilor, dar nimeni nu m-a crezut. La toate astea s-a adăugat și faptul că nu au fost găsite deloc urme de forțare a seifului, ceea ce însemna că hoții trebuie să fi știut cifrul. Așa că s-a presupus că lordul Montrose pusese jurnalele în altă parte.

— Eu te-am crezut, dragule, spuse mătușa Maddy. Din păcate însă, la acel moment, părerea mea n-a cântărit prea mult. De fapt, n-a cântărit niciodată prea mult, adăugă ea strâmbând din nas. Indiferent ce-a fost, cu trei zile înainte ca Lucas să moară, am avut o viziune și am fost convinsă că nu a murit de moarte bună. Din păcate, toți m-au luat, ca de obicei, drept... nebună. Deși viziunea mea fusese atât de grăitoare: o panteră agresivă se repezea la pieptul lui Lucas și-i sfâșia beregata.

— Da, foarte grăitoare, murmură Leslie, iar eu am întrebat:

— Și jurnalele?

— Nu au mai fost găsite, mă lămuri domnul Bernhard. Și nici cheia cufărului, pe care lordul Montrose o lipise pe spatele jurnalului în care tocmai făcea consemnări, lucru văzut cu ochii mei.

Xemerius dădea nerăbdător din aripi.

— Eu sunt de părere să terminăm cu pălăvrăgeala și să facem rost de-o rangă.

— Dar... bunelul a făcut infarct, zise Nick.

— Mda - cel puțin așa a părut. Mătușa Maddy oftă. S-a întâmplat - la optzeci de ani - pe când se afla în biroul lui din Temple, la masa de scris. Se pare că viziunea mea nu a fost de ajuns pentru a motiva o autopsie. Arista s-a supărat foarte tare pe mine când i-am cerut asta.

— Mi s-a făcut pielea de găină, șopti Nick. Se apropie mai mult și se sprijini de mine.

O vreme am tăcut cu toții. Numai Xemerius se tot rotea în jurul abajurului din tavan, strigând: „Grăbiți-vă odată!” dar nimeni în afară de mine nu-l putea auzi.

— Cam multe coincidențe, spuse Leslie în cele din urmă.

— Da, am încuviințat eu. Lucas dispune zidirea cufărului, și, întâmplător, a doua zi, moare.

— Da, și întâmplător, cu trei zile înainte, eu am avut o viziune despre moartea lui, spuse mătușa Maddy.

— Și, întâmplător, mai dispar fără urmă și jurnalele lui, adăugă Nick.

— Și, întâmplător, cheia pe care Miss Leslie o poartă la gât arată exact cum arată și cheia de la acest cufăr, spuse domnul Bernhard aproape scuzându-se. Nu m-am putut abține să nu mă holbez la ea tot timpul cinei.

Leslie apucă perplexă lăntșorul de la gât.

— Asta? Cheia către inima mea?

— Nu se poate așa ceva, am spus eu. Am furat-o din sertarul unei mese de scris din Temple, cândva în secolul al XVIII-lea. Ar fi o coincidență prea mare, nu credeți?

— Coincidența este adevăratul stăpân legitim al Universului, a spus Einstein. Și el trebuie să fi știut ce vorbea.

Mătușa Maddy se aplecă interesată către gâtul lui Leslie.

— Nu Einstein a spus asta, ci Napoleon, strigă Xemerius din tavan. Și-ăsta n-a fost prea întreg la minte.

Leslie își scoase lăntșorul de la gât și-mi dădu cheia.

— Merită încercat.

I-am dat cheia domnului Bernhard. Ne-am ținut cu toții răsuflarea, când a îngenuncheat lângă cufăr și a introdus cheia în încuietoarea minusculă. O răsuci cu dificultate.

— Nu pot să cred, șopti Leslie.

Mătușa Maddy încuviință din cap mulțumită.

— Nu există coincidențe! Totul nu e decât destin. Și-acum nu ne mai țineți pe jar și ridicați odată capacul, domnule Bernhard.

— O clipă!

Am inspirat adânc.

— Este foarte important să nu sufle niciunul dintre cei de față vreo vorbă despre ceea ce se află în cufăr!

Așa de repede se puteau petrece lucrurile: în urmă cu câteva zile încă mă plângeam de secretomania Gardienilor, iar acum fondam eu însămi o societate secretă. Mai trebuia să le cer tuturor să se lege la ochi când plecau din camera mea.

— Vorbești de parcă ai ști deja despre ce e vorba, spuse Xemerius, care încercase deja de mai multe ori să-și bage capul prin lemnul cufărului, de fiecare dată însă apucându-l tușea și trebuind să-l scoată iar de-acolo.

— Bineînțeles că n-o să spunem nimic, zise Nick un pic rănit, în vreme ce Leslie și mătușa Maddy mă priveau și ele foarte ofensate. Chiar și pe chipul imobil al domnului Bernhard se ridică o sprânceană.

— Jurați, le-am cerut eu, ca să înțeleagă cât de serios vorbeam, și-am adăugat: Jurați pe viața voastră!

Numai mătușa Maddy sări în picioare și-și duse încântată mâna la inimă. Ceilalți încă ezitau.

— N-am putea jura pe altceva decât pe viață? Mormăi Leslie. Cred că mâna stângă ar fi de ajuns.

Am clătinat din cap.

— Jurați!

— Jur pe viața mea! Strigă mătușa Maddy veselă.

— Jur, murmură ceilalți, jenați.

Nick începu să chicotească nervos, deoarece mătușa Maddy, pentru a crea un cadru solemn, se pornise să îngâne imnul național.

Capacul cufărului scârțâi un pic când domnul Bernhard îl ridică – nu înainte de a-mi cere încă o dată acordul din priviri.

Dădu la o parte cu grijă mai multe bucăți de catifea putrezită, și, când în sfârșit scoase la iveală obiectul care se afla înăuntru, loți, în afară de mine, scoaseră sunete de uimire, de genul: „oh” și „ah”. Doar Xemerius strigă:

— Mamma mia!

— Țsta este cumva ceea ce cred eu că este? Întrebă mătușa Maddy după un timp, cu ochii încă mari de uimire.

— Da, am spus eu și mi-am dat obosită la o parte părul de pe față. Acesta este un cronograf.

Nick și mătușa Maddy au plecat cu părere de rău, domnul liernhard, fără nici un comentariu, iar Leslie, numai după ce a protestat vehement. Dar mama ei o sunase deja de două ori pe mobil ca să se intereseze dacă: a) fusese cumva ucisă sau b) zăcea cumva ciopârțită pe undeva prin Hyde Park, astfel că nu avu de ales.

Înainte de asta însă a trebuit să-i jur că n-o să mă abat nici un pic de la planul nostru.

— Jură-te pe viața ta, îmi ceru ea, iar eu i-am făcut pe plac. Dar, spre deosebire de mătușa Maddy, eu nu am făcut-o intonând imnul național.

În camera mea era, în sfârșit, liniște, și, două ore mai târziu, după ce băgase și mama capul pe ușă, liniștea se așternu peste toată casa. Mă luptasem cu mine însămi să nu testez cronograful chiar în noaptea aceea. Pentru Lucas nu ar fi fost nici o diferență dacă aș fi ales să-l vizitez în 1956 în seara aceea, a doua zi sau chiar peste patru săptămâni, pentru mine însă, să dorm, în sfârșit, toată noaptea ar fi putut face minuni. Pe de altă parte, a doua zi trebuia să mă confrunt din nou cu contele de Saint-Germain la acel bal, și încă nu știam ce punea acesta la cale.

Cu cronograful înfășurat în halatul de baie, am coborât pe furiș treptele.

— De ce te plimbi prin toată casa cu chestia aia după tine? Întrebă Xemerius. Ai putea foarte bine să faci saltul și din camera ta.

— Da, dar de unde știu eu cine a dormit în camera mea în 1956? Și-apoi, tot ar trebui să mă furișez prin casă și să risc ca cineva să mă ia drept hoată... Nu, am să sar direct pe coridorul secret; așa nu voi fi în pericol ca, la aterizare, să fiu văzută de cineva. Lucas mă așteaptă în fața portretului stră-stră-străunchiului Hugh.

— Numărul prefixelor „stră-” este mereu altul, constată Xemerius. Dacă aș fi în locul tău, l-aș numi pur și simplu strămoșul gras.

L-am ignorat, preferând să mă concentrez la treapta defectă. Imediat după aceea, dădeam la o parte tabloul, fără scârțâieturi, deoarece domnul Bernhard unsese mecanismul. În afară de asta, montase zăvoare atât la ușa băii, cât și la ieșirea dinspre casa scării. Am ezitat la început să le trag. Căci, dacă din cine știe ce motiv m-aș fi văzut nevoită să fac saltul înapoi în altă încăpere decât în coridorul secret, atunci eu aș fi rămas pe dinafară, iar cronograful înăuntru.

— Ține-mi pumnii să funcționeze, i-am spus eu lui Xemerius când, în sfârșit, am îngenunchat și mi-am strecurat arătătorul în locașul de sub rubin,

apăsându-l pe vârful acului. (Apropo, cu durerea te obișnuiești greu; de fiecare dată mă durea al naibii de tare.)

— Aș face-o dacă aș avea cu ce, mai spuse Xemerius, apoi dispăru, și odată cu el și cronograful.

Am inspirat adânc, dar aerul stătut din coridor nu prea m-a ajutat să scap de senzația de amețală. M-am ridicat cam nesigură pe picioare, am strâns mai tare în mână lanterna de buzunar a lui Nick și am deschis ușa către casa scării. Când am dat la o parte tabloul, a pârâit și-a scârțâit iar, ca într-un film clasic de groază.

— Iată-te, murmură Lucas, care, înarmat la rândul lui cu o lanternă, așteptase de partea cealaltă a tabloului. O clipă m-am temut că ar putea fi o stafie, la miezul nopții fix...

— Într-o pijama cu iepurașul Peter?

— Am băut ceva înainte, așa că... Dar mă bucur că am avut dreptate referitor la conținutul cufărului.

— Da. Și, din fericire, cronograful mai și funcționează. Am la dispoziție o oră, așa cum ne-am înțeles.

— Atunci vino repede, înainte să urle din nou și să trezească toată casa.

— Cine? Am șoptit eu alarmată.

— Păi cine, micuțul Harry! Îi ies dinții sau cam așa ceva. În orice caz, urlă de zici că-i o sirenă.

— Unchiul Harry?

— Arista spune că e bine să fie lăsat să țipe, altfel o s-ajungă nn papă-lapte. Dacă-i cânți Vulpe tu ai furat găscă, se oprește din urlat.

— Bietul unchiul Harry. Un caz clasic de caracter marcat de copilărie, așa spune eu. Nu e de mirare că, în zilele mele, nu ierta nimic din ce-i trecea prin bătaia puștii: rațe, cerbi, porci-mistreți – și mai ales vulpi! Era președintele unei asociații care milita pentru reintroducerea vânătorii legale de vulpi în Gloucestershire. Poate că ar trebui să-i cânți altceva. Și să-i faci rost de o vulpe de pluș.

Am ajuns în bibliotecă fără să fim observați, și, după ce închise ușa în urma noastră, Lucas răsuflă ușurat.

— De hopul ăsta se pare că am trecut.

Față de vremea mea, abia dacă se schimbaseră ceva în acea încăpere, doar cele două fotolii din fața șemineului aveau huse în carouri verzi și albastre în loc de trandafiri crem pe fond verde ca al mușchiului de copac. Pe măsuța dintre ele se afla un samovar, două cești și – am închis ochii și-apoi i-am deschis din nou, dar chiar nu aveam deloc halucinații – o farfurie cu sendvișuri! Nici urmă de biscuiți uscați! Ci sendvișuri adevărate și apetisante! Nu-mi venea să cred. Lucas se lăsă într-un fotoliu și-mi indică locul de lângă el.

— Dacă ți-e cumva foame, servește-te..., zise el, dar eu îmi luasem deja un sendviș și-mi înfipseam dinții în el.

— Mi-ai salvat viața! Am reușit să rostesc cu gura plină. Apoi mi-am adus aminte de ceva: Dar sper că nu sunt cu pastramă.

— Nu. Castravete și șuncă, spuse Lucas. Pari obosită!

— Și tu.

— Nici eu nu mi-am revenit complet după emoțiile de ieri-seară. Așa cum ți-am spus, a trebuit mai întâi să beau un whisky. De fapt, două. Dar mi s-au și clarificat două chestiuni... da, da, ia liniștită încă un sendviș. Și mestecă de data asta înainte să înghiți. Mi se cam face teamă când te văd așa.

— Zi mai departe, am spus eu.

Oh, Doamne! Mâncarea-mi făcea așa de bine! Mi se părea că nu mai mâncasem niciodată niște sendvișuri așa de bune.

— Care sunt cele două chestiuni care ți s-au clarificat?

— Așadar, mai întâi: întâlnirile noastre trebuie să aibă loc și mai departe în viitor, dacă vrem să aflăm mai multe; cât mai aproape posibil de anul în care te-ai născut. Până atunci poate că voi fi înțeleș ce intenții au Lucy și Paul și de ce, și cu siguranță că voi ști mai multe atunci decât acum. Asta înseamnă că data viitoare ne vom vedea în anul 1993. Astfel voi putea să te ajut mai mult în ce privește balul de care-mi vorbeai.

Da, părea logic.

— Și a doua chestiune: totul funcționează numai dacă reușesc să ajung și mai sus la puterea Gardienilor, adică în Cercul Inițiaților.

Am încuviințat din cap vehement. De vorbit nu puteam să vorbesc, căci aveam gura prea plină.

— Până în prezent, ambițiile mele în această direcție au fost limitate. Privirea lui Lucas căzu pe blazonul familiei Montrose, atârnat deasupra șemineului. O sabie încadrată de trandafiri, iar dedesubt cuvintele HIC RHODOS, HIC SALTA, ceea ce însemna Arată ce poți cu adevărat. Chiar dacă am avut de la bun început o poziție bună în lojă - la urma urmei, familia Montrose s-a numărat, în 1745, printre membrii fondatori, și-n plus sunt căsătorit cu o potențială purtătoare de genă din linia de jad! Cu toate acestea, nu am intenționat să mă implic mai mult decât a fost necesar... lucru care se pare că va trebui să se schimbe. Din cauza ta și de dragul lui Lucy și al lui Paul va trebui ca până și pe Kenneth de Villiers să-l pup în... ăăă... va trebui să mă dau bine pe lângă șeful meu. Nu știu dacă va funcționa, dar...

— Ba da, o să funcționeze! Vei fi chiar Mare Maestru, am spus eu, scuturându-mi firimiturile de pe pijama. Cu greu mi-am stăpânit un râgâit de plăcere. Ah, ce minunat era să fii, în sfârșit, sătul. Să ne gândim: în anul 1993 o să...

— Șșșșt! Lucas se aplecă înainte și-mi puse un deget pe buze. Nu vreau să aud. Poate că nu e prea inteligent ce fac, dar nu vreau să știu ce-mi rezervă viitorul atâta vreme cât asta nu este de folos acțiunii noastre. Până la următoarea noastră întâlnire mai sunt treizeci și șapte de ani, pe care vreau să-i trăiesc cât mai... cum să zic eu... cât mai fără de griji. Mă-nțelegi?

— Da. L-am privit tristă. Da, chiar foarte bine. În aceste condiții nu se cădea să-i povestesc despre bănuielile mătușii Maddy și ale domnului Bernhard cum că nu ar fi murit de moarte bună. Puteam s-o fac și-n 1993.

M-am lăsat pe spate în fotoliu și am încercat să zâmbesc.

— Atunci hai să vorbim despre magia Corbului, bunicule. Este ceva ce nu știi încă despre mine.

Din Analele Gardienilor

2 aprilie 1916

Parola zilei: Duo cumfaciunt idem, non est idem. (Terentius)

Londra continuă să fie bombardată, escadroanele germane au zburat ieri chiar și în cursul zilei, bombele provocând mari pagube pe tot cuprinsul orașului.

Consiliul de administrație al orașului a declarat adăposturi antiaeriene publice porțiuni din catacombele accesibile din City și de sub Palatul de Justiție. De aceea am început să zidim căile de acces cunoscute, am întreit numărul santinelor din zona pivniței și am înlocuit armele tradiționale cu unele moderne.

Astăzi, după protocolul de siguranță, am elipsat din nou, în trei, din arhivă în anul 1851. Am avut cu toții ceva de citit la noi și totul ar fi decurs pașnic dacă Lady Tilney ar fi interpretat cu ceva mai mult simț al umorului remarcile mele la adresa cărții pe care o citea și dacă nu ar fi declanșat o polemică.

Eu rămân la părerea mea că poeziile acestui Rilke nu sunt decât niște prostii, niște aiureli, și-n plus consider că e lipsă de patriotism să citești literatură germană când, nu-i așa, ne aflăm în plin război!

Urăsc când cineva încearcă să mă convertească, lucru pe care însă Lady Tilney nu conținește, din păcate, să-l facă. Tocmai citea un vers pervers despre niște mâini atrofiate, care se mișcau umede și grele precum niște broaște după ploaie, sau cam așa ceva, când cineva a bătut la ușă. Desigur periat, astfel că obrăznicie enigmă b și de Lady să știe, chiar dacă după aceea ea a negat acest lucru.

Explicație nimeni!

Sânge fără să un metru optzeci și ci verde an.

Notă pe marginea consemnării referitoare la greșeli: 17.5.1986

Consemnarea a devenit ilizibilă din cauza cafelei vărsate peste jurnal. Paginile 34 până la 36 lipsesc cu desăvârșire. Susțin introducerea unei reguli conform căreia novicilor să li se permită lecturarea Analelor numai sub supraveghere.

D. Clarksen, arhivar (deosebit de supărat!)

Cinci

— Oh nu, iar ai bocit, spuse Xemerius, care mă așteptase pe coridorul secret.

— Da, i-am răspuns eu tăios.

Mă despărțisem cu greu de bunicul meu și nu numai eu a trebuit să-mi înăbuș lacrimile. Treizeci și șapte de ani urma să nu ne mai vedem, cel puțin privit din perspectiva lui, și amândoi fuseserăm de acord că era o perioadă de timp incredibil de lungă. Eu aș fi preferat să fac pe loc saltul în 1993, dar trebuise să-i promit lui Lucas că mă voi odihni mai întâi. Mă rog, ce-o mai fi și aia odihnă. Era ora două dimineața, iar la șapte fără un sfert trebuia să mă

trezesc. Probabil că mama urma să aibă nevoie de o macara ca să mă ridice din pat.

Cum din partea lui Xemerius nu veni nici o replică obraznică, i-am luminat chipul cu lanterna. Poate că era doar în imaginația mea, dar mi s-a părut un pic cam trist și mi-am dat seama că-l cam neglijasem întreaga zi.

— Ce drăguț din partea ta că m-ai așteptat, Xemi... erius, am spus eu cu o tandrețe efervescentă. Mi-ar fi plăcut să-l și mângâi, dar asta nu poți face cu spiritele.

— Pură întâmplare. M-am uitat între timp pe-aici ca să găsesc o ascunzătoare potrivită pentru chestia aia.

Arată spre cronograful pe care îl înfășuram din nou în halatul meu de baie și pe care l-am ridicat apoi sprijinindu-l de șold, după care l-am pus sub braț. M-am strecurat căscând înapoi pe casa scării și-am închis cu tabloul stră-stră... strămoșului meu gras accesul către coridorul secret.

Xemerius se luă după mine în zbor și urcarăm împreună scările.

— Dacă împingi spatele dulapului tău din perete - e din gipscarton, ai să reușești poți să te strecuri de acolo în locașul de sub panta acoperișului. Ai acolo o mulțime de variante de ascunzători.

— În noaptea asta am să-l bag, pur și simplu, sub pat, cred.

Îmi simțeam picioarele ca de plumb din cauza oboselii.

Stinsesem lanterna, căci știam drumul către dormitorul meu și pe ntunic. Probabil că și în somn. Când am ajuns la etajul unde era dormitorul lui Charlotte, dormeam deja pe jumătate, de aceea aproape că am scăpat cronograful de cât de tare m-am speriat când ușa camerei se deschise, prinzându-mă într-o rază de lumină.

— Oh, la naiba, mormăi Xemerius. Până mai adineauri sforăiau cu toții, pe bune!

— Nu ți se pare că ești deja cam mare pentru pijamaua asta cu iepurași? Întrebă Charlotte.

Îmbrăcată cu o cămașă de noapte cu bretele subțiri, se spriini grațioasă de tocul ușii. Părul îi cădea în valuri strălucitoare peste umeri. (Unul dintre avantajele codițelor împletite este că obții același efect de îngerăș cu plete de beteală aurie ca și când ai folosi ondulatorul.)

— Ai înnebunit să mă sperii în halul ăsta?

Vorbeam în șoaptă, ca nu cumva să se mai trezească și mătușa Glenda.

— De ce te furișezi în creierii nopții pe etajul meu? Ce ai acolo?

— Ce vrei să spui cu etajul tău? Ce-ar trebui să fac, să mă cațăr pe fațada casei ca s-ajung la mine-n dormitor?

Charlotte se dezlipi de tocul ușii și se apropie de mine.

— Ce ai sub braț? Repetă, de data asta amenințătoare. Faptul că vorbea în șoaptă accentua efectul. Și mai arăta și foarte... agresivă, așa că nu am îndrăznit să mă strecur pe lângă ea.

— Oh, oh, făcu Xemerius. Cineva suferă rău de PMS. Eu nu m-aș pune cu ea azi.

Nici nu aveam de gând.

— Te referi la halatul meu de baie?

— Arată-mi ce-ai înfășurat în el, ceru ea.

Am făcut un pas înapoi.

— Ai luat-o razna? Nu-ți arăt halatul meu de baie în miezul nopții. Lasă-mă odată să trec, vreau să ajung în pat!

— Iar eu vreau să văd ce ai acolo! Rosti Charlotte printre dinți. Crezi cumva că sunt la fel de naivă ca tine? Crezi că nu v-am observat privirile și șușotelile conspirative? Dacă vreți să-mi tăinuți ceva, ar trebui să acționați ceva mai rafinat. Ce-a fost în cușorul ăla pe care l-au dus în camera ta domnul Bernhard și fratele tău? Cumva ceea ce ascunzi acum sub braț?

— Proastă nu e, trebuie să recunosc, spuse Xemerius și se scărpină la nas cu vârful aripilor.

Într-un alt moment al zilei și dacă aș fi fost mai trează, precis că aș fi improvizat o poveste, dar în acel moment pur și simplu nu aveam energia necesară.

— Asta nu e treaba ta! Am răbufnit eu.

— Ba este! Pufni Charlotte la rândul ei. N-oi fi eu Rubinul și, deci, nici membru al Cercului Celor Doisprezece – dar, spre deosebire de tine, eu gândesc ca unul! Nu am putut auzi tot ce ați vorbit în camera ta, ușile din casa asta sunt prea masive, dar ceea ce am prins ajunge pe deplin! Mai făcu un pas înspre mine și arată spre halatul de baie. Ar trebui să-mi dai obiectul ăla imediat, dacă nu vrei să mi-l iau singură!

— Ai tras cu urechea!

Mi se făcu pe loc rău. Cât auzise? Știa oare că obiectul ăla era cronograful? A cărui greutate părea să se fi dublat, cel puțin, în ultimul minut. Ca să fiu sigură, am dat drumul lanternei lui Nick pe podea și-am apucat cronograful cu ambele mâini. Între timp, nu mai eram așa de sigură că voiam într-adevăr ca mătușa Glenda să continue să doarmă.

— Știai că eu și Gideon am fost inițiați în Krav Maga?

Charlotte mai făcu încă un pas înspre mine, iar eu am făcut automat unul înapoi.

— Nu, dar tu știai că arăți acum precum veverița din Ice Age?

— Poate avem noroc și Krav Maga e o obscenitate de-aia inofensivă, spuse Xemerius. Cam cum e Kamasutra! Ha ha! Chicoti el. Scuze, dar cele mai bune glume îmi vin când mă aflu în situații extreme.

— Krav Maga este o tehnică israeliană de luptă corp la corp foarte eficientă, mă informă Charlotte. Cu o singură mișcare aș putea să te lovesc cu piciorul fix în plexul solar sau să-ți rup gâtul.

— Iar eu aș putea să strig după ajutor!

Până în acel moment, conversația noastră se desfășurase în șoaptă, așa că probabil că se auzea ca și când ar fi stat de vorbă doi șerpi, șșșșș, șșșșș, șșșșș.

Ce s-ar fi întâmplat dacă i-aș fi adunat acolo pe toți ceilalți locuitori ai casei? Probabil că Charlotte nu mi-ar mai fi rupt gâtul, dar ar fi vrut să afle cu toții ce aveam înfășurat în halatul de baie.

Charlotte păru să-mi ghicească gândurile, căci râse disprețuitoare, apropiindu-se tot mai mult.

— Te rog! Țipă!

— Eu aş face-o, spuse Xemerius.

Dar nu fu nevoie, căci în spatele lui Charlotte apăru ca din pământ, ca de obicei, domnul Bernhard.

— Cu ce aş putea să le fiu de folos tinerelor domnițe? Întrebă el, iar Charlotte se întoarse ca o pisică speriată. Pentru o secundă mi s-a părut că a vrut să-l lovească pe domnul Bernhard în plexul solar, așa, din reflex, dar, deși vârfurile picioarelor îi zvâcniră, nu o făcu. Din fericire.

— Și mie mi se face uneori foame peste noapte, și aş fi gata să vă pregătesc și dumneavoastră o gustărică, dacă tot o fac pentru mine, continuă domnul Bernhard impasibil.

M-am bucurat atât de mult la vederea lui, că am izbucnit într-un râs isteric.

— Eu tocmai mi-am luat ceva de la bucătărie. Am indicat cu bărbia înspre pachetul pe care-l țineam la piept. Dar acestui Karate Kid cred că i-a scăzut complet glicemia, așa că are nevoie urgentă de o gustare.

Charlotte se îndreptă ostentativ de încet către camera ei.

— Sunt cu ochii pe tine, zise, îndreptând amenințător arătătorul întins către pieptul meu. Mi s-a părut că era pe punctul să și declame ceva, așa de teatral se comporta. Dar nu rosti decât: Și pe dumneavoastră, domnule Bernhard.

— Atunci trebuie să fim cu băgare de seamă, am șoptit eu după ce Charlotte intrase în cameră și închisese ușa, iar holul era din nou cufundat în întuneric. Nu de alta, dar e în stare de orice.

— Că bine zici, spuse Xemerius.

Am strâns bine în brațe halatul de baie făcut pachet.

— Și mai și bănuiește ceva! Dacă nu cumva chiar știe ce am găsit. Precis c-o să ne pârască Gardienilor, și când or să audă ăștia că am...

— Sunt sigur că există locuri și momente mai potrivite pentru a discuta asta, mă întrerupse domnul Bernhard neobișnuit de sever.

Ridică lanterna lui Nick de pe podea, o aprinse și lumină ușa camerei lui Charlotte de jos și până sus, unde exista un oberliht. Era întredeschis. Am încuviințat din cap, ca să arăt că înțelesesem. Charlotte putea auzi orice cuvânt.

— Da, aveți dreptate. Noapte bună, domnule Bernhard.

— Somn ușor, Miss Gwendolyn.

A doua zi dimineață, mama nu avu nevoie de o macara ca să mă ridice din pat. Tactica ei era mult mai perfidă. Folosea un Moș Crăciun din plastic oribil, pe care-l câștigase Caroline cu un an în urmă la Secret Santa și care, odată umflat, scotea la nesfârșit un „Ho ho ho, merry Christmas everyone!”, cu o voce cârâitoare artificială.

La început am încercat să mă ascund sub pătură, ca să mai anihilez efectul zgomotului. Însă, după vreo șaisprezece ho ho ho-uri, am cedat și am aruncat pătura la o parte. Lucru pe care însă l-am regretat imediat, căci am realizat ce zi era. Ziua balului.

Dacă nu se întâmpla o minune și nu găseam o posibilitate să ajung la bunicul meu în anul 1993 înainte de amiază, trebuia să mă prezint în fața contelui fără informațiile lui.

Mi-am mușcat limba. Ar fi trebuit să fac călătoria în timp încă de azi-noapte. Pe de altă parte, probabil că Charlotte m-ar fi dibuit, așa că, astfel privind lucrurile, luasem decizia corectă.

M-am dat cu greu jos din pat și m-am dus clătinându-mă la baie. Dormisem doar trei ore – după confruntarea nocturnă cu Charlotte am vrut să fiu sigură, așa că, sub îndrumarea lui Xemerius, m-am urcat în dulapul din perete, am împins în spatele lui, am ajuns la locașul de sub panta acoperișului și am despicat burta crocodilului pentru a ascunde înăuntru cronograful.

După aceea, m-am cufundat în somn, total epuizată, lucru care măcar a avut avantajul că nu am visat urât. Mai exact, nu am visat deloc. Spre deosebire de mătușa Maddy. Când mă târâiam înspre primul etaj ca să iau micul dejun – în întârziere, deoarece îmi luase o veșnicie ca să găsesc anticearcănul mamei pentru a-mi masca umbrele de sub ochi mătușa Maddy mă prinse pe hol și mă trase în camera ei.

— S-a-ntâmpnat ceva? Am întrebat eu și mi-am dat seama că nici nu era nevoie să pun această întrebare. Dacă mătușa Maddy era trează la șapte și jumătate dimineața, era clar că se întâmplase ceva. Era complet ciufulită, iar unul dintre cele două bigudiuri care-i țineau părul blond să nu-i cadă pe frunte se desprinsese și atârna acum pe lângă ureche.

— Of, Gwendolyn, fetițo, să știi că s-a-ntâmpnat. Mătușa Maddy se lăsă să cadă pe patul ei nefăcut și-ncepu să privească dramatic, încruntată, la tapetul de culoarea lavandei cu motiv floral. Am avut o viziune!

Of, nu iar!

— Dă-mi voie să ghicesc – cineva a zdrobit cu tocul ghetei o inimă de rubin, am sugerat eu. Sau poate că era și un corb, care s-a izbit de o vitrină plină de... ăăă... ceasuri?

Mătușa Maddy scutură din cap, iar buclele i se bălăngăniră rebele, astfel că și cel de-al doilea bigudiu se afla acum într-o poziție periculos de nesigură.

— Nu, Gwendolyn, nu ai voie să glumești cu astfel de lucruri! Aceste viziuni, poate că uneori nu știi ce înseamnă, însă ele s-au dovedit întotdeauna a fi corecte, în cele din urmă. Mă luă de mână și mă trase lângă ea. Iar de data asta a fost atât de clar. Te-am văzut pe tine, într-o rochie albastră cu poale ample și vapoase, înconjurată de lumină de lumânări și muzică de vioară.

Nu am putut să-mi împiedic un frison care-mi făcu pielea de găină. Nu era de ajuns că și-așa aveam un presentiment neplăcut legat de acel bal. Acum mai trebuia să aibă și tanti Maddy o viziune. Nu-i povestisem nici de bal, nici de culoarea rochiei.

Mătușa Maddy era mulțumită că îmi captase, în sfârșit, atenția.

— La început, totul părea pașnic, toți dansau, chiar și tu, dar apoi am văzut că sala de dans nu avea tavan. Deasupra ta, pe cer, se adunau nori

negri, amenințători, din care s-a desprins o pasăre uriașă, care s-a năpustit deîndată asupra ta, continuă ea. Iar când ai vrut să fugi, ai nimerit exact în... ah, a fost îngrozitor! Sânge peste tot, totul era roșu de atâta sânge, chiar și cerul se colorase în roșu, chiar și stropii de ploaie nu erau altceva decât sânge...

— Ăăă, tanti Maddy?

Își frământa mâinile.

— Da, știu iubito, este îngrozitor de sinistru și sper din tot sufletul să nu însemne ceea ce s-ar putea cel mai mult să însemne...

— Cred că ai sărit peste ceva, am întrerupt-o eu iar. În ce am nimerit... mă rog, a nimerit Gwendolyn din visul dumitale?

— N-a fost un vis! A fost o viziune. Mătușa Maddy făcu ochii și mai mari, dacă așa ceva se mai putea. Într-o sabie. Ai intrat direct în ea.

— O sabie? Și asta de unde ajunsese acolo?

— Atârna... așa, pur și simplu, în aer, cred, spuse mătușa Maddy, fluturând cu mâna prin fața ochilor mei. Dar nu asta contează, continuă ea un pic iritată. Ci sângele nespus de mult!

— Hmm. M-am așezat lângă ea pe marginea patului. Și ce să fac eu, mai exact, acum cu toate aceste informații?

Mătușa Maddy privi împrejur, luă de pe masă borcanul cu dropsuri de lămâie, apucă unul și-l duse la gură.

— Of, iubito, asta nu știu nici eu. M-am gândit doar că poate te ajută... ca avertisment...

— Da. Am să încerc să nu nimeresc într-o sabie, care plutește așa, în aer. Promit. I-am dat mătușii Maddy un sărut și m-am ridicat din nou în picioare. Poate că ar trebui să mai dormi un pic – încă nu e ora dumitale de trezire.

— Da, cu siguranță că așa ar trebui să fac. Se întinse și se înveli. Dar nu trata cu indiferență ce ți-am spus, mai zise ea. Te rog să ai grijă de tine.

— Așa am să fac. Din ușă, m-am mai întors încă o dată spre ea. Și..., mi-am dres glasul, n-a apărut din întâmplare și un leu în viziunea ta? Sau un diamant? Sau... poate Soarele?

— Nu, zise mătușa Maddy, cu ochii deja închiși.

— Mă gândeam eu, am murmurat și-am închis încet ușa în urma mea.

Când am ajuns la micul dejun, am observat imediat că Charlotte lipsea.

— Biata fată, este bolnavă, zise mătușa Glenda. Are un pic de febră și o durere de cap cumplită – cred că e gripa asta care bântuie acum. Poți s-o scuzi tu pe verișoara ta la școală, te rog, Gwendolyn?

Am încuviințat din cap posomorâtă. Gripă pe naiba! Charlotte voia să rămână acasă ca să-mi percheziționeze în liniște camera.

Xemerius, care se cuibărise în coșul cu fructe de pe masă, se pare că se gândea la același lucru.

— Am spus eu, proastă nu e.

Și chiar și domnul Bernhard, care ținea în echilibru o farfurie cu omletă, îmi aruncă o privire plină de subînțeles.

— Ultimele săptămâni au fost prea agitate pentru biata fată, spuse mătușa Glenda, ignorând pufăiala mitocănească a lui Nick. Nu-i de mirare că organismul îi cere acum o pauză.

— Nu mai vorbi prostii, Glenda, o apostrofă Lady Arista și sorbi din ceai. Noi, cei din familia Montrose, suntem foarte rezistenți. Eu, de exemplu, continuă, îndreptându-și spatele uscățiv, nu am fost bolnavă nici măcar o zi în toată viața mea.

— Ca să fiu sinceră, și eu mă simt cam... rău, am spus eu.

Mai ales când mă gândeam că ușa camerei mele nu se putea încuia pe dinafară. Ca mai toate ușile din casa aia, și a mea avea un dispozitiv antic de blocare, pe care-l puteai acționa numai din interior.

Mama sări imediat în picioare și-mi puse palma pe frunte.

Mătușa Glenda își dădu ochii peste cap.

— Din nou tipic! Gwendolyn pur și simplu nu poate suporta să nu fie tot timpul în centrul atenției.

— E rece. Mama mă apucase de vârful nasului, ca și când aș fi avut cinci ani. Iar nasul e uscat și cald. Așa cum și trebuie să fie.

Mă mângâie pe cap.

— La sfârșit de săptămână am să pot să te răsfăț așa cum se cuvine, dacă vrei. Am putea lua micul dejun în pat...

— O, da, și ne citești povești cu Peter, Flopsy, Mopsy și Codiță de bumbac, cum făceai odată, spuse Caroline, care ținea în brațe purcelușul croșetat. Și-o s-o hrănim pe Gwenny cu felioare de măr și-o să-i punem comprese reci.

Lady Arista puse o felie de castravete pe felia ei de pâine prăjită, pe care se găseau deja, într-o ordine desăvârșită, straturi de brânză, șuncă, omletă și roșii.

— Gwendolyn, nu arăți deloc bolnavă, ci mai degrabă înfloritoare și plină de viață.

Nu-mi venea să cred! Abia dacă puteam să țin ochii deschiși de oboseală și arătam de parcă m-ar fi mușcat un vampir - și ce-mi auzeau urechile!

— Astăzi sunt toată ziua acasă, spuse domnul Bernhard. Pot să prepar o supă de pui pentru Miss Charlotte.

Deși vorbea cu mătușa Glenda, cuvintele îmi erau de fapt adresate mie, iar eu înțelegeam foarte bine mesajul.

Din păcate însă, mătușa Glenda avea alte planuri pentru el.

— Mă-ngrijesc eu de fiica mea. Dumneata va trebui să te duci la atelierele Walden-Jones, ca să ridici comanda mea și costumul lui Charlotte pentru petrecere.

— Va trebui să ajung la Islington, spuse domnul Bernhard și mă privi îngrijorat. Înseamnă că voi lipsi destul de mult de-acasă.

— Întocmai.

Mătușa Glenda se încruntă surprinsă.

— La întoarcere, ați putea cumpăra și niște flori, spuse Lady Arista. Câteva aranjamente de primăvară pentru holul de la intrare, pentru masa pe

care mâncăm și pentru sala de muzică. Nu ceva țipător, fără lalele-papagal ordinare ca mai deunăzi, mai mult tonuri de alb, galben delicat și liliachiu.

Mama ne sărută pe rând de plecare. Trebuia să meargă la serviciu.

— Dacă găsiți nu-mă-uita, puteți să-mi luați câteva ghivece, domnule Bernhard. Sau lăcrămioare, dacă au apărut deja.

— Prea bine, spuse domnul Bernhard.

— Da, și dacă tot faceți asta, luați și niște crini. Puteți să-i plantați pe mormântul meu când o să mor din cauză că m-ați trimis bolnavă la școală, am spus eu morocănoasă, dar mama ieșise deja pe ușă.

— Ah, nu-ți face griji, încercă Xemerius să mă încurajeze. Dacă măturoiul roșcat rămâne acasă, Charlotte n-o să poată prea ușor să dea năvală în camera ta. Și chiar dacă ar face-o: ar trebui mai întâi să-i vină ideea să dea la o parte spatele dulapului din perete și să se strecoare în spațiul din spate. Dar chiar și-așa, nu cred că va avea vreodată curajul să bage mâna în burta crocodilului. Ei, acum te bucuri că te-am convins azi-noapte să pitești obiectul?

Am încuviințat din cap, deși m-am cutremurat în sinea mea la amintirea întunericii din acel colțișor plin de pânze de păianjen și deși eram încă, sențelege, îngrijorată. Dacă Charlotte bănuia într-adevăr, sau chiar știa ce trebuia să caute, nu avea să se dea bătută așa de ușor. Iar eu urma să vin mai târziu decât de obicei acasă, dacă nu reușeam să amân vizita la bal. Poate chiar prea târziu. Ce avea oare să se întâmple dacă Gardienii aflau că cronograful furat se afla la noi în casă? Un cronograf din care nu mai lipsea decât sângele lui Gideon pentru a închide cercul. Mi s-a făcut imediat pielea de găină pe tot corpul. Probabil că ar fi luat-o razna dacă ar fi observat deodată că se află atât de aproape de împlinirea misiunii vieții lor. Și cine eram eu, la urma urmei, să ascund de ei ceva cu care se prea putea să se obțină un leac pentru toate metehnele omenirii?

— Și totuși, mai este și posibilitatea ca biata fată să fie într-adevăr bolnavă, zise Xemerius.

— Da, și Pământul este plat, am răspuns eu, ca o proastă, cu voce tare. Toți cei de la masă mă priviră derutați.

— Nu, Gwenny, Pământul e rotund, mă corectă Caroline prietenește. Nici mie nu mi-a venit să cred la început. Și se pare că se deplasează cu o viteză amețitoare prin Univers. Rupse o bucățică din felia ei de pâine prăjită și i-o puse purcelușului sub rât. Dar așa stau lucrurile. Nu-i așa, Margret? Mai vrei un sendvișel cu șunculiță?

Nick scoase un grohăit ușor, iar Lady Arista își strâmbă gura încruntată.

— Nu impusesem cumva regula că la masă nu au ce căuta animalele de pluș, păpușile și nici prietenii adevărați sau imaginari?

— Dar Margret este foarte cumintică, spuse Caroline, lăsând însă purcelușul să alunece sub scaun.

Mătușa Glenda strănută cu reproș. Se părea că acum era alergică și la animalele de jucărie.

Deși Xemerius promisese să păzească cronograful cu prețul vieții lui - aici trebuise să râd, chiar dacă nu în hohote - și să mă informeze imediat

dacă Charlotte ar fi intrat în camera mea, nu puteam să nu mă mai gândesc la ce s-ar fi putut întâmpla dacă cronograful ajungea în mâinile Gardienilor. Dar toate aceste gânduri nu-mi ajutau la nimic, căci trebuia să supraviețuiesc acestei zile și să sper că va fi bine. Prima măsură: am coborât din autobuz cu o stație mai devreme, ca să-mi iau de la Starbucks ceva împotriva oboselii.

— Poți să pui și trei porții de espresso într-un caramel macchiato? L-am întrebat pe băiatul din spatele teighelei, iar el răspunse rânjind:

— Numai dacă-mi dai numărul tău de mobil!

M-am uitat un pic mai atentă la el și i-am întors măgulită zâmbetul. Cu părul lui negru și cu bretonul lui extralung, îmi amintea de unul dintre tipii ăia arătoși dintr-un film francezesc. Desigur că era arătos numai până îl comparai cu Gideon, lucru pe care l-am făcut imediat.

— Are prieten, se auzi cineva din spatele meu. Era Raphael, care mă privi cu ochii lui verzi și-mi făcu cu ochiul când m-am întors spre el încruntată. În afară de asta, este prea tânără pentru tine, după cum ușor se poate vedea după uniformă. Un caffè latte și o brioșă cu coacăze, te rog.

Mi-am dat ochii peste cap și mi-am luat amestecul meu special cu un zâmbet de scuze.

— Nu am nici un prieten, ci, momentan, doar o problemă cu... timpul. Mai întreabă-mă peste doi ani.

— Am s-o fac, răspunse tipul.

— N-are s-o facă, spuse Raphael. Pariez că-i cere numărul de telefon fiecărei fete drăguțe.

L-am lăsat, pur și simplu, acolo, dar m-a ajuns din urmă pe trotuar.

— Hei, așteaptă! Îmi pare rău că ți-am deranjat flirtul. Își privi precaut cafeaua. Precis că tipul mi-a scuipat în pahar.

Eu am luat o înghițitură consistentă din cafeaua mea, arzându-mi pe loc buzele, limba și prima parte a beregatei, și m-am întrebat, când am putut să gândesc din nou, dacă injectarea cafelei nu ar fi cumva o alternativă mai bună.

— Ieri am fost la film cu Celia, colega noastră, continuă Raphael. O fată grozavă. Incredibil de drăguță și de haioasă. Nu ți se pare?

— Hă? Am făcut eu cu nasul în spuma de lapte. (Xemerius mă molipsea încet-încet.)

— Ne-am distrat destul de bine împreună, continuă el. Dar mai bine să nu-i spui asta lui Leslie, ar putea fi geloasă.

Mi-a venit să râd. Ce dulce - voia să mă manipuleze.

— Bine. Sunt mormânt.

— Deci, chiar crezi că ar putea fi geloasă? Întrebă Raphael nerăbdător.

— Cu siguranță! Teribil de geloasă. Mai ales că nu avem nici o Celia în clasă.

Raphael își scărpină nasul jenat.

— Blonda? Cea cu petrecerea?

— Cynthia.

— Dar chiar am fost cu ea la cinema, spuse Raphael.

Uniforma, cu combinația ei nefericită de galben trist și albastru marin, pe el îl dezavantaja și mai mult decât pe noi, ceilalți. Iar felul în care-și trecea degetele prin păr îmi amintea de Nick și trezea în mine sentimente materne. Consideram că-și câștigase o recompensă pentru faptul că nu se dădea așa de stăpân pe el și de arogant precum fratele lui.

— Am să găsesc o metodă diplomatică pentru a o informa pe Leslie, bine? I-am propus eu.

Raphael zâmbi timid.

— Dar să nu-i spui că am încurcat numele... ah, mai bine nu-i spune nimic... sau spune-i...

— Lasă totul în grija mea. La despărțire l-am tras de cravată. Și, hei, felicitări! Azi ai legat-o corect.

— Cindy a legat-o, spuse Raphael cu un rânjete strâmb. Sau cum o chema-o.

Prima oră aveam engleza, cu domnul Whitman. A luat cunoștință de absența pe caz de boală a lui Charlotte încuviințând din cap, deși eu nu m-am putut abține să nu aplic cu degetele niște ghilimele în aer la rostirea cuvântului „bolnavă”.

— Ar fi trebuit să-l iei cu tine, șopti Leslie, în timp ce domnul Whitman ne împărțea temele de data trecută, pe care le notase.

— Cronograful? La școală? Glumești? Și dacă-l descoperă domnul Whitman? Veverițoiul ar face pe loc infarct. Ca să nu mai vorbim de faptul că i-ar informa mai întâi pe camarazii lui Gardieni, care m-ar ciopârți, m-ar trage pe roată sau cine știe ce altceva prevăd regulile lor sonate în astfel de cazuri.

I-am dat lui Leslie cheia de la cufăr.

— Uite cheia către inima ta. De fapt, am vrut să i-o dau lui Raphael, dar nu cred că-ți dorești asta. Leslie își dădu ochii peste cap și aruncă o privire în față, unde stătea Raphael, care se străduia să pară imposibil. Puneți-o din nou la gât. Și n-o lăsa pe Charlotte să ți-o ia.

— Krav Maga, murmură Leslie. Nu cumva a fost și-un film cu Jennifer Lopez? Unde-l sugrumă la final pe violentul ei fost soț? Aș vrea și eu să pot așa ceva.

— Vrei să spui că Charlotte poate, pur și simplu, să calce-n picioare dulapul din perete? Nu m-ar mira nici să fi învățat, și ea, și Gideon, să descuie lacăte fără cheie. Probabil că au participat la un cerc organizat de agenți MI6: Fără rangă - Metoda elegantă a agrafei de păr.

Am oftat adânc.

— Dacă Charlotte ar ști cu adevărat ce am găsit, i-ar fi înștiințat de mult pe Gardieni, spuse Leslie clătinând din cap. Cred că doar bănuiește ceva. Crede că va găsi ceva cu care va putea ieși în evidență - iar pe tine te va putea denigra.

— Da, și dacă găsește acel ceva...

— Sper din tot sufletul că vorbiți despre Sonetul 130.

Domnul Whitman se ivi deodată lângă noi.

— De zile întregi nu vorbim despre nimic altceva, spuse Leslie.

Domnul Whitman ridică dintr-o sprânceană.

— În ultimul timp tot am impresia că vă ocupați cu lucruri care vă afectează performanța școlară. Poate că ar fi timpul să le trimit părinților o scrisoare. Cred că pentru banii cu care plătesc privilegiul de a ști că sunteți educate în această instituție, s-ar aștepta și la o anumită implicare din partea voastră.

Lucrările noastre aterizară pe suprafața pupitrului cu o plesnitură ușoară.

— Eseurile voastre ar fi avut numai de câștigat dacă v-ați fi preocupat un pic mai mult de Shakespeare. Din păcate, au fost doar mediocre.

— Și cine-o fi oare de vină! Am murmurat eu necăjită.

Câtă obrăznicie! Mai întâi trebuia să-mi sacrific tot timpul liber pentru călătorii în timp, probat de costume și lecții de dans, și pe urmă mai trebuia să aud și că nu făceam destul pentru școală?

— Charlotte ți-a demonstrat deja cât de bine se pot îmbina cele două activități, Gwendolyn, replică domnul Whitman, ca și cum mi-ar fi citit gândurile. Notele ei sunt excepționale. Și nu s-a plâns niciodată. Poți liniștită să iei exemplul de la disciplina ei.

M-am uitat furioasă după el.

Leslie mă împunse camaraderește cu cotul.

— Cândva tot o să-i spunem veverițoiului cel mârșav părerea noastră. Cel târziu după bacalaureat. Astăzi însă nu am face decât să ne irosim energia de pomană.

— Da, ai dreptate. Am nevoie de toată energia pentru a rămâne trează. În momentul acela mi-a venit să casc. Ar fi cazul ca espresso-ul meu triplu să-nceapă să-și facă efectul.

Leslie încuviință energic din cap.

— OK, și după ce se va întâmpla asta, trebuie să ne gândim urgent cum facem să chiulești de la balul ăsta.

— Dar nu puteți fi bolnavă! Spuse domnul Marley, frământându-și mâinile disperat. Totul este pregătit. Nici nu știu cum să le dau vestea celorlalți.

— Dar nu e vina dumneavoastră că m-am îmbolnăvit, am spus eu cu voce ștearsă, coborând cu greu din mașină. Și nici a mea. Este caz de forță majoră și n-avem ce să facem.

— Ba da! Avem! Chiar trebuie să avem!

Domnul Marley mă privi indignat. Nici măcar nu arătați prea bolnavă, mai adăugă, ceea ce era destul de nedrept, căci îmi călcasem pe orgoliu și-mi îndepărtasem anticearcănelul împrumutat de la mama.

Leslie chiar stătuse pe gânduri dacă nu cumva să mai adauge un pic de fard de pleoape gri și lila, pentru a accentua efectul, dar, după ce-mi văzu fața, își strecură trusa de machiaj îna poi în portfard. Cearcănele de sub ochii mei erau demne de orice film cu vampiri și, pe deasupra, mai aveam și o paloare cadaverică.

— Păi nu cred că are vreo importanță cât de bolnavă arăt, ci cât de bolnavă sunt de fapt, am spus eu, dându-i domnului Marley să-mi țină ghiozdanul. Și cred că vizita la bal chiar ar trebui amânată în aceste condiții.

— Nici nu încapă discuție! Strigă domnul Marley, pentru ca imediat după aceea să se lovească peste gură cu palma și să se uite speriat împrejur. Știți cât de ieșite din comun sunt pregăti rile? Continuă el în șoaptă, în timp ce ne apropiam de cartierul general, eu mergând atât de nesigură pe picioare, încât înaintam cu greu. Nu a fost simplu să-l convingem pe directorul școlii dumneavoastră că trupa de actori amatori are nevoie să se folosească de subsol ca spațiu pentru repetiții. Azi! Iar contele de Saint-Germain a stabilit clar că...

Domnul Marley începea să mă calce pe nervi. (Trupă de actori amatori? Și directorul Gilles? Nu înțelegeam nici un cuvânt.)

— Ascultați: sunt bolnavă! Bolnavă! Am luat deja trei aspirine, dar fără rezultat. Dimpotrivă, e din ce în ce mai rău. Am și febră. Și respir foarte greu.

Pentru a da greutate vorbelor mele, m-am agățat de balustrada scărilor de la intrare și-am început să respir greu, ca și cum mi-aș fi dat duhul.

— Mâine, n-aveți decât să fiți bolnavă mâine! Mă opri domnul Marley. Domnule George! Spuneți-i dumneavoastră că abia înăine are voie să fie bolnavă, altfel tot programul va fi... distrus!

— Ești bolnavă, Gwendolyn?

Domnul George, care apăruse în ușă, își puse protector brațul în jurul meu și mă conduse în clădire. Așa era mult mai bine. Eu am încuviințat din cap suferindă.

— Probabil că m-am molipsit de la Charlotte. Ha ha! Sigur că da! Aveam amândouă aceeași gripă inventată. Dacă-i bal, bal să fie! Simt că-mi plesnește capul.

— Nu prea e momentul potrivit, spuse domnul George.

— Asta tot încerc și eu să-i explic, spuse domnul Marley, care iropăia agitat în urma noastră. De data asta nu era doar roșu la față, ci roșu cu pete albe, ca și când nu se putea decide care era culoarea potrivită pentru acea situație. Precis că doctorul White îi va putea administra un vaccin, nu? Nu trebuie să reziste decât câteva ore.

— Da, asta ar fi o posibilitate, spuse domnul George.

L-am privit chiorâș, nesigură. M-aș fi așteptat la mai multă milă și mai mult sprijin din partea lui. Încet-încet, începeam să mă simt bolnavă de-adevăratelea, dar mai degrabă de frică. Aveam oarecum sentimentul că Gardienii n-aveau să mă trateze chiar cu mănuși dacă ar fi observat că mă prefăceam. Acum însă era prea târziu, nu mai era cale de întoarcere.

În loc de atelierul lui Madame Rossini, unde ar fi trebuit să fiu la acel moment, înveșmântată într-o rochie pentru secolul al XVIII-lea, domnul George mă duse în Sala Dragonului, iar domnul Marley, care încă îmi ducea ghiozdanul și care vorbea furios de unul singur, ne urmă.

Doctorul White, Falk de Villiers, domnul Whitman și încă un bărbat pe care nu-l cunoșteam (poate că era ministrul sănătății?) ședeau în jurul mesei. Când domnul George mă introduse în încăpere, toate capetele se întoarseră către ușă și se holbară la noi. Starea mea de disconfort se amplifică.

— Spune că e bolnavă, explodă domnul Marley, care tropăi în urma noastră în cameră.

Falk de Villiers se ridică în picioare.

— Închideți mai întâi ușa, Marley. Și-acum repetați. Cine este bolnav?

— Păi cine, ea!

Domnul Marley întinse acuzator degetul arătător înspre mine, iar eu am rezistat încă o dată tentației de a-mi da ochii peste cap.

Domnul George îmi dădu drumul, se așeză cu un suspin pe un scaun liber și-și tamponă cu o batistă sudoarea de pe chelie.

— Da, Gwendolyn nu se simte bine.

— Îmi pare de-a dreptul foarte rău, am spus eu, fiind foarte atentă să-mi plec privirea înspre dreapta. Se pare că toți cei care mint ar privi în sus spre stânga, din câte am citit eu cândva. Dar nu mă simt în stare să merg azi la acel bal. Abia mă pot ține pe picioare și mi-e tot mai rău.

Pentru a da și mai multă credibilitate vorbelor mele, m-am sprijinit de spătarul scaunului domnului George.

Abia atunci am observat că era și Gideon de față, iar inima-mi zvâcni în piept în câteva bătăi neregulate.

Era așa de nedrept ca numai la vederea lui să mă pierd cu firea, în timp ce el stătea la fereastră, absolut relaxat, cu mâinile înfundate în buzunarele jeansilor, zâmbindu-mi. E drept că nu era un zâmbet obraznic, larg și strălucitor, ci doar o ridicare discretă a colțurilor gurii, în schimb îi zâmbeau ochii și, din nu știu ce motiv, mi se pusese iar un nod în gât.

Am privit repede în altă parte și l-am descoperit în șemineul uriaș pe micuțul Robert, fiul doctorului White, care se înecase într-o piscină pe când avea șapte ani. Mica stafie fusese timidă la început, dar căpătase între timp încredere în mine. Acum îmi făcea cu mâna bucuros, deși eu nu puteam să-i fac decât un semn discret din cap.

— Ce fel de boală este asta care s-a instalat așa de brusc și de neașteptat, dacă pot să întreb? Domnul Whitman mă privea batjocoritor. Mai devreme, la școală, erai sănătoasă tun.

Își încrucișă brațele, apoi păru să se răzgândească și-și schimbă tactica. Adoptă tonul profesoral demn de încredere, suav și milos, pe care-l cunoșteam prea bine și care nu prevestea niciodată nimic bun.

— Dacă ți-e cumva teamă de bal, Gwendolyn, te înțelegem. Poate că doctorul White ar putea să-ți administreze ceva împotriva tracului.

Falk încuviință din cap.

— Chiar nu putem amâna întâlnirea de azi, spuse el, iar domnul George apăru și el în spatele meu:

— Domnul Whitman are dreptate, tracul tău este absolut normal.

Oricine altcineva în locul tău ar fi emoționat. Nu trebuie să-ți fie jenă.

— Și-apoi, nici nu ești singură, completă Falk. Gideon este tot timpul cu tine.

Deși nu voiam, am privit repede înspre Gideon și tot atât de lepede mi-am luat ochii de la el când privirea lui păru s-o fixeze pe a mea.

Falk continuă:

— Vei fi înapoi înainte să-ți dai seama și totul se va termina cu bine.

— Gândește-te numai la minunata rochie, încercă să mă păcălească cel pe care-l bănuiam a fi ministrul sănătății.

Alo! Credea cumva că mai aveam zece ani și că mă mai jucam cu păpușelele Barbie?

Ceilalți mormăiră aprobator și toți îmi zâmbiră încurajator, în afară de doctorul White, care stătea, ca de obicei, încruntat și care avea o privire neprietenoasă, ce-ți inspira teamă. Micul Robert înclină capul, parcă scuzându-se.

— Mă doare în gât, mă doare capul și mă dor încheieturile, am spus eu cât am putut de apăsător. Eu cred că tracul se simte cu totul altfel. Verișoara mea a rămas azi acasă din cauza gripei, iar eu m-am molipsit de la ea - simplu!

— Ar trebui să i se explice încă o dată că este vorba despre un eveniment de importanță istorică..., măcăni domnul Marley pe fundal, dar domnul Whitman îl întrerupse.

— Gwendolyn, îți amintești de discuția noastră de azi-dimineață? Mă întrebă el, iar tonul parcă-i devenise o idee și mai mios.

La ce discuție se referea? Doar nu considera cu-adevărat discuție lamentările referitoare la lipsa mea de implicare școlară? Ba da, se părea că da.

— Se poate ca de vină să fie educația noastră, dar eu sunt destul de sigur că, în locul tău, Charlotte ar fi fost foarte conștientă de îndatoririle ei. Ea n-ar fi pus niciodată condiția fizică mai presus de îndatoririle ei față de misiunea noastră.

Păi nu prea era vina mea că antrenaseră persoana greșită. M-am prins și mai bine de spătarul scaunului.

— Credeți-mă, dacă Charlotte ar fi la fel de bolnavă precum sunt eu acum, nici ea n-ar putea merge la acest bal.

Domnul Whitman arăta de parcă era gata să-și piardă cumpătul în orice clipă.

— Cred că nu înțelegi ce vreau să spun.

— Nu are nici un rost! Spuse doctorul White, pe obişnuitul lui ton extrem de aspru. Nu facem decât să pierdem timp prețios. Dacă fata este într-adevăr bolnavă, nu o însănătoșim noi, oricât de multe argumente am folosi. Iar dacă doar simulează... Își împinse scaunul în spate, se ridică, ocoli masa și veni înspre mine așa de repede, că micul Robert ținu cu greu pasul cu el. Deschide gura!

Asta era chiar prea de tot. L-am privit indignată, dar el îmi apucase deja capul cu ambele mâini și-ncepu să-mi palpeze gâtul, de la urechi în jos. Apoi îmi puse palma pe frunte. Îmi stătu inima.

— Hmm, făcu el, cu o expresie și mai sumbră, dacă așa ceva era posibil. Ganglioni limfatici umflați, temperatură ridicată - nu arată bine deloc. Deschide, te rog, gura, Gwendolyn.

Bulversată, am făcut ce îmi ceruse. Ganglioni limfatici umflați? Temperatură ridicată? Oare chiar mă îmbolnăvisem cu adevărat de frică?

— Exact cum am bănuir. Doctorul White scosese o spatulă de lemn din buzunarul de la piept și-mi apăsa cu ea limba.

— Gâtul roșu, amigdalele umflate... nu-i de mirare că te doare în gât. Probabil că te doare foarte tare când înghiți.

— Săraca de tine, spuse Robert compătimitor. Precis c-o să trebuiască să bei siropul ăla de tuse oribil.

Se strâmbă.

— Ai frisoane? Întrebă tatăl lui.

Am încuviințat din cap nesigură. De ce naiba făcea asta? De ce mă ajuta? Dintre toți, tocmai doctorul White, care se comporta mereu ca și cum abia aș fi așteptat o ocazie să mă cărăbănesc cu cronograful.

— Am bănuir eu. Febra o să mai crească. Doctorul White se întoarse către ceilalți. Mda. Arată a infecție virală.

Gardienii prezenți făcură niște fețe perplexe. M-am străduir să nu mă uit în direcția lui Gideon, deși tare mi-ar fi plăcut să-i văd fața.

— Poți să-i dai vreun medicament, Jake? Întrebă Falk de Villiers.

— Cel mult un antifebril. Dar nimic ce-ar putea s-o pună imediat pe picioare și s-o facă gata de acțiune. Locul ei este în pat. Doctorul White îmi aruncă o privire nemiloasă. Dacă are noroc, e doar acea febră de o zi care bântuie în momentul de față. E drept că poate să dureze și mai multe zile...

— Dar am putea, cu toate astea, s-o..., începu domnul Whitman.

— Nu, nu am putea, îl întrerupse doctorul White neprietenos. Mă străduiam să nu mă uit la el ca la a șaptea minune a lumii. Nepunând la socoteală faptul că ar fi aproape imposibil pentru Gideon s-o ducă la bal într-un scaun cu rotile, ar fi absolut iresponsabil și o încălcare a regulilor de aur s-o trimitem în secolul al XVIII-lea cu o infecție virală acută.

— Asta așa este, spuse necunoscutul pe care eu îl credeam ministrul sănătății. Nu știm cum ar putea reacționa sistemul imunitar al oamenilor de atunci la un virus modern. Ar putea avea efecte devastatoare.

— Cum a fost cazul maya, murmură domnul George.

Falk oftă adânc.

— Așadar, se pare că hotărârea este luată. Gwendolyn și Gideon nu vor merge la bal azi. Poate că am reuși, în schimb, să demarăm Operațiunea Opalul. Marley, ești amabil să-i informezi și pe ceilalți de schimbările noastre de plan?

— Am înțeles, Sir.

Domnul Marley se îndreptă spre ușă cu o plecăciune adâncă. Privirea pe care mi-o aruncă era plină de reproș. Dar nu mă interesa. Important era că obținusem o amânare. Încă nu-mi venea să cred ce noroc avusesem.

În acel moment am riscat o privire către Gideon. Spre deosebire de ceilalți, pe el nu părea să-l deranjeze amânarea călătoriei noastre, căci îmi zâmbi. Oare bănuia că boala mea era doar jucată? Sau doar se bucura că nu trebuia încă să poarte costumația aia enervantă? Indiferent cum stăteau lucrurile, am rezistat tentației de a-i zâmbi înapoi și mi-am lăsat privirea să-mi alunece către doctorul White, care se întreținea cu ministrul sănătății.

Ce mult mi-aș fi dorit să fi putut vorbi cu el între patru ochi. Totuși, doctorul părea să fi uitat complet de mine, atât de adâncit era în conversație.

— Vino, Gwendolyn, am auzit eu o voce compătimitoare. Te ducem repede să elipsezi, și-apoi ai voie să mergi acasă.

Am încuviințat din cap.

Asta părea a fi cea mai tare idee a zilei.

O călătorie în timp cu ajutorul cronografului poate dura între 120 de secunde și 240 de minute. La Opal, Acvamarin, Citrin, Jad, Safir și Rubin, durata minimă este de 121 de secunde, iar cea maximă de 239 de minute. Pentru a evita salturile necontrolate în timp, purtătorii de genă trebuie să elipseze zilnic 180 de minute.

Dacă durata este scurtată, se poate ca, într-un interval de 24 de ore, să aibă loc salturi necontrolate în timp (vezi minuta salturilor în timp, 6 ianuarie 1902,

17 februarie 1902 - Timothy de Villiers). Urmare a încercărilor empirice ale contelui de Saint-Germain din perioada 1720-1738, un purtător de genă poate, cu ajutorul cronografului, să elipseze zilnic până la cinci ore și jumătate, așadar 330 de minute. Dacă acest interval de timp este depășit, se instalează dureri de cap, senzații de amețeală și de slăbiciune, precum și o alterare a percepției realității și a abilităților de coordonare. Acestea au fost confirmate de frații de Villiers în urma a trei încercări personale similar organizate.

Din Cronicile Gardienilor, volumul 3, capitolul 1, Misterele cronografului. Șase.

Așa de confortabil ca în după-amiaza aceea nu mai elipsasem niciodată. Mi se dăduse un coș, în care erau o pătură, un termos cu ceai fierbinte, biscuiți (bineînțelese) și fructe tăiate în felioare subțiri și aranjate într-o cutie. Aproape că mă mustra conștiința când m-am făcut comodă pe sofa verde. Am cumpănit doar pentru scurt timp dacă să iau cheia din ascunzătoarea ei și să mă duc sus - dar ce-aveam să obțin altceva decât și mai multe complicații și riscul de a fi descoperită? Mă găseam undeva în. Inul 1953, căci nu cerusem să aflu data exactă, deoarece trebuia, nu-i așa, să fac pe bolnava de gripă cuprinsă de apatie.

După ce Falk hotărâse să modifice planurile, Gardienii se puseră agitați pe treabă. Eu fusesem trimisă cu mai puțin bucurosul domn Marley în camera cronografului. Lui i-ar fi făcut inai multă plăcere să fi rămas la discuții decât să aibă grijă de mine, și asta se vedea clar pe fața lui. De aceea nici eu nu îndrăznisem să-l descos despre Operațiunea Opalul, și-am ales să fiu la fel de morocănoasă ca și el. Relația noastră avusese în mod evident de suferit în ultimele zile, dar domnul Marley era ultima persoană pentru care îmi făceam eu griji în acel moment.

În anul 1953, am mâncat mai întâi fructele, apoi biscuiții, ^i-n cele din urmă m-am cuibărit pe sofa, sub păturică. N-au trecut cinci minute și-am căzut într-un somn adânc, în ciuda luminii deranjante pe care o arunca becul din tavan. Nici măcar gândul stafiei fără cap, care se părea că bântuia prin zonă, nu m-a putut împiedica. M-am trezit odihnită și înviorată, exact înainte

de a face saltul înapoi, ceea ce era bine, altfel aş fi aterizat fix la picioarele domnului Marley, în poziția culcat.

În timp ce domnul Marley, care mă salutase doar cu un simplu semn din cap, își făcea consemnările în jurnal (probabil ceva de genul Rubinul, o persoană capabilă să strice bucuria altora, a trândăvit în anul 1953 și s-a îndopat cu fructe, în loc să-și facă datoria), l-am întrebat dacă doctorul White se mai afla în clădire. Voiam neapărat să știu de ce nu mă dăduse de gol.

— Nu are timp acum să se ocupe de... boala dumneavoastră, răspunse domnul Marley. În momentul ăsta, purced cu toții spre Ministerul Apărării în vederea Operațiunii Opalul.

Dau năvală cu toții „iar eu nu am voie să fiu de față - din cauza dumneavoastră” - era fraza care plutea așa de pregnant în aer, încât nici nu trebuia rostită.

Ministerul Apărării? De ce asta? N-aveam cum să-l întreb pe domnul Lebărvurșt ofensat, căci, așa de pornit cum era, sigur nu mi-ar fi răspuns. Părea că luase hotărârea fermă că ar fi fost mai bine să nu mai vorbească deloc cu mine. Mă legă la ochi cu vârfurile degetelor și mă conduse fără nici un cuvânt prin labirintul de coridoare din subsol, ținându-mă cu o mână de cot și cu cealaltă de talie. Acest contact corporal devenea tot mai neplăcut cu fiecare pas, mai ales că avea mâinile fierbinți și transpirate. Abia așteptam să scap de ele când am urcat, în sfârșit, scara în spirală și am ajuns la parter. Mi-am scos suspinând legătura de la ochi și i-am spus că de acolo puteam să ajung și singură la limuzină.

— Încă nu v-am permis asta, protestă domnul Marley. În plus, este de datoria mea să vă conduc până la ușa casei dumneavoastră.

— Lăsați asta! M-am apărat iritată când a încercat din nou să mă lege la ochi. Oricum, cunosc deja restul drumului. Și dacă vreți neapărat să mă conduceți până la ușa casei, atunci sigur n-o veți face ținându-mă de talie.

M-am pus din nou în mișcare. Domnul Marley mă urmă, pufnind indignat.

— Vă comportați ca și cum v-aș fi atins într-un mod indecent!

— Da, exact, am spus eu ca să-l enervez.

— Deci, asta este de-a dreptul..., strigă domnul Marley, dar cuvintele lui fură acoperite de niște urlate cu un puternic accent franțuzesc.

— N-ai să îndrăznești să pleci de-aici așa de țațoș fără acest guler, tinere!

În fața noastră, ușa atelierului de croitorie se dădu de perete și din încăperea ieși în grabă Gideon, urmărit îndeaproape de o Madame Rossini furioasă. Flutura brațele în aer, ținând într-o mână o chestie din pânză.

— Rămâneți pe loc! Credeți că am ciisiit acest giiler ca să mă distrrez?

Gideon se opriese deja când dădu cu ochii de noi. Eu mă oprisem la rândul meu, doar că nu la fel de degajată, ci mai degrabă țeapănă ca un stâlp de sare. Și asta nu pentru că fusesem surprinsă de ciudata lui haină căptușită, în care parcă avea umeri de luptător îmbuibat cu anabolizante, ci pentru că se părea că, de fiecare dată când îl întâlneam, nu eram în stare să fac altceva decât să mă holbez la el. Și să-mi bată inima ca nebuna.

— Ca și cum v-aș atinge vreodată de plăcerel O fac numai pentru că trebuie, continua să vocifereze domnul Marley în spatele meu, iar Gideon ridică o sprânceană și-mi zâmbi cinic.

M-am grăbit să-i răspund cu un zâmbet la fel de cinic, lăsându-mi privirea să coboare cât mai încet posibil de pe haina lui țcănită spre pantalonii bufanți caraghioși, spre gambele îmbrăcate în dresuri și până jos de tot, la pantofii cu cataramे.

— Autenticitate, tinere! Madame Rossini continua să se agite fluturând gulerul în aer. De câte ori mai trebuie să vă explic? Ah, iat-o și pe biata mea bolnăvioară cu gâtișorul ei de lebădă. Un zâmbet larg îi lumină fața rotundă. Bonsoir, ma petite. Spune-i prostănacului ăstuia că n-ar trebui să mă înfurie.

— Bine, bine. Dați-mi chestia aia. Gideon o lăsă pe Madame Rossini să-i monteze gulerul. Deși n-o să mă vadă nimeni. Și chiar dacă m-ar vedea, nu mi pot închipui că oamenii purtau zi și noapte un astfel de tutu rigid în jurul gâtului.

— Ba da, c'est vrai - în orice caz ă la Cour.

— Nu înțeleg ce-i cu tine. Îți stă grozav, am spus eu cu un rânjet de-a dreptul mârșav. Capul tău parcă ar fi o pralină uriașă.

— Da, știu, spuse Gideon, rânjind la rândul lui. Îți vine să mă mănânci, nu alta. Măcar îți distrage atenția de la pantalonii bufanți. Sper.

— Sunt foarte, foarte sexy, afirmă Madame Rossini, iar eu nu m-am putut abține, din păcate, să nu râd.

— Mă bucur că te-am putut înveseli un pic, spuse Gideon. Madame Rossini - pelerina mea!

Mi-am mușcat buza de jos ca să mă opresc din râs. Asta mai lipsea, să mă hlizesc cu nenorocitul ăla, ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic. Ca și când chiar am fi fost prieteni. Dar era deja prea târziu.

Trecând pe lângă mine mă mângâie pe obraz, lucru care s-a petrecut așa de repede, încât nu am fost în stare de nici o reacție.

— Însănătoșire grabnică, Gwen.

— Și-a plecat! Perfect stilat pentru aventura lui în secolul al XVI-lea, micul rebel.

Madame Rossini zâmbi.

— Ah, pun pariu c-o să-și scoată gulerul pe drum, băiatul ăsta rău.

M-am uitat și eu după băiatul ăla rău. Hmm, poate că pantalonii ăia bufanți erau într-adevăr sexy, chiar și dacă infim de puțin.

— Trebuie să ne continuăm și noi drumul, spuse domnul Marley. Mă luă de umăr, apoi îmi dădu imediat drumul, ca și când s-ar fi ars. Pe drumul către mașină stătu la câțiva metri distanță de mine. Cu toate acestea, l-am auzit murmurând: „Scandalos! Nu e deloc stilul meu.”

Grijile mele că Charlotte ar fi putut găsi între timp cronograful au fost nefondate. Subestimase ingeniozitatea familiei mele. Când am ajuns acasă, Nick se juca în fața camerei mele cu un yo-yo.

— În momentul de față, doar membrii au acces în cartierul general, spuse el. Parola?

— Eu sunt șeful, ai uitat?

I-am ciufulit bucelele roșcate.

— Iiiiih, ai cumva iar gumă de mestecat în păr?

Nick vru să protesteze indignat, dar eu am folosit ocazia ca să mă strecor în cameră.

Era de nerecunoscut. Mătușa Maddy petrecuse aproape toată ziua acolo, chemată la acțiune de domnul Bernhard – care probabil că încă mai alerga din florărie în florărie – și imprimase camerei ceva din aerul ei specific. Eu nu eram tocmai dezordonată, totuși, din nu știu ce motiv, lucrurile mele aveau tendința să fie împrăștiate cam pe toată suprafața podelei. În ziua aceea se putea, după mult timp, vedea din nou covorul, iar patul era făcut – mătușa Maddy făcuse rost de undeva de o cuvertură albă drăguță și de pernițe asortate – hainele se aflau frumos împăturite pe scaun, foile, care erau de obicei împrăștiate peste tot, caietele și cărțile erau stivuite pe categorii pe birou și chiar și ghiveciul cu feriga uscată de pe pervazul ferestrei dispăruse. În locul ei apăruse un minunat aranjament floral, care împrăștia un parfum delicat de frezie. Nici Xemerius nu mai atârna dezordonat de lampa din tavan, ci ședea foarte decorativ pe comodă, chiar lângă platoul uriaș cu bomboane, cu codița de dragon încolăcită în juru-i.

— O cu totul altă senzație de spațiu, nu-i așa? Mă întâmpină el. Strămătușica ta se pricepe la feng-shui, nimic de zis.

— Nu te îngrijora, nu am aruncat nimic, spuse mătușa Maddy, care ședea pe pat cu o carte în mână. Am făcut doar un pic de ordine și am șters praful, ca să mă pot instala comod.

Nu m-am putut abține să n-o sărut.

— Și eu care mi-am făcut niște griji cumplite toată ziua.

Xemerius încuviință vehement din cap.

— Pe bună dreptate! Abia dacă citisem zece pagini, ăăă, vreau să zic, mătușa Maddy abia dacă citise zece pagini, că Charlotte a și încercat să se strecoare aici, povesti el. Parcă era un submarin când a dat cu ochii de mătușa Maddy. S-a adunat repede și a pretins că voia să ia cu împrumut o radieră.

Mătușa Maddy povesti și ea același lucru.

— Cum eu abia făcusem ordine pe biroul tău, i-am putut fi de ajutor. Apropo, ți-am ascuțit și creioanele colorate și le-am aranjat pe culori. Mai târziu a mai venit o dată, chipurile să înapoieze radiera. După-amiază am făcut cu schimbul eu și Nick, căci a trebuit să mai ajung și la toaletă din când în când.

— De cinci ori, ca să fim exacti, spuse Nick, care veni după mine.

— Prea mult ceai, spuse mătușa Maddy scuzându-se.

— Mulțumesc mult, tanti Maddy, ai făcut o treabă grozavă! Toți ați făcut o treabă grozavă!

L-am mângâiat din nou în răspăr pe Nick. Mătușa Maddy râse.

— Îmi face plăcere să mă fac utilă. I-am spus și lui Violet că întâlnirea noastră de mâine trebuie să aibă loc în camera ta.

— Tanti Maddy! Doar nu i-ai povestit lui Violet despre cronograf? Strigă Nick.

Pentru mătușa Maddy, Violet reprezenta cumva cam ce reprezenta Leslie pentru mine.

— Bineînțeles că nu! Mătușa Maddy îl privi indignată. Doar am jurat pe viața mea! I-am spus că aici sus lumina este mai bună pentru lucru de mână și nici nu vom fi deranjate de Arista. E drept că una dintre ferestrele tale nu se închide ermetic, copile, de undeva trage; am simțit tot timpul un curent de aer rece.

Xemerius făcu o față vinovată.

— N-o fac intenționat, spuse. Dar cartea era așa de captivantă.

Mă gândeam deja la noaptea ce urma.

— Mătușă Maddy – cine a locuit în camera mea în noiembrie 1993?

Mătușa se încruntă, gânditoare.

— 1993? Să ne gândim. Mai era Margaret Thatcher prim-ministru?

Atunci era... ah, cum o chema?

— Țț, țț, țț! Bătrâna le zăpăcește pe toate, spuse Xemerius. Întreabă-mă mai bine pe mine! 1993 a fost anul în care a fost lansat în cinematografe filmul Ziua cârțiței – l-am văzut de paisprezece ori – în plus, a fost făcută publică relația prințului Charles cu Camilla Parker-Bowles, iar prim-ministru era...

— De fapt, nici nu contează, l-am întrerupt eu. Vreau doar să știu dacă pot sări în siguranță de aici în 1993. O suspectam pe Charlotte că-și procurase între timp un costum negru de luptă și că păzea holul non-stop. Stătea cineva în camera asta sau nu, mătușă Maddy?

— Llangfairpwllgwyngyllgogerychwyrndrobwllllantysiliogogoch, strigă mătușa Maddy, iar eu, Xemerius și Nick ne-am uitat la ea derutați.

— Acum a luat-o total razna, spuse Xemerius. Mi s-a părut mie încă de azi după-amiază, când a râs de fiecare dată unde nu trebuia în timp ce citea.

— Llangfairpwllgwyngyllgogerychwyrndrobwllllantysiliogogoch, repetă mătușa Maddy. Zâmbi bucuroasă și-și vârî în gură un drops de lămâie. Așa se numea orașul din Țara Galilor de unde provenea menajera noastră. Să mai spună cineva că n-am o memorie de elefant.

— Mătușă Maddy, eu vreau doar să știu dacă...

— Da, da, da. Pe menajeră o chema Gladiola Langdon și a locuit la începutul anilor '90 în camera mamei tale, mă întrerupse mătușa Maddy. Ești surprinsă, nu? Contrar opiniei populare, strămătușa ta are un creier care funcționează exemplar! Restul camerelor de la acest nivel erau folosite doar uneori pentru oaspeți, iar în restul timpului erau goale. Iar Gladiola nu auzea prea bine. Așa că, poți să te urci fără grijă în mașina aia a timpului și să zbori spre 1993. Chicoti. Gladiola Langdon – n-o să-i uităm niciodată plăcintele cu mere. Nu se învrednicea niciodată să înlătore cotoarele, biata de ea.

Pe mama o muștra conștiința destul de rău din cauza pretensei mele gripe. Falk de Villiers o sunase personal după-amiază și-i transmisese sfaturile doctorului White conform cărora trebuia să stau în pat și să beau multe lichide fierbinți. A declarat de sute de ori cât de mult regreta că nu mă ascultase și a stors cu mâna ei trei lămâi. Apoi s-a așezat lângă mine pe pat și a rămas acolo o jumătate de oră, ca să fie sigură că beau tot. Deoarece

clănțanisem din dinți un pic prea convingător, mă înfolfi cu încă două pături suplimentare și-mi puse și un termofor la picioare.

— Sunt o mamă iresponsabilă, spuse mângâindu-mă pe cap. Acum, când oricum treci printr-o perioadă așa de grea...

Da, avea dreptate. Și asta nu doar pentru că mă simțeam ca într-o saună, iar pe burta mea probabil că se puteau prăji, fără probleme, ouă ochiuri. Pentru câteva secunde mi-am îngăduit și eu să-mi fie milă de mine.

— Nu ești o mamă iresponsabilă, am contrazis-o totuși, până la urmă. Mama deveni și mai îngrijorată, dacă așa ceva se mai putea.

— Sper din tot sufletul să nu te pună în situații periculoase moșii ăia obsedați de secretele și misterele lor.

Am băut repede patru înghițituri la rând din băutura mea fierbinte de lămâie. Eram, ca de obicei, nehotărâtă, dacă s-o pun sau nu la curent pe mama cu toată povestea. Nu era un sentiment prea plăcut s-o mint, respectiv să-i ascund niște lucruri atât de importante. Dar nici nu voiam să-și facă griji din cauza mea sau să se pună rău cu Gardienii. În plus, nici nu credeam că ar fi fost prea încântată să afle că ascundeam în camera mea cronograful furat și că făceam cu ajutorul lui propriile mele salturi în timp.

— Falk m-a asigurat că, de fiecare dată, stai într-o pivniță și-ți faci temele, zise ea. Și că nu ar trebui să-mi fac griji decât pentru faptul că nu prea vezi lumina zilei.

Am ezitat pentru o secundă, apoi i-am zâmbit strâmb.

— Are dreptate. Este întuneric și plictisitor de moarte.

— Asta e bine. Nu doresc să-ți se întâmple ce i s-a întâmplat lui Lucy.

— Mamă - ce s-a întâmplat de fapt?

Nu era pentru prima oară în ultimele două săptămâni când îi puneam această întrebare, iar ea nu-mi dăduse niciodată un răspuns satisfăcător.

— Știi prea bine. Mama mă mângâie din nou. Of, bietul meu șoricel! Dogorești de febră.

I-am dat ușor mâna la o parte. Da, avea dreptate, dogoream. Dar nu de febră.

— Mamă, chiar vreau să știi ce s-a întâmplat atunci, am spus eu.

A ezitat un moment, după care mi-a povestit încă o dată ceea ce știam deja: că Lucy și Paul fuseseră de părere că Cercul de Sânge nu trebuia închis și că furaseră cronograful și se ascunseseră cu el, deoarece Gardienii nu erau de aceeași părere.

— Și pentru că era aproape imposibil să scapi de rețeaua Gardienilor - care precis că au oameni infiltrați și în Scotland Yard și în Secret Service - lui Lucy și lui Paul nu le-a rămas până la urmă altceva de făcut, decât să plece cu cronograful în trecut, am continuat eu în locul ei, ridicându-mi discret pătura de pe picioare, ca să mi le răcoresc un pic. Doar că nu știi în ce an au plecat.

— Exact așa stau lucrurile. Crede-mă că nu le-a fost ușor să renunțe la tot ce aveau aici.

Mama părea că se luptă cu lacrimile.

— Da, dar de ce au fost ei de părere că Cercul de Sânge nu are voie să fie închis?

Dumnezeule mare, mi-era așa de cald! De ce oare spuseseam că aveam frisoane?

Mama privea în gol.

— Știi doar că nu aveau încredere în intențiile contelui de Saint-Germain și că erau convinși că secretul Gardienilor fusese clădit pe o minciună. Astăzi îmi pare și mie rău că nu am vrut să știu mai multe... dar Lucy cred că avea dreptate. Nu a vrut să mă pună și pe mine în pericol.

— Gardienii cred că secretul Cercului de Sânge este un fel de leac miraculos. Un medicament care vindecă toate metehnele lumii, am spus eu și am putut ghici din expresia mamei că aceasta nu era o informație nouă pentru ea. De ce să fi vrut Lucy și Paul să împiedice obținerea acestui leac miraculos? De ce să fi fost Lucy și Paul împotrivă?

— Deoarece... prețul ce trebuie plătit li s-a părut prea mare. Mama șopti aceste cuvinte. O lacrimă i se desprinsese din colțul ochiului și-i alunecă în jos pe obraz. O șterse repede cu dosul palmei și se ridică în picioare. Încearcă să dormi puțin, comoara mea, spuse ea cu o voce normală. Precis c-o să te încălzești curând. Somnul rămâne cel mai bun medicament.

— Noapte bună, mamă.

În alte circumstanțe precis aș fi bombardat-o cu și mai multe întrebări, în acel moment însă abia așteptam să iasă din cameră și să închidă ușa în urma ei. Ușurată, am aruncat păturile de pe mine și am deschis larg ferestrele, așa de repede, încât am speriat doi porumbei (sau porumbei-fantomă?) care se instalaseră confortabil pe pervaz ca să doarmă peste noapte. Când Xemerius a revenit din zborul lui de recunoaștere prin casă, îmi schimbasesem pijamaua leoarcă de transpirație cu una uscată.

— Sunt toți în paturile lor, inclusiv Charlotte, dar ea se uită țintă în tavan și face exerciții de extensie pentru gambe, raportă Xemerius. Oh, arăți precum un homar fiert.

— Așa mă și simt.

Am oftat și am ferecat ușa. Nimeni, și cu atât mai puțin Charlotte, nu trebuia să intre în cameră în timp ce eram plecată. Indiferent ce avea ea de gând cu gamba ei antrenate - aici nu trebuia sub nici o formă să intre.

Am deschis dulapul din perete și am tras adânc aer în piept. Era un proces extrem de laborios să te strecuri prin gaură și să te târăști până la crocodil, în a cărui burtă se afla cronograful, ascuns printre talaș. Pijamaua mea curată căpătă o culoare gri-murdar pe toată partea din față și numeroase pânze de păianjen rămaseră lipite de mine. Dezgustător.

— Ai... ceva... mic... acolo, spuse Xemerius după ce am revenit târâș cu cronograful în brațe. Arată înspre pieptul meu.

Cevaul acela mic se dovedi a fi un păianjen, mare cât palma lui Caroline. (Bine, aproximativ.) Numai cu o extraordinară stăpânire de sine am reușit să nu scot un țipăt, care ar fi trezit nu numai locatarii casei noastre, ci întreg cartierul. Păianjenul scuturat de pe mine se refugie rapid sub pat. (Nu e extraordinar ce repede poți fugi când ai opt picioare?)

— Au, au, am continuat eu să fac timp de aproximativ un minut, scuturându-mă de scârbă, în timp ce setam cronograful.

— Nu mai exagera atât, spuse Xemerius. Există păianjeni care sunt lejer de douăzeci de ori mai mari.

— Unde? Pe planeta Romulus? În regulă, așa ar trebui să fie bine. Am dus cronograful în dulapul din perete pe cufăr, am îngenuncheat în fața lui și am strecurat un deget în compartimentul de sub rubin. Într-o oră și jumătate sunt înapoi. Să fii cu ochii pe tarantulă în timpul ăsta.

I-am făcut semn lui Xemerius cu lanterna lui Nick și am inspirat adânc. El și-a dus dramatic mâna la piept.

— Vrei a pleca deja? Mai e o veșnicie pân' la ziuă...”

— Ah, mai taci odată, Julieto, am spus eu și am apăsat ferm cu degetul în ac.

Când am inspirat din nou, m-am trezit cu o bucată de flanel în gură. Am scuipat-o imediat și am aprins lanterna. Era un halat de baie, care atârna direct în fața mea. Dulapul era ticsit de haine care atârnav pe două rânduri, așa că a durat ceva vreme până ce am reușit să mă ridic dintre ele.

— Ai auzit? A întrebat o voce de femeie din afara dulapului.

Oh, nu. Te rog, nu.

— Ce e, iubito?

Asta era o voce de bărbat. Suna foarte, foarte timid. De frică, nu mai eram în stare să fac nici o mișcare.

— Iese lumină din garderob, spuse arțăgoasă vocea de femeie, care suna complet diferit de vocea timidă. Mai exact spus, suna foarte asemănător cu a mătușii Glenda.

La naiba! Am stins lanterna și m-am tras atentă înapoi, printre al doilea rând de haine, până ce am simțit peretele cu spatele.

— Se prea poate...

— Nu, Charles! Vocea deveni o idee și mai autoritară. Nu sunt nebună, dacă asta e ceea ce vrei să insinuezi.

— Dar eu...

— Am văzut lumină ieșind din garderob, așa că ridică-te odată din pat și du-te să vezi ce e. Altfel n-ai decât să dormi în camera de cusut.

Era clar că Charlotte moștenise sâsâitul de la Glenda.

— Nu - stai! Nu se poate - dacă te vede doamna Langdon acolo, mama o să mă întrebe dacă trecem printr-o criză în căsnicie, și asta ar fi chiar prea de tot, deoarece eu nu trec prin nici o criză în căsnicie, nu eu, chiar dacă tu te-ai căsătorit cu mine pentru că tatăl tău a ținut foarte mult la titlul nobiliar.

— Dar Glenda...

— Nu-mi dai tu mie lecții! Mai deunăzi mi-a povestit Lady Presdemere...

Și mătușa Glenda începu să împrăște lumea, respectiv pe sârmanul ei soț, cu răutăți, uitând complet de lumina din garderob. Din păcate, uită și că era miezul nopții și continuă să se rățoiască în același stil timp de încă două ore. Charles nu se auzea decât din când în când, scoțând câte un scâncet speriat. Nu-i de mirare că cei doi se despărțiseră. E drept că nu puteai să nu te întrebi cum de reușiseră totuși s-o conceapă pe micuța Charlotte.

La un moment dat, Glenda își acuză, în sfârșit, soțul că o privează de binemeritul ei somn, după care arcurile patului scârțâiră și doar câteva minute mai târziu se auzi un sforăit. La unii funcționa laptele cald cu miere pentru combaterea insomniilor. La mătușa Glenda se părea că altul era leacul.

Blestemând-o pe mătușa Maddy și fenomenala ei memorie, am mai așteptat încă o jumătate de oră, ca să fiu sigură, apoi am împins cu grijă ușa garderobului. La urma urmei, nu puteam să-mi petrec tot timpul în acea ladă, căci bunicul precis era teribil de îngrijorat. În cameră era ceva mai puțin întuneric decât în dulap, în orice caz îndeajuns cât să disting conturul mobilelor și să nu mă izbesc de nimic.

M-am strecurat către ușă cât de încet am putut și am apăsat pe clanță. Și exact în acel moment, mătușa Glenda a urlat de mama focului:

— E cineva în cameră! Charles!

Nu am așteptat să se trezească nefericitul de Charles sau să se aprindă lumina, și am dat năvală pe ușă afară, fugind cât mă țineau picioarele de-a lungul holului și în jos pe scări. Am traversat coridorul de la etajul doi și apoi am mai coborât un nivel, fără să mai iau în seamă scârțâitul treptelor. Nici eu nu știam încotro alergam, dar aveam un sentiment ciudat de dejă-vu – oare nu mai trăisem asta o dată?

La primul etaj m-am izbit de ceva, care, după prima milisecundă de spaimă, se dovedi a fi bunicul. Mă luă pe sus fără nici o vorbă și mă duse în bibliotecă.

— De ce faci atâta zarvă? Șopti el, după ce închise ușa. Și de ce ai ajuns așa de târziu? Mi-a trecut os prin os tot așteptându-te în fața tabloului stră-stră-străunchiului Hugh, și-am crezut că ți s-a întâmplat ceva.

— Chiar mi s-a întâmplat. Grație mătușii Maddy am nimerit direct în dormitorul mătușii Glenda, am reușit eu să spun cu respirația întretăiată. Și mă tem că m-a văzut. Probabil că în secunda asta sună deja la poliție.

Imaginea lui Lucas m-a șocat un pic. Arăta din nou precum bunicul pe care îl cunoscusem când eram copil. Tânărul Lucas, cu părul pomădat, abia dacă se mai ghicea. Deși era sinistru, îmi dădură lacrimile.

Bunicul nu observă. Trăgea cu urechea la ușă.

— Așteaptă aici – mă duc să văd ce se petrece. Se întoarse scurt către mine și-mi zâmbi. Ai acolo niște sendvișuri – în caz că dorești. Și dacă se-ntâmplă să intre cineva...

—... sunt verișoara ta Hazel, am completat eu.

—... cel mai bine ar fi să te ascunzi! Acolo, în spate, sub masa de scris.

Dar nu fu nevoie. La scurt timp, Lucas se și întoarse. Eu folosisem răgazul ca să-mi trag sufletul, să înfulec un sendviș și să calculez câte minute îmi mai rămăseseră până la saltul înapoi.

— Nu-ți face griji, spuse el. Tocmai îl acuză pe Charles că el e vinovat de coșmarurile pe care le are de la nuntă încoace. Bunicul clătină din cap. Nu-ți vine să crezi că unicul moștenitor al unei dinastii din industria hotelieră poate suporta așa ceva! Mă rog, hai s-o lăsăm pe Glenda. Zâmbi. Ia să mă uit

la tine, nepoată. Exact cum te-am păstrat în amintire, poate chiar un pic și mai drăguță. Ce s-a-ntâmplat cu pijamaua ta? Arăți precum un coșar.

Am dat din mână.

— N-a fost deloc ușor să vin aici. În 2011 nu prea mai pot umbla cu cronograful prin casă, deoarece Charlotte bănuiește ceva și stă la pândă ca un animal de pradă. Poate că în clipa asta tocmai încearcă să spargă încuietoarea camerei mele, ceea ce nu m-ar mira deloc. Și acum nici nu prea mai am timp, căci am stat o veșnicie acolo sus, în dulap. Am plesăit necăjită din limbă. Și dacă nu fac saltul în camera mea, sunt încuiată pe dinafară – grozav! M-am lăsat gemând în fotoliu. Ce fiasco! Va trebui să ne mai întâlnim o dată – și anume înainte de nenorocitul ăla de bal. Cred că cel mai bine ar fi să ne întâlnim pe acoperiș! Cred că ăsta este singurul loc din casă unde nu vom fi deranjați. Ce zici dacă ne-am întâlni mâine la miezul nopții, din perspectiva ta privind lucrurile? Sau e prea dificil pentru tine să te sui pe acoperiș neobservat? Xemerius zice că există o cale de acces prin horn, dar nu știu...

— Stai, stai, stai o clipă, zise bunicul și surâse. La urma urmei am avut niște anișori la dispoziție ca să cumpănesc, așa că am pregătit ceva.

Arată înspre masa pe care, lângă farfuria cu sendvișuri, se afla o carte, un catastif destul de grosior.

— Anna Karenina?

Bunicul încuviință din cap.

— Deschide-o!

— Ai ascuns un cod în ea? Mi-am dat eu cu presupusul. Ca în Cavalerul Verde?

Nu putea fi adevărat! Lucas petrecuse treizeci și șapte de ani urzind o ghicitoare pentru mine? Probabil că urma să am nevoie de zile întregi pentru a o descifra.

— Știi, mi-ar plăcea mai mult dacă mi-ai zice, pur și simplu, ce se află în carte. Am mai avea la dispoziție câteva minute.

— Nu te pripsi. Citește prima frază, mă îndemnă bunicul.

Am deschis cartea la primul capitol.

— Toate familiile fericite se aseamănă între ele, fiecare familie nefericită în parte este nefericită în felul ei unic.” Ăăă – da. Drăguț. Și foarte înțelept. Dar...

— Arată absolut normal, nu? Lucas radia. Dar este o ediție specială! Primele patru sute și ultimele patru sute de pagini sunt de Tolstoi, la fel cum sunt și cele două sute de pagini din mijloc, celelalte însă sunt de la mine pentru tine – scrise cu exact același tip de caractere. Perfect marcate! Vei găsi înăuntru toate informațiile pe care le-am putut aduna în treizeci și șapte de ani – chiar dacă încă nu știu care va fi motivul concret al evadării lui Lucy și a lui Paul cu cronograful. Îmi luă cartea din mână și lăsă paginile să-i alunece printre degete. Avem dovezi că, începând cu anul fondării, contele a tănuit față de Gardieni documente importante – profeții din care reiese faptul că piatra filosofală nu este ceea ce i-a făcut ei pe toți să creadă că este.

— Ci?

— Nu suntem încă în totalitate siguri - lucrăm la un plan pentru a intra în posesia acestor documente. Bunicul se scărpină în cap. Ascultă, m-am gândit mult - desigur - și am realizat că în 2011 nu voi mai fi în viață. E mai mult ca sigur că voi muri înainte ca tu să fii destul de mare ca să poți fi inițiată de mine în toate cele.

Nu știam ce trebuia să spun, dar am încuviințat din cap. Bunicul îmi adresă minunatul lui zâmbet de bunic, care îi rida toată fața.

— Nu e rău, Gwen. Te pot asigura că și dacă ar trebui să mor azi, tot nu aș fi trist - am avut o viață grozavă. Ridurile de expresie i se adânciră. Păcat doar că nu te mai pot ajuta în vremea ta.

Am încuviințat din nou din cap, luptându-mă din greu cu lacrimile.

— Haide, haide, micul meu corb. Tu doar ar trebui să știi cel mai bine că viața și moartea merg mână-n mână. Lucas îmi mângâie brațul. Măcar de-aș avea decența ca, după moarte, să bântui prin casă sub formă de stafie. Chiar ai putea avea nevoie de ceva ajutor.

— Da, ar fi frumos, am șoptit eu. Și înspăimântător în același timp.

Stafiile pe care le cunoșteam eu nu erau neapărat fericite. Eu eram convinsă că ar fi preferat să fie în alt loc. Nici uneia dintre ele nu-i făcea plăcere să fie stafie. Majoritatea nici nu credeau că muriseră. Nu, era bine că bunicul nu se afla printre ele.

— Când trebuie să te întorci? Întrebă el.

M-am uitat la ceas. Dumnezeule, ce repede mai trecea timpul!

— În nouă minute. Și trebuie să elipsez din dormitorul mătușii Glenda, căci am închis camera din vremea mea pe dinăuntru.

— Am putea încerca să te strecuri în cameră cu câteva secunde înainte de salt, spuse Lucas. Ai dispărea înainte de a putea realiza cu adevărat...

În acea secundă, cineva bătuse la ușă.

— Lucas, ești înăuntru?

— Ascunde-te! Sâsâi Lucas, dar eu reacționasem deja.

Cu un salt îndrăzneț am aterizat sub masa de scris, exact înainte ca ușa să se deschidă și ca Lady Arista să intre în încăpere. Îi puteam vedea doar picioarele și tivul capotului; vocea însă îi era de nerecunoscut.

— Ce faci în toiul nopții aici jos? Știi bine ce a spus doctorul White.

Se lăsă cu un oftat în fotoliul care încă nu se răcise după ce mă ridicasem eu din el. Acum o puteam vedea până la umerii pe care și-i ținea, ca de obicei, drepti ca o lumânare. Oare, dacă răsucea capul, putea să vadă și ea o parte din mine?

Plescăi din limbă.

— Tocmai a fost Charles la mine. Pretinde că Glenda l-a imenițat că-l bate.

— Vai, spuse Lucas cu o voce uimitor de relaxată. Bietul băiat. Ce-ai făcut?

— I-am oferit un pahar de whisky, răspunse bunica și chicoti.

Mi-am ținut respirația. Bunica chicotea? Asta n-o mai auzisem până atunci. Noi și-așa ne miram de fiecare dată când o vedeam râzând, dar

chicotitul făcea parte din cu totul alt registru. Era cumva ca și cum o operă de Wagner ar fi fost interpretată la fluiet.

— După care a început să plângă! Spuse bunica cu dispreț, cu un ton, de data asta, mai aproape de cel al lui Lady Arista. Moment în care a trebuit să bea și eu un whisky.

— Asta-i fata mea.

Simțeam că bunicul zâmbea și inima mi s-a umplut brusc de căldură. Păreau fericiți împreună. (Mă rog, cel puțin de la gât în jos.) Abia atunci am realizat că nu-mi imaginasem niciodată cum fusesse căsnicia lor.

— E momentul ca, în sfârșit, să fie terminată casa pentru Glenda și pentru Charles, spuse Lady Arista. Crezi că e posibil ca odraslele noastre să nu aibă mână bună la găsit parteneri de viață? Jane a lui Harry este revoltător de plicticoasă, Charles este un papă-lapte, iar Nicolas al lui Grace este sărac lipit pământului.

— Dar o face fericită, și asta contează de fapt.

Lady Arista se ridică în picioare.

— Da, de Nicolas am a mă plânge cel mai puțin dintre toți. Mai rău ar fi fost dacă Grace ar fi rămas cu acel de Villiers nespus de calic. Am văzut cum s-a cutremurat. Toți de Villierii ăștia sunt oribil de aroganți. Sper să-i vină și lui Lucy mintea la cap.

— Cred că Paul este cumva aparte. Bunicul surâse. E un băiat de treabă.

— Nu cred - așchia nu sare departe de trunchi. Vii sus?

— Mai voiam să citesc puțin...

Da, și să mai sporovăiesc un pic cu nepoata mea din viitor, dacă s-ar putea, vă rog. Căci mai era puțin și-mi expira timpul. De unde mă aflu, nu puteam vedea ceasul, dar îl auzeam ticăind. Și oare nu cumva aveam deja senzația aia blestemată de amețală în stomac?

— Anna Karenina? O carte atât de melancolică, nu-i așa, iubitele?

Am văzut mâna uscățivă a bunicii mele întinzându-se către carte și deschizând-o la întâmplare. Probabil că Lucas, la fel ca și mine, își ținea răsuflarea.

— Oare se poate să-l faci pe celălalt să înțeleagă ce simți? Ah, poate c-ar trebui și eu s-o recitesc. Desigur, cu ajutorul ochelarilor.

— Mai întâi am s-o citesc eu, spuse Lucas hotărât.

— Dar nu în noaptea asta.

Puse cartea la loc pe masă și se aplecă spre Lucas. Nu-mi puteam da seama exact, dar arăta de parcă cei doi s-ar fi îmbrățișat.

— Vin și eu în câteva minute, boticul meu dulce, spuse Lucas, dar mai bine n-ar fi făcut-o.

La auzul expresiei „boticul meu dulce” (Alo? Se adresa lui Lady Arista'), am tresărit în așa hal, că m-am lovit cu capul de blatul mesei de scris.

— Ce-a fost asta? Întrebă bunica severă.

— La ce te referi?

Am văzut cum mâna lui Lucas împinse de pe masă Anna Karenina.

— Zgomotul!

— N-am auzit nimic, spuse Lucas, dar nu putu s-o împiedice pe Lady Arista să se răsucească spre mine. Simțeam cum ochii-i sclipeau suspicioși deasupra nasului cu aer despotic.

Acum ce era de făcut?

Lucas își drese glasul și dădu cărții un șut puternic. Aceasta lunecă pe parchet către mine, și se opri la o jumătate de metru în fața mesei de scris. Stomacul mi se strânse când Lady Arista făcu încă un pas în direcția mea.

— Dar asta este..., murmură ea pentru sine.

— Acum ori niciodată, spuse Lucas, iar eu am bănuț că mie mi se adresa.

Cu o mișcare curajoasă, am întins mâna și am înșfăcat cartea, pe care am strâns-o apoi cât am putut la piept. Bunica scoase un țipăt scurt de uimire. Dar, înainte de a se apleca pentru a se uita sub masă, papucii ei de casă brodați dispărură din fața ochilor mei.

Revenită în anul 2011, m-am târât de sub masa de scris, cu inima bătându-mi și mulțumindu-i Domnului că piesa de mobilier nu fusese mutată nici măcar cu un centimetru de la locul ei din 1993. Biata Lady Arista – după ce văzuse cum făcuse masa de scris brațe și cum devorase o carte, precis c-a mai avut nevoie de un whisky.

Eu, în schimb, nu mai aveam nevoie decât de patul meu. Când Charlotte îmi ieși în cale la etajul al doilea, nici măcar nu m-am mai speriat – ca și când inima mea s-ar fi hotărât că; ivusese parte de destule emoții pentru o zi.

— Am auzit că ești grav bolnavă și că trebuie să stai în pat.

Aprinse o lanternă de buzunar și-mi puse în ochi lumina strălucitoare a LED-urilor. Atunci mi-am dat seama că eu uitasem lanterna lui Nick undeva în 1993. Probabil în dulapul din perete.

— Exact. Se pare că m-ai molipsit, am spus eu. Pare să fie o boală care nu te lasă să dormi noaptea. Mi-am luat ceva de citit. Dar tu ce faci? Te antrenezi un pic?

— De ce nu? Charlotte se apropie un pas și îndreaptă lumina către cartea mea. Anna Karenina? Nu e un pic cam prea grea pentru tine?

— Crezi? Mda, atunci poate că ar fi mai bine să facem schimb. Eu îți dau Anna Karenina, iar tu îmi împrumuți în umbra dealului vampirilor.

Charlotte tăcu timp de trei secunde, nedumerită. După care îmi puse din nou lumina rece a lanternei în ochi.

— Arată-mi ce-i în cufăr și poate te pot ajuta, Gwenny. Să eviți ce poate fi mai rău...

Ia te uită! Charlotte a noastră putea să vorbească și altfel, blând și mios, aproape îngrijorată.

M-am strecurat pe lângă ea (cu mușchii abdomenului încordați).

— Ia-ți gândul, Charlotte! Și stai departe de camera mea, ai înțeles?

— Dacă nu greșesc, ești într-adevăr mult mai proastă decât am crezut.

Vocea-i suna acum din nou ca-ntotdeauna. Deși luasem în calcul faptul că ar fi putut să mă oprească și să-mi zdrobească fluierul piciorului – cel puțin

- ea mă lăasă să trec. Numai raza de lumină a lanternei ei mă mai urmări o bucată de drum.

Nu putem opri timpul; pentru iubire însă, timpul se oprește uneori în loc.

Pearl S. Buck.

Șapte.

În jurul orei zece, cineva a bătut la ușă și am sărit în sus dintr-un somn adânc, deși era deja a treia oară când eram trezită în acea dimineață. Prima oară fusese la ora șapte, când mama voise să vadă cum mă simțeam („Nu mai ai febră - se vede că ai o constituție robustă. Mâine poți merge din nou la școală!”)- A doua oară a fost trei sferturi de oră mai târziu, când a apărut Leslie, care, înainte de școală, a făcut special un ocol, deoarece îi trimisese un SMS în toiul nopții.

Încă eram uimită că SMS-ul nu fusese alcătuit numai din bâlbâieli incoerente, căci fusese un cvasiinconștientă de frică, iar mâinile îmi tremuraseră în așa hal, că abia dacă reușisem să nimeresc tastele. Singura cale spre camera mea încuiată fusese peste pervazul ferestrei, la vreo paisprezece metri deasupra trotuarului. Fusese ideea lui Xemerius să ies pe fereastra camerei lui Nick și să mă strecur pe mai sus-amintitul pervaz, cu burta lipită de peretele exterior al casei, spre fereastra camerei tnele. El însă nu a contribuit cu nimic la reușita acțiunii, în afară să urle îndemnuri de genul: „Nu cumva să te uiți în jos!” și „Drace, da' mult mai e până jos!”

Eu și Leslie am avut doar câteva minute la dispoziție, după care ea a trebuit să plece la școală, în timp ce eu m-am întors la somnul meu adânc. Până ce se auziră voci vorbind tare, iar un cap blond-roșcat se iți în ușa crăpată.

— Bună dimineața, spuse domnul Marley rigid.

Xemerius, care moțăise la capul patului, sări speriat.

— Ce face avertizorul ăsta de incendiu aici?

Eu mi-am tras pătura până sub bărbie.

— Arde? L-am întrebat eu pe domnul Marley, încercând să par spirituală.

După spusele mamei mele, trebuia să fiu luată pentru elipsare abia după-amiază. Și nici atunci direct din pat, Dumnezeule!

— Deci, asta este prea de tot, tinere! Țipă o voce în spatele lui. Era mătușa Maddy. Îl împinse ușor pe domnul Marley și se strecură pe lângă el ca să intre în cameră. Se vede că sunteți complet lipsit de maniere, altfel n-ați fi năvălit astfel în dormitorul unei domnișoare.

— Da, și eu sunt ăla antisocial, spuse Xemerius, lingându-și o labă din față.

— Eu... eu, se bâlbâi domnul Marley, roșu ca racul la față.

— Așa ceva este inadmisibil!

— Mătușă Maddy, nu te băga!

A treia persoană care-și făcu apariția era Charlotte, în jeanși și cu un pulover verde aprins, care-i făcea părul să strălucească precum focul.

— Domnul Marley și domnul Brewer trebuie doar să ia ceva.

Domnul Brewer era, în mod evident, tânărul în costum negru care intrase și el atunci în scenă. Numărul patru. Mă simțeam treptat ca în gara Victoria la oră de vârf, camera mea neavând nici pe departe suprafața adecvată pentru așa ceva.

Charlotte ieși în față dând din coate.

— Unde este cufărul? Întrebă ea.

— Pârâciosu' roade osu'! Zise Xemerius.

— Ce cufăr?

Eu stăteam încă paralizată sub pătură. Nici nu voiam să mă ridic din pat, pentru că încă mai aveam pe mine pijamaua murdară și, pur și simplu, nu-i puteam oferi domnului Marley acest spectacol. Era de ajuns că mă vedea cu părul vâlvoi.

— Știi tu foarte bine! Charlotte se aplecă peste mine. Deci, unde este? Buclele mătușii Maddy se zburliară revoltate.

— Nimeni nu atinge cufărul, ordonă ea surprinzător de autoritară.

Dar mai era mult până să egaleze asprimea tonului lui Lady Arista.

— Madeleine! Parcă am spus să rămâi jos. Acum intră și bunică-mea în cameră, dreaptă ca o lumânare, cu bărbia mult ridicată. Nu-i treaba ta ce se petrece aici.

Între timp, Charlotte își croise drum prin mulțime către dulapul din perete, smulsese ușa din balamale și arăta acum înspre cufăr.

— Iată-l!

— Ba chiar este treaba mea. Este cufărul meu, strigă din nou mătușa Maddy, de data asta cu disperare în glas. Doar i l-am împrumutat lui Gwendolyn!

— Prostii, spuse Lady Arista. Cufărul a fost al lui Lucas. M-am tot întrebat pe unde a stat ascuns toți acești ani. Ochii ei de un albastru rece ca gheața mă priviră cercetători. Domnișoară, n-aș vrea să fiu în pielea ta în cazul în care Charlotte are dreptate.

Am ridicat pătura și mai sus, și mă gândeam să dispar cu totul sub ea.

— Este încuiat, anunță Charlotte, aplecată peste cufăr.

Lady Arista întinse mâna.

— Cheia, Gwendolyn.

— N-o am. Vocea-mi sună înăbușită, din cauza păturii. Și nici nu înțeleg ce...

— Nu fi așa de încăpățânată, mă întrerupse Lady Arista.

Cum însă Leslie luase deja cheia și și-o atârname din nou de gât, nu-mi rămase altceva de făcut decât să fiu încăpățânată.

Charlotte începu să-mi răscolească prin sertarele biroului, iar mătușa Maddy o plesni peste degete.

— Rușine să-ți fie!

Domnul Marley își drese glasul.

— Dacă-mi permiteți, Lady Montrose, la Temple avem diferite metode și modalități de a deschide lacătul și fără cheie...

— Metode și modalități, imită Xemerius tonul lui misterios. Ca și cum o rangă ar fi ceva magic. Îngâmfat prost ce ești!

— Prea bine, atunci luați cufărul cu dumneavoastră, spuse Lady Arista, apoi se întoarse către ușă. Domnule Bernhard, am lăsat-o strigând. Conduceți-i dumneavoastră pe acești domni jos.

— Ar trebui să nu uitați că Gardienii au deja destule antichități, zise Xemerius. Gașcă de hrăpăreți!

— Protestez încă o dată cât de poate de explicit, strigă mătușa Maddy, în timp ce domnul Marley și celălalt bărbat ieșiră din cameră fără să salute, cărând cu ei cufărul. Asta se cheamă violare de domiciliu. Dacă află Grace că ați năvălit în halul ăsta în casa ei, va fi teribil de furioasă.

— Aceasta încă mai e casa mea, spuse Lady Arista rece, pregătindu-se deja să plece. Și aici sunt valabile regulile mele. Faptul că Gwendolyn nu este conștientă încă de îndatoririle ce-i revin și că, din păcate, nu se dovedește demnă de numele Montrose se mai poate pune încă pe seama vârstei ei inocente și a lipsei de informare, dar tu, Madeleine, ar trebui să știi pentru ce a muncit fratele tău toată viața lui! De la tine m-aș fi așteptat la o altă atitudine față de onoarea familiei. Sunt profund dezamăgită. De amândouă.

— Și eu sunt dezamăgită. Mătușa Maddy își puse ambele mâini în șolduri și privi furioasă după Lady Arista, care plecă țanțoșă. De voi două. Doar suntem o familie! Pentru că Lady Arista n-o mai putea auzi, i se adresă lui Charlotte. Iepuraș! Cum ai putut să faci asta?

Charlotte se înroși. Pentru o clipă semănă foarte mult cu inefabilul domn Marley, iar eu încercam să-mi aduc aminte unde-mi pusesem mobilul. Tare mi-ar fi plăcut să immortalizez imaginea pentru posteritate. Sau pentru posibile tentative de șantaj în viitor.

— Nu am putut permite ca Gwendolyn să boicoteze ceva ce nici măcar nu pricepe, spuse Charlotte, iar vocea chiar îi tremură un pic. Ea m-a forțat, cu insistența ei de-a fi tot timpul și oriunde în prim-plan. Nu... nu are nici un pic de respect față de misterele în care este implicată fără să merite asta. Îmi aruncă o privire otrăvită, care păru să o ajute să-și mai revină un pic. Ți-ai făcut-o cu mâna ta! Pufni ea cu un elan proaspăt. Eu m-am oferit chiar să te ajut! Dar nu! Tu trebuie întotdeauna să încâlci o regulă sau alta.

Cu aceste vorbe redeveni Charlotte cea bine cunoscută și făcu ce știa ea cel mai bine: își aruncă pletele pe spate și plecă precipitat.

— Doamne, Doamne, spuse mătușa Maddy și se prăbuși pe marginea patului meu. Xemerius abia apucă să se dea la o parte din calea ei. Ce facem acum? Precis c-or să vină să te ia pe sus după ce vor deschide cufărul, și sunt sigură că nu prea or să se poarte cu tine cu mânuși. Scoase din buzunarul capotului doza cu dropsuri de lămâie și-și băgă cinci odată în gură. Nu cred că am să rezist la așa ceva.

— Liniștește-te, tanti Maddy! Mi-am trecut toate cele zece degete prin păr și i-am zâmbit. În cufăr vor găsi atlasul meu școlar și operele complete ale lui Jane Austen, pe care mi le-ai dăruit dumneata de Crăciun.

— Oh. Mătușa Maddy își frecă nasul și răsuflă ușurată. Desigur că așa m-am gândit și eu, zise ea, sugând disperată dropsurile din gură. Dar unde...?

— În siguranță, sper. Cu un oftat adânc mi-am trecut picioarele peste marginea patului. Dar, în caz că se vor întoarce - cu vreun mandat de

percheziție a întregii case sau ceva de genul ăsta poate că ar fi mai bine să mă duc chiar acum să fac un duș. Apropo, mersi frumos pentru sfatul pe care mi l-ai dat ieri! Să crezi dumneata că toate camerele de la acest etaj erau goale! Am aterizat în dormitorul mătușii Glenda și al fostului unchi Charles!

— Ups, făcu mătușa Maddy și înghiți de emoție una dintre bomboane.

În dimineața aceea nu le-am mai văzut la față nici pe Charlotte, nici pe bunica. Telefonul de la etajele inferioare sună de câteva ori și o dată sună și al nostru, dar era doar mama, care voia să știe cum îmi mergea.

Mai târziu, a venit în vizită prietena mătușii Maddy, doamna Violet Purpleplum, și le-am auzit pe amândouă chicotind ca două fetișcane. În rest, a fost liniște și pace. Înainte să fiu luată și dusă la Temple, la prânz, am mai citit puțin împreună cu Xemerius din Anna Karenina; adică acea parte a cărții care nu-i aparținea lui Tolstoi. Paginile 400 până la 600 erau pline de citate din Cronicile și din Analele Gardienilor. Lucas adăugase: Acestea sunt doar fragmentele interesante, dragă nepoată, dar, ca să fiu sinceră, eu nu le-am găsit prea interesante la început. Așa-zisele Principii ale naturii timpului, scrise de contele de Saint-Germain însuși, îmi suprasolicitară creierul de la prima frază. Deși în prezent trecutul a avut deja loc, trebuie avută foarte mare grijă, pentru ca prezentul să nu fie pus în pericol de trecut, făcându-l pe acesta prezent.

— Înțelegi asta? L-am întrebat pe Xemerius. Pe de o parte, totul oricum s-a întâmplat deja așa cum s-a întâmplat, pe de altă parte, n-ai voie să transmiți nimănui virusul gripei? Sau ce vrea să zică?

Xemerius clătină din cap.

— Trecem peste asta, da?

Dar și articolul unui anume Dr. M. Giordano (ei, asta era clar că nu era nici o coincidență, nu?) cu titlul Contele de Saint-Germain – călător în timp și vizionar – analiza izvoarelor pe baza consemnărilor și a scrisorilor inchișitorilor, publicat în 1992 într-o revistă de specialitate dedicată cercetărilor din domeniul istoriei, începea cu o frază kilometrică de zece rânduri, care nu invita neapărat la relecturare.

Xemerius părea că simțea la fel ca mine.

— Plictisitor! Croncăni el, iar eu am răsfoit mai departe, până la porțiunea unde Lucas adunase toate versurile și rimele.

O parte dintre ele mi-erău deja cunoscute, dar și cele care erau noi pentru mine erau confuze și pline de interpretări simbolice versatile, în funcție de perspectivă, întocmai ca viziunile mătușii Maddy. Cuvintele sânge și eternitate erau cel mai des folosite, asociate cu văpaie și durere.

— Deci, e clar că nu sunt de Goethe, fu de părere Xemerius. Sună de parcă o gloată de bețivani s-ar fi adunat laolaltă și s-ar fi chinuit să facă să rimeze niște aiureli codificate. Băi, ia să vedem ce rimează cu „vulpe cu jad”? Camarad, răsad, vad? Neee, mai bine să luăm cuvântul iad, că sună mai, hâc, misterios.

Mi-a venit să râd. Versurile erau chiar aiurea rău. Dar eu știam că Leslie avea să se bucure foarte tare să le descifreze, căci îi plăcea la nebunie orice

era codificat. Ea era ferm convinsă că lecturarea Annei Karenina avea să ne ajute să avansăm.

— Acesta este începutul unei noi ere, declarase ea dramatic de dimineață, ridicând cartea în aer. Cine are informația are puterea. (Aici ezitase scurt.) Asta e dintr-un film, dar în momentul de față nu-mi amintesc din care. Mă rog, nu contează; acum putem, în sfârșit, să pătrundem esența lucrurilor.

Poate că avea dreptate. Dar mai târziu, aflându-mă pe sofa verde din 1953, nu mă simțeam deloc mai puternică sau mai înțeleaptă, ci pur și simplu îngrozitor de singură. Ce mult mi-aș fi dorit ca Leslie să fi putut fi cu mine. Sau măcar Xemerius.

Răsfoind la întâmplare, am dat peste un paragraf despre care îmi povestise domnul Marley. În octombrie 1782, în Anale fusese într-adevăr făcută o consemnare: „... Astfel, înainte de-a pleca în voiaj, contele ne-a făcut încă o dată cunoscute punctele de contact ale călătorilor în timp de sex femeiesc, cu precădere ale celei din urmă născute, Rubinul, și ne-a ndemnat să minimalizăm pe cât posibil puterea misterelor și să nu subestimăm niciodată forța distructivă a curiozității femeiești.” Ah, da. Am fost imediat convinsă că asta spusese contele, aproape că puteam să-l aud spunând-o. „Forța distructivă a curiozității femeiești”¹ – țț, țț, țț.

Pentru bal, care, din păcate, fusese doar amânat, nu și anulat, asta nu-mi prea era de folos, cu excepția faptului că notițele astea ale Gardienilor nu prea-mi dădeau ghes să mă întâlnesc din nou cu contele.

M-am apucat, fără tragere de inimă, să studiez și regulile de aur. Se refereau mult la onoare și la conștiință și la datoria de a nu face nimic în trecut care ar putea modifica viitorul. Se părea că regula numărul patru – Nu este permisă transportarea de obiecte dintr-un timp în altul – o încălcasem cu fiecare nouă călătorie în timp. Și la fel stăteau lucrurile și cu regula numărul cinci – nu se va influența niciodată destinul oamenilor din trecut. Am lăsat cartea să-mi alunece în poală și-am început să-mi mușc gânditoare buza inferioară. Poate că Charlotte avea totuși dreptate, iar eu chiar ajunseseam să încalc toate regulile – așa, din principiu. Oare Gardienii îmi scotoceau în acest timp camera? Sau poate chiar toată casa – cu câini polițiști și cu detectoare de metal? În orice caz, mai devreme lucrurile nu arătaseră ca și cum modesta noastră escrocherie fusese îndeajuns pentru a zdruncina credibilitatea lui Charlotte.

Deși domnul Marley, care mă luase de acasă, îmi dăduse impresia că era un pic cam tulburat. Nu îndrăznise să mă privească în ochi, chiar dacă încerca să se comporte ca și când nu se întâmplase nimic.

— Probabil că i-e rușine, presupuse Xemerius. Tare mi-ar fi plăcut să-i fi văzut fața când a deschis cufărul. Sper să-și fi scăpat ranga peste picioare în urma șocului.

Da, precis că fusese un moment jenant pentru domnul Marley acela în care a scos din cufăr cărțile mele. Și desigur că și pentru Charlotte. Dar era cert că ea nu avea să se dea bătută prea ușor.

Totuși, domnul Marley încercă să poarte o conversație, care se voia a fi naturală, probabil pentru a-și masca sentimentele de vinovăție, în timp ce desfăcu deasupra capului meu o umbrelă de ploaie neagră, pe drumul de la mașină înspre intrarea în sediul central.

— Destul de răcoare azi, nu-i așa? Zise el vioi.

Mie mi se părea totul prea ridicol. I-am răspuns la fel de vioi:

— Da. Și când îmi dați cufărul înapoi?

La care el nu mai avu replică, doar se făcu roșu ca focul și continuă să meargă.

— Aș putea măcar să-mi primesc înapoi cărțile sau le verificați de amprente?

Nu, de data asta nu mi-era milă de el.

— Noi... din păcate... poate... greșit, se bâlbâi, iar eu și Xemerius am întrebat într-un glas:

— Hă?

Domnul Marley se simți în mod clar ușurat când, în fața intrării, dădurăm de domnul Whitman, care arăta din nou ca o stea de cinema pe covorul roșu. Era evident că și el abia sosise, căci își scoase haina cu o eleganță inimitabilă, își scutură stropii de ploaie din părul des și ne zâmbi, arătându-și dinții albi perfecți. Mai lipsea ploaia de blițuri. Dacă aș fi fost Cynthia, precis că l-aș fi privit galeș pentru o clipă, dar eu eram complet imună la felul în care arăta și la șarmul lui (pe care e drept că-l folosea cu mine numai sporadic). La toate astea se adăuga faptul că, în spatele lui, Xemerius făcea niște grimase neroade și-i punea coarne.

— Gwendolyn, am auzit că te simți din nou bine, așa e? Întrebă domnul Whitman.

Și de la cine, mă rog, auzise el asta?

— Un pic mai bine.

Pentru a le distrage atenția de la boala mea închipuită și deoarece aveam așa un avânt de invidiat, am gângurit repede:

— Tocmai l-am întrebat pe domnul Marley de cufărul meu. Poate că puteți să-mi spuneți dumneavoastră când îl primesc înapoi și mai ales de ce ați dispus să-mi fie luat?

— Corect! Atacul este cea mai bună apărare, mă încurajă Xemerius. Văd că te descurci și fără mine aici. Eu zbor înapoi acasă, să ci... ăăă, ca să verific dacă e totul în regulă – see you later, alligator, he he!

— Eu... noi... informații eronate, începu domnul Marley cu discursul lui incomplet.

Domnul Whitman plescăi iritat din limbă. Alături de el, domnul Marley părea și mai stângaci.

— Marley, puteți să mergeți în pauza de prânz.

— Am înțeles, Sir. Pauza de prânz, Sir.

Nu mai lipsea mult și domnul Marley ar fi pocnit și din călcâie.

— Verișoara ta bănuiește că ești în posesia unui obiect care nu-ți aparține, spuse domnul Whitman după ce Marley plecă în grabă de lângă noi, și mă privi iscoditor.

Pentru frumoșii lui ochi căprui primise de la Leslie porecla Veverițoiul, dar în acel moment, oricât aș fi încercat, nu puteam ghici nimic drăgălaș și amuzant în acei ochi, cum nu puteam descoperi nici acea căldură despre care se spune că ar avea-o ochii căprui. Sub privirea lui, spiritul meu de contradicție se făcu mic de tot și se ascunde în cel mai îndepărtat ungher al personalității mele. Îmi doream brusc ca domnul Marley să fi rămas acolo. Era atât de greu să-l minți pe domnul Whitman, probabil pentru că avea atâta experiență ca profesor. Totuși, am încercat.

— Charlotte se simte puțin marginalizată, am murmurat eu cu privirea plecată. Nu-i e nici ei ușor în momentul de față și probabil că de aceea inventează lucruri care să mai atragă puțin... ăăă... atenția asupra ei.

— Da, și ceilalți sunt de aceeași părere, spuse domnul Whitman gânditor. Dar eu o consider pe Charlotte o personalitate stabilă, care nu are nevoie de așa ceva.

Își aduse capul în față, către mine, așa de aproape, încât i-am putut simți mirosul loțiunii de după ras.

— Dacă bănuielile ei se adevăresc până la urmă... Eu nu sunt foarte sigur că ești cu adevărat conștientă de consecințele faptei tale.

Mda - eram doi în această situație. Mi-a trebuit oareșce curaj ca să-l privesc din nou în ochi.

— Aș putea măcar să întreb despre ce obiect este vorba? Am întrebat eu timid.

Domnul Whitman ridică o sprânceană, apoi, în mod surprinzător, zâmbi.

— S-ar părea că te-am subapreciat, Gwendolyn. Firește că asta nu ar trebui să te facă să te supraapreciezi!

Ne-am privit în ochi câteva secunde, iar eu m-am simțit dintr-odată foarte epuizată. La ce folosea, de fapt, tot acest teatru? Ce-ar fi fost dacă aș fi înapoiat cronograful Gardienilor și-aș fi lăsat lucrurile să-și urmeze cursul lor? Undeva în subconștient o auzeam pe Leslie zicând: Adună-te odată, pentru numele lui Dumnezeu, dar la ce bun? Oricum nu făceam decât să bâjbâi prin întuneric, fără să înaintez nici măcar un pas. Domnul Whitman avea dreptate: nu făcusem decât să mă supraapreciez total și doar am înrăutățit lucrurile. Nici măcar nu știam exact de ce-mi asumam eu toate acele riscuri care-mi măcinau nervii. Nu ar fi fost mai frumos să las altcuiva responsabilitatea și decizia?

— Da? Întrebă domnul Whitman cu o voce blândă, în ochii lui apărând acum într-adevăr o lumină caldă. Vrei să-mi spui ceva, Gwendolyn?

Cine știe - poate chiar aș fi făcut-o, dacă exact în acea clipă nu ar fi apărut lângă noi domnul George. Cuvintele sale: „Gwendolyn, pe unde-mi umbli?” puseseră capăt momentului meu de slăbiciune.

Domnul Whitman plesnise din nou iritat din limbă, dar nu mai reluase subiectul în prezența domnului George.

Și-acum mă aflam singură în anul 1953, pe sofaua verde, și încă încercam să-mi revin și să-mi recapăt un pic încrederea.

— Cunoașterea este putere, am încercat eu să mă automotivez, scrâșnind din dinți, și am deschis din nou cartea.

Lucas extrăsese din Anale mai ales fragmente din anii 1782 și 1912, deoarece, dragă nepoată, aceștia sunt anii relevanți pentru tine. În septembrie 1782, așa-numita Alianță florentină a fost destrămată și au fost demascați Gardienii trădători din rândurile Cercului inițiaților. Deși nu stă menționat explicit în Anale, putem pomi de la premisa că tu și Gideon ați fi implicați în aceste evenimente.

Mi-am ridicat privirea. Acela să fi fost indiciul referitor la bal pe care-l căutam? Dacă da, atunci eram la fel de confuză ca și mai înainte. Mersi, bunicule, am oftat eu. Mă ajută cam la fel de mult ca spusele lui Lady Tilney: „Ferește-te de sendvișurile cu pastramă.” Am răsfoit mai departe.

— Nu te speria, se auzi o voce din spatele meu.

Cu siguranță că aceste cuvinte ar trebui să se numere printre renumitele cuvinte de pe urmă. Adică printre acelea pe care le auzi înainte să mori. (La egalitate cu: „Nu este încărcat” și cu „Nu mușcă, doar se joacă”.) Bineînțeles că m-am speriat de moarte.

— Eu sunt.

Gideon stătea în spatele sofalei și mă privea zâmbind. Prezența lui îmi trimise brusc tot corpul într-o stare de tensiune, și o multitudine de sentimente se aglomerară în interiorul meu, fără să știe care încotro s-o apuce.

— Domnul Whitman a fost de părere că nu ți-ar strica puțină companie, spuse Gideon cu nonșalanță. Iar eu mi-am adus aminte că becul de aici trebuie urgent schimbat. Aruncă în aer un bec de parcă era o mingiuță pentru jonglerii, îl prinse din nou și se lăsă în același timp pe sofa, lângă mine, cu o mișcare elegantă. Ce plăcut e aici, la tine. Pături de cașmir! Și struguri. Cred că ești în grațiile doamnei Jenkins.

În timp ce-i priveam frumosul chip palid, încercând să țin sub control haosul meu de sentimente, am avut totuși prezența de spirit să închid Anna Karenina.

Gideon mă studia cu atenție cu privirea alunecându-i de pe fruntea mea, peste ochi și până înspre gură. Am vrut să privesc în lături și să plec de lângă el, dar în același timp nu mă mai săturam să-l privesc, așa că am continuat să mă uit la el cum se uită iepurașul la un șarpe.

— Un mic „Bună” poate? Spuse el și mă privi din nou în ochi. Chiar dacă ești supărată pe mine în momentul de față.

Când își ridică amuzat colțurile gurii, m-am trezit și eu din paralizie.

— Îți mulțumesc că mi-ai amintit.

Mi-am dat la o parte părul de pe frunte, mi-am îndreptat spatele și am deschis cartea, de data aceasta în partea ei de început. Îmi propusesem să-l ignor - nu trebuia să creadă cumva că între noi lucrurile erau cum nu se poate mai bune.

Dar Gideon nu se lăsă așa de ușor concediat. Privi înspre tavan.

— Ca să pot schimba becul, ar trebui să întrerup curentul pentru scurt timp. Astfel, aici va fi temporar destul de întuneric.

Eu nu am spus nimic.

— Ai o lanternă la tine?

Nu am răspuns.

— Pe de altă parte, lumina pare să fie în regulă azi. Poate că mai bine mergem la noroc?

Îl simțeam cum mă privea pieziș, ca și cum ar fi vrut să mă atingă, dar am continuat să privesc încrâncenată în carte.

— Hm - pot să iau și eu câteva boabe de strugure?

Acum îmi pierdusem răbdarea.

— Da, ia, dar lasă-mă în pace, vreau să citesc! M-am repezit eu la el. Și taci odată din gură, da? N-am chef să stau la taifas cu tine.

Cât timp mâncă strugurele nu spuse nimic. Eu am dat o pagină, deși nu citisem nici măcar un cuvânt.

— Am auzit că ai primit o vizită azi-dimineață. Începu să jongleze cu două boabe de strugure. Charlotte a zis ceva despre un cufăr misterios.

Aha. Dintr-acolo bătea așadar vântul. Am lăsat cartea în poală.

— Care parte din taci odată din gură n-ai înțeles-o?

Gideon rânji cu gura până la urechi.

— Hei, dar acum nu făceam conversație mărunță. Aș dori să știu cum de i-a venit lui Charlotte ideea că tu ai putea avea ceva ce ți-ar fi parvenit de la Lucy și de la Paul.

Venise acolo ca să mă tragă de limbă - clar. Probabil trimis de Falk și de ceilalți. „Fii drăguț cu ea și precis că-ți va spune dacă și unde a ascuns acel ceva.” A le considera pe femei proaste era, la urma urmei, hobby-ul tuturor bărbaților de Villiers.

Mi-am urcat picioarele pe sofa și m-am așezat turcește. L; urioasă, îmi venea mai ușor să-l privesc direct în ochi fără să-mi tremure buza.

— Întreb-o și singur pe Charlotte cum de i-a venit ideea asta, am spus eu rece.

— Am făcut-o deja. Gideon își încrucișă și el picioarele sub el, așa că acum stăteam unul în fața celuilalt, precum doi indieni într-un cort. Există oare și opusul pipei păcii? Pretinde că ai fi intrat cumva în posesia cronografului furat și că frații tăi, strămătușa ta și chiar valetul vostru te-ar fi ajutat să-l ascunzi.

Am clătinat din cap.

— Nu aș fi crezut niciodată că voi spune asta, dar se pare că Charlotte are prea multă imaginație. Ajunge să cari prin casă un cufăr vechi, că o și ia razna.

— Și-atunci ce era în cufăr? Întrebă el, nu foarte interesat.

Dumnezeule, cât de evident!

— Nimic! L-am folosit ca masă când am jucat poker.

Eu însămi găseam această idee așa de bună, că mi-am înăbușit cu greu un zâmbet.

— Arizona Hold'em? Întrebă Gideon, devenind mai atent.

Ha, ha!

— Texas Hold'em, am spus eu.

Ca și când m-ar fi putut prinde cu un truc așa de ieftin! Tatăl lui Leslie ne învățase să jucăm poker încă de la vârsta de doisprezece ani. El era de

păreră că fetele trebuiau neapărat să știe poker – de ce asta, nu ne spusese niciodată. Oricum, mulțumită lui știam toate șmecheriile și eram campioane mondiale la cacealmale. Leslie încă își mai scărpină nasul când avea o mână bună, dar numai eu știam ce-nsemna asta.

— Și Omaha, dar mai rar. Știi, m-am aplecat înspre el conspirativ, jocurile de noroc sunt interzise în casa noastră – bunica mea are niște reguli foarte stricte. De fapt, am început să jucăm din simplu spirit de frondă și din încăpățânare, mătușa Maddy, domnul Bernhard, Nick și cu mine. Dar pe urmă, ne-a plăcut din ce în ce mai mult.

Gideon ridicase dintr-o sprânceană. Părea cumva impresionat. Nu-l puteam învinui.

— Poate că Lady Arista are dreptate și jocul ăsta chiar este lucrul Diavolului, am continuat eu, fiind acum în elementul meu. La început, am jucat numai pe dropsuri de lămâie, între timp însă, mizele au devenit tot mai mari. Fratele meu și-a jucat săptămâna trecută toți banii de buzunar. Dacă ar ști Lady Arista! M-am aplecat și mai mult și l-am privit pe Gideon adânc în ochi. Așa că, nu cumva să-i spui ceva lui Charlotte, c-o să ne pârască pe loc. Mai bine las-o să inventeze povești despre cronografe furate!

Extrem de mulțumită de mine, mi-am îndreptat la loc spatele.

Gideon încă arăta impresionat. Mă privi o vreme în tăcere, apoi întinse brusc mâna și-mi mângâie părul. Stăpânirea mea de sine se duse brusc pe apa sâmbetei.

— Lasă asta! Chiar avea de gând să recurgă la toate trucurile! Nenorocitul. Ce cauți tu de fapt aici? Eu n-am nevoie de companie. Din păcate, suna mai puțin virulent decât intenționasem; mai degrabă nițel cam patetic. Nu trebuie să fii prin vreo misiune secretă pe undeva, ca să iei sânge de la oameni?

— Te referi la Operațiunea Pantalonii bufanți de ieri-seară?

Încetase să mă mai mângâie, în schimb luă între degete o șuviță din părul meu și începu să se joace cu ea.

— S-a rezolvat. Sângele lui Elaine Burghley se află acum în cronograf. Privi pe lângă mine, în gol, pentru două secunde. După care își reveni. Mai lipsesc doar îndărătnica Lady Tilney, L. Ucy și Paul. Acum însă, că știm în ce an de bază se află Lucy și Paul și sub ce nume au trăit, restul nu este decât o simplă formalitate. Iar de Lady Tilney mă voi ocupa chiar mâine în zori.

— Am crezut că ai niște îndoieli legate de corectitudinea celor ce se petrec, am spus eu, eliberându-mi părul din mâna lui. Dacă Lucy și Paul au dreptate, iar Cercul de Sânge nu trebuie niciodată închis? Tu însuși ai spus că există această posibilitate.

— Corect. Dar n-am de gând să le destăinui asta Gardienilor. Tu ești singura căreia i-am mărturisit asta.

Oh, ce mutare rafinată. Tu ești singura în care am încredere.

Dar și eu puteam să fiu rafinată, dacă voiam. (Dați-mi voie să vă amintesc doar de povestea cu pokerul!)

— Lucy și Paul au spus că nu putem avea încredere în conte. Că pune la cale ceva malefic. Acum crezi și tu același lucru?

Gideon clătină din cap. Fața-i deveni brusc serioasă și încordată.

— Nu. Nu cred că este rău. Cred doar că... Ezită. Cred că el subordonează binele individual binelui colectiv.

— Și pe-al lui însuși?

Nu-mi răspunse, ci întinse din nou mâna. De data asta își înfășură șuvița mea de păr pe deget, ca pe un drot.

— Să presupunem că tu ai putea inventa ceva senzațional, să zicem, de exemplu, un leac contra cancerului și împotriva SIDA și contra tuturor celorlalte boli ale lumii. Dar că ar trebui să sacrifici un om pentru asta. Ai face-o?

Cineva trebuia să moară? Acesta să fi fost motivul pentru care Lucy și Paul să fi furat cronograful? Pentru că prețul li s-a părut prea mare, auzeam spunând vocea mamei. Prețul - viața unui om? Îmi trecură brusc prin minte scene relevante din filme, cu cruci atârnate invers, cu ofrande umane pe un altar și bărbați cu glugi pe cap, care îngânau mantre babiloniene. Ceea ce nu prea se potrivea cu Gardienii - cu unele excepții, poate.

Gideon mă privi nerăbdător.

— Viața unui om ca ofrandă pentru salvarea multor alții? Am murmurat eu. Nu, nu cred că prețul pentru așa ceva ar fi prea mare - dacă privim lucrurile total pragmatic. Dar tu?

Gideon tăcu mult timp, trecându-și doar privirea peste chipul meu și continuând să se joace cu șuvița mea de păr.

— Da, eu cred că da, spuse el în cele din urmă. Scopul nu scuză întotdeauna mijloacele.

— Asta înseamnă că tu nu mai faci acum ce-ți cere contele să faci? Am pufnit eu - trebuie să recunosc că nu foarte elegant. Cum ar fi, de exemplu, să te joci cu sentimentele mele? Sau cu părul meu?

Gideon dădu drumul șuviței și-și privi mâna uimit, de parcă nu i-ar fi aparținut.

— Eu nu am... Dar contele nu mi-a ordonat să mă joc cu sentimentele tale.

— Ah, nu? Dintr-odată, eram din nou teribil de furioasă pe el. Mie însă asta mi-a spus. Că ar fi fost impresionat de cât de bine ți-ai făcut treaba, mai ales că ai fi avut atât de puțin (imp la dispoziție să-mi manipulezi sentimentele, pentru că, din păcate, irosiseși atât de multă energie pe victima greșită, și-anume pe Charlotte.

Gideon oftă și-și frecă fruntea cu dosul palmei.

— Eu și contele am avut, într-adevăr, câteva discuții despre...; iăă... câteva discuții ca-ntre bărbați. El este - și te rog, nu uita, omul a trăit acum mai bine de două sute de ani, i se pot ierta unele lucruri!

— El este de părere că acțiunile femeilor sunt determinate exclusiv de emoții, în timp ce bărbații se ghidează numai după rațiune, și că, prin urmare, ar fi mai bine pentru mine dacă partenera mea de călătorii în timp ar fi îndrăgostită de mine, astfel încât să o pot controla mai bine atunci când ar ezita. Am crezut că...

— Ai..., l-am întrerupt eu furioasă. Ai crezut că astfel voi avea grijă, deci, ca totul să funcționeze!

Gideon își descruși picioarele lui lungi, se ridică și începu să se plimbe prin încăpere. Din nu știu ce motiv, era dintr-odată agitat.

— Gwendolyn, eu nu te-am silit să faci nimic, am dreptate? Dimpotrivă - m-am purtat cu tine execrabil de destul de multe ori.

Mă holbam la el mută.

— Și eu ar trebui acum să-ți fiu recunoscătoare pentru asta?

— Bineînțeles că nu, spuse el. Sau poate că da.

— Ei, asta-i acum!

Îmi aruncă o privire scurtă.

— De ce le plac fetelor tipii care se poartă cu ele de rahat? Băieții drăguți nu sunt nici pe jumătate la fel de interesanți.

Uneori e dificil și să le mai respecti pe fete în aceste condiții. Continuă să se miște încoace și-ncolo, cu pași mari, aproape furioși. Mai ales băieții cu urechi clăpăuge și plini coșuri n-au voie nicidecum să tindă atât de departe.

— Cât de cinic și de superficial ești.

Nu-mi venea să cred ce întorsătură luase deodată acea discuție.

Gideon ridică din umeri.

— Oare care dintre noi doi este superficial? Sau poate că te-ai fi lăsat sărutată de domnul Marley?

Pentru o clipă am fost total șocată. Un mic, un minuscul sâmbure de adevăr poate că era, totuși, în vorbele lui... Apoi însă am scuturat din cap.

— Ai pierdut din vedere ceva decisiv în tot acest raționament impresionant. În ciuda aspectului tău absolut lipsit de coșuri - apropo, felicitări pentru aplombul tău de nezdruncinat - nu m-aș fi lăsat niciodată sărutată de tine dacă nu m-ai fi mințit și dacă nu te-ai fi prefăcut că ai avea anumite sentimente pentru mine. Lacrimile mi se iviră dintr-odată în ochi. Am continuat totuși să vorbesc, cu o voce tremurândă. Nu... nu m-aș fi îndrăgostit de tine.

Și chiar dacă aș fi făcut-o, măcar nu aș fi lăsat să se vadă.

Gideon se întoarse cu spatele la mine. Pentru o clipă rămase așa, nedumerit, după care lovi cu putere în perete.

— La naiba, Gwendolyn! Zise el scrâșnind din dinți. Tu chiar mi-ai spus totdeauna adevărul? Nu cumva mai mult m-ai mințit, de câte ori s-a putut?

În timp ce căutam un răspuns - el era un adevărat maestru în schimbarea raportului de forțe - mă cuprinse bine cunoscuta senzație de amețală, dar de data asta mi-era mai rău ca niciodată. Speriată, am strâns Anna Karenina la piept. Ca să mai strâng și coșul era deja prea târziu.

— Te-ai lăsat sărutată de mine, e drept, dar n-ai avut niciodată încredere în mine, l-am mai auzit pe Gideon zicând.

Restul nu l-am mai auzit, căci în clipa următoare am aterizat în prezent și a trebuit să-mi adun toate forțele pentru a nu vomita la picioarele domnului Marley.

Când, în sfârșit, stomacul meu își reveni, apăru și Gideon. Se sprijini cu spatele de perete. De pe chip îi dispăruse orice urmă de furie și acum zâmbea melancolic.

— Mi-ar plăcea grozav să joc și eu o partidă de poker cu voi, spuse. Sunt destul de bun la cacealmale.

Acestea fiind zise, părăsi încăperea, fără să mai întoarcă privirea.

Extras din Protocoalele inchizitoriale ale călugărului dominican Gian Petro Baribi Arhiva Bibliotecii universitare din Padova (descifrate, traduse și prelucrate de Dr. M. Giordano)

25 iunie 1542

Continui să mă aflu la mănăstirea S., unde investighez cazul tinerei Elisabetta, care, conform informațiilor date de propriul ei tată, ar purta în pânțe copilul unui demon. Nu am ezitat să prezint în raportul meu către conducătorul congregației bănuiala mea că M. Înclină către transfigurări religioase – fapt exprimat de bunăvoie – și că, în plus, se simte chemat de Dumnezeu, Stăpânul nostru, la eradicarea răului din această lume. În mod evident, el ar prefera ca fiica lui să fie acuzată de vrăjitorie, decât să accepte faptul că ea nu corespunde conceptului de puritate al tatălui. Bunele relații ale acestuia cu R. M. Le-am menționat deja pe verso, influența sa în această regiune fiind considerabilă, motiv pentru care nu avem încă voie să considerăm cazul închis. Audierea martorilor a fost o adevărată batjocură. Două tinere colege de școală ale Elisabettei au confirmat declarația contelui referitoare la apariția unui demon în grădina mănăstirii. Micuța Sofia – care nu a putut explica tocmai credibil de ce se găsea ea în miez de noapte, absolut întâmplător, ascunsă într-un boschet din grădină – a descris un uriaș cu coarne, ochi sclipitori și copite despicate, care, în mod curios, i-a interpretat Elisabettei o serenadă la vioară, înainte de a se deda amândoi desfrâului. Cealaltă martoră, o prietenă apropiată a Elisabettei, a făcut de departe o impresie mai rezonabilă.

Ea a povestit despre un tânăr bine îmbrăcat și foarte înalt, care a fermecat-o pe Elisabetta cu vorbe frumoase. Acesta ar fi apărut de nicăieri și s-ar fi volatilizat apoi în eter. Elisabetta însăși mi-a mărturisit că tânărul, care a reușit să se cațere cu atâta agilitate pe zidurile mănăstirii, nu ar avea nici coarne și nici copite despicate, ci că ar proveni dintr-o familie respectată și că i-ar cunoaște chiar și numele. Mă bucuram deja că puteam ajunge la un deznodământ cu acest caz, când ea a adăugat că, din păcate, nu ar putea să stabilească nici o legătură cu el, deoarece el a venit în zbor la ea din viitor, mai exact din anul Domnului 1723. Imaginați-vă disperarea mea legată de starea mentală a oamenilor din jurul meu – sper foarte mult să se ordone de către conducătorul congregației întoarcerea mea cât mai grabnică la Florența, unde mă așteaptă cazuri serioase.

Opt.

Păsări ale paradisului sclipitoare, flori și petale în nuanțe de albastru și argintiu se cățarau pe corsajul de brocart, mânecile și poalele erau din mătase grea de un albastru-închis ca cerul nopții, care fâșâia și foșnea la fiecare pas, precum marea într-o zi furtunoasă. Mi-era clar că oricine ar fi

arătat ca o prințesă într-așa o rochie, dar cu toate astea am fost copleșită de imaginea mea din oglindă.

— Este... incredibil de frumoasă! Am șoptit eu înfiorată.

Xemerius pufăi. Ședea pe un rest de brocart lângă mașina de cusut și se scobește în nas.

— Fetele astea! Spuse. Mai întâi se apără cu dinții împotriva acestui bal, și e suficient să îmbrace o cârpă de-asta de-acum o mie de ani, că mai au puțin și fac pe ele de-atâta exaltare.

L-am ignorat și m-am întors către creatoarea acelei capodopere.

— Dar cealaltă rochie era și ea perfectă, Madame Rossini.

— Da, știu. Surâse. Am putea, pur și simplu, s-o folosim cu altă ocazie.

— Madame Rossini, sunteți o artistă! Am spus eu cu entuziasm.

— N'este ce pas? Îmi făcu cu ochiul. Și, ca artist, ai voie să vezi lucrurile diferit. La peruca albă mi s-a părut că cealaltă rochie era, per ansamblu, prea ștearsă - un ten ca al tău cere ceva comment on dit? Contrastant!

— Ah, corect! Peruca. Am oftat. Asta o să strice din nou totul. Ați putea să-mi faceți repede o fotografie?

— Bien sur.

Madame Rossini mă conduse pe un taburet din fața măsuței de toaletă și apucă mobilul pe care i-l întinsesem.

Xemerius își desfăcu aripile, zbură pe deasupra mea și ateriză cam neinspirat chiar în fața capului de porțelan pe care era așezată peruca mea.

— Știi bine ce se ascunde de obicei într-o astfel de claie de păr, nu? Își lăasă capul pe spate și privi în susul turnului de păr pudrat. Păduchi lați, fără nici o îndoială. Poate și molii. Eventual altele și mai rele. Ridică teatral lăbuțele. Eu spun doar atât: TARANTULA.

N-am vrut să comentez că legendele urbane se cam banalizaseră de mult, dar am căscat demonstrativ.

Xemerius își puse ghearele în șold.

— E adevărat, spuse. Și n-ar trebui să te ferești doar de păianjeni, ci și de anumiți conți, în caz că, de atâta entuziasm în fața costumației tale, ai uitat cumva de asta.

Din păcate, avea dreptate. Dar în acea zi, proaspăt recuperată și declarată de către Gardieni aptă pentru bal, doream un singur lucru: să gândesc pozitiv. Și unde putea cineva să facă asta mai lesne, dacă nu în atelierul lui Madame Rossini?

I-am aruncat lui Xemerius o privire severă, apoi mi-am lăsat ochii să-mi alunece peste barele de care atârnau ticsite o mulțime de rochii. Una mai frumoasă decât alta.

— Aveți, din întâmplare, și ceva verde? Am întrebat eu tânjind după un răspuns pozitiv.

Îmi veniseră în minte petrecerea Cynthiei și costumele pe care Leslie le gândise deja ca fiind de marțieni. „Avem nevoie doar de saci verzi de gunoi, câteva curățătoare de lulea, cutii goale de conserve și câteva bule de styropor, spusesese ea. Cu un capsator și cu un pistol de lipit o să ne

transformăm cât ai bate din palme în niște marțieni vintage beton. Opere de artă vii, ca să zic așa, și nici n-o să ne coste mare lucru.”

— Verde? Mais oui, spuse Madame Rossini. Când toți încă mai credeau că slăbănoaga roșcată va călători în timp, am folosit multe nuanțe de verde – se potrivește perfect cu părul roșcat și, desigur, cu ochii verzi ai micului rebel.

— Oh, oh, făcu Xemerius și o amenință cu o gheară. Teren minat, scumpo!

Și avea dreptate. Micul rebel nenorocit era scos definitiv de pe lista lucrurilor pozitive la care voiam să mă gândesc. (Dar clacă Gideon chiar se intersecta cu Charlotte la acea petrecere, cu siguranță că n-aveam să mă prezint acolo înfășurată într-un sac de gunoi – putea să zică Leslie ce poftea despre arta modernă despre cât de beton era aceasta.)

Madame Rossini îmi perie pletele lungi și le prinse în creștetul capului cu un elastic.

— Apropo, astă-seară va fi și el tot în verde îmbrăcat, un verde-închis, ca al mării. Ore în șir am cumpănit ce material să aleg pentru a asorta culorile voastre. La final, am verificat încă o dată totul la lumina lumânării. Absolutement onirique.

O să arătați amândoi precum regele și regina mărilor.

— Absolumong, croncăni Xemerius. Și dacă n-oți muri, oți avea mulți prințișori și prințișoare ale mării.

Am oftat. Oare n-ar fi trebuit să fie acasă și s-o țină sub observație pe Charlotte? Dar nu putuse să nu mă conducă la Temple, ceea ce, la urma urmei, era cumva dulce. Xemerius știa prea bine că mi-era frică de acel bal.

Madame Rossini se încruntă preocupată, în timp ce-mi împărți părul în șuvițe pentru a-l împleti într-o coadă, pe care o fixă apoi cu agrafe într-un coc.

— Verde, zici? Să mă gândesc. Ar fi, de exemplu, un costum de călărie din catifea verde pentru sfârșitul secolului al XVIII-lea, în plus – oh! Asta mi-a ieșit superb – un compleu de seară pentru 1922, mătase verde eau-de-Nil cu pălărie asortată, manteau et pochette, tres chic. Și mai am și niște haine reproduse după unele de la Balenciaga, pe care le-a purtat Grace Kelly în anii '60. Piesa de rezistență este o rochie de bal de culoarea petalelor de trandafir, care ți-ar sta și ție minunat.

Ridică grijulie instalația căreia-i zicea perucă. Albă ca zăpada și împodobită cu panglicuțe albastre și floricele de brocart, îmi amintea puțin de un tort de nuntă etajat. Împrăștiat chiar și un parfum de vanilie și de portocale. Madame Rossini îmi trase îndemânică tortul peste cuibul de pasăre din creștetul capului, iar în clipa următoare când m-am privit în oglindă, nici eu nu m-am mai recunoscut.

— Acum arăt ca o încrucișare între Maria Antoaneta și bunică-mea, am spus eu.

Și, din cauza sprâncenelor mele negre, semănăm un pic de tot și cu tâlharul Hotzenplotz1 deghezată în femeie.

— Prostii, mă contrazise Madame Rossini, care fixa acum peruca folosindu-se de niște agrafe enorme, care arătau precum niște mici pumnale, ale căror capete erau din strasuri strălucitoare, care, într-un final, începură să sclipească precum niște stele printre instalația de bucle. Este vorba despre contraste, gâtișorul meu de lebădă, contrastele contează cel mai mult. Arată înspre trusa de machiaj aflată pe măsuța de toaletă. Să ne ocupăm acum și de machiaj – smokey eyes sunt destul de la modă și în secolul al XVIII-lea la lumina lumânărilor. Un pic de pudră, et parfaitement! O să fii din nou cea mai frumoasă!

Lucru pe care, desigur, n-avea cum să-l probeze, căci nu fusese niciodată de față. I-am zâmbit.

— Sunteți așa de bună cu mine! Sunteți de fel cea mai bună dintre toți! Iar pentru rochiile dumneavoastră chiar ar trebui să primiți un Oscar.

— Știu, spuse Madame Rossini cu modestie.

' Protagonistul romanului omonim pentru copii de Otfried Preussler

— Important este ca, atunci când urci, să bagi mai întâi capul, iar când cobori, să scoți mai întâi capul, bombonica mea!

Madame Rossini mă condusesese până la limuzină și mă ajuta acum să urc. Mi se părea că semănăm un pic cu Marge Simpson, doar că părul meu era alb, și nu albastru, iar plafonul mașinii era, din fericire, destul de înalt.

— Incredibil cum o persoană atât de mititică poate ocupa atâta spațiu, spuse domnul George râzând, după ce reușisem, în sfârșit, să-mi întind ordonat poalele rochiei pe bancheta mașinii.

— Da, nu-i așa? Cu asemenea rochii cred că ar fi trebuit să fac cerere pentru propriul cod poștal.

La despărțire, Madame Rossini îmi trimise o bezaa nostimă din vârful degetelor. Ah, era absolut delicioasă! În prezența ei uitam de fiecare dată complet cât de oribilă era, de fapt, viața mea la acel moment.

Automobilul se puse în mișcare și, exact în acel moment, ușa sediului Gardienilor se dădu de perete și pe ea ieși precipitat Giordano. Sprâncenele lui rase stăteau ridicate perpendicular, iar sub bronzul artificial precis că era de un alb cadaveric. Gura lui cu buze umflate se tot deschidea și se închidea, ceea ce-l făcea să semene cu un pește din adâncul mării – dintre cei amenințați cu dispariția. Din fericire, nu puteam înțelege ce-i spunea lui Madame Rossini, dar puteam să-mi imaginez. Ce lucru stupid. Habar n-are de istorie și nu e în stare să danseze menuet. O să ne facă de râs cu nerozia ei. O rușine pentru omenire.

Madame Rossini îmi zâmbi dulce și-i spuse ceva, care făcu >', ura de pește să se închidă pe loc. Din păcate, când șoferul coti pe aleea care ducea spre Strand, nu i-am mai putut vedea.

M-am lăsat pe spate zâmbind, dar pe parcursul călătoriei, luina dispoziție îmi dispăru din nou, făcând loc emoției și fricii. Mă temeam cam de toate: de necunoscut, de numeroșii oameni, de priviri, de întrebări, de dans și cel mai mult, desigur, de o nouă întâlnire cu contele. Temerile mele mă urmăriseră în noaptea de dinainte până în vis, deși eram bucuroasă că puteam să mă laud și eu cu o noapte dormită cap-coadă. Puțin înainte să mă

trezesc, visasem niște aiureli absolut nebunești, cum că mă împiedicasem în propria-mi rochie și mă prăbușisem pe niște scări în jos, aterizând direct la picioarele contelui de Saint-Germain, care mă ajutase să mă ridic – fără să mă atingă, apucându-mă de beregată și gâjâind ceva cu vocea lui Charlotte: „Ești o rușine pentru întreaga familie.” Iar lângă el se afla domnul Marley, care ținea în sus rucsacul lui Leslie și spunea cu reproș: „Mai ai doar o liră și douăzeci pe Oyster Card.”

— Nu-i corect. Abia îl încărcasem!

În dimineața aceea, Leslie aproape că se prăpădise de râs după ce-i povestisem visul în timpul orei de geografie. La drept vorbind, visul nu era foarte departe de realitate: rucsacul lui Leslie fusese furat cu o zi înainte, după ore, exact când voia să se suie în autobuz. Îi fusese smuls fără milă din spinare de către un tânăr, care, conform spuselor lui Leslie, se pare că ar fi fugit de la locul faptei mai rapid decât Dwain Chambers.

Între timp, deveniserăm oarecum imune la metodele Gardienilor. Iar de la Charlotte, care stătea, fără îndoială, în spatele acestui incident (deci, indirect), oricum nu ne-am fi așteptat la altceva. Totuși, metoda ni se păruse un pic... mă rog... un pic cam din topor. Și, dacă chiar ne-ar fi trebuit vreo dovadă, atunci aceasta ar fi fost că doamna de lângă Leslie avea o geantă Hermes. Adică, hai să fim serioși: ce hoț care se respectă ar fi furat în loc de acea geantă un rucsac zdrențaros?

Conform spuselor lui Xemerius, cu o zi înainte, imediat după ce ieșisem din casă, Charlotte îmi scotocise camera în căutarea cronografului, neiertând nimic. Se uitase până și sub perne – ce mai ascunzătoare originală! După scotocirea meticuloasă a dulapului meu din perete, descoperise, până la urmă, bucata de gipscarton desprinsă din zid și se târâse, cu un rânjel victorios pe față (spunea Xemerius), în spatele peretelui, netemându-se nici măcar de fratele micului meu prieten păianjen (spunea Xemerius). Nu a dat dovadă nici măcar de cea mai mică urmă de falsă sfială să scoțoască și în străfundurile pântecelui crocodilului.

Mda, dacă ar fi făcut asta cu o zi înainte... Dar, cine vine târziu mănâncă resturile, spunea mereu Lady Arista. După ce Charlotte se târâse frustrată afară din dulap, o luase în vizor pe Leslie, lucru care a costat-o pe aceasta rucsacul personal. Acum, Gardienii erau în posesia unui card de călătorie proaspăt încărcat, a unei hărți, a unui luciu de buze de culoarea cireșei, dar și a câtorva cărți de la bibliotecă despre extinderea deltei de est a Gangelui – și cam atât.

Această înfrângere nici măcar Charlotte n-o putu masca în spatele expresiei ei veșnic arogante, cu care apăru în acea dimineață la micul dejun. Lady Arista, în schimb, avusese cel puțin demnitatea să-și recunoască greșeala.

— Cufărul se află din nou pe drum spre casă, ne lămuri ea rece. Este evident că Charlotte stă cam prost cu nervii – și trebuie să mărturisesc că am greșit să mă las convinsă de modul în care mi-a prezentat situația. Și-acum, ar trebui să considerăm această situație rezolvată și să ne preocupăm de alte subiecte.

Asta era (cel puțin pentru felul de-a fi al lui Lady Arista) o scuză veritabilă. În timp ce, pe parcursul acestui discurs, Charlotte nu-și mișcase privirea încordată din farfurie, noi ceilalți schimbaserăm între noi priviri nedumerite, după care ne-am preocupat supuși de singurul alt subiect care ne veni în minte la repezeală: starea vremii.

Doar mătușa Glenda, pe al cărei gât apărură pete roșii de nervi, nu vru s-o abandoneze pe Charlotte.

— Ar trebui totuși să-i fiți mai degrabă recunoscători pentru faptul că încă se simte răspunzătoare și că este vigilentă, în loc să-i faceți reproșuri, nu se putu ea abține să comenteze. Cum sună vorba aia așa de înțeleaptă? Nu e povară mai grea ca nerecunoștința celorlalți. Sunt convinsă că...

Dar nu aflarăm niciodată de ce era convinsă mătușa Glenda, căci Lady Arista spuse cu o voce de gheață:

— Dacă nu dorești să schimbi subiectul, ești, bineînțeles, liberă să te ridici de la masă și să pleci.

Ceea ce mătușa Glenda și făcu imediat, împreună cu Charlotte, care pretinse că nu-i mai era foame.

— E totul în regulă? Domnul George, care ședea pe bancheta din fața mea (mai degrabă în diagonală față de mine, căci poalele rochiei mele erau atât de ample, că umpleau jumătate de mașină) și care mă lăsase până atunci în voia gândurilor mele, îmi zâmbi. Ți-a dat doctorul White ceva împotriva tracului?

Am negat clătinând din cap.

— Nu, am spus. Mi-a fost mult prea frică să nu cumva să văd dublu în secolul al XVIII-lea.

Sau altceva și mai rău, dar asta nu i-am mai spus domnului George. La serata din duminica precedentă putusem să rămân calmă numai cu ajutorul puncii special al lui Lady Brompton - și tot puncii fusese acela care mă făcuse să interpretez piesa Memory din musicalul Cats în fața a numeroși oaspeți uluiți, cu două sute de ani înainte ca Andrew Lloyd Webber s-o fi compus măcar. În afară de asta, conversasem de față cu toată lumea, cu voce tare, cu o stafie, ceea ce sigur nu mi s-ar fi întâmplat dacă aș fi fost trează.

Sperasem să pot rămâne, măcar și pentru câteva minute, singură cu doctorul White, ca să-l întreb de ce mă ajutase, dar mă examinase numai în prezența lui Falk de Villiers și mă declarase însănătoșită, spre bucuria tuturor. La despărțire, când îi făcusem conspirativ cu ochiul, doctorul White nu făcu decât să se încrunte și să întrebe dacă-mi intrase ceva în ochi. Amintindu-mi de asta, am oftat.

— Nu-ți face griji, spuse domnul George compătitor. Nu durează mult, și-ai să fii înapoi - nici n-o să se facă ora cinei, și vei fi scăpat.

— Dar până atunci pot face o mulțime de greșeli, dacă nu chiar să declanșez o criză mondială. Întrebați-l pe Giordano. Un zâmbet greșit, o reverență nelalocul ei, o frază greșită - și buf! Sare în aer tot secolul al XVIII-lea.

Domnul George râse.

— Of, Giordano este doar invidios. Ar fi în stare să ucidă pentru o călătorie în timp!

Am netezit cu ambele mâini mătasea moale a rochiei mele și am început să urmăresc cu degetele conturul broderiei.

— Ca să fiu sinceră, eu încă nu înțeleg de ce este așa de important balul ăsta. Și ce caut eu, de fapt, acolo?

— Adică - în afară să dansezi și să te distrezi, și să te bucuri de privilegiul de-a o vedea cu ochii tăi pe ducesa de Devonshire?

Cum nu i-am întors zâmbetul, domnul George deveni dintr-odată serios, scoase o batistă din buzunarul de la piept și-și tamponă fruntea.

— Of, fetița mea! Această zi este deosebit de importantă deoarece tocmai la acest bal va ieși la iveală care dintre Gardieni este trădătorul care a transmis informații Alianței florentine. Prin prezența voastră la bal, contele speră să-i scoată din bârlog atât pe lordul Alastair, cât și pe trădător.

Aha. Asta cel puțin era ceva mai clar decât textele din Anna Karenina.

— Mai precis spus, noi am fi momeala. Mă încruntasem. Dar - ăăă - dumneavoastră nu ar trebui să știți deja de mult dacă planul a funcționat? Și cine este trădătorul? Practic, astea toate s-au petrecut deja în urmă cu două sute de ani.

— Da și nu, răspunse domnul George. Dintr-un motiv anume, consemnările din Anale din zilele și săptămânile respective sunt extrem de neclare. Și mai și lipsește un fragment întreg din ele. Se menționează de mai multe ori ceva despre un trădător, care a fost retras din înalta sa funcție - dar numele nu-i este menționat. Patru săptămâni mai târziu, se menționează laconic, într-o notă pe marginea textului, că nimeni nu i-a adus trădătorului un ultim omagiu, căci nu a meritat această onoare.

Mi se făcu din nou pielea de găină.

— La patru săptămâni după excluderea lui din lojă, trădătorul a murit? Ce... ăăă... practic.

Domnul George nu mă mai ascultă. Bătu în geamul dinspre șofer.

— Mă tem că poarta este prea îngustă pentru limuzină. Intrați mai bine în curtea școlii prin lateral. Îmi zâmbi. Am ajuns! Apropo, arăți minunat - m-am ținut tot timpul să ți-o spun. Parcă-ai fi coborât dintr-un tablou de epocă. Limuzina frână chiar în fața scărilor de la intrare. Doar că ești mult, mult mai frumoasă, spuse domnul George.

— Mulțumesc.

Fiind așa de rușinată, am uitat complet ce-mi spusese Madame Rossini - „Important este ca, atunci când urci, să bagi mai întâi capul, iar când cobori, să scoți mai întâi capul, bombonica mea!” - și-am făcut greșeala să cobor din mașină cum o făceam în mod obișnuitrezultatul fiind că m-am încâlcit fără speranță în poalele rochiei, simțindu-mă precum o biată albinuță prinsă în plasa unui păianjen. În timp de suduiam de mama focului, iar domnul George râdea neajutorat, de afară mi se întinseră două mâini de ajutor de-odată, și, cum nu-mi rămăsese altceva de făcut, m-am prins de amândouă, lăsându-mă trasă afară și așezată pe picioare.

Una dintre mâini îi aparținea lui Gideon, cealaltă, domnului Whitman, iar eu le-am dat amândurora drumul, de parcă m-ar fi ars.

— Ăăă, mulțumesc, am murmurat, mi-am netezit cu mișcări agitate rochia și am încercat să-mi potolesc pulsul galopant. După care, l-am privit mai atentă pe Gideon și-am schițat un rânjet. Nu mă puteam abține. Chiar dacă Madame Rossini nu fusese de pomană încântată de verdele marin al materialului și deși redingota grozavă a lui Gideon i se potrivea perfect pe umerii lați, fără a face nici cea mai micuță cută, iar el avea o ținută impecabilă de sus și până jos, la cataramele pantofilor, peruca albă era distrugătoare.

— Și eu care-am crezut că voi fi singura care va arăta stupid, am spus eu.

Ochii îi sclipiră amuzați.

— L-am convins totuși pe Giordano să renunțăm la pudră și la alunițele de frumusețe.

De fapt, el oricum avea tenul destul de alb. Pentru aproximativ o secundă, m-am pierdut în contemplarea liniilor frumos conturate ale bărbiei și ale buzelor lui, după care m-am recules și am încercat să-l privesc cât mai dur cu puțință.

— Ceilalți așteaptă jos; ar fi mai bine să ne grăbim, înainte să se adune aici o mulțime de curioși, spuse domnul Whitman aruncând o privire spre trotuar, unde două cucoane cu câini se opriseră în loc și priveau curioase în direcția noastră.

Dacă nu ar fi vrut să facă senzație, poate că ar fi fost mai indicat pentru Gardieni să se deplaseze în mașini mai puțin stridente. Și, desigur, să nu mai transporte prin cartier persoane costumate excentric. Gideon îmi întinse mâna, dar în acel moment, din spate se auzi un zgomot înfundat, iar eu m-am întors într-acolo. Xemerius tocmai aterizase pe plafonul mașinii, rămânând pentru o clipă plat, ca o clătită în tigaie.

— Frate, icni el. Nu puteați să m-așteptați și pe mine? Ratase startul de la Temple din cauza unei pisici, dacă înțelesesem eu bine. A trebuit să parcurg în zbor tot drumul până aici! Voiam și eu să-mi iau rămas-bun de la tine.

Se puse iar pe picioare, îmi sări pe umăr și am simțit un fel de îmbrățișare umedă și rece.

— Așadar, Mare Maestră a Ordinului porcușorului croșetat, spuse el. Nu uita să-l calci bine pe bătături la menuet pe domnul Nu-i-rostim-numele, continuă el, aruncând o privire plină de dispreț către Gideon. Și ferește-te de contele ăla. Vocea îi era sincer îngrijorată. Am înghițit în sec, dar în același moment mai adăugă: Dacă faci vreo boacănă, să te văd cum ai să te descurci în viitor fără mine. Căci am să-mi caut o altă ființă omenească.

Rânji obraznic și-apoi se repezi brusc la câinii care, în clipa următoare, scăpară din lese și o luară la sănătoasa cu cozile întinse.

— Gwendolyn, visezi? Gideon îmi oferi brațul. Vreau să spun, Miss Gray, desigur! Dacă binevoiți a mă urma în anul 1782, vă rog.

— Las-o baltă. Am să încep să joc teatru abia după ce ajungem acolo, am spus eu încet, ca să nu mă poată auzi domnul George și domnul Whitman, care mergeau în fața noastră. Până atunci, aș dori să reduc la minimum posibil contactul fizic cu tine, dacă n-ai nimic împotriva. În plus, mă descurc și singură aici – este, la urma urmei, școala la care învăț.

Iar școala mea era pustie în acea vineri după-amiază. În foaier ne-am întâlnit cu directorul nostru, domnul Gilles, care trăgea după el un sac de golf și care-și înlocuise deja costumul cotidian cu pantaloni cadrilați și cu o bluză polo. Nu putu să nu întâmpine călduros „trupa de actori amatori a dragului nostru domn Whitman”. Și anume, dând mâna cu fiecare în parte.

— Ca susținător înfocat al artei, îmi face o deosebită plăcere să vă pun la dispoziție școala noastră pentru repetiții cât timp sala dumneavoastră de repetiții nu este practicabilă. Ce costume impresionante! Ajuns la mine, se opri. Ia te uită! Cunosc acest chip. Tu ești una dintre fetele acelea rele din povestea cu broasca, așa-i?

Mi-am înăbușit un zâmbet.

— Da, domnule director Gilles, am zis eu.

— Păi, mă bucur că ți-ai găsit un hobby așa de frumos. Precis că n-o să-ți mai vină vreo idee la fel de prostească. Le zâmbi jovial tuturor. Atunci, vă doresc tuturor mult succes sau, cum se spune în lumea teatrului, baftă și noroc...

Ne mai făcu vesel cu mâna încă o dată, după care dispăru pe ușă, cu sac de golf cu tot – destinația weekend. M-am uitat în urma lui un pic invidioasă. În mod excepțional, de data asta aș fi schimbat rolurile cu el, chiar dacă pentru asta ar fi trebuit să am o chelie specifică vârstei mijlocii și să port pantaloni cadrilați.

— Una dintre fetele rele din povestea cu broasca? Repetă Gideon, privindu-mă iscoditor, pe când ne îndreptam către subsolul școlii destinat activităților artistice.

Eu îmi concentram toată atenția să-mi ridic poalele rochiei inele foșnitoare cât mai sus, ca să nu mă împiedic în ele.

— Eu și prietena mea Leslie am fost forțate, acum câțiva ani, să punem în supa unei colege o broască pe care aceasta o călcase cu bicicleta – lucru pentru care directorul Gilles încă nu ne-a iertat, din păcate.

— Ați fost forțate să puneți o broască în supa unei colege?

— Da, am răspuns eu, aruncându-i o privire infatuată. Din motive pedagogice trebuie uneori să faci lucruri care pot părea exagerate privitorilor de pe margine.

În pivniță, chiar sub un citat din Edgar Degas pictat pe perete – „Un tablou trebuie creat cu același sentiment pe care-l are un infractor în timpul faptei sale” – suspjecții de serviciu erau deja adunați în jurul cronografului: Falk de Villiers, domnul Marley și doctorul White, care expusese deja pe una dintre mese instrumentarul medical și tot felul de bandaje. Mă bucuram că măcar Giordano fusese lăsat la Temple, unde probabil că tot în fața scărilor de la intrare stătea și-și frământa mâinile.

Domnul George îmi făcu cu ochiul.

— Tocmai mi-a venit o idee minunată, îmi șopti el. Când ești în încurcătură, leșină – pe vremea aceea, femeile leșinau din mers. Că era din pricina corsetelor prea strânse, a aerului încărcat sau pentru că, pur și simplu, așa era convenabil, nimeni nu poate spune.

— Am să țin minte, am spus eu, fiind tentată să testez pe loc sfatul domnului George.

Din păcate, Gideon păru să-mi ghicească intențiile, căci mă apucă de braț și-mi zâmbi discret.

Falk scosese deja cronograful din husă, iar când îmi făcu semn să mă apropiu, am pornit să-mi înfrunt destinul, nu fără să mă rog la ceruri ca Lady Brompton să-i fi dat rețeta secretă a puncii ei special și bunei ei prietene, onorabila Lady Pimplebottom.

Nu prea aveam idee despre ce însemna un bal. Cât despre balurile istorice, nu știam absolut nimic. Așadar, nu e de mirare că, după ce ascultasem viziunea mătușii Maddy și după visul meu din dimineața aceea, mă așteptam la o combinație între Pe aripile vântului și serbările zgomotoase din Marie Antoinette, mai ales că partea frumoasă a visului meu fusese că semănasem izbitor cu Kirsten Dunst.

Dar nici nu am apucat să verific veridicitatea percepției mele asupra balurilor, că a trebuit să părăsim pivnița. (Din nou! Speram din tot sufletul să nu rămân cu sechele de durată la picioare de la atâta urcat și coborât de scări.)

Lăsând la o parte aceste șicane, trebuia să recunosc că, de data asta, Gardienii puseseră la cale un plan foarte inteligent. Falk setase cronograful de așa natură, încât noi să ajungem după ce balul va fi început de câteva ore bune.

Mă simțeam nespuse de ușurată că nu mai trebuia să defilăm prin fața amfitrionilor. În sinea mea îmi fusese o teamă de moarte de maestrul de ceremonii, care ar fi bătut cu bastonul lui în podea și ar fi răcnit numele noastre greșit. Sau, și mai rău, numele noastre reale: „Ladies and gentlemen!” Poc, poc. „Gideon de Villiers și Gwendolyn Shepherd, doi impostori din secolul XXI. Băgați de seamă, vă rog: corsetul și crinolina domnișoarei nu sunt din os de pește, ci din fibră de carbon de înaltă tehnologie! De asemenea, domniile lor s-au ivit în casă venind din pivniță!”

Pivniță care se dovedi a fi, de data asta, un exemplar deosebit de întunecos, astfel încât, din păcate, am fost nevoită să-l iau de mână pe Gideon, altfel eu și rochia mea nu am fi reușit să ajungem tefere sus. Abia în partea din față a pivniței, acolo unde, în școala mea, coridorul făcea o ramificație către sălile media, apărură pe pereți făclii, care aruncau în jur lumina lor pâlpâitoare. Se părea că aici se aflau cămărilor cu provizii, ceea ce ar fi fost și logic, dată fiind temperatura de gheață. Din pură curiozitate, am aruncat o privire într-una dintre încăperile adiacente și am rămas pe loc stupefiată. Nu mai văzusem niciodată în viața mea atâta mâncare la un loc! Era clar că după bal urma un fel de banchet, căci pe mese și pe podea se aflau nenumărate platouri, castroane și cuve uriașe, pline cu cele mai ciudate feluri de mâncare. Multe erau nespuse de artistic realizate și îmbrăcate într-un

aspic transparent. Am descoperit cantități enorme de feluri de mâncare preparate cu carne, care, în mod clar, aveau un miros prea puternic pentru gustul meu, în plus zaharicale în toate formele și mărimile, care-ți tăiau răsuflarea, și o figurină aurită sub formă de lebădă, care arăta uimitor de real.

— Privește, trebuie să-și țină la rece și figurinele decorative! Am șoptit eu.

Gideon mă trase mai departe.

— Acea nu e o figurină decorativă! Este o lebădă adevărată. Un așa-numit aliment-exponat servit în forma lui naturală, ca să arate ca și când ar fi viu, deși este deja preparat. De obicei nu se consumă, ci are ca scop doar impresionarea oaspeților. Un obicei străvechi, încă din Evul Mediu, mă lămuri el tot în șoaptă, dar, aproape în aceeași clipă tresări, iar eu, trebuie să recunosc, am scos un țipăt.

Deoarece, chiar în spatele unui tort cu vreo nouăsprezece etaje încoronat cu două privighetori (moarte), din umbră se desprinsese o siluetă, care veni înspre noi fără nici un zgomot, cu spada scoasă.

Era Rakoczy, mâna dreaptă a contelui, care, cu această intrare teatrală, ar fi putut oricând face bani frumoși în parcul de distracții, și anume în tunelul groazei. Ne ură bun venit cu o voce răgușită.

— Urmați-mă, șopti el apoi.

În vreme ce eu încercam să-mi revin din șoc, Gideon întrebă indignat:

— Nu ar fi trebuit să ne întâmpinați ceva mai devreme?

Rakoczy preferă să nu comenteze, ceea ce nu mă miră.

Era exact genul de persoană care nu putea admite niciodată că a greșit.

Fără să scoată o vorbă, apucă o făclie, ne făcu semn și porni printr-un culoar adiacent care ducea către o scară.

Începură să se audă din ce în ce mai tare voci și muzică de vioară de sus, și, puțin înainte să se termine scara, Rakoczy ne părăsi spunând:

— Vom veghea din umbră asupra voastră, eu și oamenii mei.

După care se făcu nevăzut ca un leopard, fără să facă vreun zgomot.

— Presupun că el nu a fost invitat, am spus eu în glumă.

În realitate, la gândul că în fiecare ungher întunecat se afla unul dintre oamenii lui Rakoczy, trăgând cu urechea și supraveghindu-ne în taină, mi se ridică părul la ceafă.

— Ba da, desigur că este invitat. Dar nu vrea să se despartă de spada sa, iar armele nu sunt permise în sala de bal. Gideon mă privi cercetător. Mai ai pânze de păianjen prinse de rochie?

L-am privit indignată.

— De rochia mea nu, dar poate de creierul tău, am spus și mi-am făcut loc pe lângă el, deschizând cu grijă ușa.

Îmi făcusem griji despre cum aveam să ne strecurăm în foaier fără să fim observați, dar când ne-am văzut în vârtoarea gălăgiei și a forfotei pe care o făceau oaspeții la bal, m-am întrebat de ce ne mai chinuisem atâta cu

pivnița. Probabil că din pură obișnuință. Am fi putut să apărem fără probleme direct acolo, în mijlocul mulțimii – nimeni nu s-ar fi prins.

Casa lordului și lui Lady Pimplebottom era magnifică – prietenul meu James nu exagerase. Cu tapetul ei de damasc, ornamentele din stuc, picturile și plafoanele ei din care atârnavă candelabre de cristal și care erau împodobite cu fresce, abia dacă mai puteai recunoaște bătrâna școală. Podelele erau din mozaic acoperit cu covoare groase, iar pe drumul către primul etaj mi s-a părut că ar fi fost mai multe holuri și scări decât în vremea mea.

Și era plină. Plină și zgomotoasă. În vremea mea s-ar fi pus capăt petrecerii din cauză de prea multă lume sau Pimplebottomii ar fi fost reclamați de vecini pentru tulburarea liniștii publice în toiul nopții. Și nu trecuserăm încă de foaier și de coridoare.

Sala de bal era deja din altă ligă. Aceasta ocupa jumătate din primul etaj și clocotea de oameni, care fie făcuseră biserițe, fie erau aliniați în șiruri lungi pe ringul de dans. Sala zumzăia de vocile și de râsetele lor, ca într-un stup de albine, deși comparația era modestă, deoarece nivelul decibelilor precis că-l egala pe cel al unui jumbo jet care decolează de pe Heathrow. În final, cele patru sute de persoane se puteau înțelege doar țipând unele la altele, iar orchestra de la balcon, formată din douăzeci de instrumentiști, făcea și ea tot ce putea ca să acopere acest vacarm. Totul era luminat de un număr atât de mare de lumânări, încât m-am uitat automat după un stingător de incendii.

Pe scurt, comparativ cu serata organizată de familia Brompton, acest bal era ca o noapte petrecută într-un club pe lângă un ceai organizat după-amiaza de mătușa Maddy, și-am înțeles fără să vreau de unde venea expresia „adevărat bal”.

Sosirea noastră nu a trezit un interes deosebit, mai ales că în sală era un du-te-vino permanent. Totuși, câteva dintre perucile albe ne priviră curioase, iar Gideon mă prinse mai strâns de braț. Simțeam cum eram studiată din cap până-n picioare, și am simțit nevoia urgentă de a mă mai privi o dată într-o oglindă, ca să văd dacă nu cumva rămăsese totuși vreo pânză de păianjen rătăcită pe rochia mea.

— E totul cum nu se poate mai bine, spuse Gideon. Arăți perfect.

Mi-am dres glasul rușinată.

Gideon se uită la mine și-mi zâmbi.

— Ești gata? Șopti el.

— Gata oricând ești și tu, i-am răspuns eu fără să gândesc.

Vorbele-mi ieșiră atât de ușor pe gură, și pentru o clipă mi-a venit în minte cât de bine ne distraserăm amândoi înainte ca el să mă trădeze atât de rușinos. Deși, la drept vorbind, chiar așa o mare distracție nu prea fusese.

Câteva fete începură să șușotească în momentul când trecurăm pe lângă ele, nu eram sigură dacă despre rochia mea sau despre cât de bine arăta Gideon. Încercam să stau cât mai drept posibil. Peruca era uimitor de bine echilibrată, urmărind fiecare mișcare a capului, deși, din punct de vedere al greutateii, se putea compara cu urcioarele acelea de apă pe care le cară femeile africane pe cap. În timp ce traversam sala de bal, nu am încetat

să mă uit după James. La urma urmei, balul era organizat de părinții lui – prin urmare, trebuia să fie și el prezent, nu? Gideon, care era cu mai bine de un cap mai înalt decât toate persoanele din salon, îl localizează rapid pe contele de Saint-Germain. Se afla într-un mic balcon, inegalabil de elegant, și se întreținea cu un bărbat pirpiriu, colorat îmbrăcat, care mi-era cunoscut de undeva.

Fără a sta pe gânduri, m-am cufundat într-o reverență adâncă, pe care am regretat-o însă o clipă mai târziu, când mi-am dat seama cum îmi frânsese contele inima în zeci de mii de bucățele minuscule la ultima noastră întâlnire, cu vocea lui suavă.

— Dragii mei copii. Punctuali la secundă, spuse contele și ne făcu semn să ne apropiem. Mie îmi făcu un semn condescendent din cap (probabil o onoare, dat fiind faptul că, femeie fiind, eram prevăzută cu un coeficient de inteligență care ținea fix de la ușa balconului și până la următoarea lumânare). În schimb pe Gideon îl onoră cu o îmbrățișare. Ce spuneți, Alcott? Recunoașteți ceva moștenit de la mine în trăsăturile acestui frumos tânăr?

Bărbatul colorat precum un papagal clătină din cap zâmbind. Chipul lui uscățiv și prelung era nu numai pudrat, ci dat și cu roșu în obraji, precum al unui clovn.

— Aș spune că ar fi o oarecare asemănare în atitudine.

— Cum s-ar putea compara un chip atât de tânăr cu chipul meu bătrân? Contele își încreți autoironie buzele. Anii și-au lăsat amprenta pe chipul meu; uneori abia dacă mă recunosc eu însumi în oglindă. Își făcu vânt cu o batistă. Apropo, permiteți-mi să fac prezentările: onorabilul Albert Alcott, în momentul de față prim secretar al Lojei.

— Ne-am întâlnit deja cu ocazia diverselor vizite la Temple, spuse Gideon cu o plecăciune ușoară.

— Ah, da, corect.

Contele zâmbi.

Acum știam și eu de ce-mi părea cunoscut papagalul. El ne întâmpinase la Temple la prima noastră întâlnire cu contele și tot el comandase caleașca ce ne dusesese acasă la lordul Brompton.

— Din păcate, ați ratat apariția perechii ducale, spuse el. Coafura Alteței Sale a stârnit multă invidie. Mă tem că peruchierii londonezi cu greu vor face față clienților începând de mâine.

— O femeie cu adevărat frumoasă, ducesa! Ce păcat că se simte atrasă de afaceri strict bărbătești și de politică. Alcott, credeți că ar fi posibil să le procurați ceva de băut nou-veniților?

Ca de obicei, contele avea o voce suavă și molcomă, pe care însă, în ciuda gălăgiei ce ne înconjura, o puteai înțelege incredibil de clar. Eu m-am înfiorat, iar de vină nu era, în mod cert, aerul răcoros al serii care pătrundea în încăperea prin ușa deschisă a balconului.

— Se înțelege de la sine!

Prin supușenia lui, primul secretar îmi amintea de domnul Marley.

— Vin alb? Revin imediat.

La naiba! N-aveau puncti.

Contele așteptă până ce Alcott dispăru în mulțime, apoi strecură mâna în buzunarul redingotei și scoase la iveală o scrisoare sigilată, pe care i-o înmână lui Gideon.

— Este o epistolă adresată Marelui Maestru din timpul tău. Conține amănunte despre următoarea noastră întâlnire.

Gideon puse scrisoarea în buzunar și-i dădu la rândul lui contelui un plic sigilat.

— Înăuntru veți găsi un raport amănunțit despre evenimentele ultimelor zile. Vă veți bucura să aflați că sângele lui Elaine Burghley și al lui Lady Tilney se află acum în cronograf.

Am tresărit. Lady Tilney? Cum de reușise asta? Când ne întâlniserăm ultima oară nu-mi lăsase impresia că ar fi avut de gând să-și ofere sângele de bunăvoie. M-am uitat neîncrezătoare la Gideon. Doar nu cumva îi recoltase sânge folosind violența? Mi-o imaginam aruncând disperată după el cu porcușorii ei croșetați.

Contele îl bătu pe umăr.

— Mai lipsesc, așadar, doar Safirul și Turmalina Neagră. Se sprijini în baston, gestul nefiind nicidecum unul de neputință, ci unul ce-i dădea un aer de măreție ieșită din comun. Oh, dac-ar ști el cât de aproape suntem de schimbarea lumii!

Zicând acestea, făcu un gest cu capul, arătând înspre sala de bal, unde, la celălalt capăt, l-am recunoscut pe lordul Alastair din Alianța florentină, împodobit din belșug, ca și data trecută, cu puzderie de bijuterii. Sclipirea pietrelor numeroaselor lui inele bătea până la noi. La fel cum o făcea și privirea lui, rece și plină de ură, chiar și de la acea distanță. În spatele lui se deslușea o siluetă neagră, amenințătoare, dar de data aceasta nu am mai făcut greșeala să confund acea arătare cu un oaspete. Era vorba de o stafie, care aparținea lordului Alastair așa cum micul Robert aparținea doctorului White. Când mă observă, gura începu a i se mișca, iar eu mă bucuram că toate invecțiile lui nu răzbăteau până acolo unde mă aflam eu. Era de ajuns că-mi bântuia visele.

— Uite-l cum stă și visează să ne străpungă cu spada lui, spuse contele, cu o voce aproape satisfăcută. De zile întregi nu se mai gândește decât la asta. A reușit să pătrundă chiar și în această salon de dans cu spada sa. Își frecă bărbia. Motiv pentru care nici nu dansează, nici nu se-așază, ci stă doar țeapăn în picioare precum un soldat de plumb, așteptând ocazia propice.

— Iar mie nu mi s-a permis să-mi iau spada, spuse Gideon cu reproș.

— Nu-ți face griji, băiatul meu, Rakoczy și oamenii lui nu-l vor scăpa din ochi pe Alastair. Vărsarea de sânge o s-o lăsăm pentru astă-seară bravilor lui rebeli curuți.

Am privit din nou către lordul Alastair și către stafia în negru, care acum își flutura sabia cu intenții criminale în direcția mea.

— Dar, doar nu ne va... În fața tuturor oamenilor... adică, în secolul al XVIII-lea chiar ai voie să omori în stânga și-n dreapta fără să fii pedepsit? Am înghițit în sec. Lordul Alastair nu ar risca să fie spânzurat din cauza noastră, nu?

Pleoapele grele acoperiră pentru câteva secunde ochii negri ai contelui, ca și când s-ar fi concentrat asupra gândurilor adversarului lui.

— Nu, este prea inteligent pentru a face așa ceva, spuse el rar. Dar mai știe și că nu va avea prea multe ocazii să vă mai poată supune tăișului săbiei lui pe amândoi. Nu vă va lăsa să-i scăpați așa ușor. Cum eu am făcut să ajungă la acest bărbat – pe care îl consider a fi unicul trădător din rândurile noastre – informația referitoare la ora la care voi doi – neînarmați și singuri – va trebui să fiți din nou în pivniță pentru saltul înapoi, vom vedea ce se va întâmpla...

— Ăăă, am zis eu. Dar...

Contele ridică o mână.

— Nici o grijă, copilă! Trădătorul nu știe că Rakoczy și oamenii lui vă vor păzi pas cu pas. Alastair ticluiește crima perfectă: radavrele se volatilizează practic după îmfăptuirea crimei. Râse. Cu mine asta desigur că nu ar funcționa, de aceea pune el la cale o altfel de moarte.

Grozav, n-aveam ce zice.

Abia dacă reușisem să diger vestea că eram, ca să zic așa, ținte vii, ceea ce nu-mi schimba în mod deosebit părerea despre acel bal în general și în special, că primul secretar cel viu colorat – al cărui nume îl și uitasem – se întoarse cu două pahare de vin alb. Era însoțit de un alt vechi cunoscut – grăsuțul lord Brompton. Acesta se bucură peste măsură să ne revadă, și-mi sărută mâna de mult mai multe ori decât ar fi fost decent s-o facă.

— Ah, seara este salvată, strigă el. Mă bucur așa de mult! Lady Brompton și Lady Lavinia v-au văzut deja, dar erau ocupate pe ringul de dans. Râse, iar burta lui cea grasă se cutremură. Am fost însărcinat să vă iau la dans.

— E o idee bună, spuse contele. Tinerii ar trebui să danseze! Nici eu nu am ratat vreo ocazie în tinerețea mea.

Hopa, deci începea distracția. Acuma venea chestia aia cu două picioare stângi și „Unde naiba e dreapta?”, pe care Giordano o descrisese ca „lipsă flagrantă de orientare¹”. Am vrut să-mi dau vinul pe gât, dar Gideon îmi și smulse paharul din mână și-l dădu primului secretar.

Pe ringul de dans lumea își ocupa deja pozițiile pentru următorul menuet. Lady Brompton ne făcu încântată cu mâna, lordul Brompton dispăru în mulțime, iar Gideon mă alinie în șirul doamnelor exact când se porni muzica, mai precis spus, între o rochie auriu pal și una verde brodată. Cea verde aparținea lui Lady Lavinia, după cum am putut constata privind-o cu coada ochiului. Era la fel de frumoasă cum mi-o aminteam, iar rochia ei de bal avea, chiar și pentru acea modă destul de permisivă, un decolteu mult prea adânc. În locul ei, eu nu aș fi avut curajul să mă aplec. Dar pe Lady Lavinia nu părea să o îngrijoreze asta.

— Ce minunat să vă revăd!

Ne privi radioasă pe amândoi, dar mai insistent pe Gideon, pentru ca, imediat după aceea, să se plece în reverența care marca începutul dansului. Eu am imitat-o și, de panică, nu-mi mai simțeam picioarele.

Îmi vâjâia capul de sfaturi și de indicații, încât aproape că era să încep să bâigui: „stânga e acolo unde degetul mare e pe dreapta”, când Gideon trecu pe lângă mine la primul tour de main, iar picioarele mele își recăpătară, ca prin minune, ritmul.

Muzica sărbătorească a orchestrei inundă sala până în cel mai îndepărtat colțisor, iar discuțiile din jurul nostru se stinseră.

Gideon își puse mâna stângă în șold și mi-o întinse pe cea dreaptă.

— Minunat acest menuet de Haydn, spuse el pe un ton neutru de conversație obișnuită. Știai că n-a lipsit mult ca acest compozitor să intre în rândurile Gardienilor? Se va întâmpla peste vreo zece ani, în timpul unei călătorii în Anglia. Se gândea pe vremea aceea serios să se mute definitiv la Londra.

— Nu mă-nnebuni! Am trecut pe lângă el, plecându-mi capul într-o parte, ca să-l pot privi. Eu nu știam decât că Haydn a torturat copii.

Cel puțin pe mine mă torturase în copilărie, și anume când Charlotte își repeta sonatele la pian cu aceeași stăruință cu care căutase mai deunăzi cronograful.

Dar nu am mai apucat să-i dau lui Gideon această explicație, căci între timp nu mai dansam în formație de patru, ci ajunseserăm într-un mare cerc, iar eu trebuia să mă concentrez asupra faptului că direcția de dans era înspre dreapta.

Nu știu din ce motiv, dar chestia asta începu dintr-odată să-mi placă. Lumânările aruncau o lumină plăcută peste magnificele ținute de seară, muzica nu mai era plictisitoare și prăfuită, ci exact cum trebuia, iar dansatorii din fața, din spatele și din lateralele mele râdeau relaxați. Nici măcar perucile nu mai arătau așa de ridicol, iar eu m-am simțit pentru o clipă absolut ușoară și liberă. Când cercul se destrămă, am plutit înspre Gideon ca și cum asta aș fi făcut toată viața, iar el mă privi ca și când am fi fost singuri în tot salonul.

În ciudata mea bună dispoziție, nu am putut decât să-i zâmbesc larg, fără să mai țin seama de avertismentele lui Giordano conform cărora în secolul al XVIII-lea nu îți arătai niciodată dinții. Din nu știu ce motiv, zâmbetul meu păru să-l dea peste cap pe Gideon. Îmi prinse mâna întinsă spre el, dar, în loc să-și strecoare doar ușor degetele pe sub ale mele, mi le prinse într-ale lui.

— Gwendolyn, n-am să mai las pe nimeni să...

Nu aveam să aflu ce nu mai voia el pe nimeni să lase să facă, deoarece în acel moment, Lady Lavinia îl prinse de mână, transferând-o pe-a mea în cea a partenerului ei de dans și spunând cu un zâmbet:

— Facem schimb pentru scurt timp, de acord?

Nu, nu eram deloc de acord să facem schimb, și chiar și Gideon ezită pentru o clipă. Apoi însă se plecă în fața lui Lady Lavinia, și mă lăsă în stânga lui, ca pe o mică soră adoptivă redusă la tăcere ce eram (ceea ce, de fapt, și eram). Buna mea dispoziție dispăru la fel de repede cum apăruse.

— V-am tot admirat de la distanță, îmi spuse noul meu partener de dans după ce mi-am făcut reverența și i-am dat mâna, dorindu-mi în secunda următoare să mi-o retrag, căci domnul avea degetele umede și lipicioase.

Prietenul meu, domnul Merchant, a avut deja plăcerea să vă cunoască la serata lui Lady Brompton. A vrut să ne facă prezentările. Dar asta pot, desigur, s-o fac și singur. Eu sunt lordul Fleet. Acel lord Fleet.

Am zâmbit politicoasă. Un prieten al pipăitorului de sâni, domnul Merchant, aha. În timp ce următorul șir de pași ne despărți, iar eu speram ca acel lord Fleet să se folosească de ocazie pentru a-și șterge de pantaloni palmele umede, m-am uitat după Gideon, implorând ajutor din priviri. Dar el părea cufundat în privirile lui Lady Lavinia. Bărbatul de lângă el părea și el să nu aibă ochi decât pentru ea, respectiv pentru decolteul ei, ignorându-și în mod deliberat propria parteneră. Iar bărbatul de lângă... oh, Dumnezeule! Era James! James al meu. În sfârșit, îl găsisem! Dansa cu o fată într-o rochie de culoarea magiunului de prune și arăta atât de plin de viață cât puteai să arăți când aveai o perucă albă pe cap și pudră albă pe față.

În loc să-i dau din nou mâna lordului Fleet, am trecut în pași de dans pe lângă Lady Lavinia și pe lângă Gideon și m-am dus înspre James.

— Vă rog să vă dați cu toții în același timp un pas în față, am spus eu, cât de amabil am putut și fără să țin seama de protestele iscate. Am mai schimbat doi pași și mă aflam în fața lui James. Mă scuzați, doar un pas în față, vă rog.

Pe fata în rochie de culoarea magiunului de prune am împins-o ușor direct în brațele bărbatului de vizavi, apoi i-am întins mâna lui James, care rămase perplex, și am încercat, cu respirația întretăiată, să-mi reintru în ritm. O privire la stânga mi-a arătat că și ceilalți încercau să se reordoneze și să-și continue dansul, ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat. Ca să fiu mai sigură, nu m-am uitat la Gideon, în schimb îl priveam insistent pe James. Nu-mi venea să cred că-l puteam ține de mână și că aceasta era caldă și vie!

— Ați dat tot șirul peste cap, îmi spuse el cu reproș și mă cercetă din cap până-n picioare. Iar pe Miss Amelia ați împins-o de lângă mine deosebit de grosolan.

Da, era într-adevăr el! Același ton blazat ca-ntotdeauna. I-am zâmbit.

— Îmi pare nespus de rău, James, dar trebuie neapărat să-ți... adică, trebuie să vă vorbesc într-o problemă extrem de importantă.

— Din câte știu, încă nu am fost prezentați, spuse James cu dispreț, în vreme ce-și ducea grațios un picior în fața celuilalt.

— Eu sunt Penelope Gray din... de la țară. Dar asta este absolut irelevant. Am informații de o valoare inestimabilă pentru Domnia Voastră, motiv pentru care trebuie neapărat să acceptați să vă întâlniți cu mine. Dacă vă prețuiți viața și țineți la ea, am mai adăugat eu pentru a da o notă de dramatism spuselor mele.

— Dar ce vă trece prin minte? James mă privi consternat. De la țară sau nu, comportamentul dumneavoastră este de-a dreptul necuviincios...

— Da. Vedeam cu coada ochiului că se crease din nou neliniște în șirul meu, de data asta printre bărbați. Ceva de culoare verde marin se apropia de mine în pas de deux. Dar este important să-mi dați totuși ascultare. Este vorba despre vi... despre calul dumneavoastră - Hector, ăăă, calul

dumneavoastră sur. Trebuie neapărat să vă întâlniți cu mine mâine-dimineată, la ora unsprezece, în Hyde Park. La podul de peste lac.

Am spus asta sperând că în secolul al XVIII-lea existau deja un lac și un pod.

— Trebuie să mă întâlnesc cu dumneavoastră? În Hyde Park? Să vorbim despre Hector?

James își arcui sprâncenele până la rădăcina părului. Eu am confirmat dând din cap.

— Mă scuzați, spuse Gideon cu o mică plecăciune, și-l împinse ușor pe James la o parte. Lucrurile s-au cam încurcat aici.

— Că bine ziceți!

Clătinând din cap, James se întoarse din nou către Miss Magiun-de-Prune, în timp ce Gideon mă prinse de mână și mă conduse destul de brutal la următorul pas de dans.

— Ai înnebunit? Ce pui iarăși la cale?

— M-am întâlnit doar cu un vechi prieten.

M-am întors încă o dată către James. Oare mă luase în serios? Probabil că nu. Încă mai clătina din cap.

— Vrei cu orice preț să atragi atenția, sau ce? Sâsâi Gideon. De ce nu poți măcar timp de trei ore să faci ce ți se spune?

— O întrebare cam stupidă. Desigur, pentru că sunt o femeie căreia termenul „rațiune” îi este total străin. Și-apoi, tu ai fost primul care a luat-o pe-alături cu Lady Priviți-cum-îmi-explodează-sânii-din-corset.

— Da, dar numai pentru că a sp... Ah, încetează!

— Încetează tu!

Ne-am aruncat priviri furioase unul altuia, în vreme ce răsună ultimul acord de vioară. În sfârșit! Am făcut ușurată o reverență și m-am pregătit să plec, înainte ca Gideon să poată să-mi ofere mâna (sau, și mai rău, să mi-o apuce pe-a mea).

Eram necăjită din cauza discuției mele prea puțin elaborate cu James – mi se părea puțin probabil că avea să apară la întâlnirea din parc propusă de mine. Trebuia să-i mai vorbesc o dată și să încerc de data asta să-i spun adevărul.

Oare unde era? Perucile alea albe imbecile ale bărbaților arătau toate la fel. Șirurile de dansatori formaseră niște Z-uri prin salonul imens, astfel că noi aterizaserăm acum într-o cu totul altă parte. Mi-am înălțat capul peste mulțimea de oameni, străduindu-mă să mă orientez. Tocmai mi se păruse că observasem redingota roșie de catifea a lui James, când Gideon mă prinse strâns de cot.

— Pe-aici e drumul! Spuse el scurt.

Începeam să mă cam satur de tonul lui poruncitor! Dar nu a mai fost nevoie să mă smulg din strânsoare, căci a rezolvat Lady Lavinia situația, strecurându-se între noi doi, învăluită într-un nor înmiresmat de parfum de lăcrămioare.

— Mi-ați mai promis un dans, zise ea mios, iar zâmbetul ei făcu să-i răsară în obraji două gropițe drăgălașe.

În spatele ei, lordul Brompton se lupta gâfâind să-și facă drum prin mulțime.

— Așa! Am dansat destul pentru sezonul ăsta, spuse. Încep să fiu prea gra... bătrân pentru astfel de plăceri. Apropo de plăceri: a văzut-o și altcineva în afară de mine pe iubita mea soție cu acel contraamiral spilcuit, care se pare că tocmai și-a pierdut un braț într-o bătălie? Mă rog, zvonuri! Eu am observat foarte clar că avea ambele brațe, cu care a și cuprins-o pe soția mea.

Râse, iar nenumăratele straturi de bărbii îi intrară în trepidații.

Orchestra începu din nou să cânte și se formară rapid șiruri noi de dansatori.

— Ah, vă rog! Doar n-o să mă refuzați, spuse Lady Lavinia, agățându-se de reverele redingotei lui Gideon și privindu-l galeș. Doar dansul ăsta.

— Tocmai i-am promis surorii mele să-i aduc ceva de băut, spuse Gideon și-mi aruncă o privire dură. Desigur că era supărat că-l împiedicam să flirteze mai departe. Iar contele ne așteaptă undeva, acolo, să-i ținem companie.

Contele își părăsise între timp locul din balcon, dar nu ca să se așeze și să se odihnească. Privea cu ochii lui ageri ca de acvilă în direcția noastră, ca și cum ar fi înțeleles fiecare cuvânt.

— Ar fi o onoare pentru mine să-i aduc ceva de băut surorii dumneavoastră vitrege, se băgă în vorbă lordul Brompton și-mi făcu cu ochiul. Cu mine este în cele mai bune mâini.

— Vedeți!

Lady Lavinia îl trase zâmbind pe Gideon înapoi pe ringul de dans.

— Mă-ntorc imediat, mă asigură el privindu-mă peste umăr.

— Nu te grăbi, am mârâit eu.

Lordul Brompton își puse în mișcare masa de grăsime.

— Știu eu un locșor deosebit, spuse el și-mi făcu semn cu mâna să-l urmez. I se mai spune colțișorul fetelor bătrâne, dar asta n-ar trebui să ne stea în cale. O să le băgăm în sperieți cu poveștile noastre indecente.

Mă conduse pe câteva scări în sus, pe o mică estacadă, unde se afla o sofa și care, din punctul înalt unde era plasată, oferea o priveliște grozavă asupra sălii. Pe sofa ședeau într-adevăr două dame care nu mai erau nici prea tinere și nici prea drăguțe și care-și și dădură la o parte poalele rochiilor pentru a-mi face loc.

Lordul Brompton își frecă mâinile.

— Confortabil, nu-i așa? Mă întorc cu contele și cu ceva de băut. Mă grăbesc!

Ceea ce și făcu, strecurându-și corpul masiv precum un hipopotam prin marea de catifea, mătase și brocart. M-am folosit de poziția mea panoramică pentru a-l depista pe James. Dar nu era nicăieri. În schimb, i-am văzut pe Lady Lavinia și pe Gideon dansând în apropiere și am simțit un junghi constatând cât de bine se potriveau unul cu altul. Până și culorile hainelor li se asortau, de parcă le-ar fi ales Madame Rossini în persoană. De fiecare dată când mâinile li se atingeau, parcă ieșeau scânteii, și se părea că reușeau să și

întrețină o conversație minunată. Râsul perlat al lui Lady Lavinia părea că răzbătea până la mine.

Cele două fete bătrâne de lângă mine suspinau cu foc. M-am ridicat brusc. Chiar că nu trebuia să-mi fac singură asta. Nu era oare redingota roșie de catifea a lui James cea care tocmai se făcea nevăzută pe una dintre uși? Am decis să mă duc după el. Ne aflam, la urma urmei, în casa lui, care mai era și școala mea, așa că trebuia să-l găsesc. Și-apoi, aveam să încerc să repar povestea cu Hector.

Când am părăsit salonul m-am mai uitat o dată, de control, la lordul Alastair, care continua să stea în același loc ca mai înainte, neslăbindu-l din ochi pe conte. Prietenul lui fantomă își tot fâlfâia amenințător sabia, și precis că și horcăia în timpul ăsta vorbele lui pline de ură. Niciunul dintre ei nu mă observă. Totuși Gideon păru să înregistreze dispariția mea. Se produse derută în rândurile dansatorilor.

La naiba! M-am întors și m-am grăbit să ies. Pe coridoare, lumina era mai degrabă tulbure, dar și aici, afară, forfoteau o mulțime de oaspeți. Aveam impresia că nu puține erau perechile care-și căutau un colțișor liniștit, și chiar vizavi de sala de bal exista un fel de sală de jocuri, în care se retrăseseră câțiva domni. Prin ușa întredeschisă ieșeau rotocoale de fum de țigară. La capătul culoarului mi s-a părut că văd redingota roșie a lui James luând-o după colț și-am luat-o la fugă după el, atât de repede cât îmi permitea rochia. Când am ajuns la următorul culoar, nu mai era nici urmă de James, ceea ce însemna că dispăruse, probabil, într-una dintre camere. Am deschis ușa din imediata mea apropiere și-am închis-o imediat la loc când raza de lumină ce pătrunse în încăperea lumină un șezlong, în fața căruia era ingenuncheat un bărbat (care nu era James!), care tocmai scotea jartiera unei doamne. Mă rog, dacă se mai putea numi doamnă într-o astfel de ipostază. Am schițat un zâmbet și m-am îndreptat către următoarea ușă. Oaspeții de la această petrecere nu se deosebeau fundamental de cei de la petrecerile din vremea mea.

Se auziră voci gălăgioase în spatele meu, pe culoar.

— Dar de ce fugiți așa de repede? Nu puteți s-o lăsați nici cinci minute singură pe sora dumneavoastră?

Inconfundabila Lady Lavinia!

M-am strecurat cu viteza fulgerului în cea mai apropiată cameră și m-am lipit de ușă, inspirând adânc.

Lașii mor de mai multe ori înainte de-a muri;

Viteazul însă doar o dată gustul morții îl simte.

Din câte minuni am auzit pe-acest pământ, Cel mai ciudat îmi pare ca omul să se teamă Văzând că moartea, sfârșitul iminent, Veni-va când sortit îi e să vină. (William Shakespeare, Julius Caesar, Scena 2, Actul II)

Nouă.

Nu era întuneric, așa cum mă așteptasem să fie. Încăperea era luminată de câteva lumânări, care lăsau să se ghicească un raft de cărți și o masă de scris. Probabil că nimerisem într-un fel de cameră de lucru.

Și nu eram singură.

Pe scaunul din spatele mesei de scris ședea Rakoczy, cu un pahar și cu două sticle în fața lui. Una dintre sticle conținea un lichid cu licăriri roșietice, care părea a fi vin roșu, cealaltă, un flacon cu curburi grațioase, conținea ceva dubios, de un gri murdar. Spada baronului se afla de-a curmezișul mesei.

— Ce repede a mers, spuse Rakoczy, iar vocea lui, cu accentul ei dur, est-european, suna un pic nedeslușită. Tocmai mi-am dorit să-mi iasă-n cale un înger, că cerul și-a și deschis porțile și mi-a trimis cel mai frumos înger pe care mi l-ar fi putut trimite. Medicamentul ăsta minunat le-ntrece pe toate pe care le-am încercat vreodată.

— Dumneavoastră nu cumva ar trebui... ăăă... să vegheați din umbră asupra noastră, sau ceva de genul ăsta? Am întrebat <'u, cumpănind dacă nu cumva ar fi fost mai înțelept să părăsesc încăperea, chiar și cu riscul de-a nimeri în brațele lui Gideon. Nici când era treaz, Rakoczy nu mi se părea prea în regulă.

Cuvintele mele părură să-l facă să-și revină. Se încruntă.

— Ah – dumneavoastră erați! Spuse el tot nedeslușit, dar în mod evident mai puțin transfigurat. Nici un înger – doar o mică fetișcană prostuță. Dintr-o singură mișcare agilă, aproape mai rapidă decât o clipire, înhăță flaconul de pe masă și se îndreptă cu el în mână către mine. Dumnezeu știe ce naiba înghițise, dar funcțiile lui motorii nu păreau sub nici o formă să fi fost afectate. E drept însă, o micuță fetișcană prostuță și foarte frumoasă.

Era acum așa de aproape, că-i simțeam răsuflarea – mirosea a vin și a încă ceva, picant, straniu. Mă mângâie pe obraz cu mâna liberă și trecu peste buza de jos cu degetul lui mare aspru, încremenisem de frică. Pariez că buzele astea nu au făcut niciodată ceva interzis – așa-i? O singură înghițitură din această licoare magică a lui Alcott poate schimba situația.

— Nu, mulțumesc. M-am strecurat pe sub brațul lui și m-am dus împleticit înspre centrul camerei. Nu, mulțumesc – grozav! Bine că nu făcusem și o mică reverență! Să nu-ndrăzniți să vă apropiați de mine cu licoarea aia a dumneavoastră! Am încercat eu ceva mai energetic.

Abia dacă reușisem să mai fac un pas – nu eram încă decisă dacă să sar pe fereastră sau nu – că Rakoczy și ajunsese lângă mine și mă împinse către masă. Era cu mult mai puternic decât mine, așa că nici nu luă în seamă eforturile mele de a mă apăra.

— Șșșșșt, nu-ți fie teamă, micuțo, îți promit c-o să-ți placă. Cu un pocnet ușor, scoase dopul sticluței și-mi dădu forțat capul pe spate. Bea!

Mi-am strâns buzele și am încercat să-l împing pe Rakoczy cu mâna liberă. Parcă aș fi vrut să mut un munte din loc. Disperată, încercam să-mi aduc aminte ce mai auzisem și eu despre autoapărare – cunoștințele de Krav Maga ale lui Charlotte mi-ar fi fost tare folositoare în acele momente. Când sticla îmi atinse deja buzele, iar mirosul înțepător al licorii îmi pătrunse în nări, îmi veni, în sfârșit, o idee. Mi-am scos o agrafă din coafură și am înfipt-o cât am putut de adânc în mâna care ținea sticla. În același timp, ușa camerei se dădu de perete și l-am auzit pe Gideon strigând:

— Dă-i drumul imediat, Rakoczy!

Privind retrospectiv, mi-era clar că ar fi fost mai inteligent să fi înfipt chestia aia în ochiul lui Rakoczy sau măcar în gât – înțepătura din mână i-a distras atenția doar pentru câteva secunde. Deși agrafa rămase înfiptă în carne, Rakoczy nici măcar nu lăsă să-i cadă sticla. Dar slăbi strânsoarea ca de menhină și se întoarse. Gideon, care stătea în ușă alături de Lady Lavinia, îl privea revoltat.

— Ce naiba faceți acolo?

— Nimic. Am vrut s-o ajut pe această micuță fetișcană să capete ceva mai mult... curaj! Rakoczy răsă strident, aruncându-și capul pe spate. Poate că doriți și dumneavoastră o înghițitură? Vă asigur c-o să vă dea niște senzații pe care nu le-ați mai avut până acum!

M-am folosit de ocazie ca să mă eliberez.

— Ești în regulă?

Gideon mă studie îngrijorat, în timp ce Lady Lavinia îl strângea speriată de braț. Incredibil! Probabil că cei doi erau în căutarea unei camere în care să se poată giugiuli în liniște, în timp ce Rakoczy Dumnezeu știe ce droguri avea de gând să-mi toarne pe gât, după care cine știe ce avea de gând să-mi mai facă. Și-acum probabil că mai trebuia să fiu și recunoscătoare că Gideon și Lady Sâni-vrăjiți aleseseră exact acea cameră dintre atâtea altele.

— Foarte în regulă! Am mârâit eu și mi-am încrucișat brațele la piept, ca să nu vadă nimeni cum îmi tremurau mâinile.

Rakoczy continuă să râdă, luă o înghițitură serioasă din sticlă, după care puse energic dopul la loc.

— Conte știe că stați aici în liniște și pace și vă delectați cu experimente cu droguri, în loc să vă faceți datoria? Întrebă Gideon cu o voce de gheață. Nu cumva aveți alte îndatoriri pentru astă-seară?

Rakoczy se clătină ușor. Uimit, de parcă acum ar fi văzut-o pentru prima oară, se uită la agrafa înfiptă în mână, apoi o smulse cu o mișcare, după care își linse rana precum un animal de pradă.

— Leopardul Negru face față oricărei îndatoriri – în orice clipă! Spuse el, se prinse cu mâinile de cap, se deplasă în jurul mesei clătinându-se, apoi se lăsă să cadă greu pe scaun. Licoarea asta se pare că e cu-adevărat..., mai murmură el, apoi capul îi căzu în față și se izbi de blatul mesei de scris.

Lady Lavinia se sprijini tremurând de umărul lui Gideon.

— Este...?

— Sper că nu.

Gideon se apropie de masa de scris și ridică sticluța în lumină. Apoi îi scoase dopul ca să miroasă conținutul.

— Habar n-am ce este, dar dacă l-a răpus așa de repede chiar și pe Rakoczy... Puse flaconul înapoi pe masă. S-ar putea să fie opium. Nu s-a mulțumit cu drogurile pe care le înghite în mod obișnuit și nici cu alcoolul.

Da, asta era evident. Rakoczy părea mort, căci nu se putea auzi nici un zgomot de respirație.

— Poate că i-a fost dat de cineva care n-a vrut să fie în deplinătatea forțelor astă-seară, am zis eu, continuând să stau cu brațele încrucișate la piept. Mai are puls?

Ar fi trebuit să verific singură, dar nu îndrăzneam să mă apropiu de Rakoczy. Cu greu reușeam și să mă țin pe picioare, atât de tare îmi tremura tot corpul.

— Gwen? Ești sigură că ești bine? Gideon mă privi încruntat. Nu-mi face plăcere s-o spun, dar în acea clipă aș fi preferat să mă arunc în brațele lui și să trag o porție zdravănă de plâns. Dar el nu arăta ca și cum ar fi ars de nerăbdare să mă ia în brațe și să mă consoleze, ba chiar dimpotrivă. Când am încuviințat ezitant din cap, mă dojeni agresiv: Ce naiba cauți tu, de fapt, aici? Arată înspre Rakoczy care stătea acolo nemișcat. Ai fi putut fi în aceeași situație!

Între timp începură să-mi clănțane și dinții, motiv pentru care abia dacă puteam să vorbesc.

— Dar, doar nu trebuia să..., m-am bâlbâit, dar Lavinia, care încă sta agățată de Gideon precum un scai foarte mare și foarte verde, mă întrerupse - era în mod evident una dintre acele femei care nu suportau când altcineva era în centrul atenției.

— Moartea, șopti ea dramatic și se uită cu ochi larg dechiși la Gideon. I-am simțit răsuflarea când am intrat în cameră. Te rog... Pleoapele îi fluturau. Strânge-mă în brațe...

Nu pricepeam - leșină, pur și simplu! Absolut fără nici un motiv. Și, desigur, foarte elegant, în brațele lui Gideon. Nu știu de ce, dar m-am înfuriat teribil că o prinsese - atât de tare m-am înfuriat, încât aproape că uitasem să și tremur, să și clănțan din dinți. Dar, în același timp - ca și când acest carusel de senzații și trăiri nu se învârtea îndeajuns de repede - am simțit cum lacrimile îmi îneacă ochii. La naiba - cu siguranță că leșinul era o alternativă mai bună. Doar că nu mai era nimeni care să mă prindă și pe mine.

În acea clipă, mortul Rakoczy rosti cu o voce care ar fi putut oricând veni de pe lumea cealaltă, așa de răgușită și de gravă era:

— Dosis sola venenum facit. Fii pe pace, buruiana rea nu piere.

Lavinia (hotărâsem că, începând din acel moment, ea nu mai era nici un fel de Lady pentru mine) scoase un țipăt scurt de frică și deschise ochii, pentru a-l privi pe Rakoczy. După care-și dădu seama că, de fapt, era leșinată, și, cu un geamăt afectat, căzu iar moale în brațele lui Gideon.

— O să fie imediat totul în regulă din nou. N-are rost să te agiți. Rakoczy ridicase capul și ne privea cu ochi congestionați. Vina mea! Licoarea trebuie luată cu picătura, zise.

— Cine spune asta? Întrebă Gideon, cu Lavina legănându-se în brațele lui, de parcă ar fi fost o marionetă.

Rakoczy se ridică destul de greu în poziția șezut, își lăsă capul să-i cadă pe ceafă și-ncepu să privească în tavan, cu un răs care semăna mai degrabă a lătrat.

— Vedeți cum dansează stelele?

Gideon oftă.

— Va trebui să-l chem pe conte, spuse el. Gwen - vrei, te rog, să-mi dai o mână de ajutor...?

M-am holbat la el năucită. „Cu aia? Zău?” Din câțiva pași am ajuns la ușă și am ieșit pe coridor, pentru ca el să nu-mi poată vedea lacrimile ridicole care începură să-mi șiroiască pe obraji. Nu știam nici de ce plângeam, nici încotro fugeam de fapt. Precis că era vorba de un fel de reacție posttraumatică, despre care tot auzisem vorbindu-se. Oamenii aflați în stare de șoc făceau lucrurile cele mai ieșite din comun, așa precum brutarul acela din Yorkshire, care-și strivise brațul în presa pentru aluat. După care a mai copt vreo șapte tăvi de melci cu scortîșoară, înainte de a suna la Urgență. Melcii ăia cu scortîșoară au fost cel mai sinistru lucru pe care l-au văzut vreodată paramedicii.

Când am ajuns la scări, am ezitat un pic. Nu voiam să merg jos, căci acolo aștepta deja lordul Alastair, disperat să-și ducă la capăt crima lui perfectă, așa că am luat-o în sus. Prea departe nu am ajuns, că l-am și auzit pe Gideon strigând în urma mea:

— Gwenny! Stai pe loc! Te rog!

Mi-am imaginat pentru o clipă că o lăsase pe Lavinia să se prăvălească, pur și simplu, pe podea, pentru a fugi după mine. Dar asta nu m-a ajutat prea mult: tot mai eram furioasă, sau tristă, sau speriată, sau toate la un loc, și continuam să urc împiedicată scările, până am ajuns într-un alt coridor.

— Unde vrei să te duci?

Acum Gideon era lângă mine și încerca să mă apuce de mână.

— Nu contează! Doar să plec de lângă tine, am spus eu printre sughituri și am intrat în următoarea cameră.

Gideon intră după mine. Desigur. Am fost la un pas de a-mi șterge lacrimile cu mâneca rochiei, dar mi-am amintit în ultima secundă de machiajul lui Madame Rossini și m-am abținut. Probabil că și-așa arătam deja ca vai de capul meu. Pentru a nu fi nevoită să-l privesc pe Gideon, m-am uitat prin cameră. Lumânările din sfeșnicele de pe pereți luminau decorul drăguț în nuanțe de auriu, o sofa, o măsuță de scris minionă, câteva scaune, un tablou ce înfățișa un fazan mort așezat lângă niște pere roșii, o colecție de paloșe cu un aer exotic așezate deasupra căminului și draperii aurii superbe la ferestre. Nu-mi dădeam seama de ce, dar am avut brusc senzația că mai fusesem aici cândva.

Gideon stătea în fața mea, așteptând.

— Lasă-mă-n pace! Am spus eu destul de energic.

— Nu pot să te las în pace. De câte ori te las singură, faci o nerozie.

— Pleacă!

Îmi doream să mă arunc pe sofa și să rămân acolo un timp, să bat cu pumnii în pernele ei. Ceream prea mult?

— Nu, n-am să fac asta, spuse Gideon. Ascultă, îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat. Nu trebuia să permit asta.

Dumnezeule, asta era iar tipic. Caz clasic de sindrom al superresponsabilității. Ce treabă avea el, mă rog, cu faptul că dădusem din întâmplare peste Rakoczy, care o luase razna, cum ar spune Xemerius? Pe de altă parte, nu-i stricau niscaiva sentimente de vinovăție.

— Dar ai permis! Am spus eu și am adăugat: Și asta pentru că n-aveai ochi decât pentru ea.

— Ești geloasă.

Gideon avu obrăznicia să izbucnească în râs. Părea cumva ușurat.

— Ai vrea tu.

Lacrimile-mi secaseră și mi-am șters nasul pe furiș.

— Conte se va întreba pe unde umblăm, spuse Gideon după o scurtă pauză.

— Să-și trimită fratele de suflet transilvănean să ne caute, contele tău. Reușeam, în sfârșit, să-l privesc din nou în ochi. În realitate, nici măcar nu este un conte adevărat. Titlul lui este la fel de fals precum obrazii rozalii ai... cum naiba o cheamă?

Gideon râse încet.

— I-am uitat numele.

— Mincinosule, am spus eu, și nu m-am putut abține să nu rânjesc la rândul meu.

Gideon redeveni brusc serios.

— Conte nu este vinovat de comportamentul lui Rakoczy. Cu siguranță că-l va pedepsi pentru ce-a făcut. Oftă. Nu trebuie să-l placi pe conte, trebuie doar să-l respecti.

Am pufnit furioasă.

— Nu trebuie nimic, am spus și m-am întors brusc spre fereastră.

Și-atunci... m-am văzut pe mine în uniformă de școală, mă holbam ca vițelul la poarta nouă din spatele draperiilor aurii. Cerule! De-aia mi se părea mie încăperea așa de cunoscută! Era clasa doamnei Counter, iar Gwendolyn din spatele draperiilor tocmai făcea al treilea ei salt în timp. I-am făcut un semn cu mâna ca să se ascundă iar.

— Ce-a fost asta? Întrebă Gideon.

— Nimic! Am spus eu pe un ton cât se poate de naiv.

— La fereastră.

Duse mâna instinctiv spre locul unde ar fi trebuit să fie spada, dar bâjbâi în aer.

— Nu e nimic acolo!

Ce-am făcut după aceea, trebuie în orice caz pus pe seama chestiei aceleia cu șocul - vă reamintesc povestea cu brutarul și cu melcii cu scorțișoară însângerați - căci, în condiții normale, cu siguranță că nu aș fi făcut niciodată așa ceva. În afară de asta, mi s-a părut că văd cu coada ochiului trecând ceva verde prin fața ușii... of, și, de fapt, am făcut-o numai pentru că știam deja precis că o voi face. Nu-mi mai rămânea, ca să zic așa, de ales.

— Ar putea fi cineva după draperie care să tragă cu u..., mai apucă Gideon să spună, iar eu mi-am și încolăcit brațele pe după gâtul lui și mi-am lipit buzele de ale lui.

Și, dacă tot ajunsesem în faza asta, mi-am lipit și restul corpului de al lui, imitând-o cât am putut de bine pe Lavinia.

Pentru câteva secunde, m-am temut că Gideon mă va îndepărta de lângă el, apoi însă scoase un gemăt, își duse brațele în jurul taliei mele și mă strânse și mai aproape de el. Mi-a răspus sărutului cu așa o intensitate, încât am uitat orice altceva și am închis ochii. La fel ca și mai devreme, în timpul dansului, nu mai conta ce se petrecuse sau avea să se petreacă în jurul nostru și nici nu mai conta că Gideon era de fapt un nenorocit nu știam decât că-l iubeam și că aveam să-l iubesc pentru totdeauna și că voiam să mă las sărutată de el la infinit.

O micuță voce interioară îmi șopti să-mi vin odată în fire, dar buzele lui Gideon și mâinile lui aveau asupra mea efectul invers. De aceea mi-e imposibil să spun cât a durat până ce ne-am dezlipit unul de altul și ne-am privit nedumeriți.

— De ce... ai făcut asta? A întrebat Gideon abia respirând.

Arăta complet derutat. Aproape clătinându-se, se dădu câțiva pași înapoi, ca și cum ar fi vrut să creeze o distanță cât mai mare cu puțință între noi.

— Cum adică de ce?

Inima-mi bătea atât de repede și de tare, încât precis c-o putea auzi și el. Am aruncat o privire înspre ușă. Poate că verdele acela, pe care mi se păruse că-l văd cu coada ochiului, fusese doar în imaginația mea, Lavinia zăcând poate încă leșinată pe covor, un etaj mai jos, așteptând s-o sărute cineva pentru a o readuce la realitate.

Gideon miji ochii suspicios.

— Să nu-mi spui că...

Din câțiva pași a ajuns la fereastră și a tras draperiile în lături. Ah, asta era din nou ceva tipic - abia reușeai să ai un moment... drăguț cu el, că se și grăbea să-l distrugă.

— Cauți ceva anume? Am întrebat eu cinic.

În spatele draperiilor nu mai era, desigur, nimeni - eu cea mai tânără făcusem de mult saltul înapoi și tocmai mă întrebam de unde naiba învățasem să sărut așa de bine.

Gideon se întoarse din nou spre mine. Deruta îi dispăruse de pe chip, fiind înlocuită cu obișnuita expresie arogantă. Își încrucișă brațele la piept și se sprijini de pervazul ferestrei.

— Ce-a fost asta, Gwendolyn? Acum câteva secunde încă mă disprețuiai.

— Am vrut..., am început eu să spun, apoi însă m-am răzgândit. De ce pui o întrebare așa de prostescă? Nici tu nu m-ai L. I murit încă de ce m-ai sărutat, nu? Apoi am adăugat puțin sfidător: Așa am avut chef. Tu nu ar fi trebuit să intri în joc.

Dar atunci e drept că aș fi intrat în pământ de rușine.

Ochii lui Gideon mă străfulgerară.

— Așa ai avut chef? Repetă el și veni iar lângă mine. La naiba, Gwendolyn! Există un motiv pentru faptul că... Încerc de zile întregi să... tot timpul asta am... Se încruntă, deranjat în mod evident de propria-i bâlbâială. Îți închipui cumva că sunt de piatră?

Rosti această ultimă frază destul de tare.

Nu știam ce răspuns să-i dau. Oricum, cred că era mai degrabă o întrebare retorică, eu neînchipuindu-mi, desigur, că ar fi fost de piatră, dar ce naiba voia să spună cu asta? Jumătățile de fraze de dinainte nu prea contribuiseră la lămurirea situației. O vreme, am stat așa și am privit unul în ochii celuilalt, după care, el s-a întors și mi-a spus cu o voce absolut normală:

— Trebuie să mergem. Dacă nu ajungem la timp în pivniță, întregul plan a fost în zadar.

Ah da, așa era. Planul. Planul conform căruia eram potențialele victime ale unui asasinat, care s-ar fi evaporat după aceea.

— Deci, pe mine nu mă urnesc nici zece cai din loc ca să merg în pivniță atâta vreme cât Rakoczy e încă leșinat de-atâtea droguri pe masa aia de scris, am spus eu hotărâtă.

— Mai întâi că, între timp, precis că s-a pus din nou pe picioare, și-apoi, acolo jos mai așteaptă încă cel puțin cinci oameni de-ai lui. Îmi întinse mâna. Hai odată. Trebuie să ne grăbim. Și n-ai motive să-ți fie frică. Alastair nu ar avea nici o șansă în fața rebelilor curuți, nici dacă ar veni însoțit. Văd în întuneric precum pisicile, iar eu i-am văzut făcând niște chestii cu cuțitele și cu spadele lor care sunt la limita magiei. A stat așa până ce mi-am pus mâna într-a lui, apoi a zâmbit scurt și a adăugat: Și mai sunt și eu pe-aici.

Dar nici n-am apucat să facem un pas, că-n ușă apăru Lavinia, iar alături de ea, cu răsufarea la fel de întretăiată, primul secretar, cel colorat ca un papagal.

— Poftiți, vă rog - aici sunt. Amândoi, spuse Lavinia.

Pentru una care tocmai fusese leșinată arăta destul de în formă, chiar dacă nu și la fel de frumoasă ca-nainte. Pe sub stratul fin de pudră se zăreau fâșii de piele roșie; probabil că făcuse oareșce efort să urce și să coboare în fugă atâtea scări. Chiar și pe decolteu se puteau ghici niște pete roșii.

M-am bucurat să Gideon n-o onoră nici măcar cu o privire.

— Știu, am întârziat, Sir Alcott, spuse el. Tocmai voiam să coborâm.

— Nu... este nevoie, răspunse Alcott, gâfâind. S-a produs o mică modificare de plan.

Nu mai fu nevoie să explice despre ce era vorba, căci în spatele lui apăru lordul Alastair, care intră în cameră fără să gâfâie vreun pic, în schimb râzând dezgustător.

— Așadar, ne revedem, spuse el.

Era urmat ca de o umbră de stafia lui cu pelerină neagră, care se grăbi să scuipe amenințări bombastice cu moartea:

— Cei nevrednici au parte de o moarte nevrednică!

Dată fiind vocea lui gâjăită, eu îl poreclisem la prima noastră întâlnire Darth Vader, și-i invidiam pe toți cei care nu puteau nici să-l vadă, nici să-l audă. Ochii lui negri tăciune ne sfredeleau pe toți cu ură.

Gideon înclină capul.

— Lord Alastair, ce surpriză.

— Asta am și intenționat, zise lordul Alastair și zâmbi plin de el. Să vă pregătesc o surpriză.

Gideon mă împinse aproape imperceptibil în colț, astfel ca masa de scris să se afle între noi și oaspeți, ceea ce nu mă liniștea prea tare, deoarece era vorba de un model foarte fragil în stil rococo, creat special pentru doamne. Aș fi preferat o masă rustică, din stejar.

— Înțeleg, repetă Gideon politicos.

Și eu înțelegeam. Se vedea treaba că mutaseră locul crimei din pivniță în acea încăpere drăguță, căci primul secretar era trădătorul, iar Lavinia, un șarpe veninos. În esență, foarte simplu. În loc să-ncep să tremur ca varga de frică, îmi veni deodată să râd. Era pur și simplu prea mult pentru o singură zi.

— Dar am crezut că v-ați separat cumva planurile ucigașe de când ați intrat în posesia listei descendenților călătorilor în timp, spuse Gideon.

Lordul Alastair făcu un gest desconsideram.

— Arborii genealogici pe care ni i-a adus demonul din viitor au arătat doar că încercarea de a stârpi în întregime neamul vostru este o acțiune fără sorți de izbândă! Spuse. Eu prefer metoda directă.

— Numai urmașii acelei Madame d'Urfe, care a trăit la curtea regelui Franței, sunt așa de numeroși, că ar necesita mai mult de o viață de om pentru a le da de urmă, completă primul secretar. Eliminarea voastră pe loc pare necesară. Dacă nu v-ați fi apărat mai deunăzi în Hyde Park așa cum ați făcut-o, situația ar fi fost deja rezolvată...

— Ce veți primi drept răsplată, Alcott? Întrebă Gideon, ca și cum chiar l-ar fi interesat. Ce vă poate oferi lordul Alastair de v-a făcut să încălcați jurământul față de Gardieni și să trădați?

— Păi, eu..., începu Alcott serviabil, dar lordul Alastair îl întrerupse:

— Un suflet pur! Asta-i este răsplata! Certitudinea că îngerii din ceruri îi vor preaslăvi fapta nu se cântărește în aur. Pământul trebuie scăpat de monștri demonici ca voi - Dumnezeu însuși ne va mulțumi că v-am vărsat sângele.

Da, da, da. Pentru o clipă a încolțit în mine speranța că lordul Alastair avea, pur și simplu, nevoie de audiență. Poate că doar voia să vorbească despre iluziile lui religioase și să fie un pic răsfățat. Dar Darth Vader horcăi și el:

— Vă meritați moartea, pui de demon ce sunteți.

Așa că am renunțat la acest gând.

— Așadar, dumneavoastră credeți că Dumnezeu ar fi de acord cu uciderea unei fete nevinovate? Interesant.

Gideon își strecură mâna în buzunarul interior al redingotei, apoi tresări imperceptibil.

— Căutați cumva asta? Întrebă primul secretar sarcastic. Băgă mâna în buzunarul redingotei lui galbene ca lămâia și scoase la iveală un pistol mic, negru, pe care îl ridică în aer, ținându-l cu vârfurile degetelor. Fără îndoială, un instrument ucigaș diabolic din viitor, am dreptate? Privi înspre lordul Alastair, parcă așteptând aplauze. Am rugat-o pe seducătoarea noastră Lady Lavinia aici de față să te percheziționeze meticolos de arme, călătorule în timp.

Lavinia îi adresă lui Gideon un zâmbet vinovat, iar Gideon păru pentru o clipă că ar fi vrut să-și tragă singur palme. De înțeles, de altfel. Pistolul ar fi fost salvarea noastră, oamenii cu spade neavând nici cea mai mică șansă în fața unui Smith & Wesson automat. Mi-am dorit ca trădătorul de Alcott să fi apăsât din neatenție pe trăgaci și să se fi împușcat singur în picior. Zgomotul probabil că s-ar fi auzit până în sala de bal – sau poate că nu.

Dar Alcott lăsa pistolul să-i alunece din nou în buzunarul redingotei, iar mie-mi pieri tot curajul.

— Da, v-am uimit, nu-i așa? M-am gândit la toate. Știam că draga noastră lady are datorii la jocurile de noroc, spuse Alcott pe un ton familiar. Ca mai toți ticăloșii, se pare că și el tânjea după aprecierea faptelor sale mârșave. Chipul său alungit mi se părea că semăna cu cel al unui șobolan. Datorii mari, care nu se mai pot compensa, ca de obicei, cu un comportament promiscuu față de creditori. În acest punct, râse abject. Mă veți ierta, madame, că nu am fost interesat de serviciile dumneavoastră. Dar prin această faptă v-ați achitat datoriile față de mine.

Lavinia nu arăta ca și cum s-ar fi bucurat foarte tare.

— Îmi pare așa de rău, dar n-am avut de ales, îi spuse ea lui Gideon, care nu păru s-o fi auzit.

Părea să fie mai degrabă preocupat de cât de repede ar fi putut ajunge deasupra șemineului, de unde ar fi putut smulge unul dintre paloșele de pe perete, înainte ca lordul Alastair să fi apucat să-l străpungă cu spada sa. Eu m-am uitat în direcția privirii lui și am decis că avea puțini sorți de izbândă, asta dacă nu cumva îmi tăinuise faptul că era, de fapt, Superman. Șemineul era mult prea departe și-n plus mult mai aproape de el se afla lordul Alastair, care nu-l scăpa nici o secundă din ochi pe Gideon.

— Da, toate bune și frumoase, am spus eu rar, pentru a câștiga timp. Doar că nu l-ați luat în calcul pe conte.

Alcott râse.

— Cu siguranță că vă referiți la Rakoczy. Își frecă mâinile. Păi, așa-zisele lui... plăceri ieșite din comun se pare că-l vor împiedica astăzi să-și facă datoria, nu-i așa? Se umflă în pene. Înclinațiile lui către droguri l-au făcut o victimă ușoară, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

— Dar Rakoczy nu este singur, am zis eu. Curuții lui ne veghează pas cu pas.

Alcott îl privi scurt pe lordul Alastair, părând derutat, după care râse din nou.

— Ah, și unde sunt acum acești curuți ai dumneavoastră?

Probabil că în pivniță.

— Pândesc din umbră, am murmurat eu, încercând să par amenințătoare. Pot ataca în orice clipă. Și știu să fac niște lucruri cu cuțitele și cu spadele lor aproape de granița cu magia.

Din păcate, Alcott nu se lăsa intimidat. Făcu vreo câteva remarci disprețuitoare la adresa lui Rakoczy și a oamenilor acestuia și se ridică din nou în slăvi pe el însuși pentru planul genial și pentru și mai geniala schimbare de plan.

— Mă tem că preainteligentul conte vă așteaptă zadarnic astăzi, pe voi și pe Leopardul lui Negru. Întrebați-mă ce am de gând să fac cu voi.

Dar se părea că Gideon nu mai era interesat de prelegerea lui Alcott. Tăcea. Lordul Alastair părea și el să se fi săturat de pălăvrăgeala consumatoare de timp a primului secretar. Voia să treacă, în sfârșit, la fapte.

— Ea ar trebui să dispară de-aici, spuse el nepoliticos, își scoase spada și indică înspre Lady Lavinia.

Aha, acum se trecea la partea grea a chestiunii.

— Și eu care credeam că sunteți un om de onoare și că vă duelați numai cu adversari înarmați, spuse Gideon.

— Sunt un om de onoare - dar dumneavoastră sunteți un demon. Cu dumneavoastră nu mă duelez, pe dumneavoastră vă măcelăresc, spuse lordul Alastair rece.

Lady Lavinia scoase un țipăt de frică.

— Nu asta am intenționat, șopti ea în direcția lui Gideon.

Nooo, clar. Acum devenea brusc scrupuloasă. Leșină odată, vacă proastă ce ești!

— Ieși afară, am spus!

În mod excepțional, de data asta vorbele lordului Alastair îmi merseră la suflet. Făcu demonstrativ câteva mișcări șuierătoare de spadă în aer.

— Da, desigur, aceasta nu e o imagine tocmai potrivită pentru o doamnă.

Alcott o împinse pe Lavinia pe coridor.

— Închide ușa și bagă de seamă să nu intre careva.

— Dar...

— Încă nu v-am înapoiat titlul lăsat drept gaj, spuse Alcott printre dinți. Dacă vreau, mâine-i aveți pe portărei acasă la dumneavoastră, care nu va mai fi casa dumneavoastră pentru mult timp de-acum încolo.

Lavinia nu mai spuse nimic. Alcott ferecă ușa, se întoarse către noi și scoase un pumnal din buzunarul redingotei, un model mai degrabă delicat. Cu toate astea, ar fi trebuit să-mi fie cumplit de frică, dar teama nu voia să se instaleze cum s-ar fi convenit și pace. Probabil pentru că totul mi se părea de-a dreptul absurd. Ireal. Ca o scenă dintr-un film.

Și nu cumva ar fi trebuit în orice clipă să facem saltul înapoi?

— Cât timp mai avem? L-am întrebat pe Gideon în șoaptă.

— Prea mult, răspunse el printre dinți.

Pe chipul de șobolan al lui Alcott se putea citi euforia.

— Eu iau fata, spuse el, aproape debordând de vervă. Dumneavoastră rezolvați-l pe tânăr. Dar fiți cu băgare de seamă, liste viclean și agil.

Lordul Alastair scoase doar o fornăitură disprețuitoare.

— Pământul va musti de sângele demonilor, grohăia Darth Vader plin de speranță.

Repertoriul lui părea extrem de limitat.

Deoarece Gideon încă părea să facă ochi dulci paloșelor greu de dobândit, iar corpul i se încordase de atâta concentrare, m-am uitat după o

variantă de armă. M-am decis scurt pentru unul dintre scaunele tapițate, pe care l-am ridicat, îndreptând picioarele lui fragile înspre Alcott.

Nu știu de ce, dar el găsi asta amuzant, căci începu a rânji și mai avid de crimă ca-nainte și se apropie încet de mine. Un lucru era clar: indiferent de motivele sale, nu avea să mai reușească să obțină un suflet pur în acea viață.

Lordul Alastair se apropie și el.

După care s-au petrecut toate deodată.

— Rămâi pe loc, îmi strigă Gideon, în timp ce răsturnă măsuța delicată și-o trimise dintr-o singură lovitură de picior înspre lordul Alastair.

Aproape în același timp, smulse unul dintre sfeșnicele din perete și-l azvârli cu toată forța înspre primul secretar. Îl nimeri în cap cu un zgomot oribil și-l făcu să se prăvălească la podea ca un bolovan. Gideon nu așteptă să vadă dacă nimerise sau nu. Încă de pe când sfeșnicul era în aer, sărise direct înspre colecția de paloșe. La rândul lui, lordul Alastair făcu un pas în lateral pentru a ocoli măsuța care se îndrepta în viteză spre el, dar, în loc să-l împiedice pe Gideon să smulgă paloșele din perete, ajunse din doar câțiva pași la mine. Toate astea durară doar cât ai clipi de câteva ori, iar eu abia dacă avusesem timp să ridic scaunul, cu intenția vădită de a-l sfărâma în capul lordului Alastair, în timp ce spada lui se îndreptă cu viteză în față.

Lama spadei îmi străpunse rochia și pătrunse adânc sub arcul meu costal stâng, și până să-mi dau seama ce se întâmplase, lordul Alastair trase afară spada și se năpusti cu un urlet triumfător asupra lui Gideon, îndreptând spre el lama spadei plină de sângele meu.

Am simțit durerea o secundă mai târziu. Precum o marionetă căreia i se taie sforile, am căzut în față, în genunchi, apăsându-mi instinctiv mâinile pe piept. L-am auzit pe Gideon strigându-mi numele, am văzut cum a smuls simultan două paloșe din perete, pe care a început să le fluture deasupra capului ca un samurai. M-am prăbușit între timp definitiv pe podea, capul aterizându-mi nu foarte delicat pe parchet (pentru așa ceva o perucă este, totuși, practică). Ca prin minune, durerea dispăru dintr-odată. Am privit uluită în gol timp de o clipă, după care am început să plutesc ușoară, desprinsă parcă de trup, sus, tot mai sus, în înaltul încăperii, înspre plafonul încărcat de stuc. În jurul meu, în lumina lumânărilor, dansau particule aurii de praf minuscule și aproape că mă simțeam ca și când aș fi devenit și eu una dintre ele.

Mă vedeam zăcând jos de tot, cu ochii larg deschiși, încercând disperată să respir. Pe materialul rochiei mele, o pată de sânge devenea tot mai mare. Culoarea îmi dipăru cu repeziciune din obraji, până ce pielea-mi deveni la fel de albă ca peruca. Priveam uimită cum pleoapele îmi tremurară, după care se închiseră.

Dar acea parte din mine care plutea în aer putea vedea mai departe tot ce se petrecea:

L-am văzut pe primul secretar zăcând nemișcat lângă sfeșnic. Sângera dintr-o rană la tâmplă, mare cât toate zilele.

L-am văzut pe Gideon, negru de furie, năpustindu-se asupra lordului Alastair. Lordul se retrăsese lângă ușă și para cu spada loviturile de paloș, însă, după numai câteva secunde, Gideon l-a încolțit într-unul dintre ungherele camerei.

Vedeam cât de încrâncenați se duelau cei doi, chiar dacă clinchetul armelor ajungea mai înfundat până acolo sus, unde mă aflam.

Lordul făcu o fandare laterală și încercă să pătrundă pe sub stânga lui Gideon, dar Gideon îi anticipă mișcarea și lovi aproape în același moment cu toată forța în brațul drept descoperit al lordului. Alastair își privi adversarul, mai întâi nevenindu-i să creadă, după care expresia lui se contorsionă într-un țipăt mut. Degetele i se desfăcură, iar spada îi căzu pe podea cu un huruit: Gideon pironise brațul lordului în perete. Astfel imobilizat, începu – în ciuda durerilor pe care fără îndoială le avea – să șuiere insulte haotice.

Gideon plecă de lângă el, fără să-l mai onoreze nici măcar cu o privire, și se aruncă la podea lângă mine. Adică lângă corpul meu – eu continuam să plutesc inutilă în aer.

— Gwendolyn! Oh, Doamne! Gwenny! Te rog, nu!

Apăsă cu palma locul de sub pieptul meu unde spada făcuse o gaură minusculă în rochie.

— Prea târziu! Reverberă vocea lui Darth Vader. Nu vedeți cum i se scurge viața din trup?

— O să moară, nu puteți schimba lucrurile! Strigă la rândul lui lordul Alastair de unde se afla pironit în perete, atent să nu-și miște brațul imobilizat. Sângele picura, formând o mică băltoacă la picioarele lui. I-am străpuns inima cea demonică.

— Tăceți odată, mârâi Gideon, care-și pusese ambele mâini pe rana mea și apăsa acum pe ea cu toată forța. N-am s-o las să moară sângerând. Dacă am reuși să... Suspină disperat. Nu-ți dau voie să mori, mă auzi, Gwenny!

Pieptul meu încă se mai ridica și mai cobora, iar pielea-mi era acoperită de broboane mărunte de sudoare, dar nu era exclus ca Darth Vader și lordul Alastair să aibă dreptate. La urma urmei, pluteam deja prin aer ca o particulă minusculă și sclipicioasă de praf, iar de pe chipul celei rămase jos dispăruse și cea mai mică urmă de culoare. Până și buzele-mi deveniseră cenușii.

Lui Gideon începură să-i curgă lacrimi pe obraz. Continua să-mi apese rana cu ambele mâini, cu toată forța lui.

— Rămâi cu mine, Gwenny, nu mă părăsi, șoptea întruna, și de-odată nu am mai văzut nimic, în schimb am simțit din nou podeaua dură de sub mine, durerea surdă din stomac și toată greutatea corpului meu. Am inspirat adânc cu un hârâit și am știut că nu mai aveam forță pentru a mai trage încă o dată aer în piept.

Voiam să-mi deschid ochii, pentru a-l privi pe Gideon pentru ultima oară, dar n-am reușit.

— Te iubesc, Gwenny, te rog nu mă părăsi, spuse Gideon, și-acesta fu ultimul lucru pe care l-am mai auzit înainte să fiu înghițită de un nemărginit neant.

Obiecte neînsuflite de orice fel și din orice materiale pot fi transportate fără probleme în timp, și anume în ambele direcții. Condiții de bază: în momentul transportului, obiectul nu trebuie să ia contact cu nimic și cu nimeni în afară de călătorul în timp care îl transportă. Cel mai mare obiect transferat până acum prin timp a fost o masă de cantină lungă de patru metri, pe care gemenii de Villiers au adus-o în anul 1900 din anul 1805 și apoi înapoi (vezi volumul 4, capitolul 3, Experimente și cercetări empirice, de la pag. 188). Plante sau părți dintr-o plantă, precum și vietăți de orice fel, nu pot fi transportate, deoarece o călătorie în timp le-ar distruge, respectiv le-ar descompune complet structura celulară, așa cum s-a demonstrat în urma numeroaselor încercări pe alge, diverse răsaduri, parameci, cârcăiaci și șoareci (a se vedea de asemenea volumul 4, capitolul 3, Experimente și cercetări empirice, de la pag. 194). Transportul obiectelor este strict interzis, cu excepția situațiilor în care se face supravegheat sau în scopuri experimentale.

Extras din Cronicile Gardienilor, volumul 2, Reguli general valabile.

Zece

— Îmi este ciudat de cunoscută, am auzit pe cineva zicând.

Eram sigură că era vocea ștearsă a lui James.

— Bineînțeles, cap sec ce ești, răspunse o altă voce, care nu putea fi decât a lui Xemerius. Este Gwendolyn, desigur fără uniformă școlară și cu perucă.

— Nu ți-am permis să mi te adresezi, pisică obraznică ce ești!

Ca dintr-un radio pe care-l dai tot mai tare, începură să ajungă la mine și alte zgomote și voci agitate. Eram încă, sau din nou, întinsă pe spate. Greutatea deranjantă de pe piept dispăruse, durerea surdă din abdomen, de asemenea. Oare eram și eu acum o stafie, precum James?

Corsetul îmi fu sfâșiat cu un zgomot oribil și dat în lături.

— A atins aorta, l-am auzit pe Gideon spunând absolut disperat. Am încercat s-o presez, dar... a durat prea mult.

Simțeam mâini reci pipăindu-mi torsul și atingând un loc dureros de sub arcul costal. Apoi doctorul White spuse ușurat:

— Este doar o tăietură superficială! Dumnezeu mare, ce sperietură mi-ai tras!

— Ce? Nu se poate, a...

— Spada doar i-a zgâriat puțin pielea. Vezi? Corsetul lui Madame Rossini și-a făcut pe deplin datoria. Aorta abdominalis - Cerule mare, Gideon, ce naiba vă învață la școală? Pentru o clipă chiar te-am crezut. Degetele doctorului White mă apăsară pe gât. Pulsul îi este și el puternic.

— Este totul în regulă cu ea?

— Ce s-a întâmplat mai exact?

— Cum de-a putut lordul Alastair să-i facă una ca asta?

Vocile domnului George, a lui Falk de Villiers și a domnului Whitman se întrepătrundeau. Gideon nu se mai auzea.

Am încercat să deschid ochii, iar de data asta a mers ușor. Am putut chiar să mă și ridic fără probleme. În jurul meu străluceau cunoscutele și

multicolorele ziduri ale atelierului nostru de artă din subsol, iar deasupra mea erau aplecate capetele Gardienilor reuniți. Toți – chiar și domnul Marley – îmi zâmbeau.

Doar Gideon se holba la mine, de parcă nu-și putea crede ochilor. Era livid, iar pe obraji încă se mai vedeau urmele lacrimilor de mai devreme.

Mai în spate stătea James, cu batista lui brodată în dreptul ochilor.

— Spune-mi când pot să mă uit din nou.

— În nici un caz acum, c-ai să orbești pe loc, spuse Xemerius, care ședea turcește la picioarele mele. Sâni i-au ieșit pe jumătate din corset!

Ups! Avea dreptate. Jenată, am încercat să-mi acopăr goliciunea cu resturile sfâșiate și zdrențuite ale minunatei rochii create de Madame Rossini. Doctorul White mă împinse ușor la loc în poziția culcat pe masa pe care mă depuseseră.

— Trebuie să curăț repede zgârietura și s-o bandajez, spuse el. După care te voi examina amănunțit. Ai dureri?

Am negat clătinând din cap, pentru ca imediat să scot un >rAu!" gemut. Căci mă durea cumplit capul.

De undeva din spate, domnul George îmi puse o mână pe umăr.

— Of, Doamne, Gwendolyn. Ce mai sperietură ne-ai tras. Râse încet. Dar asta numesc eu un leșin veritabil! Când a intrat Gideon cu tine în brațe, am crezut cu-adevărat că ai fi putut...

—... fi moartă, termină Xemerius fraza pe care domnul George o lăsă, rușinat, neterminată. Ca să fiu sincer, chiar arătai destul de moartă. Iar tânăru era total teminat! A urlat după cleme și a tot îndrugat niște aiureli. Ce te holbezi așa?

Ultima parte era adresată micuțului Robert. Se uita fascinat la Xemerius.

— Este așa de dulce. Pot să-l mângâi? Mă întrebă.

— Numai dacă vrei să rămâi fără mână, puștiule, spuse Xemerius. Îmi ajunge că îngâmfatul ăla parfumat de-acolo mă confundă tot timpul cu o pisică.

— Deci, vă rog chiar foarte respectuos. Știu și eu prea bine că nu există pisici cu aripi, strigă James, care încă ținea ochii închiși. Ești o pisică imaginară, plăsmuire a febrei mele. O pisică degenerată.

— Dacă mai scoți o vorbă, te mănânc, spuse Xemerius.

Gideon făcu câțiva pași în lateral și se prăbuși pe un scaun.

Își scoase peruca, își trecu toate cele zece degete prin pletele negre ondulate și-și îngropă fața în palme.

— Nu pricep, se auzi rostind neclar printre degete.

La fel simțeam și eu. Cum de se putea să fi murit cu puțin timp înainte și-apoi să mă simt plină de viață? Era posibil oare doar să-mi imaginez așa ceva? M-am uitat la rana pe care doctorul White o oblojea. Avea dreptate. Era într-adevăr doar o zgârietură. Tăietura pe care mi-o făcusem singură cu cuțitul de legume fusese mult mai lungă și mai dureroasă.

Chipul lui Gideon reapăru de după degete. Ce strălucitor era verdele ochilor lui în contrast cu tenul palid! Mi-am adus din nou aminte ultimul lucru

pe care-l rostise și am încercat din nou să mă ridic, dar doctorul White mă împiedică.

— Poate cineva să-i scoată peruca asta cumplită? Spuse el țâfnos.

Mai multe mâini începură în același timp să-mi scoată agrafele din păr, iar senzația pe care am avut-o după ce am scăpat de perucă a fost divină.

— Atenție, Marley, avertiză Falk de Villiers. Gândește-te la Madame Rossini!

— Da, Sir, se bâlbâi Marley și, de frică, aproape că scăpă peruca din mâini. Madame Rossini, Sir.

Domnul George scoase agrafele din cocul în care mi-era strâns părul și desfăcu delicat coada împletită.

— E mai bine așa? Mă întrebă.

Da, era mult mai bine.

— O fetiță cu codiță, Se ducea la grădiniță, Pe cap c-o pălăriuță, Era mândră și drăguță, Începu Xemerius să cânte un cântecel stupid pentru copii. Uuu, îți dai seama dacă mai aveai și vreo pălărie? Ar fi pus capac, nu crezi? Ah, sunt așa de bucuros că ești încă în viață și că nu trebuie să-mi caut altă ființă omenească, că spun numai prostii. Fetiță cu codiță ce ești.

Micuțul Robert chicoti.

— Pot să deschid ochii acum? Întrebă James, dar nu mai așteptă să i se răspundă. După ce mă privi însă, îi închise la loc. Pe onoarea mea! Asta este cu adevărat Miss Gwendolyn. Să-mi fie cu iertare că nu v-am recunoscut când tânărul dandy de acolo a trecut mai devreme cu dumneavoastră pe dinaintea nișei mele. Oftă. Întâmplarea în sine a fost, oricum, destul de stranie. Între zidurile astea nu mai poți vedea defel oameni înveșmântați decent.

Domnul Whitman puse un braț pe umărul lui Gideon.

— Ce s-a întâmplat mai exact, băiete? I-ai putut preda contelui mesajul nostru? Și ți-a dat instrucțiuni despre următoarea întâlnire?

— Dați-i un whisky și dați-i pace pentru câteva minute, mârâi doctorul White, în timp ce aplica doi mici plasturi peste rana mea. Este în stare de șoc.

— Nu, nu, mi-am revenit, murmură Gideon.

Aruncă încă o privire scurtă spre mine, scoase scrisoarea sigilată din buzunarul redingotei și i-o înmână lui Falk.

— Vino! Spuse domnul Whitman. Îl trase pe Gideon în sus, pe picioare, și-l conduse înspre ușă. Sus, în biroul directorului Gilles, vom găsi whisky. Și o canapea, în caz că vrei să te întinzi puțin. Se uită împrejur. Falk, ne însoțești?

— Desigur, spuse Falk. Sper ca bătrânul Gilles să aibă destul whisky pentru toți. Se întoarse către ceilalți. Iar voi să nu cumva să o duceți pe Gwendolyn acasă în halul ăsta, s-a-nțeleș?

— 'Țeles, Sir, îl asigură domnul Marley. Limpede ca lumina zilei, Sir, dacă-mi permiteți să mă exprim astfel.

Falk dădu ochii peste cap.

— Îți permit, spuse el, apoi dispăru pe ușă cu domnul Whitman și cu Gideon.

Era seara liberă a domnului Bernhard, de aceea ușa mi-o deschise Caroline, care și începu să turuie, fără virgulă sau punct:

— Charlotte a probat costumul de zână pentru petrecere este minunat și mi-a dat voie la început să-i pun eu aripioarele, dar tanti Glenda a spus să plec să mă spăl pe mâini că precis că iar am mângâiat cine știe ce dobitoace și...

Mai mult nu apucă să mai spună, căci am luat-o în brațe și-am strâns-o așa de tare, de nu mai putu să respire.

— Da, strivește-o fără milă! Spuse Xemerius, care intră în zbor din urma mea. Ce mare lucru, face mama ta alt copil dacă se strică ăsta.

— Dulcea, mult iubita, neprețuita, micuța mea surioasă, am murmurat eu în părul lui Caroline, râzând și plângând în același timp. Te iubesc așa de mult!

— Și eu te iubesc, dar îmi suflă în ureche, spuse Caroline și se eliberă atentă din strânsoare. Vino! Suntem deja la masă. La desert avem tort de ciocolată de la Brutăria Hummingbird!

— Oh, iubesc, iubesc, iubesc Chocolate Devil's Food Cake, am strigat eu. Și iubesc viața care ne dăruiește toate aceste minunate lucruri!

— Crezi că se poate s-o lași mai moale cu exagerările astea?

O să creadă lumea că tocmai ai fost supusă unei terapii cu electroșocuri.

Xemerius strănută morocănos. Am vrut să-i arunc o privire muștrătoare, dar n-am putut decât să-l privesc drăgăstos. Dulcele, micuțul și morocănosul meu demon gargui.

— Și pe tine te iubesc! I-am spus.

— Oh, Doamne, suspină el. Dacă ai fi program de televiziune, aș schimba în momentul ăsta postul.

Caroline se uită la mine un pic îngrijorată. Pe drum spre primul etaj, mă luă de mână.

— Ce-i cu tine, Gwenny?

Mi-am șters lacrimile de pe obraji și-am râs.

— Mă simt cum nu se poate mai bine, am asigurat-o eu. Sunt pur și simplu fericită. Pentru că trăiesc. Și pentru că am o familie așa de minunată. Și pentru că balustrada asta se simte așa de netedă și de familiară. Și pentru că viața este așa de minunată.

Cum lacrimile mă podidiră din nou rostind aceste cuvinte, am stat să mă gândesc dacă fusese într-adevăr doar aspirină ceea ce-mi dizolvase doctorul White în apă. Dar euforia mea putea fi declanșată și de faptul copleșitor că supraviețuisem și că nu mai trebuia să-mi continui existența ca particulă minusculă de praf.

Din acest motiv, în fața ușii sufrageriei am ridicat-o pe Caroline în aer și am rotit-o o dată. Eram cel mai fericit om din lume, pentru că trăiam, iar Gideon îmi spusese „Te iubesc”. Asta ar fi putut, desigur, să fi fost și o halucinație cauzată de instalarea morții; nu voiam să exclud total nici această variantă.

Sora mea chițai încântată, în timp ce Xemerius mimă folosirea unei telecomenzi, cu care încerca zadarnic să schimbe programul.

După ce am pus-o din nou cu picioarele pe podea, Caroline m-a întrebat:

— E adevărat ce a spus Charlotte? Că vei merge la petrecerea Cynthiei ca sac verde de gunoi?

Asta mă făcu să revin pentru o clipită din călătoria mea euforică.

— Ha ha ha, făcu Xemerius malițios. Parcă și văd: un sac verde de gunoi fericit, care vrea să-i îmbrățișeze și să-i sărute pe toți, pentru că viața este așa de minunată.

— Ăăă - nu, dacă pot cumva să evit acest lucru.

Cerule mare, speram să reușesc totuși s-o conving pe Leslie să-și păstreze ideea cu marțienii ei emblematici pentru arta modernă pentru o altă petrecere. Dacă începuse să povestească deja despre asta în stânga și-n dreapta, însemna că ea chiar era încântată de idee, și când Leslie era încântată de ceva, cu greu mai puteai s-o deturnez, știam asta din proprie și tristă experiență.

Toată familia mea în păr ședea în jurul mesei, iar eu a trebuit să depun mari eforturi ca să mă abțin să nu-i îmbrățișez pe toți cu entuziasm - aș fi putut să le drăgălesc chiar și pe mătușa Glenda și pe Charlotte. (Ceea ce demonstrează în ce stare de euforie mă aflam.) Însă, pentru că Xemerius mă avertiză din priviri, m-am mulțumit să-i salut cu un zâmbet larg și să-i ciufulesc în treacăt părul lui Nick. Dar imediat după ce m-am așezat la locul meu, unde mama pregătise deja pe farfurie aperitivul, am și uitat să mai fiu sobră.

— Tartă cu sparanghel! Am strigat eu. Nu-i așa că viața este absolut minunată? Sunt atâtea lucruri de care putem să ne bucurăm, n-am dreptate?

— Dacă mai rostești o singură dată cuvântul „minunat*1, vomit peste nenorocita asta de tartă cu sparanghel, mârâi Xemerius.

I-am zâmbit, mi-am vârât în gură o bucată de tartă, m-am uitat pe rând la fiecare zâmbind fericită și am întrebat:

— Și cum a fost ziua voastră azi?

Mătușa Maddy îmi zâmbi la rândul ei.

— A ta pare să fi fost destul de reușită.

Furculița lui Charlotte scârțâi pe suprafața farfuriei, scoțând un zgomot sinistru.

Da - ziua mea fusese, până la urmă, destul de reușită. Chiar dacă Gideon, Falk și domnul Whitman nu mai reveniseră până să plec, deci nu mai avusesem ocazia să verific dacă acel „Te iubesc, Gwenny, te rog nu mă părăsi” fusese opera imaginației mele sau Gideon chiar rostise acele cuvinte. Gardienii care mai rămăseseră cu mine își dăduseră toată silința să mă scoată din „halul” în care eram, după cum se exprimase Falk de Villiers. Domnul Marley voise chiar să-mi perie părul cu mâna lui, lucru pe care însă am preferat totuși să-l fac singură. Acum aveam din nou uniforma de școală pe mine, iar părul îmi atârna pieptănat ordonat pe spate.

Mama mă bătu ușor pe mână.

— Mă bucur că te simți din nou bine, suflețelul meu.

Mătușa Glenda murmură ceva pentru sine, din care răzbiră până la mine cuvintele „are constituția unui copil de la țară”. Apoi mă întrebă cu un zâmbet fals:

— Deci, cum stă treaba cu sacul ăla verde de gunoi? Nu pot să cred că tu și prietena ta Lassie aveți de gând să vă prezentați astfel la petrecerea pe care familia Dale o organizează pentru fiica lor! Tobias Dale precis va interpreta asta drept afront politic, ținând cont de faptul că este un personaj așa de important în rândul conservatorilor.

— Hă? Am făcut eu.

— Se spune poftim, mă muștră Xemerius.

— Glenda, mă uimești! Lady Arista plesni din limbă. Nici uneia dintre nepoatele mele nu i-ar fi trecut vreodată prin gând așa ceva. Sac de gunoi! Ce absurditate!

— Știi și eu, când n-ai altceva verde să îmbraci, e mai bine decât nimic, spuse Charlotte înțepată. În orice caz, pentru Gwen.

— Vai, vai. Mătușa Maddy mă privi compătimator. Să ne gândim. Aș avea un halat de baie flaușat din bumbac, pe care aș putea să ți-l împrumut.

Charlotte, Nick, Caroline și Xemerius chicotiră deodată, iar eu am privit-o pe mătușa Maddy cu un rânjel.

— Drăguț din partea dumitale, dar cred că Leslie nu ar fi de acord. Marțian în halat de casă, nu prea merge.

— Poftim, ai auzit! Nu glumesc, se repezi mătușa Glenda. Exact ce spuneam. Lassie asta are o influență proastă asupra lui Gwendolyn. Strâmbă din nas. Nu că ne-am putea aștepta la altceva de la o educație primită de la niște părinți proletari. E și-așa destul de rău că astfel de exemplare sunt de fel acceptate la Saint Lennox. Dar cu siguranță că eu nu i-aș permite fiicei mele să umble...

— De ajuns, Glenda! Mama o privi furioasă pe sora ei. Leslie este o fată isteată și manierată, iar părinții ei nu sunt proletari! Tatăl ei este... este...

— Inginer constructor, i-am suflat eu.

—... inginer constructor, iar mama ei lucrează ca...

— Nutriționist, am completat eu din nou.

— Iar câinele lor a studiat la Colegiul Goldsmith, spuse Xemerius. O familie foarte respectabilă.

— Costumul nostru nu are nici un fel de conotații politice, le-am asigurat eu pe mătușa Glenda și pe Lady Arista, care mă studiau cu sprâncenele ridicate. Este gândit să fie doar artă și-atât.

Pe de altă parte, ar fi fost tipic pentru Leslie să încoroneze totul, ca să zic așa, și cu un substrat politic. Ca și cum nu ar fi fost deja de-ajuns că aveam să arătăm odios.

— Iar petrecerea este a Cynthiei, și nu a părinților ei – altfel mottoul probabil că n-ar mai fi fost așa de pueril.

— Nu e deloc comic, spuse mătușa Glenda. Iar eu consider mai degabă lipsă de bun-simț să nu-ți dai în nici un fel silința să-ți găsești un costum, când ceilalți oaspeți și gazdele fac atâtea eforturi și cheltuieli. Costumul lui Charlotte, de exemplu, a...

— ... costat o avere și-i vine turnat, ne-ai mai spus-o astăzi de încă treizeci și patru de ori, o întrerupse mama.

— Ești doar invidioasă. Așa ai fost mereu. Dar cel puțin mie îmi pasă de binele fiicei mele, spre deosebire de tine, ripostă mătușa Glenda. Să te intereseze atât de puțin relațiile sociale ale fiicei tale și să nu-i faci măcar un costum serios...

— Relații sociale? Mama își dădu ochii peste cap. Ia spune, crezi că se poate un pic și mai naiv? Se sărbătorește ziua de naștere a unei colege de clasă! E și-așa destul de neplăcut că sărmanii copii trebuie să se costumeze.

Lady Arista trânti cu zgomot tacâmurile pe masă.

— Doamne, Dumnezeule - aveți peste patruzeci de ani și vă comportați ca niște adolescente. Bineînțeles că Gwendolyn nu va merge la petrecere îmbrăcată într-un sac de gunoi. Și-acum, dacă-mi permiteți, vă rog să schimbați subiectul.

— Da. Hai să vorbim despre hoaște bătrâne despotice, propuse Xemerius. Și despre femeii care au peste patruzeci de ani și încă locuiesc la mama.

— Nu-i poți porunci tu lui Gwendolyn cum..., începu mama, dar i-am tras pe sub masă un șut în fluierul piciorului și-apoi i-am adresat un rânjel.

Oftă, apoi îmi răspunse și ea cu un rânjel.

— Problema e că nu pot să stau cu brațele încrucișate și să privesc cum bunul renume al familiei noastre este..., spuse mătușa Glenda, dar Lady Arista n-o lăsă să termine.

— Glenda, dacă nu taci din gură în momentul ăsta, pleci la culcare fără să primești de mâncare în seara asta, pufăi Lady Arista, iar toți izbucniră în râs, chiar și Charlotte, mai puțin ea însăși și mătușa Glenda.

În acel moment, cineva sună la ușă.

Secunde în șir, nimeni nu reacționează. Am continuat cu toții să mâncăm, până ce ne-am dat seama că domnul Bernhard avea liber. Lady Arista oftă.

— Caroline, ai putea tu să fii din nou atât de drăguță? Dacă e cumva domnul Turner pentru ghirlandele de flori pentru felinare de anul ăsta, transmite-i, te rog, că nu sunt acasă. Așteaptă până ce Caroline dispăru, apoi clătină din cap. Omul ăsta e ca râia! Nu spun decât atât: begonii portocalii! Sper foarte tare că pentru astfel de oameni există un iad aparte!

— Asta sper și eu, fu mătușa Maddy de acord cu ea.

Un minut mai târziu, Caroline reveni.

— Este Gollum! Strigă ea. Și o caută pe Gwendolyn.

— Gollum? Repetarăm mama, Nick și cu mine într-un glas.

Întâmplător, Stăpânul inelelor era filmul nostru preferat, doar Caroline nu avusese încă voie să-l vadă, pentru că era prea mică.

Caroline confirmă dând energic din cap.

— Da, așteaptă jos.

Nick râse.

— Asta-i grozav, prrrrrrețioasa mea! Trebuie neapărat să-l vad și eu.

— Și eu, spuse Xemerius, dar continuă să se lege de lenes atârnat de candelabru, scărpinându-se pe burtă.

— Precis că vrei să spui Gordon, spuse Charlotte și se ridică. Și mă caută pe mine. Doar că a ajuns prea devreme. Am spus opt și jumătate.

— O, un admirator, iepuraș? Întrebă mătușa Maddy impresionată. Ce frumos! Poate c-o să te ajute să te mai gândești și la altele.

Charlotte făcu o față ofuscată.

— Nu, mătușă Maddy, Gordon este doar un băiat din clasa mea pe care îl ajut să-și facă lucrarea despre inele sigiliu pe care a primit-o drept pedeapsă.

— Dar a spus Gwendolyn, insistă Caroline, dar Charlotte o împinsese deja la o parte și părăsise precipitat încăperea. Caroline fugi după ea.

— Poate să ia masa cu noi, strigă mătușa Glenda în urma lor. Este întotdeauna atât de voluntară, ni se adresează ea apoi nouă. Apropo, Gordon Gelderman este fiul lui Kyle Arthur Gelderman.

— I-auzi ia! Spuse Xemerius.

— Cine-o mai fi și ăsta, spuse mama.

— Kyle Arthur Gelderman, repetă mătușa Glenda, accentuând de data asta fiecare silabă. Magnatul cu lanțurile de magazine universale! Nu-ți spune nimic asta? Tipic - n-ai habar în ce anturaj se-nvârte fiică-ta. Ca mamă ești de-a dreptul deplorabilă. Mă rog, băiatul oricum nu este interesat de Gwendolyn.

Mama scoase un suspin.

— Glen, sincer acum, ar trebui să începi să iei iar pastilele alea contra simptomelor menopauzei.

Sprâncenele lui Lady Arista aproape că se uniră în centrul frunții, așa de mânios se încruntase, și trăsese deja adânc aer în piept, probabil cu intenția de a le trimite pe mama și pe mătușa Glenda la culcare fără să primească desert, când Caroline reveni triumfătoare.

— Și totuși, Gollum o căuta pe Gwendolyn!

Eu tocmai îmi umplusem gura cu o bucată cât toate zilele de tartă și aproape că era s-o scuip când l-am văzut pe Gideon intrând în cameră, urmat de Charlotte, al cărei chip împietrise brusc.

— Bună seara, spuse Gideon politicoș. Purta jeanși și o cămașă de un verde spălăcit. Era evident că, între timp, făcuse duș, căci părul îi mai era încă ud și-i cădea în șuvițe reble pe față. Îmi pare rău. Nu am intenționat să vă deranjez de la masă, voiam doar să vorbesc cu Gwendolyn.

Pentru o clipă se făcu liniște. Dacă îl ignorăm pe Xemerius, care mai avea puțin și cădea de pe candelabru de atâta râs. Eu nu puteam vorbi, deoarece eram preocupată să-mi înghit cât mai repede dumaticatul, Nick chicotea, mama privi de mai multe ori când la Gideon când la mine și invers, mătușii Glenda îi apărură iar pete roșii pe gât, iar privirea pe care Lady Arista i-o aruncă lui Gideon putea trece și ea, fără probleme, drept o begonie portocalie.

Doar mătușa Maddy dădu dovadă cât de cât de maniere.

— Dar nu ne deranjați deloc, spuse ea prietenoasă. Pofțiți, luați loc lângă mine. Charlotte, te rog să mai pui un tacâm.

— Da, o farfurie pentru Gollum, îmi șopti Nick și rânji.

Charlotte o ignoră pe mătușa Maddy și se duse la locul ei, cu chipul încă împietrit.

— Sunteți foarte amabilă, vă mulțumesc, dar am mâncat deja de seară, spuse Gideon.

Reușisem, în sfârșit, să înghit bucata de tartă și m-am ridicat degrabă.

— Iar eu m-am săturat deja, am zis. Este în regulă dacă mă ridic de la masă?

M-am uitat mai întâi la mama, apoi la bunica.

Cele două au schimbat o privire bizară, consimțind și oftând la unison, și anume abisal.

— Desigur, spuse mama apoi.

— Dar tortul de ciocolată, spuse Caroline.

— Vom păstra o felie pentru Gwendolyn.

Lady Arista îmi făcu un semn din cap. Eu m-am apropiat de Gideon un pic cam țeapănă.

— Și se făcu o liniște mormântală, șopti Xemerius de pe candelabru.

Toți ochii erau ațintiți spre fata în bluză galbenă ca urina...

Ah, avea dreptate. M-am enervat că nu făcusem duș și că nu mă schimbam înainte de masă - uniforma mea cea stupidă era piesa de vestimentație care îmi stătea cel mai puțin bine dintre toate. Dar cine ar fi putut bănuși că urma să mai primesc vreo vizită în acea seară? Și anume de la o persoană față de care îmi păsa foarte mult cum arătam?

— Bună, spuse Gideon și zâmbi pentru prima oară de când intrase.

I-am răspuns tot cu un zâmbet.

— Bună, Gollum.

Zâmbetul lui Gideon deveni mai accentuat.

— Până și umbrele de pe pereți amuțiră, pe când cei doi se priveau, de parcă tocmai s-ar fi așezat pe o pernă pârțuitoare, spuse Xemerius și veni în zbor după noi. Se porni o muzică romantică de vioară, iar cei doi ieșiră stângaci din cameră, umăr la umăr, fata în bluză de culoarea urinei și băiatul care trebuia să ajungă de urgență la frizer. Continuă să ne urmărească în zbor, însă, odată ajuns la scări, făcu la stânga. Istețul și frumosul demon Xemerius v-ar fi urmat cu plăcere ca damă de companie, dacă, după atâta etalare de sentimente, nu ar fi trebuit să-și potolească apetitul său nerușinat! Astăzi îl va înfuleca, în sfârșit, pe interpretul ăla la clarinet, care băntuia pe la numărul 23 și care-și bătea joc toată ziua de Glenn Miller.

Mai făcu o dată cu mâna, apoi dispăru prin fereastra de pe coridor.

Ajunsă în camera mea, am respirat ușurată, dându-mi seama că-mi lipsise timpul necesar pentru a distruge minunata ordine pe care o făcuse mătușa Maddy miercuri. Bine, patul era nefăcut, dar, din două, trei mișcări reușisem să arunc pe un scaun, alături de altele, cele câteva haine împrăștiate prin cameră. Apoi m-am răsucit către Gideon, care tăcuse tot drumul spre cameră. Probabil că nu-i mai rămăsese altceva de făcut, deoarece eu, după plecarea lui Xemerius - copleșită încă de jenă - turuisem ca o moară stricată. Trăncănisem și trăncănisem, de parcă m-ar fi forțat

cineva s-o fac, și anume despre tablourile pe lângă care trecuserăm. Despre fiecare în parte, din cele vreo unsprezece mii.

— Aceștia sunt străbunicii mei – habar n-am de ce au vrut să fie immortalizați într-o pictură în ulei, căci pe vremea aia existau deja fotografi. Grasul de acolo, așezat pe taburet, este stră-stră-străunchiul meu Hugh când era mic, împreună cu sora lui, Petronella, și trei iepurași. Aceasta este o arhiducesă al cărei nume nu mi-l amintesc în clipa asta – neînruită cu noi, dar în acest tablou poartă un colier ce aparține familiei Montrose, de aceea are voie tabloul să fie aici. Și-acum ne aflăm la etajul al doilea, motiv pentru care în toate tablourile de aici o poți admira pe Charlotte. Mătușa Maddy o duce acum trimestrial la un fotograf despre care se zice că ar fi fotografiat și familia regală. Asta de aici este fotografia mea preferată: Charlotte la zece ani cu un mops căruia-i putea gura, ceea ce se citește oarecum pe chipul lui Charlotte, nu ți se pare?

Și așa mai departe. A fost cumplit. Abia ajunsă în camera mea am reușit, în sfârșit, să mă opresc. Dar numai pentru că acolo nu erau tablouri pe pereți.

Am netezit cuvertura de pe pat, ascunzând discret sub pernă cămașa mea de noapte Hello Kitty. Apoi m-am răsucit și l-am privit pe Gideon așteptând. Acum putea liniștit să spună și el ceva.

Lucru pe care nu-l făcu. În schimb continuă să-mi surâdă, ca și cum nu-i putea vine a crede ce vedea. Inima-mi porni a bate într-un ritm galopant, pentru ca apoi să se oprească brusc. Grozav! Făcuse față fără probleme unei întepături de spadă, în schimb era complet depășită în confruntarea cu Gideon. Mai ales când el privea ca în clipa aceea.

— Am vrut să te sun pe mobil înainte să vin, dar n-ai răspuns, spuse el totuși în cele din urmă.

— S-a descărcat acumulatorul.

Își dăduse duhul în mijlocul unei conversații telefonice pe care o avusesem cu Leslie pe când eram în limuzină. Pentru că Gideon tăcu din nou, mi-am scos mobilul din buzunarul fustei și am început să caut încărcătorul. Mătușa Maddy îl strânsese ordonat și-l pusese într-unul dintre sertarele biroului.

Gideon se sprijini cu spatele de ușă.

— A fost o zi destul de bizară, nu crezi?

Am încuviințat din cap. Băgasem telefonul la încărcat. Neștiind ce altceva să mai fac, m-am sprijinit de marginea biroului.

— Cred că a fost cea mai îngrozitoare zi din toată viața mea, spuse Gideon. Când te-am văzut zăcând pe podea...

Vocea-i deveni discret fragilă. Plecă de lângă ușă și se apropie de mine. Am simțit brusc nevoia copleșitoare de a-l consola.

— Îmi pare rău că... te-am speriat așa de tare. Dar chiar am crezut c-o să mor.

— Și eu.

Înghiți în sec și mai făcu un pas înspre mine.

Deși Xemerius plecase de mult la clarinetistul lui, o parte a creierului meu ducea mai departe comentariile lui, fără nici cel mai mic efort: „Privirea lui verde strălucitoare îi incendie fetei inima ascunsă sub bluza de culoarea urinei. Cu capul lipit de pieptul lui puternic, fata lăsă lacrimile să-i șiroiască în voie.”

Of, Doamne, Gwendolyn! Crezi că se poate mai isteric de-atât?

M-am prins bine de marginea biroului.

— Tu ar fi trebuit de fapt să știi mai bine ce se întâmpla cu mine, am zis eu. Doar studiezi medicina.

— Da, și exact din acest motiv mi-a fost foarte clar că ai... Se opri în fața mea și de data asta fu el cel care începu să-și muște buza de jos, lucru care mă tulbură pe loc. Ridică ușor mâna. Vârful spadei pătrunsese atât de adânc. Depărtă destul de mult degetul mare de cel arătător ca să-mi arate cât. O zgârietură neînsemnată nu te-ar fi putut răpune. Culoarea ți-a dispărut imediat din obraji și au apărut broboane de sudoare rece. De aceea mi-a fost clar că Alastair trebuia să fi atins o arteră importantă. Ai sângerat intern până aproape de moarte.

Mă uitam fix la mâna lui, care rămăsese în aer în fața mea.

— Ai văzut singur rana, e de-a dreptul superficială, am spus eu și mi-am dres vocea. Aproximarea lui îmi afecta cumva coardele vocale. Trebuie să... poate a... fost pur și simplu din cauza șocului. Știi, mi-am închipuit că sunt rănită serios și de aceea a și părut că aș...

— Nu, Gwenny, nu ți-ai închipuit.

— Atunci cum se poate să fi rămas doar cu această rană neînsemnată? Am șoptit eu.

Își trase mâna înapoi și începu să se plimbe prin cameră.

— Nici eu nu am înțeles la început, spuse el vehement. Eram atât de... ușurat că trăiai, încât m-am convins pe mine însumi că trebuie să existe o explicație logică pentru chestiunea cu rana. Dar, cu puțin timp în urmă, pe când eram sub duș, mi s-a aprins o lumină.

— Ah, asta trebuie să fie, am spus. Eu încă nu am făcut duș.

Mi-am desprins degetele încleștate pe marginea biroului și m-am lăsat în jos, pe covor. Așa! Era mult mai bine. Cel puțin acum nu-mi mai tremurau genunchii.

Sprrijinită cu spatele de marginea patului, priveam în sus spre el.

— Chiar trebuie să te plimbi așa, ca un leu în cușcă? Îmi dă o stare de agitație. De agitație și mai mare decât aveam deja.

Gideon îngenunche direct în fața mea pe covor și-și puse mâna pe umărul meu, fără să țină cont de faptul că, din acel moment încolo, nu mai eram capabilă să ascult cu atenție, ci deveneam preocupată de o mulțime de gânduri minore, precum: „Sper măcar să miros bine” și „Oh, nu trebuie să uit să respir”.

— Cunoști sentimentul acela pe care-l ai când găsești la sudoku acel număr cu care apoi rezolvi foarte simplu toate celelalte câmpuri deodată? Întrebă el.

Am încuviințat din cap ezitant.

Gideon mă mângâie preocupat.

— Meditez de zile în șir asupra atâtor lucruri, dar abia astă-seară am găsit acest... număr magic, înțelegeți? Am citit și recitat hârtiile alea, atât de des, până ce aproape că le-am învățat pe de rost...

— Ce hârtii? L-am întrerupt eu.

Îmi dădu drumul.

— Hârtiile pe care le obținuse Paul de la Alastair în schimbul liniei genealogice. Paul mi le-a dat mie, în ziua în care avuseseseți tu discuția cu contele. Râse strâmb când văzu mulțimea de semne de întrebare din expresia feței mele. Ți-aș fi povestit despre ele, dar tu ai fost mult prea preocupată să-mi pui întrebări bizare și-apoi atât de profund ofensată încât ai fugit. N-am putut să vin după tine, căci doctorul White a insistat să-mi îngrijească rana, îți mai aduci aminte?

— Asta s-a întâmplat abia luni, Gideon.

— Da, așa e. Parc-a trecut o veșnicie, nu? Când, în sfârșit, am avut voie să plec acasă, te-am sunat din zece în zece minute ca să-ți spun că te... Își drese glasul, apoi mă luă din nou de mână. Ca să-ți explic totul, dar a fost tot timpul ocupat.

— Da, îi povesteam lui Leslie ce nenorocit ești, am zis eu. Dar să știi că avem și un număr de fix.

Nu luă în seamă reproșul meu.

— Între două încercări de a da de tine, am început să citesc hârtiile. Este vorba despre profeții și însemnări, proprietate privată a contelui. Documente necunoscute Gardienilor. Pe care contele le-a tăinuit cu bună știință față de oamenii lui.

Am scos un suspin.

— Dă-mi voie să ghicesc. Alte poezii stranii. Din care nu ai înțeles nici un cuvânt.

Gideon se aplecă în față.

— Nu, spuse el rar. Dimpotrivă. Totul este foarte clar. Acolo stă scris că cineva trebuie să moară pentru ca piatra filosofală să-și poată face efectul pe deplin. Mă privi direct în ochi. Și acel cineva ești tu.

— Aha. Nu eram așa de impresionată cum ar fi trebuit, probabil, să fiu. Așadar, prețul ce trebuie plătit sunt eu.

— Pe mine m-a șocat destul de tare când am citit asta pentru prima oară. O șuviță de păr căzu pe fruntea lui Gideon, dar el n-o observă. La început, nici nu mi-a venit să cred, dar profețiile erau clare ca lumina zilei. Viața roșie ca rubinul se stinge, vestind sfârșitul Corbului, a douăsprezecea stea pălește, și așa mai departe, la nesfârșit. Făcu o scurtă pauză. Și mai clare au fost consemnările făcute de conte pe marigine. De îndată ce se închide cercul, iar elixirul și-a aflat menirea, tu ar trebui să mori. Așa stă scris aproape ad litteram.

Acum am înghițit și eu în sec.

— Și cum ar trebui să mor? Mi-am amintit involuntar de lama însângerată a spadei lordului Alastair. Scrie cumva și asta?

Gideon zâmbi ușor.

— Păi, așa cum ne-am obișnuit, aici profețiile sunt vagi, dar un lucru este accentuat în mod repetat. Că eu, adică Diamantul, Leul, numărul unsprezece, voi avea legătură cu asta. Zâmbetul îi dispăru de pe chip, iar în vocea lui apăru ceva ce nu mai auzisem până atunci. Vei muri din cauza mea. Din dragoste.

— Oh. Ăăă. Dar..., am spus eu nu prea inspirat. Sunt doar niște rime și-atât.

Gideon clătină din cap.

— Nu înțelegi că nu pot să permit asta, Gwenny? Este singurul motiv pentru care am răspuns jocului tău și m-am prefăcut că te-aș fi mințit și că m-aș fi jucat cu sentimentele tale.

Acum mă luminasem și eu.

— Ca să nu-mi vină ideea să mor din dragoste pentru tine, ai avut grijă ca, de-a doua zi, să te urăsc? Dar asta a fost de-a dreptul foarte... cum să spun... cavaleresc din partea ta. M-am aplecat în față și, cu un gest tandru, i-am dat la o parte șuvița de păr rebelă. Absolut cavaleresc.

Gideon schiță un zâmbet.

— Crede-mă, a fost cel mai greu lucru pe care l-am făcut vreodată.

Acum că începusem, degetele mele nu se mai puteau dezlipi de el. Mâna-mi alunecă ușor pe chipul lui. Nu mai apucase să se bărbierească, dar arăta cumva sexy.

— Hai să fim prieteni - asta a fost o mutare genială, am murmurat eu. Te-am urât instantaneu din tot sufletul.

Gideon gemu.

— Dar n-am vrut deloc asta - chiar mi-am dorit să fim prieteni, spuse. Mă apucă de mână și o strânse pentru o clipă. Că fraza asta te va înfuria într-atât...

Lăsă propoziția neterminată.

M-am aplecat și mai mult înspre el și i-am prins fața cu ambele mâini.

— Mda, poate că pe viitor ai să îți minți, am șoptit eu. Această frază n-o spui niciodată, niciodată unei persoane pe care ai sărutat-o.

— Așteaptă, Gwen, asta nu-i tot, mai trebuie să-ți spun..., începu el, dar eu n-aveam de gând să mai trăgănez lucrurile.

Mi-am apropiat buzele de ale lui și am început să-l sărut.

Gideon răspunse sărutului meu, mai întâi delicat și protector, dar, când mi-am încolăcit mâinile pe după gâtul lui și m-am lipit de el, sărutul a devenit mai aprig. Și-a cufundat mâna stângă în părul meu, iar cu cealaltă a început să-mi mângâie gâtul, apoi să coboare ușor. Când ajunse la cel mai de sus nasture al bluzei mele, mi-a sunat mobilul. Mai precis, s-a pornit tema din filmul Omul cu muzicuța.

M-am desprins cu greu de el.

— Leslie, am spus privind ecranul mobilului. Trebuie să răspund. Să-i spun măcar două vorbe, altfel își face griji.

Gideon rânji.

— Nu te teme. Nu am de gând să mă volatilizez.

— Leslie? Pot să te sun eu? Mersi pentru noua sonerie - foarte bună gluma.

Dar Leslie nu mă ascultă.

— Gwen, fii atentă, am terminat Anna Karenina, izbucni ea. Și cred că acum știu ce are de gând contele cu piatra filosofală.

Nu mai puteam eu de piatra ei filosofală! Mai ales în momentul ăla.

— Ăăă, grozav, am spus eu și m-am uitat la Gideon. Mai târziu, trebuie neapărat să...

— Nu-ți face griji, spuse Leslie. Sunt deja în drum spre tine.

— Pe bune? Eu...

— Mda, ca să fiu mai exactă, de fapt sunt deja aici.

— Unde?

— Păi, aici. Pe holul vostru. Și-n urma mea îi văd urcând scările pe mama ta, pe fratele și pe sora ta. Iar strămătușa ta se ține după ei ca un cățeluș. Acum m-au depășit, mă tem că vor bate în orice secundă la ușa ta...

Lucru pe care Caroline nu se obosi să-l facă. Dădu direct ușa de perete și strigă radiind de fericire:

— Tort de ciocolată pentru toți! Apoi se întoarse către ceilalți și spuse: Vedeti, nu se giugiulesc!

Cercul Celor Doisprezece.

Din Cronicile Gardienilor, volumul 4, Cercul Celor Doisprezece.

Unsprezece.

Ziua asta chiar că se întrecuse pe ea însăși în etalarea tuturor ciudățeniilor posibile (v-o reamintesc pe scurt pe cea mai importantă dintre toate: Gideon mă iubea! Ah, da, și mai era, desigur, și chestia aia cu spada și cu muritul), dar acest picnic de familie la ceas de seară, în camera mea, mi se părea cel mai ciudat dintre toate evenimentele. Așadar, se adunaseră pe covorul meu aproape toți cei care erau mai importanți pentru mine în lumea asta; râdeau și vorbeau unii peste alții, mama, mătușa Maddy, Nick, Caroline, Leslie - și Gideon! Și toți eram mozoliți de ciocolată pe fețe. (Cum mătușii Glenda și lui Charlotte le pierise pofta de mâncare și cum Lady Arista detesta practic dulciurile, ne rămăsese nouă tot tortul de ciocolată.) Poate că de vină fu tortul pentru faptul că între Gideon și familia mea s-a creat imediat o relație de încredere, dar poate că explicația sta și în faptul că el era așa de relaxat, cum nu-l mai văzusem niciodată până atunci. Și asta cu toate că și mama, și mătușa Maddy îi puseră o serie de întrebări ciudate și chiar jenante, iar Nick se încăpățâna să-i spună în continuare Gollum.

După ce a fost devorată și ultima fărâmiță de tort, mătușa Maddy se ridică icnind.

— Cred că trebuie să mă duc din nou jos, să-i fiu alături Aristei - domnul Turner a reușit să pătrundă în casă împreună cu micul admirator al lui Charlotte și precis că încă se ciorovăiesc pe tema begoniilor. Îi adresă lui Gideon un zâmbet optimist cu gropițe în obraji. Știți, pentru un de Villiers sunteți neobișnuit de simpatic, Gideon.

Gideon se ridică și el.

— Vă mulțumesc mult, răspunse el vesel și strânse mâna mătușii Maddy. Mi-a făcut o deosebită plăcere să vă cunosc.

— Uh! Leslie mă înghionti cu cotul în coaste. Mai e și manierat. Își ridică dosu' de pe scaun când o doamnă părăsește grupul. Și ce mai dos periculos are. Păcat că e așa un nenorocit.

Am dat ochii peste cap.

Mama își scutură firimiturile de pe rochie și-i ridică în picioare pe Caroline și pe Nick.

— Haideți, copii - se face ora de culcare!

— Mama! Se tângui Nick. Este vineri și am doisprezece ani.

— Și eu aș mai vrea să rămân, te rog. Caroline privi ingenuu către Gideon. Te plac, spuse ea. Ești foarte amabil și absolut dulce.

— Da, absolut, îmi șopti Leslie. Nu cumva a roșit?

Așa s-ar fi părut. Ce dulce!

Cotul lui Leslie mă-nghionti iar în coaste.

— Te uiți ca o oaie bleagă, șuieră ea.

În acel moment, Xemerius intră în zbor prin fereastra închisă și ateriză pe birou, râgâind satisfăcut.

— Când inteligentul și nespus de frumosul demon se întoarse plin de speranță din periplul său, trebui, din păcate, să constate că, între timp, fata încă mai posedă și bluza de culoarea urinei, și castitatea..., cită el din romanul său nescris.

I-am adresat un gest care s-ar fi tradus prin: „Tacă-ți gura”.

— Zic și eu, spuse el ofensat. Ocazia era favorabilă. Nu mai ești chiar așa de tânără și cine știe dacă mâine nu-ncepi iar să-l urăști din adâncul sufletului pe tipul ăsta.

După ce mătușa Maddy plecă, iar mama îi ușui pe fratele și pe sora mea din cameră, Gideon închise ușa în urma lor și ne privi zâmbind.

Leslie ridică ambele mâini în aer.

— Nu, uită! Eu nu plec. Am de discutat lucruri importante cu Gwen. Strict secrete.

— Atunci nu plec nici eu, spuse Xemerius. Sări pe pat și se cuibări între perne.

— Les - cred că nu mai este nevoie să avem secrete față de Gideon, am zis eu. Nu ar fi rău să punem cap la cap tot ce știm fiecare dintre noi.

Hai că-mi ieșise frumos fraza asta!

— Mai ales că eu mă îndoiesc de faptul că, în această situație, Google chiar ne va ajuta să mergem mai departe, spuse Gideon cinic. Scuze, Leslie - dar domnul Whitman ne-a arătat zilele trecute un dosar nostim, în care tu... ai strâns tot felul de, ăăă, informații.

— Alo?! Leslie își puse mâinile în șolduri. Și eu care tocmai mă gândeam că poate nu ești totuși un nemernic arogant, așa cum spunea mereu Gwen! Nu era nicidecum un dosar... nostim! Sunt... Strâmbă din nas oarecum jenată. Ce meschin din partea Veverițoiului să arate tuturor dosarul meu! Investigațiile pe net au fost la început tot ce aveam, iar eu am fost foarte mândră de munca mea.

— Dar între timp am aflat mult mai multe, am zis eu. Mai întâi de toate, Leslie este un geniu, iar în al doilea rând, m-am întâlnit de mai multe ori cu bu...

— Desigur că nu ne gândim să ne divulgăm sursele! Leslie mă străpuse cu privirea. El încă este unul de-al lor, Gwen. Chiar dacă ți-a zăpăcit hormonal simțurile.

Gideon afișă un zâmbet larg, așezându-se turcește pe podea.

— OK. Acum e rândul meu.

Și fără să aștepte ca Leslie să fie de acord, începu să povestească din nou despre hârtiile pe care le obținuse de la Paul. Spre deosebire de mine, la auzul afirmației că eu ar trebui să mor odată Cercul Celor Doisprezece închis, Leslie fu mai mult decât revoltată. Deveni absolut lividă pe sub pistruii ei.

— Putem vedea hârtiile astea? Întrebă ea.

— Desigur.

Gideon scoase niște foi împăturite din buzunarul pantalonilor și altele câteva din buzunarul de la piept al cămășii. Hârtia era destul de îngălbenită, iar în locurile unde fusese împăturită, destul de deteriorată, din câte puteam să văd.

Leslie îl privi nedumerită.

— Le porți cu tine așa, pur și simplu? Astea sunt niște documente originale prețioase, nu niște... șlenghere.

Întinse mâna după ele.

— Aproape că stau să se dezintegreze. Tipic bărbătesc! Despături grijulie documentele. Și tu ești absolut sigur că astea nu sunt niște falsuri?

Gideon ridică din umeri.

— Nu sunt nici grafolog, nici istoric. Dar arată la fel ca și celelalte originale pe care le dețin Gardienii.

— La temperatura adecvată și sub sticlă, pot să pun pariu, spuse Leslie cu reproș. Așa cum se cuvine.

— Și cum de au ajuns oamenii Alianței florentine în posesia documentelor? Am întrebat eu.

Gideon ridică iar din umeri.

— Furându-le, presupun. Încă nu am avut destul timp să cercetez Analele pentru a găsi un indiciu. Și, apropo, nu am avut destul timp nici să verific totul. Port de zile întregi hârtiile astea cu mine peste tot! Le știu pe de rost - dar foarte tare nu prea m-au luminat. Cu excepția unei singure chestiuni.

— Totuși, nu ai alergat imediat la Falk ca să-i arăți totul, am spus eu apreciativ.

— Dar m-am gândit să fac întocmai asta. Apoi însă... Gideon oftă. În momentul de față pur și simplu nu mai știu în cine mai pot să am încredere.

— În nimeni, am șoptit eu, dându-mi teatral ochii peste cap. Mama mi-a băgat bine în cap asta.

— Mama, murmură Gideon. Tare m-ar interesa să aflu cât știe ea din toate astea.

— Deci, dacă cercul se închide, iar contele are acel elixir, Gwendolyn ar trebui să...

Leslie nu fu în stare să ducă fraza până la capăt.

—... moară, am completat eu.

— Să dea ortu' popii, s-o mierlească, să-și dea obștescul sfârșit, să-și dea duhul, să-și dea ultima suflare, să-și găsească pacea eternă, să plece dintre noi..., completă Xemerius adormit.

—... fie ucisă! Cu un gest dramatic, Leslie mă prinse de mână. Căci n-ai să pici pur și simplu moartă! Își trecu mâna prin părul care oricum era complet răvășit și înfioat tot. Gideon își drese glasul, dar Leslie nu-i permise să ia cuvântul. Ca să fiu sinceră, tot timpul am avut un sentiment ciudat, spuse ea. Celelalte versuri sunt deja groaznic de... prevestitoare de rău. Și, de fiecare dată, se pare că doar pentru Corb, Rubin și numărul doisprezece situația este cam lugubră. În plus, totul se potrivește cu ceea ce am descoperit eu. Îmi dădu drumul mâinii și-o întinse după rucsacul ei nou-nouț, pentru a scoate din el Anna Karenina. De fapt, Lucy, Paul și bunicul tău au descoperit asta – și Giordano.

— Giordano? Am repetat eu derutată.

— Da! Nu i-ai citit lucrările? Leslie răsfoi cartea. Gardienii au fost nevoiți să-l primească în Lojă ca să înceteze să-și mai răspândească prin lume teoriile.

Am clătinat din cap rușinată. Eu îmi pierdusem încă de la primele fraze interesul în măzgăliturile lui Giordano. (Ca să nu mai vorbim de faptul că erau ale lui Giordano – alo?)

— Treziți-mă și pe mine când începe să devină interesant, spuse Xemerius și închise ochii. Am nevoie de un nănel pentru digestie.

— Ca istoric, Giordano nu a fost niciodată luat în serios de nimeni, deci nici de Gardieni, se amestecă Gideon în vorbă. A publicat niște bazaconii în niște reviste ezoterice dubioase, ale căror susținători îl descriau pe conte drept parvenit și metamorfozat, ce-or mai fi vrut să spună și cu asta.

— Pot să-ți explic eu exact! Leslie îi împinse sub nas Anna Karenina, ca și cum ar fi fost probă într-un proces. Ca istoric, Giordano a dat peste niște consemnări și scrisori din secolul al XVI-lea aparținând inchizitorilor. Izvoarele dovedesc faptul că, foarte tânăr fiind, într-una dintre călătoriile sale în timp, contele de Saint-Germain a lăsat grea o fiică de conte pe nume Elisabetta di Madrone, care trăia la mănăstire. Și, cu această ocazie... Leslie făcu o scurtă pauză. Mă rog, înainte sau probabil după aceea, i-a povestit acesteia vrute și nevrute despre el însuși – poate pentru că era încă tânăr și naiv sau pur și simplu pentru că se simțea prea sigur de el.

— Și care ar fi acele vrute și nevrute? Am întrebat eu.

— A divulgat cu multă generozitate informații, începând cu originile sale și cu numele său adevărat, capacitatea sa de a călători în timp și până la afirmația că ar fi fost în posesia unor secrete neprețuite. Secrete cu ajutorul cărora ar fi fost în stare să creeze piatra filosofală.

Gideon a încuviințat din cap ca și cum ar fi cunoscut povestea, dar Leslie nu se lăsă deturnată.

— Problema a fost că, în Italia secolului al XVI-lea, toată povestea asta n-a fost considerată prea grozavă, continuă ea. L-au considerat pe conte un demon periculos, iar tatăl acelei Elisabetta a fost atât de necăjit pentru ce-i făcuse contele fiicei lui, încât a fondat Alianța florentină, consacrandu-și de atunci încolo viața urmării contelui și semenilor lui, la fel cum au făcut-o și multele generații ce i-au urmat... Tăcu. Cum de-am ajuns aici? Dumnezeule, mi-e capul plin de-atâtea informații, încât am senzația c-o să-mi explodeze în orice clipă.

— Ce legătură au toate astea cu Tolstoi? Întrebă Gideon, uitându-se iritat la cartea fabricată de Lucas. Nu te supăra, dar încă nu mi-ai spus nimic din ce nu știam deja.

Leslie îi aruncă o privire dură.

— Mie însă da, m-am grăbit eu să intervin. Dar parcă voiai să ne explici și la ce are de gând contele să folosească piatra filosofală, Les?

— Corect. Leslie se încruntă. Am s-o iau puțin pe ocolite, căci a durat, desigur, un timp până ce urmașii Contelui di Madrone au dat de primul călător în timp, Lancelot de Villiers, și l-au...

— Poți liniștită să scurtezi povestea, o întrerupse Gideon. Prea mult timp nu mai avem la dispoziție. Poimâine ne întâlnim din nou cu contele, iar între timp - conform indicațiilor lui - eu ar trebui să obțin sânge de la Lucy și de la Paul. Mă tem că, dacă nu reușesc s-o fac, o să inventeze un alt plan... Suspină. Așadar?

— Dar n-avem voie să abandonăm detaliile. Leslie suspină și ea și-și îngropă pentru o clipă fața în palme. Bine, fie. Gardienii cred că piatra filosofală ar fi ceva ce va contribui decisiv la progresul omenirii, deoarece ar putea vindeca omenirea de toate bolile, corect?

— Corect, am spus eu și Gideon într-un glas.

— Dar Lucy cu Paul și cu bunicul lui Gwenny și, ca să fim mai exacti, și oamenii din Alianța florentină au fost de părere că asta este o minciună!

Am încuviințat din cap.

— Așteaptă.

Gideon își încruntă sprâncenele.

— Bunicul lui Gwenny? Marele nostru Maestru dinaintea unchiului meu, Falk?

Am încuviințat din nou din cap, de data asta cu vinovăție. Mă privi fix și de-odată păru că i se luminează mintea.

— Continuă, Leslie, zise. Peste ce-ai dat?

— Lucy și Paul credeau că piatra filosofală urma să fie folosită de conte în propriul lui interes. Leslie se opri un moment, ca să se asigure că-i sorbim efectiv fiecare cuvânt. Pentru că piatra filosofală ar trebui ca pe el și numai pe el să-l facă nemuritor.

Eu și Gideon tăceam. Eu, corespunzător impresionată. De Gideon nu știam ce să zic. Expresia feței lui nu trăda câtuși de puțin ce gândea.

— Bineînțeles că a trebuit să inventeze toate bazaconiile alea cu salvarea omenirii și bla bla bla, pentru a-i putea convinge pe oameni să

lucreze pentru el, continuă Leslie. Nu prea ar fi reușit să pună pe picioare o organizație secretă așa de puternică dacă ar fi spus cinstit ce avea de gând.

— Și asta e tot? Totul se rezumă la faptul că moșneagului; istuia trăsnet în e frică de moarte? Am zis eu.

Aproape că eram un pic dezamăgită. Așadar, ăsta era secretul din spatele secretului? Pentru asta tot efortul nostru?

Prin urmare, în timp ce eu clătinam din cap sceptică, încercând să construiesc în minte o frază care să înceapă cu „Dar”, sprâncenele lui Gideon se încruntară și mai mult.

— S-ar potrivi, murmură el. La naiba, Leslie are dreptate! Se potrivește.

— Ce se potrivește? Am întrebat eu.

Sări în picioare și începu să meargă prin cameră.

— Nu-mi vine să cred că familia mea s-a lăsat dusă de nas orbește de conte sute de ani la rând, spuse el. Că și eu m-am lăsat dus de nas orbește de el! Se opri în fața mea și inspiră adânc. Al timpului parfumul de-ar umple oxigenul, pentru eternitate ar rămâne doar unul. Dacă citești cu atenție este destul de limpede. De e cusur sau beteșug de-o fi, sub duzina de astre se vor lecui. Bineînțeles! Pentru ca cineva să primească viață eternă, această substanță ar trebui să-i vindece toate bolile. Își masă fruntea și arată spre foile zdrențuite de pe covor. Iar profețiile pe care contele le-a tăinuit Gardienilor o spun și mai limpede. Piatra filosofală ale eternității ițe le mpletește. Sub straietele juneței o nouă energie crește, celui ce poartă-n el magia, forță eternă prorocește. Cât de simplu! De ce nu mi-am dat seama mai din timp? Am fost atât de concentrat pe faptul că Gwendolyn ar trebui să moară și că eu aș putea fi răspunzător pentru asta, încât nu mi-am dat seama deloc de adevăr! Deși era în fața mea.

— Asta e! Spuse Leslie, neputându-și împiedica un discret zâmbet victorios. Presupun că ești tare în alte domenii. Nu-i așa, Gwenny? Apoi adăugă pe un ton împăciuitor: Și-apoi, ai avut atâtea altele pe cap.

Am luat hârtiile lui Gideon.

— Bagă de seamă dară, când cel de-al doisprezecelea astru se va înălța, destinul pământeanului cursul și-l va relua. Junețea se va risipi, Stejarul osândit va fi să își sfârșească vremea sa printre cei vii. Doar dacă astru-acesta se va stinge, Acvila țelul pentru veșnicie-l va atinge, am citit eu mai departe șovăielnic, încercând să ignor că mi se sculase tot părul de pe brațe făcând-o.

Deci, al doisprezecelea astru sunt eu, dar restul iar parcă-ar fi în chineză...

— Uite, scrie pe margine: De îndată ce am elixirul, ea trebuie să moară! A murmurat Leslie, cu capul lipit de al meu. Asta sper că înțelegi, nu? Mă strânse în brațe. N-ai voie să te mai apropii de criminalul ăla niciodată, niciodată, e clar? Nenorocitul ăsta de Cerc de Sânge n-are voie să se închidă; cu nici un preț. Mă îndepărtă un pic de ea. Lucy și Paul au făcut deja tot ce-au putut fugind cu cronograful. Ce prostie să mai existe un al doilea cronograf! Îmi dădu drumul și-l privi cu reproș pe Gideon. Și domnul aici de față să nu fi avut altceva mai bun de făcut decât să-l umple conștiincios cu sângele

tuturor călătorilor în timp! Promite-mi aici și acum, pe loc, că acest conte nu va avea niciodată ocazia s-o mai sugrume sau s-o mai înjunghie pe Gwenny, sau să-i mai facă cine știe ce, s-o...

Xemerius tresări în somn indignat.

—... otrăvească, împuște, ciopârțească, spânzure, decapiteze, calce în picioare, înece, arunce de pe bloc..., strigă el încântat. Despre ce vorbiți?

— Doar dacă astru-acesta se va stinge, Acvila țelul pentru veșnicie-l va atinge, spuse Gideon încet. Doar că ea nu poate să moară!

— Nu trebuie să moară, vrei să zici, îl corectă Leslie.

— Trebuie, poate, ar trebui să, ar fi necesar să, bâigui Xemerius și-și lăasă iar capul pe lăbuțe.

Gideon se așeză în fața noastră pe podea. Avea din nou privirea foarte serioasă.

— Asta e ceea ce am vrut să-ți spun mai devreme, înainte să ne... Își drese glasul. I-ai povestit deja lui Leslie că lordul Alastair te-a rănit cu spada?

Am încuviințat din cap, iar Leslie zise:

— A avut un noroc chior că n-a rănit-o mortal!

— Lordul Alastair este unul dintre cei mai buni spadasi pe care-i cunosc, spuse Gideon. Și a nimerit-o chiar periculos de exact pe Gwendolyn. Îmi atinse mâna cu vârful degetelor. Mortal, ca să fiu mai exact.

Lui Leslie i se tăie răsuflarea.

— Cred că doar mi-am..., am murmurat eu, gândindu-mă la cum ajunsese la tavanul camerei, de unde avusesem o priveliște spectaculoasă asupra întregii scene.

— Nu! Gideon clătină din cap. Nu ți-ai imaginat! Nici nu știu dacă e posibil să-ți imaginezi așa ceva. Iar eu am fost de față, nu uita! Un timp păru incapabil să mai continue, după care își reveni. În timpul saltului înapoi, timp de cel puțin treizeci de secunde nu ai mai respirat, iar când am ajuns cu tine în pivniță, încă nu aveai puls, sunt absolut sigur de asta. Un minut mai târziu, te-ai ridicat ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Asta înseamnă cumva că...? Întrebă Leslie, fiind acum rândul ei să privească precum o oaie bleagă.

— Înseamnă că Gwenny este nemuritoare, spuse Gideon și-mi zâmbi vesel.

Eu n-am putut decât să-l privesc perplexă.

Xemerius se ridicase și se scărpină acum derutat pe burtă. Deschise gura, apoi o închise la loc, în loc de comentariu scuipând un jet mic de apă pe pernele mele.

— Nemuritoare? Ochii lui Leslie erau mari cât cepele. La fel ca... Nemuritorul din film?

Gideon încuviință din cap.

— Doar că ea nu moare nici dacă este decapitată. Se ridică din nou în picioare și expresia-i deveni dură. Gwendolyn nu poate muri deloc - decât doar dacă se sinucide.

După care declamă cu voce scăzută:

— Așa că seama bine ia, de-a dragostei tortură se mistuie o stea, când singură apusul și-l alege ea.

Când am deschis ochii, soarele îmi inunda camera, iar firicelele de praf zburătăceau prin aer, scaldându-se în lumina lui roz sclipitoare. M-am trezit instantaneu - nu ca în zilele de dinainte. Mi-am pipăit cu atenție pe sub cămașa de noapte rana de sub piept și am trecut degetele de-a lungul cicatricii.

Nemuritoare.

La început am refuzat să dau crezare afirmațiilor lui Gideon, pur și simplu pentru că era așa de absurd, iar viața mea oricum părea că mai avea puțin și intra în colaps de atâtea complicații. Mintea mea refuza, pur și simplu, să accepte acest lucru.

Dar, adânc în interiorul meu, știusese numai decît că Gideon avusese dreptate: spada lordului Alastair mă ucisese. Simțisese durerile și văzuse cum rămășițele jalnice ale vieții mele dispăreau. Îmi dădusem ultima suflare - și totuși trăiam.

Subiectul „nemurire” nu ne mai dăduse pace tot restul serii. Mai ales Leslie și Xemerius fuseseră de nestăvilit, după primul șoc.

— Asta înseamnă că n-o să aibă riduri niciodată?

— Dar dacă ar cădea acum o grindă grea de vreo opt tone peste tine? Va trebui să trăiești apoi tot restul vieții plăta ca un timbru?

— Poate că nu ești nemuritoare, poate că doar ai șapte vieți, ca o pisică?

— Dacă i-am scoate un ochi, ar crește la loc?

Faptul că Gideon nu avusese răspuns la niciuna dintre întrebările lor nu i deranjă în mod deosebit. Probabil că ar fi continuat așa tot restul nopții, dacă mama nu ar fi intrat în cameră și nu i-ar fi trimis pe Leslie și pe Gideon la casele lor. Din păcare, fu de neînduplecat.

— Nu uita că ieri erai încă bolnavă, Gwendolyn, zise ea. Aș vrea să dormi pe săturate.

Să dorm pe săturate - ca și cum după o astfel de zi i-ar fi stat cuiva mintea la somn! Și mai aveam atâtea de vorbit!

Mersesem cu Gideon și cu Leslie jos, ca să-i conduc la ușă, Leslie, prietena adevărată absolută, înțelegând imediat și luând-o cu câțiva pași mai înainte, direcția stația de autobuz, ca să mai dea un telefon urgent. (Am auzit-o zicând: „Bună, Bertie, ajung imediat acasă.”) Din păcate, Xemerius nu fu la fel de plin de tact. Se atârna cu capul în jos de baldachinul de deasupra ușii noastre de la intrare și spuse cu o voce croncănită:

— Gidi și Gwendolyn se giugiulesc sub baldachin, baldachinul a crăpat, Xemerius s-a supărat.

În cele din urmă, m-am despărțit cu greu de Gideon și m-am întors în camera mea, ferm hotărâtă să meditez toată noaptea, să dau telefoane și să clocesc planuri. Dar abia m-am întins în pat - doar un pic - că am și adormit. Celorlalți se pare că li se întâmplase așisderea - nu descoperisem nici un apel ratat pe ecranul mobilului meu.

M-am uitat cu reproș la Xemerius, care stătuse încolăcit la picioarele mele și care acum se întindea și căsca zgomotos.

— Ar fi trebuit să mă trezești!

— Ți se pare cumva că sunt ceasul tău deșteptător, oh, tu, stăpână nemuritoare?

— Am crezut că stafiile... ăăă... demonii n-au nevoie de somn.

— Poate că nu au nevoie, spuse Xemerius. Dar după o cină așa de copioasă, un somn nu poate decât să-ți prindă bine. Strâmbă din nas. Așa cum ți-ar prinde și ție bine un duș.

Aici cam avea dreptate. Deoarece toți ceilalți dormeau încă (la urma urmei, era sâmbătă), am putut să ocup baia timp de o mică veșnicie și să folosesc cantități imense de șampon, gel de duș, pastă de dinți, loțiune pentru corp și din crema antirid a mamei.

— Dă-mi voie să ghicesc, viața e minunată, iar tu te simți - ha ha!

— Ca un nou-născut, comentă Xemerius sec ceva mai apoi, în timp ce zâmbeam propriei mele imagini din oglindă.

— Exact! Știi, dintr-odată văd cumva viața cu alți ochi...

Xemerius pufni.

— Poate crezi că ai fost iluminată, iar în realitate e vorba doar de hormoni. Într-o zi răcnești de bucurie să se-audă până-n zare, a doua zi ești tulburată de moarte, spuse el. Fetițo! Următorii douăzeci, treizeci de ani numai așa o să fie. După care se trece direct la menopauză. Deși, poate n-o să fie și cazul tău. O nemuritoare cu criza vârstei mijlocii - nu prea se potrivește.

L-am copleșit cu un zâmbet suav.

— Știi, morocănosul meu mic, habar n-ai...

Soneria mobilului îmi întrerupse declarația. Era Leslie, care se interesa la ce oră ar fi trebuit să ne întâlnim ca să asamblăm costumele de marșieni pentru petrecerea Cynthiei.

Petrecere! Nu-mi venea să cred că se putea gândi la așa ceva în acele momente.

— Știi, Les, stau să mă gândesc dacă chiar ar trebui să merg. S-au întâmplat atâtea și...

— Trebuie să vii. Și chiar ai să vii. Tonul lui Leslie nu accepta contrazicere. Pentru că ieri am făcut rost și de parteneri și, dacă nu vii, ar fi de-a dreptul jenant pentru mine.

Am suspinat.

— Doar nu l-ai chemat iar pe idiotul ăla de văr al tău și pe prietenul lui bășinos, Leslie? Pentru un moment sinistru mi-am imaginat niște saci de gunoi verzi balonați. Ultima oară ai jurat că n-o să mai faci asta niciodată. Sper că nu trebuie să-ți amintesc de povestea cu sărutările de ciocolată, care...

— Cât de proastă crezi că sunt? Eu nu fac niciodată aceeași greșală de două ori, știi prea bine asta! Leslie făcu o scurtă pauză, după care continuă la fel de calmă: Ieri, în drum spre stația de autobuz, i-am povestit lui Gideon

despre petrecere. S-a oferit singur, oficial, ca partener. Încă o scurtă pauză. El și fratele lui mai mic. De aceea nu poți acum să bați în retragere.

— Les!

Îmi puteam da seama exact cum decursese acea conversație. Leslie era maestră în manipularea oamenilor. Probabil că Gideon nici nu știuse ce i se întâmplă.

— Poți să-mi mulțumești mai târziu, spuse Leslie și chicoti. Acum trebuie doar să ne gândim ce facem cu costumele alea. Am dotat deja o strecurătoare de bucătărie cu antene; arată grandios ca pălărie. Dacă vrei, ți-o las ție.

Am scos un geamăt.

— Of, Doamne! Tu chiar îmi ceri să apar la prima mea întâlnire oficială cu Gideon înfășurată într-un sac de gunoi și cu o strecurătoare pe cap?

Leslie ezită scurt.

— Este artă! Și e haios. Și nu costă nimic, mă lămuri ea apoi. În plus, este așa de îndrăgostit de tine, că nici n-o să-i pese.

Mi-am dat seama că situația cerea ceva mai mult rafinament.

— Bine atunci, am spus eu, aparent resemnată. Dacă vrei neapărat, vom merge ca gunoieri marțieni. Ești de-a dreptul cool. Iar eu sunt un pic invidioasă pentru că ție ți-e absolut egal dacă Raphael consideră fetele cu strecurători cu antene pe cap sexy sau nu. Și dacă în timpul dansului vei fâșâi și te vei simți ca... o pungă de gunoi. Și dacă vei emana un ușor miros chimic... Și dacă Charlotte va pluti pe lângă noi într-un costum de zână și va face remarci răutăcioase...

Leslie tăcu fix trei secunde. Apoi rosti rar:

— Da, nu dau nici două parale...

— Știu. Altfel aș fi propus să ne lăsăm costumate de Madame Rossini – ne-ar împrumuta orice are ea verde în atelier: rochii din filme cu Grace Kelly și Audrey Hepburn. Costumații numai bune pentru dansat charleston, ca în epoca de aur a anilor douăzeci. Sau rochii de bal din...

— Bine, bine, mă întrerupse Leslie repede. M-ai convins încă de la Grace Kelly. Să uităm de sacii ăia nenorociți de gunoi. Crezi că Madame Rossini asta a ta s-a trezit deja?

— Cum arăt?

Mama se roti o dată. Încă de dimineață, de când primise un telefon de la doamna Jenkins, secretara Gardienilor, cu rugămintea de a mă conduce la Temple pentru elipsarea programată, se schimbase deja de trei ori.

— Foarte bine, i-am zis eu, fără s-o privesc prea atentă.

Limuzina trebuia să apară în orice clipă de după colț. Oare Gideon avea să vină să mă ia? Sau mă aștepta la sediu? Seara de dinainte se încheiase prea brusc. Mai erau atâtea lucruri pe care ar fi trebuit să ni le spunem.

— Dacă îmi permiteți, mie mi s-a părut mai bună costumația albastră, remarcă domnul Bernhard, care ștergea de praf ramele tablourilor din holul de la intrare cu un pământuf uriaș.

Mama fugi imediat înapoi sus.

— Aveți atâta dreptate, domnule Bernhard! Aceasta arată prea insinuantă. Prea elegantă pentru o după-amiază de sâmbătă. Cine știe ce-o să-și mai închipuie unul sau altul. Ca și cum m-aș fi împopoțonat așa special pentru el.

I-am adresat domnului Bernhard un zâmbet de reproș.

— Chiar a trebuit să faceți asta?

— Întrebuse. Ochii căprui din spatele ochelarilor de bufniță mă priviră clipind, apoi se uitară pe fereastra coridorului. Oh, a sosit limuzina. Să transmit că va fi o mică întârziere? Căci nu va găsi pantofii potriviți pentru costumația albastră.

— Fac eu asta! Mi-am pus geanta pe umăr. La revedere, domnule Bernhard. Și vă rog să fiți cu ochii pe Știți-dumneavoastră-cine.

— Se-nțelege de la sine, Miss Gwendolyn. Știți - dumneavoastră - cine nici măcar n-o să se apropie de știți-dumneavoastră-ce.

Cu un zâmbet aproape imperceptibil, se întoarse la treaba lui.

În limuzină nici urmă de Gideon. În schimb venise domnul Marley, care deschisese deja portiera mașinii când mă văzu apărând pe trotuar. Fața lui de lună era încrâncenată ca în toate zilele din urmă la un loc. Poate chiar un pic mai mult. Iar la remarcă mea exuberantă: „Nu-i așa că este o zi de primăvară superbă?” nu-mi răspunse.

— Unde este doamna Grace Shepherd? Mă întrebă în schimb. Am ordin s-o aduc neapărat și imediat și pe dumneaei la Temple.

— Sună de parcă ați avea de gând s-o dați în judecată, am zis eu.

Dacă aș fi știut cât de aproape de adevăr eram cu această remarcă, nu aș fi luat loc pe bancheta din spate așa de relaxată.

După ce mama fusese, în sfârșit, gata, drumul spre Temple decurse repede, pentru condițiile de trafic londonez. N-am avut parte decât de trei ambuteiaje, așa că după numai cincizeci de minute eram deja acolo, iar eu m-am întrebat încă o dată de ce nu putusem să luăm, pur și simplu, metrul.

La intrarea în sediu am fost întâmpinați de domnul George. Am observat că era mai serios decât de obicei și că zâmbetul lui era cumva forțat.

— Gwendolyn, domnul Marley te va conduce jos, să elipsezi. Grace, sunteți așteptată în Sala Dragonului.

M-am uitat la mama întrebătoare.

— Ce vor oare de la tine?

Mama ridică din umeri, dar mi se păru deodată încordată.

Domnul Marley trase eșarfa neagră de mătase cu o mișcare bruscă.

— Veniți cu mine, Miss, spuse.

Mă apucă de cot, dar îi dădu imediat drumul când îmi întâlni privirea. Cu buzele strânse și cu urechile roșii ca focul, zbârnâi:

— Urmați-mă. În după-amiaza aceasta avem un program foarte strâns. Am setat deja cronograful.

I-am adresat mamei încă un zâmbet încurajator, apoi l-am urmat ezitant pe domnul Marley de-a lungul coridorului. Mergea într-un ritm neobișnuit și vorbea, ca de obicei, de unul singur. La următorul colț aproape

că era să se izbească de Gideon, dacă acesta nu ar fi avut prezența de spirit să-l evite.

— Bună dimineața, Marley, spuse el degajat, în timp ce domnul Marley făcu un mic salt caraghios foarte întârziat. La fel ca și inima mea, mai ales că Gideon, la vederea mea, afișă un zâmbet larg, ce putea concura ca dimensiuni cu delta estică a Gangelui. (Cel puțin!)

— Bună, Gwenny, ai dormit bine? Întrebă el tandru.

— Ce mai căutați aici sus? Ar fi trebuit să fiți de mult la Madame Rossini, îmbrăcat, se porni domnul Marley a bombăni. Azi chiar avem un program foarte strâns, iar Operațiunea Turmalina Neagră și Sa...

— Luați-o înainte, Marley, spuse Gideon prietenos. Vin și eu cu Gwenny în câteva minute. După care mă voi și schimba cât ai bate din palme.

— Nu aveți dreptul să..., începu domnul Marley, dar deodată, din privirea lui Gideon dispăru orice urmă de prietenie, devenind atât de rece, încât domnul Marley lăsă capul în jos.

— Dar nu trebuie să uitați s-o legați la ochi, mai zise el, apoi îi întinse lui Gideon eșarfa neagră și se îndepărtă cu pași mari.

Gideon nici nu așteptă să dispară domnul Marley din raza noastră vizuală, că mă și trase lângă el și mă sărută apăsător pe gură.

— Mi-a fost așa de dor de tine.

Eram foarte fericită că Xemerius nu era de față când am murmurat: „Și mie de tine”, cu brațele încolăcite în jurul gâtului lui, după care l-am sărutat și eu. Gideon mă lipi de perete și ne-am desprins unul de altul abia când un tablou de lângă mine se desprinse și căzu. O pictură în ulei înfățișând o navă cu patru arbori pe o mare furtunoasă. Gâfâind, am încercat să-l agăț la loc în cui.

Gideon mă ajută.

— Am vrut să te sun aseară, apoi m-am gândit că mama ta avusese dreptate - aveai nevoie urgentă de somn.

— Da, chiar aveam. M-am lipit din nou cu spatele de perete și i-am zâmbit. Am auzit că mergem azi împreună la o petrecere.

Gideon râse.

— Da, o întâlnire în patru, împreună cu fratele meu mai mic. Raphael a fost absolut încântat, mai ales după ce a aflat că a fost ideea lui Leslie. Îmi mângâie obrazul cu vârfurile degetelor, îmi imaginasem oarecum altfel prima noastră întâlnire. Dar prietena ta poate fi foarte convingătoare.

— Ți-a spus cumva și că e o petrecere costumată?

Gideon ridică din umeri.

— Nu mă mai poate șoca nimic. Vârfurile degetelor îi coborâră de pe obraz înspre gât. Ieri-seară am mai fi avut atâtea... ăăă... să ne spunem. Își drese glasul. Aș dori să aflu totul despre bunicul tău și despre cum naiba ai reușit să-l întâlnești. Sau, și mai bine, când. Și ce legătură are asta cu cartea aia pe care o tot flutura Leslie prin aer de parcă era Sfântul Graal?

— Oh, Anna Karenina! Ți-am adus-o, deși Leslie e de părere că ar trebui să mai așteptăm până ce suntem cu-adevărat siguri că ești de partea

noastră. Am vrut să-mi apuc geanta, dar nu era acolo. Am plescăit supărată cu limba. La naiba! Mama a luat geanta mea când a coborât din mașină.

De undeva se auzea melodia Nice guys finish last. Mi-a venit să râd.

— Asta nu cumva e...?

— Ăăă... ba da. Nu se potrivește? Gideon își pescui telefonul din buzunarul pantalonilor. Deci, dacă este Marley, o să-l... oh! Mama mea! Oftă. A găsit un internat pentru Raphael și vrea ca eu să-l conving să se ducă acolo. Am s-o sun eu înapoi după.

Mobilul nu se opri.

— Răspunde fără grijă, i-am spus. Eu mă duc repede să iau cartea.

Și am și luat-o la fugă, fără să-i mai aștept răspunsul. Probabil că jos, în pivniță, domnul Marley se dădea de ceasul morții, dar asta nici nu mai conta acum.

Ușa Sălii Dragonului era crăpată, așa că am auzit încă de departe vocea agitată a mamei mele.

— Ce vrea să fie asta, un interogatoriu? V-am expus deja motivele mele - am vrut să-mi protejiez fiica, sperând să fi moștenit Charlotte gena. Mai multe nu sunt de spus.

— Așezați-vă din nou.

Acesta era glasul inconfundabil al domnului Whitman, cu tonul pe care-l folosea de obicei pentru apostrofarea elevilor indisciplinați.

S-au auzit scaune mișcate. Mai multe persoane dregându-și glasurile. M-am apropiat tiptil.

— Te-am avertizat, Grace.

Vocea lui Falk de Villiers era ca de gheață. Probabil că mama se uita acum la propriii pantofi, întrebându-se la ce naiba se străduise atât să-și aleagă o costumație potrivită. M-am sprijinit cu spatele de peretele de lângă ușă, pentru a putea trage mai bine cu urechea.

— Ce prostie să crezi că nu vom afla adevărul.

Vocea morocănoasă a doctorului White.

— Am făcut ieri o excursie până la Cotswolds și am vizitat-o pe o anume doamnă Dawn, zise Falk. Numele îți sună cunoscut, nu-i așa? Cum mama nu răspunse, Falk continuă: Este vorba despre moașa care a ajutat la venirea pe lume a lui Gwendolyn. Cum ai plătit chiria pentru căsuța ei de vacanță cu cartea ta de credit nu cu multă vreme-n urmă, m-am gândit că ți-ai putea aminti mai bine de ea.

— Cerule mare, ce i-ați făcut bieteii femeii? Glăsui mama.

— Nimic, desigur. Ce vă trece prin minte!

Acesta era domnul George. Iar domnul Whitman, cu vocea plină de sarcasm, adăugă:

— Dar ea a părut să creadă că am vrut să o implicăm în nu știu ce ritualuri satanice. A devenit complet isterică și nu a încetat să se tot închine. Iar când l-a văzut pe Jake, de frică aproape că a leșinat.

— Iar eu nu voiam decât să-i injectez un calmant, mormăi doctorul White.

— În cele din urmă s-a calmat însă așa de bine, că am reușit să purtăm cu ea o discuție cât de cât normală. Acesta era din nou Falk de Villiers. Apoi ne-a spus deosebit de interesanta poveste a acelei nopți în care s-a născut Gwendolyn. A sunat cam ca o poveste de groază. O moașă curajoasă și credulă este chemată la o tânără fată care e în chinurile facerii, ascunsă de frica unei secte sataniste într-o casă-vagon din Durham. Sinistra sectă – obsedată de ritualuri numerologice – nu o hăituieste doar pe fată, ci și pe bebelușul acesteia. Moașa nu știe exact ce se va alege de bietul viermișor, dar se pare că imaginația ei n-are hotare. Pentru că are o inimă așa de bună și pentru că, pe deasupra, i se mai și plătește o mită deloc neglijabilă – când ai ocazia, poate că-mi spui și mie de unde ai avut banii, Grace – moașa falsifică data pe certificatul de naștere al copilului, după ce îl ajutase să vină pe lume printr-o naștere la domiciliu. Și jură să nu sufle vreo vorbă cuiva, vreodată.

Un timp domni liniștea. Apoi mama rosti ușor sfidător:

— Da, și? Asta este exact ceea ce vă povestisem și eu.

— Da, la început așa am crezut și noi, spuse domnul Whitman. După care ne-am împiedicat de unele amănunte ale povestirii.

— În 1994, tu aveai aproape douăzeci și opt de ani – dar, să zicem că în ochii moașei puteai încă să pari o tânără fată, continuă Falk. Însă cine era sora roșcată îngrijorată a viitoarei mame, despre care povestea Madam Lețcaie?

— Femeia era încă de pe atunci destul de bătrână, spuse mama încet. Probabil că între timp e deja senilă.

— Tot ce se poate. Dar nu a avut absolut nici o problemă s-o recunoască într-o fotografie pe tânăra fată de atunci, spuse domnul Whitman. Tânăra fată care a adus pe lume o fiică în noaptea aceea.

— Era o fotografie ce o înfățișa pe Lucy.

Am resimțit cuvintele lui Falk ca pe un pumn în stomac. În timp ce în Sala Dragonului s-a lăsat o liniște de gheață, mie îmi cedară genunchii, așa că am alunecat încet de-a lungul peretelui, până pe podea.

— Asta este o... eroare, am auzit-o pe mama șoptind în cele din urmă.

De pe coridor se auzeau pași apropiindu-se, dar eu eram incapabilă să întorc capul. Abia când se aplecă deasupra mea l-am recunoscut pe Gideon.

— Ce s-a întâmplat? Șopti el și se ghemui în fața mea pe podea.

Nu-i puteam răspunde. Am scuturat doar mută din cap.

— O eroare, Grace? Falk de Villiers n-avu probleme să înțeleagă. Femeia te-a recunoscut și pe tine într-o fotografie, presupusa soră mai mare, care-i dăduse un plic cu o sumă de bani incredibil de mare. Și l-a recunoscut și pe bărbatul care-a ținut-o pe Lucy de mână în timpul nașterii! Fratele meu!

Și, ca și cum nu aș fi priceput încă, mai adăugă:

— Gwendolyn este copilul lui Lucy și al lui Paul!

Am scăpat un scâncet ciudat. Gideon, care deveni complet palid la față, îmi luă mâinile.

În Sala Dragonului, mama începu să plângă.

Doar că aceea nu era mama mea.

— Toate astea nu ar fi fost necesare dacă ați fi lăsat-o în pace, rosti ea printre sughițuri. Dacă n-ați fi urmărit-o atât de nemilos.

— Nimeni nu a știut că Lucy și Paul așteptau un copil! Spuse Falk sever.

— Comiseseră un furt, pufni doctorul White. Furaseră cea mai de preț proprietate a Lojei și erau în poziția de a distruge tot ce, de-a lungul a secole...

— Ah, mai tăceți odată, strigă mama. Ați forțat acești tineri să-și abandoneze fiica iubită la numai două zile după naștere!

Acesta a fost momentul în care eu - nu știu cum - am sărit înapoi pe picioare. Mi-era imposibil să mai stau, fie și numai o secundă, și să mai ascult totul.

— Gwenny! Spuse Gideon apăsător, dar eu m-am eliberat din mâinile lui și am fugit. Unde te duci?

După câțiva pași mă ajunsese din urmă.

— Vreau să plec de-aici!

Am început să fug și mai repede. Porțelanurile din vitrinele pe lângă care treceam zornăiau încetișor.

Gideon mă apucă de mână.

— Vin cu tine! Îmi spuse. Nu te las singură acum.

Undeva în spatele nostru, pe coridoare, cineva ne striga numele.

— Nu vreau..., am icnit eu. Nu vreau să vorbesc cu nimeni.

Gideon mă strânse și mai tare de mână.

— Știi unde n-o să ne găsească nimeni în următoarele ore. Pe-aici!

Din Protocoalele inchiuzitoriale ale călugărului dominican Gian Petro Baribi Arhivele Bibliotecii universitare din Padova (descifrate, traduse și prelucrate de Dr. M. Giordano)

27 iunie 1542 Fără știința mea, M. L-a convins pe părintele Dominic al Ordinului al III-lea, un bărbat cu o reputație extrem de îndoielnică, să folosească o tehnică aparte de exorcizare pentru a o vindeca pe fiica sa, Elisabetta, de presupusa posedare. Când a ajuns la mine informația despre această intenție profanatoare, era deja prea târziu.

Deși am reușit să-mi croiesc drum către capela în care a avut loc rușinoasa faptă, nu am putut împiedica administrarea de substanțe dubioase fetei, care a început să facă spume la gură, să-și dea ochii peste cap și să rostească vorbe nedeslușite, în timp ce părintele Dominic o stropea cu apă sfințită. În urma acestui tratament, pentru care nu mă feresc să folosesc termenul „tortură Elisabetta a pierdut în chiar acea noapte rodul pântecelui ei. Înainte de a pleca, tatăl s-a arătat fără regrete, dar pe deplin triumfător, față de exorcizarea demonului. Mărturia Elisabettei, dată sub influența substanțelor și a durerilor, a fost meticolos consemnată de către el, dovadă scrisă a nebuliei lui. Am refuzat o copie, mulțumind - raportul meu către conducătorul congregației oricum nu va fi înțeles, asta este cert. Mi-aș fi dorit doar ca prin raportul meu să fi reușit să fac ca M. Să cadă în dizgrațiile patronilor săi, dar nu prea îmi fac speranțe în acest sens.

Doisprezece.

Domnul Marley se încruntă când am năvălit în camera cronografului.

— Nu ați legat...? Începu el, dar Gideon nu-l lăsa să termine.

— Voi elipsa azi cu Gwendolyn în anul 1953, îl lămurii el.

Domnul Marley își puse mâinile-n șolduri.

— Nu aveți voie, zise. Aveți nevoie de contingentul de timp pentru Operațiunea Turmalina Neagră și Safirul. Și-n caz că ați uitat, aceasta are loc simultan.

Cronograful se afla pe masă, în fața domnului Marley, iar pietrele prețioase sclipeau în lumina artificială.

— Schimbare de plan, spuse Gideon tăios și mă strânse de mână.

— Nu știu nimic despre asta! Și nu vă cred. Gura domnului Marley se strâmbă. Ultimele mele ordine spun foarte clar...

— Sunați sus și informați-vă, îl întrerupse Gideon, arătând înspre telefonul de pe perete.

— Exact asta am să și fac!

Domnul Marley se duse țanțoș spre telefon, cu urechile incandescente. Gideon îmi dădu drumul și se aplecă peste cronograf, în timp ce eu am rămas ca un manechin, lângă ușă. Acum că nu mai trebuia să alergăm, devenisem brusc imobilă, încremenită ca un ceas neîntors. Nici măcar inima nu mi-o mai simțeam bătând. Era ca și cum m-aș fi transformat încet în stană de piatră. Practic, gândurile ar fi trebuit să-mi vâjâie prin cap, dar n-o făceau. Nu simțeam altceva decât o durere înăbușită.

— Gwenny, este deja totul pregătit pentru tine. Vino aici. Gideon nu mai așteptă ca eu să-i răspund chemării, nu-i mai pasă nici de protestele domnului Marley („Plecați de-acolo! Asta este datoria mea!”), mă trase lângă el, îmi apucă mâna moale și puse cu grijă un deget în compartimentul de sub rubin. Vin numaidecât și eu.

— Nu aveți permisiunea să operați cronograful de unul singur, îl ocări domnul Marley și ridică receptorul. Am să-l sun imediat pe unchiul dumneavoastră și-am să-i raportez că încălcați regulile.

Am mai văzut cum a format un număr, apoi am început să mândepărtez plutind într-un rotocol de lumină roșie.

Am aterizat într-un întuneric desăvârșit, înaintând mecanic, pe pipăite, în direcția în care bănuiam că ar fi trebuit să fie întrerupătorul de lumină.

— Lasă-mă pe mine, l-am auzit pe Gideon, care ateriză fără zgomot în urma mea. Două secunde mai târziu, becul din tavan se aprinse.

— Ce repede a mers, am murmurat eu.

Gideon se întoarse către mine.

— Ah, Gwenny, spuse el suav. Îmi pare atât de rău!

Cum eu nici nu m-am mișcat, nici nu am răspuns, ajunse el lângă mine din doi pași și mă luă în brațe. Îmi puse capul pe umărul lui, își sprijini bărbia de creștetul capului meu și șopti:

— O să fie totul bine. Îți promit. O să fie totul bine.

Nu știu cât timp am rămas așa. Poate că au fost cuvintele lui, pe care le tot repeta iar și iar, dar poate că și căldura corpului lui, cele care mă ajutară treptat să-mi revin din încremenire. În orice caz, în cele din urmă am șoptit:

— Mama mea... nu e mama mea, am rostit neajutorată.

Gideon mă conduse la sofa verde din mijlocul încăperii și se așeză lângă mine.

— Îmi doresc să fi știut asta, spuse neliniștit. Aș fi putut să te previn. Ți-e frig? Îți clănțâne dinții.

Am scuturat din cap, m-am sprijinit de el și am închis ochii. Pentru o clipă mi-am dorit să se fi oprit timpul în loc, aici, în anul 1953, pe acea sofa verde, unde nu existau nici probleme, nici întrebări, nici minciuni, ci numai Gideon și apropierea lui liniștitoare care mă învăluia.

Dar dorințele mele nu aveau să se împlinească, știam din trista mea experiență.

Am deschis ochii iar și l-am privit pe Gideon dintr-o parte.

— Ai avut dreptate, i-am spus eu patetic. Acesta este, probabil, singurul loc unde nu ne pot deranja. Dar o să ai probleme!

— Da. Cu siguranță chiar. Gideon zâmbi discret. Mai ales pentru că a trebuit să-l împiedic un pic cam... mda... cam dur pe domnul Marley să-mi smulgă cronograful. Zâmbetul îi deveni, pentru o clipă, malefic. Operațiunea Turmalina Neagră și Safirul va trebui să aibă loc într-o altă zi. Deși, în momentul de față, aș avea mai multe întrebări pentru Lucy și pentru Paul, iar o întâlnire cu ei ar fi exact ceea ce ne-ar trebui acum.

Mi-am amintit de ultima noastră întâlnire cu Lucy și cu Paul la Lady Tilney, și dinții începură să-mi clănțâne cu zgomot când mi-am dat seama cum se uitase Lucy la mine și cum îmi șoptise numele. Dumnezeuule, și eu n-avusesem habar.

— Dacă Lucy și Paul sunt părinții mei, atunci, noi doi suntem rude? Am întrebat eu.

Gideon zâmbi iar.

— Ți-a fost primul lucru la care m-am gândit și eu, spuse el. Dar Falk și Paul îmi sunt veri îndepărtați - de gradul trei sau patru. Ei sunt urmașii unuia dintre gemenii Carneol, eu, ai celuilalt.

Rotițele din creierul meu începură să se învârtă din nou și să se angreneze. Deodată, mi se puse un mare nod în gât.

— Înainte să se îmbolnăvească, tata ne cânta în fiecare seară câte ceva, acompaniindu-se la chitară. Ne plăcea la nebunie asta, lui Nick și mie, am spus eu încetșor. Spunea mereu că de la el aș fi moștenit talentul muzical. Iar el nici măcar nu mi-era rudă. Părul negru îl am de la Paul.

Am înghițit în sec. Gideon tăcea, cu o expresie compătimitoare pe chip.

— Dacă Lucy nu este verișoara mea, ci mama mea, atunci mama mea este... strămătușa mea! Am continuat eu. Iar bunica mea este, de fapt, străbunica mea. Și nici măcar bunicul meu nu este bunicul meu, ci unchiul Harry! Asta era picătura care umplea paharul. M-a podidit un plâns de nestăvilit. Nu pot să-l sufăr pe unchiul Harry! Nu vreau să fie el bunicul meu! Și nu vreau ca Nick și Caroline să nu mai fie frații mei. Îi iubesc așa de mult.

Gideon mă lăsă o vreme să plâng, apoi începu să-mi mângâie părul și să îngâne vorbe liniștitoare.

— Hai, gata, Gwenny, astea toate nici nu contează. Ei rămân aceiași oameni, indiferent în ce relații de rudenie sunt cu tine!

Dar eu continuam să suspin cu inima frântă. Nici nu am observat cum Gideon m-a tras ușor lângă el. Mă cuprinse cu ambele brațe și mă îmbrățișă strâns.

— Ar fi trebuit să-mi spună, am reușit eu până la urmă cu greu să rostesc. Tricoul lui Gideon era ud de lacrimile mele. Mama... ar fi trebuit să-mi spună.

— Poate că ar fi făcut-o cândva. Dar pune-te în locul ei. Te iubește, motiv pentru care a știut precis că adevărul te-ar afecta. Probabil că n-a lăsat-o inima. Mâinile lui Gideon îmi mângâiau spatele. Trebuie să fi fost cumplit pentru toți, mai ales pentru Lucy și pentru Paul.

Lacrimile se porniră iar să curgă.

— Dar de ce m-au abandonat? Doar Gardienii nu mi-ar fi făcut niciodată nimic! De ce nu au vorbit pur și simplu cu ei?

Gideon nu răspunse imediat.

— Știi că au încercat, spuse el, apoi, rar. Probabil când Lucy a observat că era însărcinată și și-au dat seama amândoi că tu aveai să fii Rubinul. Își drese glasul. Dar, la vremea aceea, nu aveau încă nici o dovadă care să susțină teoria referitoare la conte. Poveștile lor au fost respinse drept încercări copilărești de a-și motiva călătoriile în timp neaprobat. Asta reiese chiar și din consemnările din Anale. Mai ales bunicul lui Marley a fost la acea vreme teribil de deranjat de acuzațiile lor. Conform consemnărilor lui, Lucy și Paul au târât în noroi memoria contelui.

— Dar... bunicul meu! Conștiința mea refuza să se gândească la Lucas ca la altcineva decât ca la bunicul. El doar era la curent cu toate secretele și oricum i-a crezut pe Lucy și pe Paul! De ce nu i-a împiedicat să fugă?

— Habar n-am. Gideon își ridică umărul ud de lacrimi. Cu siguranță că, fără dovezi, nu ar fi putut nici el să facă mare lucru. Nu a avut cum să-și pericliteze poziția din cadrul Cercului Inițiaților. Nu putem exclude posibilitatea că a existat cineva în prezent care a știut de adevăratele planuri ale contelui.

Cineva care, la final, poate că l-a și asasinat pe bunicul. Am scuturat din cap. Era prea mult pentru mine, totuși Gideon încă nu-și încheiase teoria.

— Indiferent de motive, poate că ideea de a-i trimite pe Lucy și pe Paul cu cronograful în trecut a fost chiar a bunicului tău. Poate că el i-a și sprijinit s-o facă.

Am înghițit.

— Ar fi putut să mă ia cu ei, am zis eu. Înainte de a mă naște!

— Ca să te aducă pe lume în anul 1912 și să te crească sub un nume fals? Cu puțin înainte de Primul Război Mondial? Scutură din cap. Cu cine ai fi rămas dacă lor li s-ar fi întâmplat ceva? Cine ar fi avut grijă de tine? Îmi mângâie părul. Nu pot câtuși de puțin să înțeleg cât de tare trebuie să doară să afli așa ceva, Gwen. Dar pot să-i înțeleg pe Lucy și pe Paul. Au putut să se bazeze pe faptul că găsiseră în mama ta pe cineva care avea să te iubească și să te crească în siguranță, ca pe propriul ei copil.

Am început să-mi mușc buza de jos.

— Nu știu. Epuizată, m-am așezat din nou dreaptă. Nu mai știu absolut nimic. Mi-aș dori să pot da timpul înapoi – acum câteva săptămâni poate că nu eram eu cea mai fericită fată din lume, dar eram oarecum normală! Nu o călătoare în timp. Nu o nemuritoare! Și nicidecum copilul a doi... adolescenți, care trăiesc în anul 1912.

Gideon îmi zâmbi.

— Da, dar privește astfel lucrurile: exită și câteva lucruri pozitive. Grijuliu, îmi trecu degetul mare pe sub ochi, probabil pentru a șterge niște bălți uriașe pline cu rimei. Eu cred că ești foarte vitează. Și... te iubesc!

Vorbele lui îmi topiră durerea surdă din piept. Mi-am pus brațele pe după gâtul lui.

— Poți, te rog, să repeți asta? Și-apoi să mă săruți? Ca să pot uita de toate celelalte?

Privirea lui Gideon coborî dinspre ochi înspre buzele mele.

— Aș putea încerca, murmură el.

Încercările lui Gideon fură încununate cu succes. Dacă se poate spune astfel. Oricum, eu nu aș fi avut nimic împotriva să-mi petrec restul zilei sau, dacă s-ar fi putut, tot restul vieții în brațele lui, pe acea sofa verde, în anul 1953.

Dar, la un moment dat, se depărtă un pic de mine, se sprijini în cot și mă privi.

— Cred că acum ar fi mai bine să ne oprim, altfel nu mai pot garanta pentru nimic, spuse el cu respirația întretăiată.

Eu nu am spus nimic. De ce ar fi trebuit ca lui să-i meargă altfel decât mie? Doar că eu nu aș fi putut să mă opresc așa de ușor. Am stat pe gânduri dacă nu cumva ar fi trebuit să fiu un pic rănită din această cauză. Dar, nici nu am apucat să mă gândesc bine la asta, că Gideon se și uită la ceas și se ridică brusc în picioare.

— Aăă, Gwen, spuse el precipitat. În curând e timpul. Ar trebui să-ți aranjezi puțin părul – probabil că s-au adunat deja cu toții în jurul cronografului ca să se uite urât la noi la întoarcere.

— Of, Doamne, am rostit eu nefericită. Ar trebui însă să stăm de vorbă înainte despre ce facem mai departe.

Gideon se încruntă.

— Desigur că vor trebui să amâne operațiunea, dar poate că voi putea să-i conving să mă trimită în anul 1912 pentru cele două ore care au mai rămas. Trebuie neapărat să stăm de vorbă cu Lucy și cu Paul!

— Am putea să-i vizităm împreună astă-seară, am spus, deși mi se făcu rău pentru o clipă la acest gând: Mă bucur să vă cunosc, mamă și tată.

— Uită, Gwen. Nu te vor mai lăsa cu mine în 1912 decât dacă așa ar ordona în mod clar contele.

Gideon mă trase de braț și mă ridică în picioare, după care încercă neîndemânatic să-mi netezească claia de păr dezordonată de la ceafă, pe care el însuși o ciufulise.

— Ce bine că, întâmplător, am propriul meu cronograf acasă, am spus eu cât de nonșalant am putut. Care, apropo, funcționează exemplar.

Gideon se holbă la mine.

— Ce?

— Hai! Doar știai asta - altfel cum să-l fi putut întâlni pe Lucas de-atâtea ori?

Mi-am dus mâna la stomacul care începuse deja plimbarea cu caruselul.

— Am crezut că ai găsit o modalitate ca, în timpul elipsărilor...

Gideon se evaporă dinaintea ochilor mei. L-am urmat câteva secunde mai târziu, după ce îmi mai trecusem o dată mâna prin păr.

Fusesem convinsă de faptul că, la revenirea noastră, camera cronografului va roi de Gardieni, toți agitați din cauza faptului că Gideon operase singur aparatul (în taină, mă așteptam și să-l văd pe domnul Marley stând într-un colț, cu un ochi vânăt, insistând ca Gideon să fie încătușat); de fapt, în cameră domnea liniștea.

Doar Falk de Villiers era prezent - și mama. Stătea, ca imaginea însăși a suferinței, pe un scaun, frământându-și mâinile și uitându-se la mine cu ochi plânși. Resturile de rimei și de fard de pleoape îi creaseră pe obraji un model dungat neregulat.

— Iată-vă, zise Falk.

Vocea, ca și expresia feței, îi erau neutre, dar eu nu excludeam posibilitatea ca el să fi clocotit de furie sub această fațadă, în ochii lui chihlimbarii de lup se putea vedea o sclipire ciudată. Lângă mine, Gideon se îndreptă involuntar și-și ridică ușor bărbia, ca și cum s-ar fi pregătit pentru o predică.

L-am apucat repede de mână.

— Nu e vina lui - eu nu am vrut să elipsez singură, am izbucnit eu. Gideon nu a intervenit intenționat...

— E-n regulă Gwendolyn. Falk îmi adresează un zâmbet obosit, în momentul de față, unele lucruri de-aici nu mai merg conform planului. Își trecu mâna peste frunte și se uită pieziș la mama. Îmi pare foarte rău că ai auzit discuția noastră de azi după-amiază... că a trebuit să afli astfel. Cu siguranță că nu a fost intenționat. O privi din nou pe mama. Un lucru așa de important ar trebui să ni se aducă la cunoștință într-un mod mai blând.

Mama tăcea și încerca din răspuțeri să nu izbucnească în lacrimi. Gideon mă strânse de mână.

Falk oftă.

— Cred că tu și Grace aveți o mulțime de discutat. E mai bine să vă lăsăm singure, mai spuse el. La ușă așteaptă un adept, care o să vă conducă sus după ce veți fi terminat. Vii, Gideon?

Gideon îmi dădu cu greu drumul mâinii și mă sărută pe obraz, șoptindu-mi la ureche:

— Ai să reușești, Gwendolyn. După aceea o să vorbim despre ce ai ascuns la tine acasă.

Mi-a trebuit toată voința ca să nu mă prind strâns de el și să nu strig: „Te rog, rămâi cu mine.”

Am așteptat mută până ce el și Falk au ieșit din cameră și au închis ușa în urma lor. Apoi m-am întors către mama și am încercat să zâmbesc.

— Mă miră că ți-au permis accesul în acest preasfânt sanctuar al lor. Mama s-a ridicat - nesigură ca o bătrână - și mi-a zâmbit strâmb.

— M-au legat la ochi. Respectiv, cel cu față de lună. Avea o buză crăpată și cred că din cauza asta a și strâns nodul foarte tare. M-a ciupit cumplit, dar n-am îndrăznit să mă plâng.

— Cunosc. Nu prea îmi era milă de buza crăpată a domnului Marley. Mamă...

— Știi că acum mă urăști. Mama nu mă lăsa să termin de vorbit. Și te înțeleg pe deplin.

— Mamă, eu...

— Îmi pare cumplit de rău! Nu ar fi trebuit vreodată să las să se ajungă așa departe. Făcu un pas înainte și întinse brațele spre mine, pentru ca apoi să le lase imediat să cadă neajutate. Mi-a fost dintotdeauna cumplit de teamă de ziua asta! Am știut că urma să vină la un moment dat și, cu cât te făceai mai mare, cu atât mă temeam mai mult. Bunicul tău... Se opri, apoi inspiră adânc și continuă: eu și tatăl meu aveam de gând să-ți spunem asta împreună, când aveai să fii destul de mare pentru a înțelege adevărul și a-i putea face față.

— Așadar, Lucas a știut?

— Desigur! El i-a ascuns pe Lucy și pe Paul la noi acasă, la Durham, și tot a lui a fost și ideea să mă prefac că sunt însărcinată pentru a-i face să creadă că bebelușul - deci, tu - este al meu. Lucy s-a dus la controalele prenatale sub numele meu - a locuit împreună cu Paul aproape patru luni la noi, în timp ce tata se ocupa să creeze piste false prin toată Europa. În esență, era ascunzătoarea perfectă. Nimeni nu s-a interesat de sarcina mea. Termenul nașterii trebuia să fie în decembrie - astfel, erai lipsită de importanță pentru Gardieni și pentru familie. Mama privi pe lângă mine, privirea ei transparentă oprindu-se pe tapetul de pe perete. Am sperat până în ultimul moment că nu va fi necesar să-i lăsăm pe Lucy și pe Paul să plece în trecut cu cronograful. Însă unul dintre detectivii particulari ai Gardienilor luase în colimator locuința noastră... Se înfioră la această amintire. Tata abia dacă ne-a putut avertiza la timp. Lucy și Paul nu au avut altă variantă - au trebuit să fugă, în timp ce tu ai rămas la noi - un bebeluș mititel, cu un smoc de păr caraghios pe cap și cu niște ochi albaștri imenși. Lacrimile începură să i se prelingă pe obraji. Am jurat să te protejăm, Nicolas și cu mine, și te-am iubit din prima secundă ca pe propriul nostru copil.

Fără să observ, începusem și eu să plâng din nou.

— Mamă...

— Știi, noi nu am vrut niciodată să avem copii. În familia lui Nicolas au fost atâtea boli, iar eu am fost dintotdeauna de părere că nu eram genul de femeie care să fie mamă. Dar totul s-a schimbat când Lucy și Paul te-au lăsat în grija noastră. Lacrimile mamei nu se opreau din șiroit. Tu ne-ai făcut atât de... fericiți. Ne-ai îmbroștat viața complet și ne-ai arătat cât de minunați sunt copiii. Dacă nu ai fi fost tu, cu siguranță că Nick și Caroline nu ar fi venit niciodată pe lume.

Nu mai putu continua de-atâtea sughițuri. Eu nu am mai rezistat și m-am năpustit în brațele ei.

— E-n regulă, mamă! Am încercat eu să rostesc, dar mi-a ieșit doar un sunet hârâit.

Mama păru totuși să fi înțeleș. Mă îmbrățișă strâns și, pentru un timp destul de îndelungat, nu am fost în stare să mai vorbim sau să ne oprim din plâns.

Până ce Xemerius își strecură capul prin perete și spuse:

— Ah, aici erai! Își strecură și restul corpului în cameră și zbură pe masă, de unde începu să se uite la noi, curios. Vai mie! Acum avem două fântâni de interior! Capătul de serie Niagara Falls probabil că a fost la ofertă.

M-am dezlipit ușor de mama.

— Trebuie să mergem, mamă! N-ai din întâmplare niște batiste la tine?

— Dacă avem noroc! Scotoci prin geantă și-mi întinse una. Cum de n-ai rimei întins pe toată fața? Mă întrebă cu un zâmbet anemic.

Mi-am suflat nasul cu zgomot.

— Mă tem că a rămas întins tot pe tricoul lui Gideon.

— Pare să fie cu-adevărat un băiat de treabă. Deși, trebuie să te avertizez în privința lui... acești de Villiers ne aduc nouă, fetelor Montrose, numai necazuri. Mama își deschise pudriera, se privi în micuța oglinjoară și oftă. Vai de mine. Arăt ca mama lui Frankenstein.

— Da, doar o lavetă ar mai salva situația, spuse Xemerius. Sări de pe masă pe un cufăr din colț și-și înclină capul într-o parte. Se pare că am ratat o groază de evenimente! Sus e o agitație de nedescris. Peste tot numai persoane importante în costume negre, și Marley, ratatul ăla nenorocit, arată de parcă l-ar fi pocnit cineva în moacă. Și, Gwendolyn, toți se iau de băiatul tău de treabă - se pare că le-a cam dat bine de tot peste cap planurile. În plus, îi mai și pune pe fiecare în parte pe jar, căci nu face tot timpul decât să rânjească precum un idiot.

Și, deși probabil că nu aveam nici un motiv întemeiat, mi-a venit deodată să fac același lucru: să rânjesc ca o idioată.

Mama mă privi peste marginea pudrierei.

— Mă ierți? Mă întrebă încet.

— Of, mamă! Am strâns-o așa de tare în brațe, că scăpă totul din mâini.

— Te iubesc atât de mult! Oh, vă rog! Icni Xemerius. Acum începe totul de la capăt. Aici e și-așa destulă umezeală!

— Așa îmi imaginez eu că e în ceruri, spuse Leslie și făcu o piruetă pentru a lăsa atmosfera colecției de costume să o pătrundă. Privirile ei alunecară peste rafturile cu pantofi și ghete din toate epocile, apoi peste pălării și de acolo spre barele aparent nesfârșite de care erau agățate haine, pentru ca, în cele din urmă, să revină la Madame Rossini, care ne deschisese ușa către acest paradis. Iar dumneavoastră sunteți Dumnezeu însuși!

— Ce drăguță ești!

Madame Rossini îi surâse, cuvântul „drăguță” fiind rostit delicios de graseiat.

— Da, așa cred și eu, zise Raphael.

Gideon îi aruncă o privire amuzată. Nu-mi dădeam seama cum, după tot necazul de după-amiază, reușise să-i smulgă lui Falk această concesie (poate că unchiul lui Gideon era totuși mai degrabă un miel în blană de lup decât invers?), dar primisem permisiunea oficială – inclusiv Leslie și Raphael – ca, sub supravegherea lui Madame Rossini, să ne alegem din colecția de costume a Gardienilor haine pentru petrecerea Cynthiei. Era seara devreme când ne-am întâlnit în fața intrării, iar Leslie era așa de emoționată că avea voie să pătrundă în sediul central al Gardienilor, că abia dacă putea sta locului. Deși nu văzu nimic din vastitatea spațiilor pe care i le descriesem, ci merse doar de-a lungul unui coridor anost care ducea spre depozitul de costume, era extrem de încântată.

— Simți? Îmi șopti. Miroase a enigme și-a secrete. Oh, Doamne, cât îmi place!

Ajunsă în depozitul de costume, mai avea puțin și intra în hiperventilație. În alte circumstanțe precis că așa mi s-ar fi întâmplat și mie. Până atunci și eu considerasem atelierul lui Madame Rossini o adevărată Grădină a Edenului, însă ce era în depozit depășea cu mult atelierul.

Dar, mai întâi de toate, eu devenisem între timp imună în privința hainelor, iar în al doilea rând, capul și inima-mi erau ocupate cu complet alte lucruri.

— Bineînțeles că am creat toate aceste costume aici, aceasta fiind colecția Gardienilor, începută acum două sute de ani și extinsă de-a lungul timpului. Madame Rossini ridică de pe o bară o rochie din dantelă ușor îngălbenită, iar eu și Leslie am oftat extatic. Multe dintre originalele istorice sunt relativ foarte plăcute la privit, dar nu mai pot fi folosite pentru călătoriile actuale în timp. Agăță cu grijă rochia la loc. Și nici măcar costumele pe care le-am confecționat pentru penultima generație nu mai corespund standardelor.

— Asta înseamnă că toate aceste minunate rochii vor putrezi de la sine aici treptat?

Leslie mângâie rochia de dantelă cu multă milă. Madame Rossini ridică din umerii ei plinuți.

— Sunt exponate prețioase, chiar și pentru mine. Dar ai dreptate, este păcat că se folosesc așa de rar. Cu atât mai frumos că sunteți aici astă-seară. Veți fi cele mai frumoase la acest bal, mes petites!

— Nu este un bal, Madame Rossini, este doar o petrecere plicticoasă, spuse Leslie.

— O petrecere este întotdeauna plicticoasă doar dacă așa sunt și oaspeții, replică Madame Rossini energic.

— Exact, acesta este și motto-ul meu, spuse Raphael și-o privi pieziș pe Leslie. Ce-ar fi dacă ne-am costuma în Robin Hood și în Lady Marian? Sunt complet verzi, nu? Își puse pe cap o mică pălărioară de damă cu o pană fluturândă. Și-atunci o să remarce fiecare, de îndată, că suntem împreună.

— Hm, făcu Leslie.

Madame Rossini examină din mers hainele de pe umerase, cântând.

— O, ce plăcere! Ce bucurie! Patru tineri et unefete deguisee - ce poate fi mai frumos?

— Păi, aş mai avea eu vreo câteva variante, şopti Gideon cu gura aproape de urechea mea. Fiţi atenţi, distrageţi-i voi puţin atenţia ca să pot eu fura nişte haine pentru călătoria noastră în 1912. Şi-apoi spuse cu voce tare: Eu voi purta chestia aia verde de ieri, Madame Rossini, dacă-mi daţi voie.

Madame Rossini se întoarse cu avânt către noi.

— Chestia verde de ieri?

Ridică o sprânceană.

— Vrea... cred că vrea să spună redingota cea verde marin cu încheietoare de smarald, am spus eu repede.

— Da, şi toate mărunţişurile care vin odată cu ea, spuse Gideon zâmbind forţat. Mai verde de-atât nu se poate.

— Mărunţişuri! Mărgăritare aruncate dinaintea porcilor! Madame Rossini îşi flutură braţele în aer, dar surâse. Secolul al XVIII-lea târziu, aşadar, pentru micul rebel. În cazul ăsta va trebui s-o îmbrăcăm asortat şi pe micuţa Gât-de-lebădă. Dar mă tem că nu am nici o rochie de bal verde din acea epocă.

— Principalul e să arate de epocă, să fie lungă şi bufantă, adăugă Leslie.

— Dacă aşa stau lucrurile, spuse Madame Rossini reticentă.

Leslie şi cu mine dădurăm o tură prin încăpere împreună cu ea, nerăbdătoare ca doi căţeluşi pe care-i ademeneşti cu un os. Gideon se făcu nevăzut printre rochiile atârinate pe bare, în timp ce Raphael continua să probeze pălării de damă.

— Ar fi un vis de rochie din tafta de mătase verde lucioasă şi tul, Viena, 1865, spuse Madame Rossini şi ne făcu cu ochiul. Cu ochişorii ei minusculi şi cu capul aşezat direct pe umeri îmi inspira de fiecare dată o ţestoasă. Coloristic se potriveşte de minune cu stofa verde marin a micului rebel, desigur însă că, din punct de vedere stilistic, această combinaţie este o catastrofă. Ca şi cum Casanova ar merge la bal alături de împărăteasa Sisi, dacă-nţelegeţi ce vreau să zic...

— Cum am spus, oamenii din seara asta nu pricep asemenea fineţuri, am spus eu şi mi s-a tăiat respiraţia când Madame Rossini luă de pe bară rochia demnă de Sisi. Era, într-adevăr, în vis.

— Deci, bufantă ar cam fi!

Leslie râse.

— Dacă faci o singură piruetă în rochia asta, ai dărâmat tot bufetul rece.

— Probeaz-o, gătişorul meu de lebădă. Există şi o diademă asortată. Şi-acum, tu. Madame Rossini o luă pe Leslie de braţ şi se duse cu ea pe următorul rând. Aici avem haute couture franceze şi italiene din secolul trecut. Verdele nu era culoarea preferată, dar precis vom găsi ceva pentru tine.

Leslie vru să zică ceva, dar îşi înghiţi cuvintele de emoţie când auzi cuvintele haute couture şi avu o criză de tuse.

— Pot să probez bermudele astea haioase? Strigă Raphael din fundul camerei.

— Desigur! Dar să ai grijă la nasturi.

Încercam discret să-l urmăresc pe Gideon. Pusese deja pe braț câteva piese de vestimentație și-mi zâmbi peste șirurile de haine.

Madame Rossini nu-l observă în vreme ce jefuia. Studia extrem de fericită compartimentul haute couture, urmărită îndeaproape și cu respirația întretăiată de Leslie.

— Pentru la petite pistruiată poate un...

—... asta de-aici! O întrerupse Leslie. Vă rog! Este minunată!

— Excuses-moi, ma chérie. Dar asta nu e verde! Zise Madame Rossini.

— Dar este aproape verde!

Leslie arăta de parcă stătea să izbucnească în lacrimi de dezamăgire.

— Nu, este albastru glaciuar, spuse Madame Rossini hotărâtă. A purtat-o Grace Kelly la o gală de premieră pentru O viață pe scenă. Desigur, nu pe aceasta, dar aceasta este o copie fidelă.

— Este cea mai frumoasă rochie pe care am văzut-o vreodată, susură Leslie.

— Ar avea oareșce verde, am încercat eu s-o susțin. Cel puțin turcoaz cu o idee de verzui. Deci, practic verde, dacă lumina este un pic și mai gălbuie.

— Hm, făcu Madame Rossini nehotărâtă.

M-am uitat după Gideon, care se străduia să ajungă neobservat la ușă.

— Oricum nu m-ar încăpea, murmură Leslie.

— Ba eu cred că da! Privirea lui Madame Rossini studie silueta lui Leslie de sus în jos și din nou în sus, apoi rosti cu gândurile rătăcite în depărtare: Voi, fetele astea tinere, aveți toate niște talii așa de minunate -Zutalors! Privirea-i deveni dintr-odată dură. Tinere! Încotro cu toate lucrurile alea? Strigă ea.

— Păi... ăăă..., se bâlbâi Gideon speriat.

Aproape că ajunsese la ușă.

Țestoasa se preschimbă într-un elefant furios care o ia la goană prin tufișuri. Mai rapid decât aș fi putut-o bănuî în stare, Madame Rossini ajunse lângă Gideon.

— Ce-nseamnă asta?

Îi smulse rochiile din mână, apoi se porni a spune cu un accent franțuzesc pregnant:

— Ai vrrut cumva să mă jefuiești?

— Nu, bineînțeles că nu, Madame Rossini. Am vrut doar să... ăăă... le împrumut.

Gideon avea o privire deosebit de chinuită de remușcări, dar care nu avu nici un fel de efect asupra lui Madame Rossini. Aceasta ridică hainele în aer și le privi.

— Ce ai de gând cu astea, tânăr imposibil ce ești? Nici măcar nu sunt verzi!

I-am sărit lui Gideon în ajutor.

— Vă rugăm să nu vă supărați pe noi. Avem nevoie de lucruri pentru... o călătorie în anul 1912. Am făcut o scurtă pauză, apoi am decis să joc totul pe o carte. O călătorie secretă, Madame Rossini.

— Secretă? În anul omienouășutedoisprezece! Repetă Madame Rossini graseind. Strânse hainele la piept, așa cum o văzusem pe Caroline strângând porcușorul croșetat. În astea? E cumva o glumă?

N-o văzusem niciodată așa de furioasă.

— Acesta. Este. Un costum bărbătesc. Din. Anul. 1932, rosti ea amenințător, trăgând după fiecare cuvânt aer în piept. Iar această rochie a aparținut unei vânzătoare de țigări de foi. Dacă ați ieși cu aceste haine pe străzile anului 1912, ați risca să stârniți o răzmeriță. Își puse mâinile în șolduri. N-ai învățat oare nimic de la mine, tinere? Ce spun eu tot timpul? Despre ce este vorba la costumele astea? Despre...

—... autenticitate, completă Gideon cu voce înceată.

— Precisement! Madame Rossini își arată colții. Dacă tot vreți să faceți o călătorie secretă în anul 1912, atunci cu siguranță nu în hainele astea! Ați putea la fel de bine să aterizați cu o navă spațială în mijlocul orașului - ar fi la fel de discret.

Ochii încă-i mai scânteiau de furie când își mută privirile de la Gideon la mine și apoi din nou la el, apoi se puse dintr-odată în mișcare și se mută de la un șir de haine la altul, sub privirile noastre perplexe. La scurt timp după aceea, se întoarse cu brațele pline de haine și de acoperăminte ciudate pentru cap.

— Bien, rosti cu o voce care nu permitea contrazicere. Să vă fie învățătură de minte să mai complotați pe la spatele lui Madame Rossini. Ne dădu hainele, după care-și schimbă expresia, de parcă ar fi strălucit din nou soarele de după norii negri de ploaie. Și dacă-l mai descopăr și de data asta pe micul secretos că nu-și pune pălăria, îl amenință pe Gideon cu degetul, atunci Madame Rossini va trebui să-i spună unchiului despre mica lui escapadă!

Am râs ușurată și m-am năpustit asupra ei s-o îmbrățișez.

— Ah, sunteți pur și simplu cea mai bună, Madame Rossini.

Caroline și Nick erau pe sofa din camera de cusut și se uitară uimiți când eu și Gideon ne strecuram pe ușă. Totuși, în vreme ce pe fața lui Caroline apăru un zâmbet larg, Nick păru mai degrabă jenat.

— Am crezut că sunteți la petrecerea aceea! Spuse fratele meu mai mic.

Nu știam exact de ce se simțea jenat: pentru că se uita împreună cu sora lui mai mică la un film de desene animate sau pentru că amândoi erau deja în pijamale, și anume în cele albastre dăruite de mătușa Maddy de Crăciun. Deosebit la ele erau glugile cu urechiușe de iepuraș. Eu le găseam - la fel ca și mătușa Maddy - drăgălașe, dar când ai doisprezece ani poate că vezi altfel lucrurile. Mai ales când primești o vizită neașteptată, iar prietenul surorii tale mai mari poartă o jachetă de piele megacool.

— Charlotte a plecat deja de jumătate de oră, m-a lămurit Nick. Mătușa Glenda a tot țopăit în jurul ei ca o găină care tocmai a făcut un ou. Îââh, nu,

încetează cu pupatul, Gwenny, faci exact ca mama mai adineauri. De ce mai sunteți aici?

— Noi ne ducem mai târziu la petrecere, spuse Gideon și se lăsă să cadă lângă el pe sofa.

— Claro, spuse Xemerius, așezat inert pe un vraf de reviste Homes & Gardens. Tipii cu adevărat cool vin totdeauna ultimii.

Caroline ridică spre Gideon niște ochi mari și rotunzi.

— O cunoști pe Margret? Îi întinse porcușorul croșetat pe care-l ținea în poală. Ai voie s-o mângâi. Gideon o mângâie supus pe Margret pe spinare.

— Ce molice! Se uită concentrat la ecranul televizorului. Ah, ați ajuns la faza în care explodează tunul de culoare? Este faza mea preferată.

Nick se uită la el neîncrezător.

— Știi Clopoțica?

— Invențiile ei mi se par absolut grozave, mărturisi Gideon.

— Și mie, zise Xemerius. Doar coafura e un pic cam... de rahat.

Carolin suspină îndrăgostită.

— Ești așa de amabil! Ai să vii mai des acum?

— Mă tem că da, zise Xemerius.

— Sper că da, răspuse Gideon, iar privirile ni se întâlneau scurt.

Nici eu nu mi-am putut înăbuși un suspin îndrăgostit. După vizita noastră productivă la depozitul de costume al Gardienilor mai făcusem un mic ocol pe la cabinetul doctorului White, și-n vreme ce Gideon se aprovizionase cu diverse ustensile de acolo, mie-mi venise deodată o idee.

— Dacă tot suntem la capitolul furt, ai putea oare să iei și un vaccin împotriva variolei?

— Nu-ți face griji, ai fost vaccinată cam împotriva tuturor bolilor care te-ar fi putut afecta în timpul călătoriilor tale în timp, îmi răspunsese Gideon. Desigur că și împotriva virusului variolei.

— Nu este pentru mine, ci pentru un prieten, îi spusese eu. Te rog! Am să-ți explic mai târziu.

Gideon ridicase dintr-o sprânceană, dar, fără vreun comentariu, deschisese sertarul cu medicamente al doctorului White și, după ce scotoci puțin prin el, scosese la iveală o cutie roșie.

Pentru că nu pusese nici o întrebare, îl iubeam și mai mult.

— Arăți de parcă stai să-ți curgă balele, mă readuse Xemerius la realitate.

Am scos din dulap cheia de la ușa spre acoperiș.

— De când e mama în cadă? I-am întrebat eu pe Nick și pe Caroline.

— De un sfert de oră, cel mult. Nick părea acum mult mai relaxat. Mi s-a părut cam ciudată în seara asta. Ne-a tot pupat și a tot oftat. Abia după ce i-a adus domnul Bernhard un whisky s-a mai potolit.

— Abia de un sfert de oră? Atunci avem timp destul. Dar, dacă apare aici mai devreme decât am preconizat, vă rog să nu-i spuneți că suntem pe acoperiș.

— În regulă, spuse Nick, în timp ce Xemerius începu să intoneze cântecul lui groaznic: „Gidi și Gwendolyn se giugulesc sub baldachin”.

I-am aruncat lui Gideon o privire disprețuitoare.

— Dacă-ai reuși să renunți la Clopoțica, am putea începe.

— Din fericire știu ce se petrece mai departe.

Gideon își luă rucsacul și se ridică.

— Pe curând, rosti Caroline în urma noastră.

— Da, pe curând. Decât să mă uit la voi cum vă giugiuliți, mai bine privesc mai departe zânele în acțiune, spuse Xemerius. Am și eu mândria mea de demon și nu vreau să se spună despre mine că sunt un indiscret.

Nu l-am băgat în seamă, ci m-am cățărat pe scărițele înguste pentru coșar și am deschis trapa. Era o noapte de primăvară relativ caldă - perfectă pentru o vizită acolo sus și, de fapt, și pentru giugiuleală. Din acel loc aveai o priveliște minunată asupra blocurilor din vecinătate, iar la est strălucea luna peste acoperișuri.

— Unde ai rămas? Am strigat eu încet în jos.

Capul zulfat al lui Gideon apăru prin gura trapei, urmat de restul corpului.

— Pot înțelege de ce acesta este locul tău preferat, zise el. Puse jos rucsacul și se lăsă atent în genunchi.

Nu observasem niciodată că acel loc avea calități romantice, mai ales noaptea, cu marea de lumini strălucitoare ale orașului, care părea să se întindă la nesfârșit dincolo de decorațiunile bogat ornamentate ale acoperișului. Data următoare poate că ar fi fost interesant să organizăm acolo un picnic, cu pernute moi și cu lumânări... Gideon ar fi putut să-și aducă vioara... iar Xemerius ar fi fost bine să aibă liber.

— De ce rânjești așa? Întrebă Gideon.

— Oh, nimic - rătăceam și eu cu gândul.

Gideon făcu o grimasă caraghioasă.

— Aha! Privi împrejur cu atenție. În regulă. Aș spune că putem începe reprezentația.

Am încuviințat din cap și am orbecăit până la coșurile de fum. În acel loc acoperișul era plat, însă, la numai jumătate de metru în spatele hornurilor, începea panta, separată doar printr-un fel de garduleț de fier, înalt până la genunchi. (Și, nemuritoare sau nu, să mă prăbușesc în gol preț de patru etaje nu era chiar cel mai plăcut mod în care îmi închipuiam să-mi petrec sfârșitul de săptămână.)

Am deschis clapeta de ventilație de pe partea posterioară a hornului larg.

— De ce-ai ales neapărat acest loc, Gwenny? L-am auzit pe Gideon întrebând de undeva din spatele meu.

— Lui Charlotte îi e frică de înălțime, l-am lămurit eu. Nu ar avea niciodată curaj să urce pe acoperiș.

Am ridicat legătura grea din interiorul hornului și am tras-o cu atenție afară.

Gideon sări în picioare.

— Să nu cumva să-l scapi! Spuse agitat. Te rog!

— Nici o grijă! Mi-a venit să râd, așa de revoltat părea. Uite, pot să stau și-ntr-un picior...

Gideon scoase un fel de scâncet.

— Cu așa ceva nu se glumește, Gwenny, icni el. Se vedea treaba că orele alea de mister avuseseră o influență mai pregnantă decât îmi imaginasem eu. Îmi luă legătura din mână și o legănă ca pe un bebeluș. Să fie cu adevărat..., începu a zice.

Am simțit în spatele meu o adiere rece.

— Nuuu, tâmpitule, croncăni Xemerius și scoase capul prin gaura trapei. E brânză veche, pe care o păstrează Gwendolyn aici sus pentru cazul în care i s-ar face foame peste noapte.

Am dat ochii peste cap și i-am făcut semn să se retragă, ceea ce, în mod surprinzător, și făcu. Probabil că tocmai devenise foarte palpitant Clopoțica.

În acest timp, Gideon așezase cronograful pe acoperiș și începuse să dea cu grijă în lături învelitorile.

— Știai că Charlotte a sunat la noi la intervale de aproximativ zece minute pentru a ne convinge că ai acest cronograf? Până la urmă, l-a enervat până și pe Marley.

— Ce păcat, am zis eu. Parc-ar fi făcuți unul pentru altul.

Gideon încuviință din cap. Apoi înlătură și ultima bucată de pânză și trase zgomotos aer în piept.

Am mângâiat cu grijă lemnul lustruit.

— Așadar, iată-l.

Gideon tăcu o clipă. O clipă destul de lungă, ca să fiu sinceră.

— Gideon? Am spus eu ezitant în cele din urmă.

Leslie mă implorase să mai aștept câteva zile, pentru a fi sigură că se poate într-adevăr avea încredere în el, dar eu refuzazem.

— Pur și simplu n-am crezut-o, șopti Gideon într-un final. N-am crezut-o pe Charlotte nici o secundă. Mă privi, ochii părându-i negri complet în acea lumină. Ți-e limpede ce s-ar întâmpla dacă ar afla cineva?

Nu i-am mai spus că existau deja foarte multe persoane care știau. Dar, poate că de vină era faptul că Gideon părea deodată așa de încurcat, că începu să mă ia și pe mine frica.

— Chiar vrem să ducem asta până la capăt? Am întrebat, detectând o senzație de greață în stomac, care, de data asta, nu avea legătură cu debutul unei călătorii în timp.

Că bunicul introdusese sângele meu în cronograf, era una. Ceea ce aveam noi de gând în acel moment era cu totul și cu totul altceva. Urma să închidem Cercul de Sânge, iar urmările erau imprevizibile. Ca s-o formulez pozitiv.

Recapitulam în memorie, în mare viteză, toate oribilele profeții rimate care se terminau cu agonie și alegere, inserând repede niște detalii suplimentare, care echivalau cu primejdie și moarte. Iar faptul că eram nemuritoare nu mă consola câtuși de puțin.

În mod bizar însă, se pare că tocmai nesiguranța mea fu cea care îl trezi pe Gideon din amorteală.

— Dacă vrem să ducem asta până la capăt? Se aplecă și-mi dădu un mic pupic pe nas. Mă întrebi pe bune? Își dezbracă jacheta și scoase din rucsac prada din cabinetul doctorului White. OK, poate să înceapă.

Mai întâi își legă un garou în jurul brațului stâng și-l strânse bine. Apoi scoase o seringă din ambalajul ei steril și-mi rânji.

— Soră? Rosti el ca pe un ordin. Lanternă!

Am făcut o grimasă.

— Se poate face și așa, am răspuns eu și i-am luminat încheietura cotului. Tipic pentru un student la medicină!

— Simt o urmă de dispreț în vocea ta? Gideon îmi aruncă o privire amuzată. Tu cum ai făcut-o?

— Eu m-am folosit de un cuțit japonez pentru legume, l-am lămurit ușor lăudăroasă. Iar bunicul a colectat sângele într-o ceașcă de ceai.

— Înțeleg. Rana de la încheietura mâinii, zise el, brusc serios, și străpunse pielea cu acul seringii.

Sângele începu să curgă prin canulă.

— Și ești sigur că știi ce ai de făcut? Am întrebat, indicând cu bărbia înspre cronograf. Chestia asta are atâtea clape și sertărașe diferite, că poți foarte repede să pui în mișcare roțița greșită...

— Operarea cronografului este una dintre materiile de examen pentru gradul de adept, iar eu am dat acest examen cu puțin timp în urmă.

Gideon îmi întinse seringă plină cu sânge, apoi își dezlegă garoul din jurul brațului.

— Întrebarea e, când ai mai avut timp să te uiți și la capodopere cinematografice gen Clopoțica?

Gideon scutură din cap.

— Cred că ceva mai mult respect n-ar strica. Dă-mi canula. Și acum îndreaptă lumina lanternei spre cronograf. Da, exact așa.

— Ai putea din când în când să mai spui și „te rog”, i-am atras eu atenția, în timp ce el începu să picure din sângele lui în cronograf.

Spre deosebire de Lucas, lui nu-i tremurau nici un pic mâinile. Poate că avea să devină cândva un bun chirurg.

Începusem să-mi molfăi nervoasă buza inferioară.

— Și trei picături aici, sub capul de leu, murmură Gideon concentrat. Apoi se învârte această roțiță și se sucește acest mâner. Deci, gata.

Lăsă canula în jos, iar eu am stins, din reflex, lanterna. În interiorul cronografului, mai multe roțițe dințate începură să se rotească. Cronograful începu să scârțâie, să zăngăne și să zumzăie, la fel ca și data trecută. Apoi zăngănitul se intensifică, iar zumzăitul deveni mai strident, aproape formând o melodie. Un val de căldură ne izbi în față, iar eu m-am agățat strâns de brațul lui Gideon, ca și când ar fi urmat să vină o rafală de vânt care ar fi putut să ne doboare de pe acoperiș. În loc de așa ceva, toate pietrele prețioase ale cronografului începură să lumineze pe rând, aerul începu a se mișca, iar când, mai apoi, păru că în interiorul cronografului se întetește un

foc, aerul din jurul nostru deveni rece ca gheața. Lumina pâlپătoare se stinse, iar roțițele se opriră din nou. Totul durase mai puțin de treizeci de secunde.

I-am dat drumul lui Gideon și mi-am netezit părul sculat de pe brațe.

— Asta a fost tot?

Gideon inspiră adânc și întinse mâna. De data asta tremura un pic.

— Vom vedea acum, spuse.

Am scos din geantă o mică eprubetă luată din laboratorul doctorului White și i-am dat-o lui Gideon.

— Fii atent. Dacă este o pulbere, o pală de vânt ar putea-o risipi!

— Poate că ăsta nu ar fi chiar cel mai rău lucru, murmură Gideon. Se întoarse către mine. Ochii-i sclipeau. Vezi? De e cusur sau beteșug de-o fi, sub duzina de astre se vor lecu.

Mă durea în cot pe mine de duzina de astre. Eram mai sigură pe lanterna mea de buzunar.

— Haide odată, am spus eu nerăbdătoare, m-am aplecat înainte, apoi am scos pentru Gideon micuțul sertăraș.

Sincer, am fost dezamăgită. După toată secretomania și bla bla bla-ula despre tot felul de mistere, eram cumva teribil de dezamăgită. În sertăraș nu era nici vreo licoare, așa cum profetise Leslie („Precis că e roșie ca sângele”, spusese ea cu ochii holbați), nici vreun fel de pulbere, nici vreo piatră, indiferent de ce fel ar fi putut ea fi.

Era o materie, care arăta precum sarea. E drept că o sare deosebit de frumoasă dacă o priveai cu atenție, căci conținea o mulțime de cristale minuscule ca de opal.

— Nebunie, am șoptit eu. Incredibil că din cauza acestor câteva firimiturele se depune așa un efort de secole întregi.

Gideon așeză mâna protector deasupra sertărașului.

— Important este acum ca nimeni să nu afle că suntem în posesia acestor firimiturele, spuse el cu respirația întretăiată.

Am încuviințat din cap. Cu excepția celor care știau deja. Am scos dopul eprubetei.

— Mai bine te-ai grăbi! Am șuierat eu.

Am avut deodată o viziune, cum că Lady Arista, care nu se temea de nimeni și de nimic, cu-atât mai puțin de înălțime, apărea prin deschizătura trapei și ne smulgea eprubetă.

Se părea că și Gideon avea aceleași gânduri, căci turnă fără prea mult protocol firimiturelele în eprubetă și îi puse dopul. Abia după ce o ascunse în jachetă, răsuflă ușurat.

Totuși, în acel moment îmi veni un alt gând în minte.

— Acum, că acest cronograf și-a atins scopul, e posibil să nu mai funcționeze, am spus.

— Vom vedea, replică Gideon și-mi zâmbi. Aș zice: să pornim spre anul 1912.

Treisprezece

— Of, la naiba, cred că m-am așezat pe nenorocita aia de pălărie, murmură Gideon lângă mine.

— Nu mai înjura, c-o să cadă cerul pe noi, am spus eu printre dinți. Și dacă nu-ți pui pălăria pe cap, te pârăsc lui Madame RrossinU am adăugat, graseind cât am putut de bine.

Xemerius râdea cotcodăcind. De data asta ținu neapărat să ne însoțească.

— Nici nu prea va putea să-și scoată pălăria! Cu părul ăsta, cei din 1912 o să-l ia drept vânător de zestre. Ar fi putut măcar să-și facă și el o cărare laterală și să și-l pieptene ordonat.

L-am auzit din nou pe Gideon înjurând încet, de data asta din cauză că se lovise în cot. Nu era deloc ușor să te schimbi într-un confesional, iar eu eram destul de sigură că era și un sacrilegiu revoltător să folosești un astfel de loc pe post de cabină de probă. Ca să nu mai vorbim de faptul că intrarea prin efracție într-o biserică era condamnată la nivel internațional, chiar dacă nu aveai de gând să furi nimic de acolo, ci doar să folosești locul ca să dai o fugă până în anul 1912. Gideon deschisese ușa laterală cu un cârlig metalic, atât de rapid, că eu nici măcar nu avusesem vreun pic de timp să am emoții.

— Mii de tunete și trăsnete! Șuierase admirativ Xemerius printre dinți. Ar trebui să te învețe și pe tine asta. În doi am fi o echipă de spărgători infailibilă. Aproape nemuritor de bună.

Apropo, era aceeași biserică în care îl cunoscusem pe Xemerius și în care Gideon mă sărutase pentru prima oară. Deși nu aveam timp să mă pierd în amintiri nostalgice, mi se păru că acele evenimente se petrecuseră cu mult, mult timp în urmă, mai ales dacă te gândeai câte se mai întâmplaseră între timp. În realitate, nu trecuseră decât câteva zile.

Gideon bătu la ușă.

— Gata?

— Nu. Din păcate, la rochia mea încă nu s-a inventat fermoarul, am răspuns eu disperată de mulțimea de nasturi de la spate, la care ajungeam cu greu, mai ales în acele condiții peste poate de aventuroase.

M-am strecurat afară din confesional. Oare inima mea avea vreodată să înceteze să mai bată ca nebuna de fiecare dată la vederea lui Gideon? Oare aveam vreodată să nu mai am sentimentul că, la vederea lui, parc-aș fi fost orbită de ceva nespus de frumos? Probabil că nu. Iar de data asta chiar că purta un costum gri-închis absolut nespectaculos, cu vestă și cămașă albă. Dar lucrurile alea îi stăteau pur și simplu prea bine, umerii...

Xemerius, care se bălăngănea atârnat de galerie cu capul în jos, își drese glasul.

— A fost odată o oiță, care se holba ca bleaga, ascultătoare și credincioasă...

— Foarte drăguț, am zis eu repede. O costumație de cap mafiot fără vârstă. Apropo, cravata este legată perfect. Madame Rossini ar fi mândră de tine. M-am întors oftând la nasturii mei. Of, Doamne! Inventatorul fermoarului ar fi trebuit de mult canonizat.

Gideon rânji.

— Întoarce-te și lasă-mă pe mine, zise. Oh, se întrerupse scurt, sunt sute.

Trecu ceva vreme până ce reuși să încheie toți năsturașii, lucru explicat poate și de faptul că, la fiecare al doilea nasture, mă săruta pe gât. Cu siguranță că mie mi-ar fi tihnit mai mult dacă, la fiecare sărut, Xemerius nu ar fi strigat:

— Țoca, țoca, țuculeană, obraznică fetișcană.

În sfârșit, terminasem. Madame Rossini alesese o rochie gri-deschis, închisă până sus, cu guler de dantelă. Poalele erau cam lungi, așa că m-am împiedicat de îndată în ele și așa fi căzut cât eram de lungă, dacă Gideon nu m-ar fi prins.

— Data viitoare îmbrac eu costumul, am spus.

Gideon râse și se aplecă să mă sărute, dar, cum Xemerius strigă: „Neeee, nu din nou!” l-am împins ușor.

— Nu mai avem timp! Am spus.

Și-n afară de asta, deasupra noastră atârna o creatură cu niște aripi ca de liliac, care face niște grimase dezgustate. M-am uitat supărată la Xemerius.

— Ce e? Spuse el. Eu am crezut că asta este o misiune importantă, nu un rendez-vous. Mai bine mi-ai fi recunoscătoare.

— Vezi să nu, am mormăit eu.

Între timp, Gideon ajunsese în strană și îngenunchease lângă cronograf. După ce cumpănisem îndelung, îl plasasem sub altar, sperând că acolo nu avea să-l descopere nimeni în absența noastră, asta dacă nu cumva exista acolo o femeie de serviciu care muncea în serile de sâmbătă.

— Eu rămân să am grijă de casă, promise Xemerius. Dacă apare careva și fură chestia aia, am să-l... ăăă... scuip fără milă.

Gideon mă luă de mână.

— Ești gata, Gwenny?

L-am privit în ochi și inima-mi tresări.

— Gata oricând ești și tu, am spus eu încetitor.

Nu am mai auzit remarcile (fără îndoială acide) ale lui Xemerius, căci acul îmi împunsese deja degetul și valuri de lumini roșii ca rubinul mă transportară departe.

La puțin timp după aceea m-am ridicat. În biserică nu era nimeni și era la fel de liniște ca și în vremea noastră. Speram într-o dată să-l descopăr pe Xemerius atârnat de galerie, dar mă și temeam nițel de asta. În anul 1912, el bântuia deja pe-acolo.

Gideon ateriză lângă mine și mă prinse imediat de mână.

— Vino, trebuie să ne grăbim! Avem doar două ore și pun pariu că nu ne ajung nici pentru a zecea parte din întrebările pe care le avem de pus.

— Ce ne facem dacă nu ne întâlnim deloc cu Lucy și cu Paul la Lady Tilney? Am spus eu, și dinții începură să-mi clănțane de neliniște.

Încă nu reușeam să-i percep ca pe părinții mei. Și dacă dicuția fusese deja grea cu mama, cum avea ea să fie cu ei, doi străini?

Când am ieșit din biserică, turna cu găleata.

— Grozav, am zis eu și aș fi dat orice pentru una dintre pălăriile rușinoase ale lui Madame Rossini. N-ai putut și tu să te informezi despre starea vremii?

— Încetează. Este doar o ploaie ușoară de vară, afirmă Gideon și mă trase după el.

Până să ajungem la Eaton Place, ploaia ușoară de vară ne făcuse ciuciulete. S-ar putea spune că eram o senzație, căci toți ceilalți oameni cu care ne intersectam aveau umbrele și ne priveau cu milă.

— Ce bine că nu ne-am străduit să avem și niște pieptănături autentice, am zis eu când ne aflam deja în fața casei lui Lady Tilney.

Mi-am netezit emoționată părul care mi se lipise de cap. Dinții încă îmi clănțăneau.

Gideon sună la sonerie și mă strânse cu putere de mână.

— Nu știu de ce, dar am o senzație de greață, am șoptit eu. Încă mai avem timp s-o ștergem pur și simplu. Poate că ar fi mai bine să cumpănim în liniște în ce ordine să întrebăm...

— Șșșșșt, făcu Gideon. E totul în regulă, Gwenny. Îți sunt alături.

— Da, îmi ești alături, am spus și eu și am mai repetat-o de câteva ori, ca pe o mantră liniștitoare. Îmi ești alături, îmi ești alături, îmi ești alături.

Ca și data trecută, ne deschise ușa valetul cu mănuși albe. Ne studie foarte ostil.

— Domnul Millhouse, corect?

Gideon zâmbi forțat.

— Dacă ați fi așa de amabil s-o anunțați pe Lady Tilney de vizita noastră. Miss Gwendolyn Shepherd și Gideon de Villiers.

Valetul ezită o clipă.

— Așteptați aici, zise el apoi și ne închise ușa în nas.

— Deci, domnul Bernhard nu și-ar permite niciodată așa ceva, am spus eu revoltată. Mă rog, probabil că se gândește că iar ai un pistol la tine și vrei să recoltezi sânge de la stăpâna lui. N-are de unde să știe că Lady Lavinia ți-a furat pistolul. Deși eu încă mă întreb cum de-a reușit asta. Adică, ce naiba o fi făcut de ți-a luat mințile într-așa hal? Dacă mă voi mai întâlni vreodată cu ea, am s-o întreb, deși, ca să fiu sinceră, nu sunt deloc sigură că îmi doresc defel să știu. Oh, și se pare că iar turui fără încetare; mi se întâmplă mereu când sunt agitată, nu cred că am să reușesc să dau ochii cu ei, Gideon. Și nu mai am aer, dar poate că e și din cauză că nu respir, ceea ce oricum nu contează, pentru că sunt nemuritoare. În acel moment, vocea-mi deveni isterică, dar am continuat să vorbesc fără pauză. Hai mai bine să ne dăm un pas înapoi, căci data viitoare când se va deschide ușa, poate că Millhouse ăla o să te... Ușa se deschise din nou. Înghită, am mai reușit eu totuși să adaug repede.

Valetul mătăhălos ne făcu semn să intrăm.

— Lady Tilney vă așteaptă sus, în salonul mic, rosti el înțepat. Imediat după ce vă controlez de arme.

— Dacă trebuie!

Gideon depărtă voluntar brațele și se lăsă pipăit de Millhouse.

— În regulă. Puteți merge sus, spuse valetul în cele din urmă.

— Și cum rămâne cu mine? Am întrebat eu nedumerită.

— Tu ești o doamnă; doamnele nu poartă arme.

Gideon îmi zâmbi, mă luă de mână și mă trase după el pe scări în sus.

— Câtă neglijență!

I-am aruncat o privire lui Millhouse, care ne urma la câțiva pași în spate.

— Doar pentru că sunt femeie nu-i e teamă de mine? Ar trebui să vadă Lara Croft - Tomb Raider! Aș putea transporta o bombă atomică sub rochie și o grenadă în fiecare cupă a sutienului. Găsesc că această atitudine are tendințe misogine.

Aș fi putut să continui să vorbesc așa, fără virgulă sau punct, până la asfințit, dar în capătul scărilor ne aștepta Lady Tilney, dreaptă și subțire ca o lumânare. Era o femeie extrem de frumoasă, realitate pe care n-o putea altera nici măcar privirea ei de gheață. Mi-a venit să-i zâmbesc spontan, dar, la jumătatea zâmbetului, mi-am forțat colțurile gurii să revină în poziția de start. În anul 1912, Lady Tilney era mult mai înspăimântătoare decât mai târziu, când descoperise plăcerea croșetatului de purceluși roz, iar eu am devenit deranjant de conștientă nu numai că pieptănăturile noastre nu erau deloc prezentabile, ci și că rochia îmi atârna pe mine ca un sac ud. M-am întrebat involuntar dacă se inventase deja fohnul.

— Dumneavoastră, din nou, i se adresă Lady Tilney lui Gideon cu o voce care era la fel de rece ca și privirea. Doar tonul vocii lui Lady Arista ar mai fi putut să-l surclaseze. Sunteți chiar foarte încăpățânat. Am crezut că ați priceput încă de la ultima dumneavoastră vizită că nu veți vedea nici un strop de sânge de la mine.

— Nu am venit aici pentru sângele dumneavoastră, Lady Tilney, replică Gideon. De mult am... Își drese glasul. Am dori să mai stăm o dată de vorbă cu dumneavoastră, cu Lucy și cu Paul. De data aceasta fără... neînțelegeri.

— Neînțelegeri! Lady Tilney își încrucișă brațele la pieptul acoperit de dantele. Ultima oară nu v-ați comportat tocmai frumos, tinere, și ați dovedit chiar o înclinație înspăimântătoare spre violență. În afară de asta, în acest moment nu cunosc unde se află Lucy și Paul, așa că mi-ar fi imposibil, chiar și în alte circumstanțe, să vă fiu de ajutor. Făcu o scurtă pauză. Firește însă că presupun că aș putea aranja o întâlnire. Vocea-i deveni cu o jumătate de grad mai caldă. Poate doar cu Gwendolyn și, desigur, la un alt mo...

— Chiar nu doresc să fiu nepoliticos, dar, cu siguranță, înțelegeți că timpul nostru este foarte limitat, o întrerupse Gideon și mă trase mai departe după el, pe trepte în sus, unde eu și rochia mea am udat covorul scump. Și știu că Lucy și Paul locuiesc în momentul de față la dumneavoastră, așa că vă rog să-i chemați, pur și simplu. Promit să mă port cuviincios de data asta.

— Asta nu este..., începu Lady Tilney, însă de undeva din spate se auzi deschizându-se o ușă și, imediat după aceea, o tânără minionă apăru lângă ea.

Lucy.

Mama mea.

L-am strâns mai tare pe Gideon de mână, în timp ce mă holbam la Lucy, de data asta reținând fiecare detaliu al chipului ei. Prin părul roșcat, pielea albă ca de porțelan și ochii mari și albaștri, toate femeile Montrose prezentau asemănări de netăgăduit, dar eu căutam mai ales trăsături comune cu ale mele. Să fi avut urechile mele? Oare nu aveam și eu același nas mic? Și arcuirea sprâncenelor, nu semăna oare cu a mea? Oare și fruntea mea făcea astfel de cute ciudate când mă încruntam?

— Are dreptate, nu ar trebui să mai pierdem timp, Margret, spuse Lucy încet. Vocea îi tremura imperceptibil și inima mi se strânse. Ați vrea să fiți atât de amabil și să-l chemați pe Paul, domnule Millhouse?

Lady Tilney oftă, dar îi făcu semn din cap lui Millhouse, care o privea întrebător. În timp ce valetul trecu pe lângă noi pentru a se duce un etaj mai sus, Lady Tilney spuse:

— Aș dori să-ți amintesc că ultima oară ți-a ținut un pistol la ceafă, Lucy.

— Îmi pare de-a dreptul foarte rău, zise Gideon. Pe de altă parte... contextul de la acel moment m-a forțat s-o fac. O privi pe Lucy cu subînțeleș. Între timp, e drept că am intrat în posesia unor informații care ne-au schimbat părerea.

Ce frumos spus. Aveam sentimentul că trebuia, încet-încet, să contribuie și eu cu ceva bombastic la conversație. Dar cu ce?

Mamă, știi cine ești - vino să te strâng la piept?

Lucy, te iert că m-ai părăsit. Acum nu mai poate nimeni și nimic să ne despartă? Probabil că am scos vreun sunețel ciudat, căci Gideon îl interpretează foarte corect drept începutul unei crize de isterie. Își petrecu brațul pe după umărul meu și mă sprijini exact la timp, căci picioarele-mi părură deodată a nu mai fi capabile să susțină greutatea corpului.

— Poate că ar fi mai bine să mergem în salon? Propuse Lucy.

Bună idee. Dacă mi-aminteam eu bine, existau acolo posibilități de a te așeza.

De data asta, în micuța cameră rotundă nu mai era pregătit ceai, în rest însă totul arăta exact ca data trecută, în afară de aranjamentul floral, locul trandafirilor albi fiind luat acum de nemțișori și mixandre. În foișorul ale cărui ferestre dădeau înspre stradă, se aflau câteva scăunele mititele și fotolii.

— Luați loc, spuse Lady Tilney.

M-am lăsat pe unul dintre scaunele tapițate cu creton, însă ceilalți rămaseră în picioare.

Lucy îmi zâmbi. Veni un pas mai aproape și părea că ar fi vrut să-mi mângâie părul. Am sărit încordată înapoi în picioare.

— Îmi pare rău că suntem așa uzi. Din păcate, nu am avut umbrele, m-am pornit eu să trăncănesc.

Zâmbetul lui Lucy deveni mai larg.

— Cum spune mereu Lady Arista?

Mi-a venit să râd.

— Copile, doar n-ai de gând să-mi umpli de apă bunătate de tapițerie! Am rostit la unison.

Expresia lui Lucy se schimbă brusc. Acum arăta de parcă ar fi stat să izbucnească în plâns.

— Am să cer să ni se aducă ceai, zise Lady Tilney energic și puse mâna pe un clopoțel. Ceai de mentă, fierbinte, cu mult zahăr și lămâie.

— Nu, vă rog! Gideon clătină din cap disperat. Nu putem să ne pierdem timpul cu asta. Nu știu exact dacă am ales momentul potrivit, dar sper sincer ca întâlnirea mea cu Paul din anul 1782 să fi avut deja loc, din perspectiva voastră privind lucrurile.

Lucy, care-și revenise, înclină încet capul, iar Gideon răsuflă ușurat.

— În cazul ăsta vă este clar că mi-ați predat documentele secrete ale contelui. Ne-a luat ceva timp să înțelegem totul, dar acum știm că piatra filosofală nu reprezintă un panaceu pentru omenire, ci este merită să aducă doar contelui nemurirea.

— Și că nemurirea lui ar lua sfârșit odată cu nașterea lui Gwendolyn? Murmură Lucy. Motiv pentru care el va încerca să o ucidă de îndată ce se va închide cercul?

Gideon încuviință din cap, dar eu l-am privit iritată. Acesta era un detaliu pe care nu-l dezbătusem încă îndeajuns. Acum însă nici nu părea să fie momentul potrivit s-o facem, căci el continuă:

— Iar voi nu ați urmărit tot timpul ăsta decât s-o protejați pe Gwendolyn.

— Vezi, Luce, ți-am spus eu.

Paul apăruse în ușă. Purta brațul într-o eșarfă și, în timp ce se apropie, privirea ochilor lui aurii trecu de la Gideon, la Lucy, la mine și înapoi.

Mi-am ținut respirația. Era doar cu câțiva ani mai mare decât mine și, în viața normală, mi-ar fi trecut prin minte cât de minunat arăta, cu părul ăla negru ca pana corbului, neobișnuiții ochi de Villiers și cu mica gropiță din bărbie. Speram să nu fie el vinovat de favoriți, care bănuiam că erau la modă în acele timpuri. Dar, cu sau fără favoriți, nu arăta deloc a tatăl meu – nici a tatăl oricui altcuiva, dacă vreți.

— Uneori merită să acorzi oamenilor încredere, spuse el și-l studie pe Gideon din cap până-n picioare. Chiar și unor mici nenorociți precum cel de colo.

— Alteori însă nu este vorba decât de noroc chior, mârâri Lucy la el. Se adresă apoi lui Gideon. Îți mulțumesc mult că i-ai salvat viața lui Paul, Gideon, spuse ea demnă. Dacă nu ai fi trecut din întâmplare pe acolo, ar fi fost mort acum.

— Nu mai tot exagera atât, Lucy. Paul făcu o grimasă. Aș fi scăpat eu cumva.

— Da, precis, spuse Gideon cu un rânjel.

Paul se încruntă, apoi însă rânji și el.

— Bine, probabil că nu. Alastair ăsta este un câine ticălos și-n plus un spadasin al dracului de bun. Și-apoi, mai erau și trei! Dacă voi mai da vreodată ochii cu el...

— Puțin probabil, am murmurat eu, iar când Paul mă privi întrebător, am adăugat: Gideon l-a priponit de tapet în anul 1782, cu un paloș. Iar dacă Rakoczy a dat la timp peste el, cu siguranță că nu a supraviețuit acelei seri.

Lady Tilney se lăsă să cadă pe un scaun.

— L-a priponit cu un paloș de tapet! Repetă ea. Ce barbar.

— Așa a meritat psihopatul ăla nenorocit.

Paul puse o mână pe umărul lui Lucy.

— Total de acord, spuse Gideon.

— Sunt atât de ușurată, rosti Lucy cu ochii fixați pe chipul meu. Acum că știți că intenția contelui este de a o ucide pe Gwendolyn când cercul se va închide, nu va mai reuși niciodată s-o facă! Paul vru să adauge ceva, dar ea nu se lăsă tulburată. Cu acele documente, bunicul ar trebui să reușească, în sfârșit, să-i convingă pe Gardieni că noi am avut dreptate și că binele omenirii nu a fost niciodată intenția contelui, ci numai și numai binele lui personal. Iar idioții ăia de Gardieni, și mai presus de toți târâtura aia de Marley, nu mai pot nega dovezile. Ha! Ce să-ți spun! Maculăm memoria contelui de Saint-Germain! Care nici măcar nu a fost vreodată un conte adevărat, ci un ticălos fără seamăn și, ah – am spus deja că sunt așa de ușurată, căci așa sunt; chiar foarte ușurată!

Inspiră adânc și făcu impresia că ar mai fi putut continua să vorbească așa ore în șir, dar Paul o luă scurt de braț.

— Vezi, Prințeso! O să fie totul bine, șopti el blând și, deși nu mi se adresase mie, fu picătura care, în mod ciudat, umplu paharul. În cel mai adevărat sens al cuvântului. Căci, oricât de mult mă străduisem, nu am mai putut să-mi înăbuș lacrimile.

— Ba n-o să fie, am izbucnit eu și, fără să-mi mai pese de nici o tapițerie, m-am prăbușit pe primul scaun. N-o să fie nimic bine. Bunicul e mort deja de șase ani și nu ne mai poate ajuta.

Lucy se chirci lângă mine.

— Nu plânge, zise ea neajutorată, ea însăși plângând. Iubito, nu trebuie să plângi așa de strașnic, nu e bine pentru... Sughită. Chiar a murit? Întrebă, părând îndurerată sufletește. Inima, nu-i așa? Și i-am tot spus să nu mai mănânce pe ascuns prăjiturile alea cu cremă de unt...

Paul se aplecă deasupra noastră, părând că tare ar mai fi izbucnit și el în lacrimi.

Grozav. Dacă îl mai apuca plânsul și pe Gideon, am fi putut liniștiți să facem concurență ploii de vară de afară.

Lady Tilney fu cea care împiedică să se întâmple asta. Scoase două batiste din buzunarul fustei, ne dădu câte una mie și lui Lucy și spuse pe un ton izbitor de asemănător cu cel al lui Lady Arista:

— Avem vreme mai târziu pentru asta, copii. Reveniți-vă acum. Trebuie să ne concentrăm. Cine știe cât timp mai avem la dispoziție.

Gideon mă mângâie pe umăr.

— Are dreptate, șopti el.

Mi-am mai tras nasul o dată și-apoi mi-a venit să râd, când am auzit-o pe Lucy suflându-și nasul de parcă sufla la trompetă. Poate că nu moștenisem și această apucătură de la ea.

Paul se duse la fereastră și privi în stradă. Când se întoarse iar către noi, avea o expresie absolut neutră.

— În regulă. Să revenim. Își scărpină urechea. Deci, Lucas nu ne mai poate ajuta. Dar ar trebui să fie posibil și fără el să-i convingem pe Gardieni, cu ajutorul documentelor, de intențiile egoiste ale contelui. Îl privi pe Gideon întrebător. Și-apoi cercul nu va fi închis niciodată.

— Până se va verifica autenticitatea documentelor, va trece prea mult timp, replică Gideon. În momentul de față, Falk este Mare Maestru al Lojei și este posibil ca el chiar să ne creadă. Dar nu sunt sigur. Până acum nu am îndrăznit încă să arăt documentele cuiva din Lojă.

Am încuviințat din cap. Îmi povestise încă pe când ne aflasem pe sofa, în anul 1953, despre bănuielile sale cum că ar fi existat un trădător printre Gardieni.

— Știți, am luat eu cuvântul, există posibilitatea ca printre Gardienii din timpul nostru să existe unul sau chiar mai mulți care să știe de adevăratul efect al pietrei filosofale și care să sprijine planurile contelui de a deveni nemuritor.

Încercam să mă concentrez asupra faptelor și, spre marea mea uimire, chiar reușeam surprinzător de bine, cu toată vârtoarea aceea de emoții. Sau poate tocmai de aceea.

— Poate că bunicul l-a dibuit pe acest trădător. Asta ar explica și de ce a fost asasinat.

— A fost asasinat? Repetă Lucy uluită.

— Nedovedit, răspuse Gideon. Dar toate indiciile au dus într-acolo.

Îi povestisem despre viziunea mătușii Maddy și despre jaful din ziua înmormântării.

— Asta înseamnă că închiderea Cercului de Sânge avansează din ambele direcții, spuse Lady Tilney gânditoare. În trecut, contele de Saint-Germain este cel care trage sforile, iar în viitor, există unul sau chiar mai mulți aliați care-i susțin planurile.

Paul lovi cu pumnul în spătarul fotoliului din fața lui.

— La naiba, mârâi el printre dinții scrâșniți.

Lucy își ridică privirea.

— Dar voi le-ați putea spune Gardienilor că nu ne-ați găsit! Dacă sângele nostru nu este introdus în cronograf, cercul nu se închide.

— Chiar așa de ușor nu e, zise Gideon. Gardienii au...

— Știu că au trimis detectivi particulari pe urmele noastre, îl întrerupse Lady Tilney. Domnii de Villiers și îngâmfatul acela de Pinkerton-Smythe... - Din fericire, ei se cred foarte isteți - iar pe mine, pentru că sunt femeie, mă cred foarte idioată. Nici nu le trece prin minte că detectivii particulari sunt gata oricând să tănuiască informații în schimbul rotunjirii veniturilor lor modeste. Afișă un zâmbet triumfător. Această învoială este de scurtă durată,

iar Lucy și Paul vor șterge curând toate urmele. Vor începe o nouă viață, sub alte nume, și...

—... se vor muta într-o nouă locuință din Blandford Street, completă Gideon, iar zâmbetul triumfător de pe chipul lui Lady Tilney dispăru. Știm cu toții asta, iar Pinkerton-Smythe a fost instruit să-i rețină pe Lucy și pe Paul la Temple, până ce eu le voi fi recoltat de acolo sânge. Mai exact spus, mâine până în prânz îi va parveni o scrisoare cu informațiile necesare.

— Mâine? Întrebă Paul, care privea la fel de derutat cum mă simțeam și eu. În cazul acesta, încă nu e prea târziu!

— Ba da, zise Gideon. Căci, privind din perspectiva mea, lucrurile s-au întâmplat demult. Eu am predat deja scrisoarea acum câteva zile Gardienilor de serviciu din corpul de gardă al cerberului. Pe-atunci nu știam încă ce știu acum.

— Atunci, ne vom ascunde pur și simplu, zise Lucy.

— Mâine până-n prânz? Chipul lui Lady Tilney deveni înverșunat. Am să văd ce pot face.

— Și eu, spuse Gideon și se uită la pendula din cameră. Dar nu știu dacă este de ajuns. Căci, chiar și dacă reușim să-i împiedicăm pe Gardieni să-i aresteze pe Lucy și pe Paul, sunt convins că domnul conte va găsi alte metode și căi pentru a-și atinge scopul.

— Oricum, sânge de la mine nu vede, zise Lady Tilney.

Gideon oftă.

— Avem de mult sângele dumneavoastră, Lady Tilney. V-am vizitat în anul 1916, în timpul Primului Război Mondial, când a trebuit să elipsați împreună cu gemenii de Villiers în pivniță. Și m-ați lăsat să vă recoltez sânge fără să vă opuneți; eu însumi am fost foarte surprins. Sper din tot sufletul să mai avem o dată ocazia să dezbatem pe marginea acestui eveniment.

— E doar impresia mea sau și vouă vi se pare că cineva construiește în acest moment o rețea de metrou? Întrebă Paul.

Mi-a venit să râd.

— Așa mi se pare și mie, l-am asigurat eu. Sunt pur și simplu prea multe informații ca să le poți digera pe toate deodată. Din fiecare gând se desprind altele zece.

— Și asta nu e nicidecum tot, zise Gideon. Mai sunt o mulțime de discutat. Din păcate, în curând trebuie să ne întoarcem. Dar vom reveni - într-o jumătate de oră. Pentru mine și Gwendolyn asta înseamnă mâine-dimineață - dacă totul merge bine.

— Eu nu pricep, murmură Paul, dar lui Lucy se părea că-i căzuse fisa.

— Dacă nu ați venit într-o misiune oficială a Gardienilor, atunci cum de ați reușit să ajungeți aici? Întrebă ea rar și deveni lividă. Sau, și mai bine - cu ce?

— Păi noi..., am început eu, dar Gideon îmi aruncă o privire scurtă și scutură imperceptibil din cap.

— O să putem să lămurim asta imediat, zise.

M-am uitat și eu scurt la pendulă, apoi am spus:

— Nu.

Gideon ridică din sprâncene.

— Nu? Întrebă el.

Am inspirat adânc. Mi-am dat seama brusc că nu mai puteam aștepta nici măcar o secundă. Aveam să le spun adevărul lui Lucy și lui Paul, în acel moment și acolo.

Dintr-odată nu mai eram emoționată, ci nesfârșit de epuizată. Ca și cum aș fi alergat cincizeci de kilometri fără întrerupere și nu aș fi dormit cam o sută de ani. Și tare aș fi dat orice pentru ca Gideon să-i fi permis mai devreme lui Lady Tilney să ceară să ni se aducă ceai de mentă cu lămâie și zahăr. Acum însă, trebuia să mă descurc și fără.

I-am fixat cu privirea pe Lucy și pe Paul.

— Înainte să plecăm, mai trebuie să vă spun ceva, am început eu cu o voce înceată. Timp ar fi.

Când fratele Cynthiei – costumat în pitic de grădină – ne deschise, parcă deschise ușa spre iad. Muzica era dată la maximum; și nu era genul de muzică pe care le-ar fi făcut plăcere părinților Cynthiei să danseze, ci ceva între house și dubstep. O fată cu o coroană pe cap trecu în viteză pe lângă piticul de grădină și debordă în straturile de hortensii de lângă intrare. Era destul de verde la față, dar putea foarte bine să fi fost de la machiaj.

— Touchdown! Strigă ea când reveni în poziție verticală. Mi-a fost teamă că n-am să mă pot ține până aici.

— Oh, petreceri de liceu, spuse Gideon încet. Ce frumos!

M-am holbat perplexă. Ceva nu era absolut deloc în regulă acolo. În fața noastră se afla locuința urbană a familiei Dale din centrul aristocraticului Chelsea. Un loc în care, în mod obișnuit, se vorbește doar în șoaptă. Dar de ce dansau oamenii ăia încă din holul de la intrare? De ce erau așa de mulți? Și de unde veneau toate râsetele alea? De obicei, la petrecerile Cynthiei nu se râdea sau se râdea cel mult din când în când, cu mâna la gură. Dacă nu ar fi existat deja cuvântul „plictiseală”, cu siguranță că ar fi fost inventat la una dintre petrecerile Cynthiei.

— Sunteți verzi, așa că poftiți înăuntru! Croncăni fratele Cynthiei și-mi strecură un pahar în mână. Ține! Punci verde monstruos. Foarte sănătos. Suc de fructe natural, fructe proaspete, colorant alimentar verde – dar bio!

— Și o picăturică de vin alb. Desigur că tot bio.

— Părinții voștri au plecat din oraș la sfârșit de săptămână? Am întrebat eu, încercând să strecor cumva prin ușă maldărul de material al rochiei mele de împărăteasă Sisi.

— Ce?

Am repetat întrebarea cu zece decibeli mai tare.

— Neee, se-nvârt și ei pe-aici pe undeva. Exprimarea piticului de grădină era un pic cam împleticită. S-au certat, pentru că, ceva mai devreme, tata n-a avut de lucru și-a-nceput să jongleze cu buletele de soia, după care toți au vrut să-l imite. Cine reușea să nimerească chestia pe care o poartă mama pe cap, primea un premiu. Hei, Muriel, ce naiba cauți în dulap? Toaleta e în partea cealaltă.

— OK, e clar că aici ceva nu e-n regulă, i-am spus lui Gideon, trebuind să urlu ca să mă fac înțeleasă. În mod normal, invitații trebuie să stea strâns grupați, precum buchețelele de broccoli, și să aștepte miezul nopții. Și să încerce să scape de părinții Cynthiei, care-i constrâng să ia parte la niște jocuri simpatice, care nu le fac plăcere decât lor.

Gideon îmi luă paharul din mână și gustă.

— Aș spune că aici ai și explicația, mă lămurii el rânjind. O picăturică de vin alb? Aș spune că jumătate din cantitate este votcă. Cel puțin.

OK, asta explica anumite lucruri. M-am uitat spre ringul de dans din camera de zi, unde mama Cynthiei, costumată în Statuia Libertății, dansa destul de sălbatic.

— Hai să-i căutăm pe Leslie și pe Raphael și s-o ștergem de-aici cât mai repede, am zis.

Gideon fu agățat de un ardei capia.

— Scuze, murmură Sarah, cusută într-un costum de capia, după care holbă ochii. Doamne Sfinte - ești real?

Împunse cu degetul în haina lui Gideon.

— Sarah, ai văzut-o cumva pe Leslie pe-aici? Am întrebat eu enervată. Sau ești prea beată ca să-ți amintești?

— Sunt perfect trează! Urlă Sarah. Se clătină, și ar fi căzut dacă Gideon nu ar fi prins-o. Pot s-o dovedesc: Capra calcă piatra, piatra crapă-n patru. Capra calcă piatra, piatra crapă-n patru. Repetă! Nu poți spune asta dacă ești beat. Corect? Îi aruncă o privire pierdută lui Gideon, care arăta de parcă s-ar fi amuzat copios. Dacă ești un vampir, îți dau voie să mă muști.

Pentru o clipă am fost tentată să smulg paharul din mâna lui Gideon și să dau pe gât punciiu ăla monstruos. Iadul acela verde zgomotos și turbulent era otravă pură pentru nervii mei întinși la maximum.

De fapt, nu mai avusesem de gând să mai venim și la petrecere, cu sau fără rochia de Sisi. După ce scosesem de pe noi costumele de sfârșit de secol și părăsisem biserica, încă eram cumplit de afectată de discuția cu Lucy și cu Paul. Nu mai doream decât un singur lucru: să mă cuibăresc în pat și să mă mai dau jos de-acolo doar după ce se va fi sfârșit totul. Sau măcar (am renunțat rapid la versiunea cu patul ca fiind nerealistă) să ofer creierului meu suprasolicitat posibilitatea de a sta în liniște și de a reflecta limpede și organizat. Cu bilețele și tabele și săgețele, eventual în culori diferite. Comparația lui Paul cu rețeaua de metrou pe care cineva o construia în creierele noastre mi se părea foarte potrivită. Nu lipsea decât harta traseelor.

Dar Leslie îmi trimisese patru SMS-uri prin care solicitase prezența noastră la petrecere. Mai ales ultimul păruse destul de urgent: „Ați face bine să vă mișcați fundurile încoace, altfel nu mai garantez pentru nimic”.

— Uau! Gwenny! ăsta era Gordon Gelderman, într-un combinezon din iarbă artificială. Se holbă la decolteul rochiei mele și fluieră printre dinți. Am știut dintotdeauna că ascunzi mai mult decât o inimă bună sub bluză!

Am dat ochii peste cap. Gordon atât știa, să se comporte ca un mitocan, dar de ce trebuia și Gideon să se hlizească precum un prost?

— Hei Gordon! Zi de patru ori la rând: Capra calcă piatra, piatra crapă-n patru! Urlă Sarah.

— Crapra calcă piatra, piatra capră-n patru, Crapa clacă-n patru, capra piatra-n patru, strigă Gordon sigur pe el. Nici o problemă pentru mine! Hei, Gwenny, ai gustat deja punciu? Se aplecă foarte sigur pe el înainte și-mi urlă în ureche: Mă tem că nu am fost singurul căruia i-a venit ideea să... ăăă... dăm puțină viață rețetei.

Pentru o clipă mi-am imaginat oaspeții de la petrecere strecurându-se pe rând pe lângă bufet, privind pe furis împrejur și-apoi golind în bolul cu puncii, una după alta, sticle de votcă introduse clandestin.

— Un vultur sta pe-un pisc c-un pix în plisc! Încearcă să spui asta de patru ori la rând, scandă Sarah, în timp ce, tot bălăngănindu-se înainte și-napoi, îi mai trăgea și câte una peste fund lui Gideon. Leslie e în spate, în grădina de iarnă. La karaoke. Mă duc și eu acum, doar să-mi iau un strop de puncii. Moțul verde de fetru de pe capul ei se legăna vioi. Asta chiar e cea mai tare petrecere la care am fost eu vreodată.

Gordon chicoti.

— Da, Cynthia ar trebui să ne fie foarte recunoscătoare. După noaptea asta, petrecerile ei nu vor mai fi niciodată descrise ca plictisitoare. Băftoasă, nu glumă! Au mai adus și ăia de la serviciul de catering mult prea mult finger food verde, așa că am avut voie cu toții să ne mai chemăm niște prieteni. Unii dintre ei nici măcar nu sunt costumați, de verde nici nu mai vorbesc.

Am mai dat o dată ochii peste cap, apoi l-am tras energic pe Gideon după mine, am trecut prin mulțimea de lunatici de pe ringul de dans și ne-am îndreptat către grădina de iarnă.

Gordon veni după noi.

— Cânti și tu karaoke în seara asta, Gwenny? Data trecută ai fost cea mai bună. Aș fi votat pentru tine dacă nu și-ar fi turnat Katie apă pe tricou. A arătat bestial și de-aia...

— Ah, mai tacă-ți odată fleanca, Gordon.

Am vrut să mă întorc înspre el, dar în acel moment am văzut-o pe Charlotte. Sau pe cineva care ar fi putut fi Charlotte, dacă acel cineva nu ar fi fost cocoțat pe masa din mijlocul grădinii de iarnă și nu ar fi urlat la un microfon cât îl țineau plămâni Paparazzi al lui Lady Gaga.

— Dumnezeule mare, a murmurat Gideon, ținându-se bine de tocul ușii.

— Ready for those flashing lights, cânta Charlotte.

Pentru o clipă, mie-mi pieri glasul. De jur împrejurul mesei stăteau o mulțime de aplaudaci în delir – căci Charlotte chiar nu cânta rău.

Gordon se aruncă imediat printre fani și începu să urle:

— Jos textila! Jos textila!

I-am descoperit pe Raphael și pe Leslie – arătând impresionant în rochia aproape verde î la Grace Kelly și cu coafura ondulată adecvată – și mi-am croit cu greu drum până la ei. Gideon rămase în ușă.

— În sfârșit! Strigă Leslie la mine și mă luă de gât. A băut din puncii și e de nerecunoscut. Încă de la nouă și jumătate încearcă să le povestească tuturor despre Societatea secretă a contelui de Saint-Germain și despre

faptul că există călători în timp care trăiesc printre noi. Am încercat totul ca s-o convingem să meargă acasă, dar ne alunecă de fiecare dată printre degete de parcă ar fi un țipar.

— În plus, este mult mai puternică decât noi, adăugă Raphael, care purta o pălărie verde amuzantă, dar care în rest nu prea părea amuzat. Mai adineauri aproape că reușisem s-o duc până la ușă, când mi-a sucit brațul și m-a amenințat că-mi rupe încheietura.

— Și-acum mai are și-un microfon, spuse Leslie abătută.

Ne-am holbat la Charlotte ca la o bombă cu ceas. E drept, una foarte frumos ambalată.

Caroline nu exagerase: costumul de zână era cu-adevărat magnific. Nici o zână nu ar fi putut fi mai frumoasă decât Charlotte, ai cărei umeri diafani se ițeau grațioși dintre niște norișori de tul verde. Avea obraji roșii, ochii strălucitori, iar părul îi era răsucit în bucle sclipitoare spre spate, ce coborau până la aripioarele perfect realizate, de parcă Charlotte s-ar fi născut cu ele. Nu m-ar fi mirat dacă, în orice clipă, s-ar fi înălțat și-ar fi început să plutească prin grădina de iarnă.

E drept că vocea ei nu prea avea delicatețea unei voci de zână. Nu era prea diferită de cea a lui Lady Gaga.

— You know that I'll be your Papa-Paparazzi, zbiera ea în microfon, iar când Gordon urlă din nou „Jos textila!”, încep să-și scoată lent, cu mișcări lascive, una dintre lungile mânuși verzi pe care le purta, deget după deget, ajutându-se de dinți.

— Asta este dintr-un film, spuse Leslie, impresionată împotriva voinței ei. Doar că în momentul ăsta nu știu din care.

Mulțimea începu să urle când Gordon prinse mânușa.

— Hai! Hai! Hai! Strigau cu toții, iar Charlotte se uită la cealaltă mânușă.

Apoi însă se opri brusc. Îl văzuse pe Gideon în ușă și miji ochii.

— Oh, ia te uită pe cine avem aici! Spuse ea la microfon, și-ncepu să cerceteze încăperea cu privirea peste capetele tuturor, până ce se opri la mine. Și verișorica mea este și ea prezentă – desigur! Hei, oameni buni, știați că, în realitate, Gwendolyn este o călătoare în timp? De fapt, trebuia să fiu eu, dar destinul a vrut altfel. Și iată-mă dintr-odată asemenea uneia dintre surorile idioate ale Cenușăresei.

— Cântă mai departe, strigară fanii ei tulburați.

— Jos textila! Urlă Gordon.

Charlotte înclină capul într-o parte și-l fixă pe Gideon cu ochii scânteindu-i.

— But I won't stop until that boy is mine? Ha-ha, vezi să nu! Chiar așa de jos cu siguranță că n-am să mă cobor. Întinse degetul arătător în direcția lui Gideon și strigă: Și el poate să călătorească în timp. Și-n curând va lecui lumea de toate bolile.

— Oh shit, murmură Leslie.

— Cineva trebuie s-o dea jos de-acolo, am spus eu.

— Da, dar cum? Este o mașină de luptă. Poate doar dacă aruncăm în ea cu un obiect masiv, propuse Raphael.

Publicul lui Charlotte era derutat. Se pare că sesizaseră cumva că dispoziția lui Charlotte era oricum numai veselă nu. Doar Gordon continua să urle vesel:

— Jos textila!

Am încercat să stabilesc un contact vizual cu Gideon, dar el nu avea ochi decât pentru Charlotte. Începu să-și croiască încet drum către masa pe care se afla ea.

Charlotte inspiră adânc, iar microfonul îi duse suspinul până în cel mai îndepărtat colțisor al grădinii de iarnă.

— Noi doi - știm totul din istorie. Ne-am pregătit pentru călătoriile noastre. Ar trebui să vedeți cum dansează menuet. Sau cum călărește. Sau cum se duelează cu spada. Sau cum cântă la pian. Gideon aproape că ajunsese la ea. Este extraordinar de bun în tot ce face. Și poate să facă declarații de dragoste în opt limbi străine, spuse Charlotte cu o voce visătoare și, pentru prima oară în toată viața mea, am văzut apărându-i lacrimi în ochi. Nu că mi-ar fi făcut vreodată vreuna - nu! El n-are ochi decât pentru blestemata de verișoară-mea.

Mi-am mușcat buzele. Asta suna a inimă zdrobită și nimeni altcineva din toată lumea asta n-o putea înțelege mai bine decât mine. Cine ar fi crezut că Charlotte avea și ea o inimă? Îmi doream o dată în plus ca Leslie să fi avut dreptate cu teoria ei a inimii de marțipan, propria-mi inimă însăși strângându-se dureros în acele clipe, eu trebuind să mă străduiesc din răspuțeri să înăbuș valul de gelozie care amenința să mă copleșească.

Gideon întinse mâna către Charlotte.

— E timpul să mergem acasă.

— Buuuuh, strigă Gordon, delicat ca un ciocan în cap, dar toți ceilalți își ținură respirația.

— Lasă-mă, îi spuse Charlotte lui Gideon. Se clătină un pic. Mai am mult până să termin.

Dintr-un salt, Gideon fu lângă ea pe masă și-i luă microfonul din mână.

— Spectacolul s-a terminat, spuse. Haide Charlotte, te duc acasă.

Charlotte pufăi ca o pisică înfuriată.

— Dacă mă atingi, îți rup încheietura. Stăpânesc Krav Maga, știi bine!

— Și eu, ai uitat?

Îi întinse din nou mâna. Charlotte o apucă ezitând, dar se lăsă coborâtă de pe masă; o zână obosită și beată, care abia dacă se mai putea ține pe picioare.

Gideon o prinse de talie cu un braț și se întoarse către noi. Ca de-atâtea alte ori, pe fața lui nu se putea ghici ce gândea.

— Trebuie să rezolv asta repede. Voi mergeți cu Raphael la mine acasă, spuse el scurt. Ne vedem acolo. Privirile ni se întâlniră pentru o clipă. Pe curând, rosti el.

Am încuviințat din cap.

— Pe curând.

Charlotte nu mai spuse nimic.

Iar eu mă întrebam dacă Cenușăreasa avusese și ea remușcări, fie ele și minuscule, când s-a suit pe cal cu prințul ei și dusă a fost.

„Pentru eternitate” se compune din mulți „acum”. (Emily Dickinson)

Paisprezece

— Iată încă un motiv să stai departe de alcool, suspină Leslie. Poți s-ontorci pe toate părțile, în ce direcție vrei; la final tot pici de papagal dacă, beat fiind, ai luat-o pe arătură. În orice caz, luni, la școală, n-aș vrea să fiu în pielea lui Charlotte.

— Nici în a Cynthiei, am spus eu.

Când plecasem de la petrecere, o văzusem pe sărbătorită giugiulindu-se de zor în garderobă cu un băiat cu două clase mai mic decât noi. (În aceste circumstanțe, renunțasem să-mi mai iau rămas-bun de la Cynthia, mai ales că nici măcar nu ne salutaserăm la sosire.)

— Și la fel de puțin în pielea bietului tip care a vomitat pe pantofii caraghioși de broască ai domnului Dale, zise Raphael.

Am cotit pe Chelsea Manor Street.

— Dar Charlotte le-a pus capac la toate. Leslie se opri în fața vitrinei unui magazin de stofă pentru mobilă, dar nicidecum pentru a admira exponatele, ci pentru a-și admira propria reflexie din oglindă. Chiar nu-mi face plăcere s-o spun, dar mi-a fost, pe bune, milă de ea.

— Și mie, am spus eu încet.

La urma urmei, știam exact cum era să fii îndrăgostită de Gideon. Și, din păcate, mai știam și cum era să-ți strici reputația în fața tuturor.

— Cu ceva noroc, până mâine uită tot.

Raphael descuie ușa unei case din cărămidă roșie. De la casa familiei Dale din Flood Street și până acolo era doar o aruncătură de băț, ceea ce ne permisesse să ne schimbăm pentru petrecere în apartamentul lui Gideon. Desigur că fusesem așa de agitată după întâlnirea din 1912 cu Lucy și cu Paul, că abia când am revenit am reușit să mă uit mai atentă prin încăpere.

De fapt, fusesem dintotdeauna convinsă că Gideon locuia într-unul dintre acele apartamente de mansardă supertari, cu plictisitor de multe sute de metri pătrați la dispoziție, cu crom și sticlă din belșug și cu un televizor cu ecran plat de dimensiunile unui teren de fotbal. Dar mă înșelasem. Imediat de la intrare pornea un coridor îngust, care trecea pe lângă o scărișică și ajungea într-o cameră de zi inundată de lumină naturală, peretele din spate al acesteia fiind ocupat de o fereastră imensă. Rafturile înalte până în tavan aliniat pe toți pereții erau ticsite cu un amestec multicolor de cărți, DVD-uri și câteva bibliorafturi, în fața ferestrei era o sofa gri cu o mulțime de perne.

Piesa centrală a încăperii însă o reprezenta o ușă cu două canaturi deschisă, a cărei măreție e drept că era ușor știrbită de prezența unei mese de călcat, care zăcea sprijinită acolo complet lipsită de solemnitate. Nici tricornul agățat neglijent într-un colț al ramei ușii, pe care precis că Madame Rossini îl căuta frământându-și mâinile, nu se prea potrivea în acel context. Dar, mă rog, poate că așa își imagina Gideon conceptul de înfrumusețare a căminului.

— Ce beți? Întrebă Raphael, făcând pe gazda perfectă.

— Ce aveți? Întrebă la rândul ei Leslie, privind neîncrezătoare spre bucătăria unde, în chiuvetă, erau stivuite tacâmuri și farfuriile pline de ceva ce părea să fi fost sos de roșii, dar care putea la fel de bine să fie și urmele unui experiment medical legat de studiile lui Gideon.

Raphael deschise frigiderul.

— Hmm. Să vedem. Aici am avea niște lapte, dar a expirat miercurea trecută. Suc de portocale... oh! S-a solidificat? Sună cam ciudat când agiți cutia. Dar asta arată mult mai promițător; ar trebui să fie un fel de limonadă amestecată cu...

— Aăă, am să beau pur și simplu apă, te rog.

Leslie vru să se trântescă pe sofaua gri imensă, dar își aminti în ultima secundă că rochia î la Grace Kelly nu era adecvată unor astfel de bătălii și se așeză foarte civilizat pe margine. Eu m-am prăbușit lângă ea, cu un oftat.

— Sărmana Gwenny. Mă bătu drăgăstos pe obraz. Ce mai zi! Precis că ești total terminată, nu? Te liniștește dacă-ți spun că nu se vede?

Am ridicat din umeri.

— Cât de cât.

Raphael reveni cu pahare și cu o sticlă de apă și dădu la o parte niște reviste și ziare de pe măsuta din fața sofalei, printre care se afla și un album cu fotografii despre bărbatul rococo.

— Crezi că poți da la o parte vreo câțiva metri pătrați de volane ca să încap și eu pe sofa?

Se uită la mine și rânji.

— Ah, așază-te pur și simplu pe rochie, i-am spus eu, lăsându-mi capul pe spate și închizând ochii.

Leslie sări în picioare.

— Nici să nu te gândești! Până la urmă tot se strică ceva și Madame Rossini n-o să ne mai împrumute niciodată nimic. Hai, sus, îți dezleg eu corsetul. Mă ridică pe picioare și începu să mă elibereze din rochia mea de împărăteasă Sisi. Și-n timpul ăsta tu te uiți în altă parte, Raphael.

Raphael se întinse pe sofa cât era de lung și privi în tavan.

— Așa e bine?

După ce îmi pusesem din nou pe mine jeansii și tricoul și luasem câteva înghițituri de apă, am început să mă simt mai bine.

— Cum a fost... Întâlnirea cu Lucy și cu Paul? Întrebă Leslie încet după ce ne așezaserăm din nou pe sofa.

Raphael mă privea compătitor din lateral.

— Nașpa când ambii tăi părinți au practic aceeași vârstă ca tine.

Am încuviințat din cap.

— A fost destul de... bizar și... tulburător.

Le-am povestit apoi totul, de la cum ne primise valetul, până la momentul când mărturisise că închisese deja cercul cu cronograful furat.

— Vestea că avem piatra filosofală - sau sarea sclipicioasă, cum îi spune Xemerius - chiar i-a dat pe spate. S-au agitat la culme, iar Lucy

vorbește și mai mult decât mine când e agitată; incredibil, nu? Au încetat abia când le-am spus că știam despre... ăăă... gradul nostru de rudenie.

Leslie căscă ochii.

— Și?

— La început au amuțit. După doar o clipă însă, am izbucnit cu toții în lacrimi, am răspuns eu și mi-am frecat obosită ochii. Cred că toate lacrimile pe care le-am vărsat în ultimul timp ar fi suficiente să irige un întreg câmp african pe perioada secetei.

— Of, Gwenny!

Leslie îmi mângâie neajutorată brațul. Eu am schițat un rânjel.

— Da, și-apoi le-am dat vestea îmbucurătoare că nu pot fi ucisă de conte și nici de altcineva, deoarece sunt nemuritoare. Desigur că nu le-a venit să creadă așa ceva, dar, cum timpul oricum era destul de limitat, nici nu le-am putut-o dovedi lăsându-l, de exemplu, pe Millhouse să mă sugrume. Așadar, a trebuit să-i lăsăm cu gurile căscate și să fugim, ca să ajungem înapoi în biserică la timp pentru saltul înapoi.

— Și-acum ce va urma?

— Mâine-dimineață le mai facem o vizită, iar Gideon le va prezenta un plan genial, am răspuns eu. Problema e că n-are decât noaptea asta la dispoziție ca să-l pună la cale. Și, dacă e chiar și pe jumătate la fel de epuizat ca și mine, nu va avea mintea destul de limpede ca să-și adune gândurile.

— Păi, de-aia există cafea. Și eu: geniala Leslie Hay. Leslie îmi adresă un zâmbet încurajator. Apoi oftă. Dar ai dreptate, foarte simplu nu este. E nemaipomenit că aveți cronograful, ca să faceți propriile călătorii în timp, dar, la urma urmei, nu-l puteți folosi la nesfârșit. Mai ales dacă ne gândim că, mâine-dimineață, aveți iar întâlnire cu contele și nu v-ar mai rămâne decât două ore sau mai puțin din contingentul de elipsare.

— Hă? Am făcut eu.

Leslie oftă.

— Nu ai citit Anna Karenina? Nu poți elipsa pentru mai mult de cinci ore și jumătate zilnic fără efecte secundare. Leslie se prefăcea că nu observă privirile admirative ale lui Raphael. Și nu știu ce să cred despre faptul că aveți chestia aia sub formă de pudră. Este... periculos. Sper că măcar ați ascuns-o astfel încât să n-o găsească nimeni.

Din câte știam eu, eprubetă se afla încă în jacheta de piele a lui Gideon. Dar nu i-am spus asta lui Leslie.

— Paul ne-a cerut de cel puțin douăzeci de ori să distrugem pulberea.

— Omu' nu e prost!

— Nu! Am clătinat din cap. Gideon e de părere că ar putea fi asul nostru din mânecă.

— Tare, spuse Raphael. Am putea face o glumă și s-o plasăm pe eBay, să vedem cine și cât licitează. Ofertă unică de Pulbere pentru nemurire în porții de minimum 500 de grame.

— În afară de conte nu mai știu pe nimeni care să-și dorească să fie nemuritor, am spus eu cu un pic de amărăciune în glas. Trebuie să fie cumplit să rămâi în viață când toți ceilalți din jurul tău mor la un moment dat. Deci,

eu nu vreau să trec prin așa ceva! Înainte de a rămâne singură în toată lumea, am să mă arunc de pe o stâncă! Mi-am înăbușit un oftat provocat de astfel de gânduri. Credeți că la mine chestia asta cu nemurirea ar putea fi un fel de defecțiune genetică? La urma urmei, eu am nu numai o linie de călători în timp în familie, ci două.

— Ar putea fi un sâmbure de adevăr în asta, zise Leslie. Cu tine se închide cercul - în cel mai adevărat sens al cuvântului.

Pentru o vreme am rămas pierduți în gânduri, cu ochii pironiți în peretele de vizavi, pe tencuiala căruia era pictat cu litere negre un dicton latin.

— Cum se traduce asta? Întrebă Leslie în cele din urmă. Nu uitați să umpleți frigiderul?

— Nu, spuse Raphael. Este un citat din Leonardo da Vinci, pe care l-a furat familia de Villiers și l-a dat drept motto-ul ei.

— Oh, atunci precis că traducerea e ceva de genul: Nu suntem niște fițoși, noi chiar suntem cei mai tari. Sau: Noi le știm pe toate și avem întotdeauna dreptate.

Am început să chicotesc.

— Leagă-ți carul de o stea, spuse Raphael. Asta înseamnă. Își drese glasul. Să aduc creioane și hârtie? Ca să putem cugeta mai bine? Rânji jenat. Poate părea aiurea ce voi spune, dar jocul ăsta misterios al vostru îmi place.

Leslie se ridică. Un zâmbet larg îi înflori treptat pe față, iar pistruii de pe nas începură parcă a dansa.

— Și eu simt la fel, zise ea. Vreau să spun că știu că nu e un joc și că e pe viață și pe moarte, dar nu m-am mai distrat niciodată așa de bine ca în ultimele săptămâni. Îmi adresă o privire de scuze. Îmi pare rău, Gwenny, dar este absolut megacool să ai ca prietenă o călătoare în timp nemuritoare; cred că mult mai cool decât dacă aș fi fost eu însămi așa.

N-am putut decât să râd.

— Ai deplină dreptate. Și eu m-aș distra mai bine dacă am putea face schimb de roluri.

Când Raphael reveni cu hârtie și cu creioane colorate, Leslie și începu să deseneze casete și săgeți.

— Ceea ce-mi dă în primul rând dureri de cap este chestia cu aliații contelui care se află în rândurile Gardienilor. Își roase un timp creionul. Deși, și asta se bazează pe o prezumție. Practic, poate fi oricine, nu? Ministrul sănătății, doctorul cel ciudat, prietenosul domn George, domnul Whitman, Falk... - Și idiotul ăla roșcovan, cum naiba îl cheamă?

— Marley, am spus eu. Dar nu cred că e genul.

— Dar este urmaș al lui Rakoczy. Și, de obicei, te surprind cei la care te aștepți cel mai puțin, știi bine!

— Așa e, spuse Raphael. Inofensivii sunt, de cele mai multe ori, cei ticăloși. E bine să te ferești de bălbâiți și de dobitoci.

— Acest aliat al contelui, să zicem Mr. X, ar putea fi asasinul bunicului lui Gwenny. Leslie scrijeli cu înfrigurare pe foaia de hârtie. Și probabil că tot el ar fi și cel care ar trebui s-o omoare pe Gwenny, după ce contele își va fi

obținut elixirul. Mă privi drăgăstos. De când știu că ești nemuritoare, sunt un piculeț mai puțin îngrijorată.

— Nemuritoare, dar nu invulnerabilă, se auzi Gideon.

Am tresărit cu toții și ne-am uitat la el speriați. Pătrunsese neobservat în locuință, și-acum sta cu brațele încrucișate, sprijinit de tocul ușii. Încă purta costumația de secol al XVIII-lea și, ca de fiecare dată, inima-mi tresări dureros la vederea lui.

— Ce face Charlotte? Am întrebat, sperând ca întrebarea mea să fi sunat la fel de neutră precum intenționasem.

Gideon ridică obosit din umeri.

— Cred că mâine-dimineată va trebui să înghită vreo câteva aspirine. Se apropie. Ce faceți voi aici?

— Planuri. Leslie scoase vârful limbii în colțul gurii în timp ce notă iar ceva pe foaie. Să nu uităm nici de magia Corbului, rosti ea mai mult pentru sine.

— Gid, tu ce părere ai, care dintre Gardieni ar putea fi aliatul secret al contelui? Raphael își rodea nervos unghiile. Eu îl bănuiesc pe unchiul Falk. Încă de când eram mic mi s-a părut un pic cam ciudat.

— Ah, prostii. Gideon veni la mine și mă sărută pe cap, apoi se lăsă să cadă în fotoliul ponosit de piele de vizavi, își sprijini coatele pe genunchi și-și dădu la o parte o șuviță de păr de pe frunte. Mie nu vrea să-mi iasă din cap ce-a spus Lucy mai devreme: că nemurirea contelui este anulată de nașterea lui Gwendolyn.

Leslie lăsă diagramele și încuviință din cap.

— Bagă de seamă dară, când cel de-al doisprezecelea astru se va înălța, destinul pământeanului cursul și-l va relua, cită ea, iar eu m-am necăjit din nou că acele jocuri idioate de cuvinte rimate puteau să-ți dea fiori pe șira spinării. Junețea se va risipi, Stejarul osândit va fi să își sfârșească vremea sa printre cei vii.

— Le știi pe toate pe de rost? Întrebă Raphael.

— Nu pe toate. Dar unele dintre aceste versuri ți se întipăresc de-a dreptul în minte, răspuse Leslie un pic rușinată. Apoi i se adresă lui Gideon. Eu am următoarea interpretare: în cazul în care contele înghite pulberea în trecut, va deveni nemuritor. Dar numai până la răsăritul celei de-a douăsprezecea stele, ăăă, deci, numai până ce vine pe lume Gwendolyn. Odată cu nașterea ei, s-a zis cu nemurirea. Stejarul va fi osândit să sfârșească printre cei vii, asta înseamnă că domnul conte va redeveni muritor. Asta dacă nu o omoară pe Gwendolyn pentru a pune capăt acestui proces. Dar înainte de asta, ea va trebui să înlesnească obținerea elixirului. Iar dacă el nu obține elixirul niciodată, atunci nu va deveni deloc nemuritor. M-am exprimat destul de clar?

— Da, oarecum, am spus eu, gândindu-mă la Paul și la rețeaua de metrou din creierele noastre.

Gideon clătină încet din cap.

— Și dacă tot timpul ăsta am avut o greșală de gândire? Întrebă el rar. Dacă domnul conte a obținut de mult această pulbere?

Aproape că mi-a venit să fac din nou „Hă?”, dar m-am oprit la fix.

— Nu se poate, pentru că Cercul de Sânge dintr-unul dintre cronografe nu este încă închis, iar elixirul din celălalt sper că este ascuns într-un loc sigur, spuse Leslie nerăbdătoare.

— Da, rosti Gideon rar. Acum, în acest moment. Dar nu trebuie să și rămână așa. Oftă când observă privirile noastre nedumerite. Ia gândiți-vă puțin: este posibil ca la un moment dat din secolul al XVIII-lea, contele să fi intrat în posesia elixirului – Dumnezeu știe cum a reușit asta – și să fi devenit nemuritor.

Ne holbam la el toți trei. Fără să înțeleg prea bine de ce, mi se făcu pielea de găină pe tot corpul.

— Ceea ce ar însemna că, în acest moment, ar putea foarte bine să fie în viață, continuă Gideon privind-mă în ochi. Că umblă liber pe-afară și așteaptă să-i ducem elixirul în secolul al XVIII-lea. Pentru ca apoi să găsească o ocazie să teucidă.

Câteva secunde domni tăcerea. Apoi, Leslie spuse:

— Nu vreau să spun că te înțeleg perfect, dar chiar și dacă v-ați răzgândi, dintr-un motiv sau altul, și i-ați da contelui elixirul... el tot ar mai avea o micuță problemuță. În acest punct, Leslie râse satisfăcută. Nu o poate ucide pe Gwenny.

Raphael roti creionul colorat pe masă ca pe un titirez.

— Și-apoi, de ce v-ați răzgândi, din moment ce cunoașteți adevăratele intenții ale contelui?

Gideon nu răspunse imediat, iar chipul său era aproape inexpressiv când, în cele din urmă, zise:

— Pentru că suntem șantajabili.

M-am trezit pentru că simțeam ceva rece și umed pe față, iar Xemerius zise:

— În zece minute sună ceasul!

Am suspinat și mi-am tras pătura peste cap.

— Greu o nimerește omul cu tine. Ieri te-ai plâns că nu te-am trezit. Xemerius era ofensat.

— Dar ieri nu pusesem ceasul să sune. Și este al naibii de devreme, pe bune, am mormăit eu.

— Trebuie să faci sacrificii când te grăbești să salvezi lumea de un megaloman nemuritor, zise Xemerius. L-am auzit cum a ocolit în zbor camera, zumzăind. Cu care te mai și întâlnești astăzi după-amiază, în caz că ai uitat cumva. Hai, ieși din scutece!

Am făcut pe mortu-n păpușoi. Lucru nu foarte greu, căci ca moartă mă și simțeam – cu toată nemurirea mea cu tot. Dar Xemerius nu păru să fie deosebit de impresionat de strădaniile mele. Începu să zboare-n sus și-n jos lângă patul meu, croncănindu-mi în urechi un truism după altul: dimineața poartă aur în gură și cine se scoală de dimineață departe ajunge.

— De-asta nu mai pot eu! Am replicat, dar Xemerius își atinsese scopul.

M-am dat jos din pat enervată și drept urmare, la ora șapte fix eram în stația de metrou de la Temple.

Mă rog. Mai precis, era ora șapte și șaisprezece minute, dar ceasul mobilului meu mergea puțin înainte.

— Arăți la fel de obosită precum mă simt eu, gemu Leslie, care mă aștepta deja pe peronul stabilit pentru întâlnire.

La acea oră, mai ales într-o dimineață de duminică, nu era prea multă agitație în stație, cu toate astea însă mă întrebam cum avea de gând Gideon să ajungă neobservat de acolo într-unul dintre tunelurile de metrou. Peroanele erau puternic luminate și-n plus existau o mulțime de camere de supraveghere.

Am lăsat jos geanta de voiaj grea și burdușită și m-am uitat supărată la Xemerius, care zbura printre piloni într-un slalom periculos.

— Xemerius e de vină. Nu mi-a permis să folosesc anticearcănușul mamei pentru că era prea târziu, chipurile. De o oprire la Starbucks pentru o cafea nici n-a mai putut fi vorba.

Leslie înclină capul curioasă.

— Ai dormit acasă?

— Bineînțeles, unde altundeva? Am întrebat-o eu ușor indignată.

— Păi, am crezut că ați făcut și voi o pauză în procesul de țesere a planului, după ce eu și Raphael am plecat. Își scărpină nasul. Mai ales că mi-am luat un foarte îndelungat rămas-bun de la Raphael ca să vă dau destul timp să treceți de pe sofa în dormitor.

I-am făcut cu ochiul.

— Un foarte îndelungat rămas-bun? Am întrebat rar. Cât spirit de sacrificiu!

Leslie rânji.

— Da, închipuiește-ți, zise ea, neînroșindu-se nici măcar un piculeț. Dar nu te abate de la subiect. Ai fi putut fără probleme să-i spui mamei tale că dormi la mine.

Am făcut o grimasă.

— Păi, ca să-ți spun sincer, așa aș fi avut de gând să fac. Dar Gideon a insistat să-mi cheme un taxi. Apoi am adăugat nefericită: Se pare că nu am fost nici pe jumătate așa de seducătoare pe cât am crezut.

— Este el foarte - ăăă - responsabil, mă consolă Leslie.

— Da, se poate zice și-așa, interveni Xemerius, care-și încheiase slalomul. Ateriză gâfâind lângă mine. Dar tot atât de bine poate fi un sastisit, nesimțitor, pământău; inspiră scurt și continuă: Iaș, speriat de bombe, mămăligă...

Leslie se uită la ceas. Trebuie să urle ca să acopere zgomotul făcut de un tren de pe Central Line care intra în stație.

— Dar, din câte se vede, nu și foarte punctual. Este deja și douăzeci. Studie cele câteva persoane care coborâra din tren. Și-apoi, brusc, i se lumină fața. Oh, iată-i!

— Cei doi prinți din poveste, așteptați cu-atâta dor, își lăsaseră în dimineața aceea bidiviii albi în grajd și veniseră cu metrourile, declamă Xemerius pe un ton afectat. La vederea lor, ochii celor două prințese începură a scânteia, iar când încărcăturile dense de hormoni ai tinereții se-ntâlniră sub

formă de pupături și rânjete idioate, inteligentul și neîntrecut de frumosul demon trebui, din păcate, să debordeze într-un coș de hârtii.

Exagera cu nerușinare – niciunul dintre noi nu zâmbi idiot. Cel mult, puțin transfigurat. Și nu era nimeni stingherit. Mă rog, probabil că eventual doar eu. Pentru că mi-am adus aminte din nou cum, seara precedentă, Gideon îmi desprinsese brațele de după gâtul lui și spusese: „E mai bine să-ți chem un taxi acum. Vom avea o zi grea mâine”.

M-am simțit ca un scai pe care trebuie să-l dezlipești de pe pulover. Și cel mai rău era că, exact în acel moment, îmi luasem avânt să rostesc cuvintele: „Te iubesc.” Nu că n-ar fi știut asta de mult, dar... nu i-o spusese încă niciodată. Și-acum nu mai eram așa de sigură dacă el mai dorea să audă asta.

Gideon mă mângâie scurt pe obraz.

— Gwenny, pot s-o fac și singur. Trebuie doar să-l interceptez pe Gardianul de serviciu în timp ce se duce sus și să-i iau scrisoarea.

— Bine zis doar, mormăi Leslie.

Fiind încă departe de a avea un plan perfect, cu o seară înainte puseseăm totuși la cale în patru o „schemă de acțiune măreață”, cum îi spunea Leslie. În orice caz, trebuia să ne mai întâlnim o dată cu Lucy și cu Paul, și anume înainte de a ne fi prezentat în fața contelui în acea după-amiază. Și trebuia să ne preocupăm de scrisoarea care conținea informații referitoare la reședința lui Lucy și a lui Paul, scrisoare pe care Gideon o dusesse cu o săptămână în urmă în anul 1912. Ea nu trebuia sub nici o formă să ajungă în mâinile Marelui Maestru de atunci, care să transmită apoi informația mai departe gemenilor de Villiers. Deoarece timpul pe care l-am putut calcula pentru călătoriile noastre secrete în timp făcute cu ajutorul cronografului personal, fără a risca probleme de ordin fizic (respectiv fără să facem asemenea lui Xemerius și să debordăm în coșul de hârtii), se limita la maximum o oră și jumătate, avea să fie deosebit de dificil să folosim inteligent fiecare minut.

Raphael propusese tuturor, la cel mai serios mod posibil, să strecurăm cronograful în sediul central al Gardienilor și să plecăm în timp de acolo, dar atâta sânge rece nu avea nici măcar fratele lui.

Acesta a venit cu o contrapropunere, pentru care a luat de pe rafturile cu cărți câteva suluri și le-a întins între Anatomia omului în 3D și Sistemul vascular al mâinii umane, desfășurând ca prin minune dinaintea ochilor noștri planul dispoziției culoarelor subterane care se întind pe sub cartierul Temple. Și acest plan a stat la baza întâlnirii noastre din acea dimineață din stația de metrou.

— Vrei să rezolvi asta fără noi? Mi-am încruntat sprâncenele. Doar am căzut de acord ca de acum încolo să facem totul împreună.

— Exact, spuse Raphael. Altfel, la final se va considera că ai salvat singur lumea.

Rolul lui și-al lui Leslie era să păzească cronograful și, deși Xemerius afirmase oarecum ofuscat că și el ar fi putut face asta la fel de bine, era un

sentiment liniștitor să știi că ei ar fi putut să-l împacheteze și să dispară cu cronograful, în caz că am fi fost forțați să facem saltul înapoi într-un alt loc.

— În afară de asta, fără noi precis că ai să faci numai prostii!

Leslie îl scrută cu privirea pe Gideon. Acesta ridică mâinile.

— Bine, bine, am priceput. Îmi luă geanta de voiaj și se uită la ceas. Fiți atenți. La 7.33 vine următorul tren. După aceea avem exact patru minute la dispoziție să găsim primul pasaj, înainte ca următorul tren să sosească. Aprindeți lanternele doar când vă spun eu.

— Ai dreptate, îmi șopti Leslie. Trebuie să te obișnuiești cu tonul ăsta poruncitor.

— Merde! Înjură Raphael cu năduf. Era cât pe ce.

Nu puteam decât să fiu de acord cu el. Razele lanternelor noastre se reflectară în pereții îmbrăcați în gresie și ne luminară fețele palide. În spatele nostru, vagoanele metroului huruiră prin tunel.

Totuși, am aflat că patru minute reprezintă un interval de timp al naibii de scurt ca să te cațări peste bariera de la capătul peronului, să sari jos și să alergi înspre interiorul tunelului, pe lângă linii. Ca să nu uităm că am alergat apoi cincizeci de metri cu respirația întretăiată în urma lui Gideon, după care am rămas blocați în fața ușii metalice din peretele din dreapta al tunelului și am privit neajutorați cum Gideon se complică, scoate un fel de șperaclu din buzunarul pantalonului și se apucă să spargă lacătul. Acela a fost momentul în care Leslie, Xemerius și cu mine începuserăm să strigăm în cor:

— Haide-odată, haide-odată, haide-odată, acompaniați de zgomotul metroului care se apropia.

— Pe hartă părea ceva mai aproape, zise Gideon și ne privi pe rând, parcă cerându-și scuze.

Leslie fu prima care-și reveni. Ridică raza de lumină a lanternei ei prin întuneric și lumină zidul care punea capăt culoarului după aproximativ patru metri.

— OK, am nimerit bine. Verifică harta. În anul 1912, acest zid nu exista. Drumul continuă dincolo de el.

În timp ce Gideon îngenunche, dezveli cronograful și introduse datele, eu am scos din geantă hainele noastre pentru 1912 și am început să-mi scot jeanșii.

— Ce faci? Gideon se uită în sus la mine, absent. Ai cumva de gând să alergi prin tunelele astea într-o rochie lungă până-n pământ?

— Ăăă... am crezut... de dragul autenticității.

— Dă-o dracului de autenticitate, spuse Gideon.

Xemerius plesni din labele lui cu gheare.

— Da, dă-o dracului! Strigă el încântat. Apoi mi se adresă mie: Încet-încet nu mai ești într-o companie proastă. Era și timpul.

— Tu prima, Gwenny.

Gideon îmi făcu semn din cap. Am îngenuncheat în fața cronografului. Era un pic ciudat să dispar de dinaintea privirilor încordate ale lui Leslie și ale lui Raphael, dar mi-am dat seama că pentru mine devenise totul o rutină.

(Probabil că, în curând, aveam să mă duc în secolul trecut și doar pentru a cumpăra chifle.)

Gideon ateriză lângă mine și luminează cu lanterna în față. În anul 1912, aici nu exista zid, raza de lumină pierzându-se pe un culoar lung și îngust.

— Ești pregătit? Am întrebat eu cu un rânet.

— Când ești și tu, răspunse el și-mi zâmbi.

Mă îndoiam că eram cu-adevărat pregătită. Dacă tunelul de metrou declanșase deja în mine sentimente de anxietate, atunci eram în pericol să trebuiască să fiu tratată curând de claustrofobie acută.

Cu cât înaintam mai mult, cu atât culoarele deveneau mai înguste și mai ramificate. Din loc în loc existau trepte care coborau și mai adânc și, la un moment dat, am ajuns la un pasaj inundat și a trebuit să facem cale înapoi. Nu se auzea altceva în afară de sunetul respirației și al pașilor noștri și, din când în când, foșnet de hârtie, când Gideon se oprea și studia planul, începusem să-mi închipui că auzeam zgomote de pași și de foșnet de hârtie venind din altă parte. Probabil că în acel labirint locuiau armate întregi de șobolani și - așa, de dragul fanteziei - dacă aș fi fost un păianjen uriaș, mi-aș fi ales și eu locul acela ca locuință familială - și teren de vânătoare.

— OK, aici drumul ar trebui să continue la dreapta, murmură Gideon concentrat.

Pentru a patruzecia oară, dacă nu mai mult, cotirăm. Culoarele se asemănau între ele ca două picături de apă. Nu exista nici un reper. Și cine știe dacă nenorocitele alea de planuri chiar erau corecte. Dacă fuseseră întocmite de un imbecil ca Marley? În cazul acesta, urma probabil să fim dezgropați în anul 2250 ca două schelete ținându-se de mână. Ah nu, uitasem. Doar Gideon avea să fie schelet. Eu, în schimb, aveam să fiu plină de viață, ținându-mă strâns de oasele lui; o perspectivă nu tocmai plăcută.

Gideon rămase pe loc, împături oftând planul și-l strecură în buzunarul pantalonului.

— Ne-am rătăcit cumva? Am încercat să rămân calmă. Poate că harta asta e doar un rebut. Dacă n-o să mai reușim niciodată...

— Gwendolyn, mă întrerupse el nerăbdător. De aici cunosc și singurul drum. Nu mai e mult. Vino.

— Da?

Mi se făcu rușine. Dar în dimineața aceea eram și eu cu adevărat un pic foarte, ăăă, fetiță. Am pornit în grabă mai departe. Era un mister pentru mine cum de cunoștea Gideon drumul prin acel labirint.

— La naiba!

Călcasem într-o baltă și chiar lângă ea era un șobolan maro-închis care privea cu ochi roșii sclipitori în lumina lanternei mele. Am scos un chițait ascuțit, care probabil că în limba șobolanilor însemna „Ce drăguț ești”, căci șobolanul se ridică pe piciorușele din spate și înclină capul într-o parte.

— Nu ești deloc drăguț, am chițait eu. Pleacă!

— Unde ești?

Gideon dispăruse deja după următorul colț. Eu am înghițit în sec și mi-am adunat tot curajul pentru a trece de șobolan. Speram să nu fie precum

câinii, care săreau să te muște de picior. Ca să fiu sigură, l-am orbit pe animal cu lumina lanternei, până ce aproape că ajunsesem la colțul după care mă aștepta Gideon. Apoi am luminat drumul dinaintea mea și am mai scos un chițăit. La capătul culoarului se ivise silueta unui bărbat.

— E cineva acolo, am spus printre dinți.

— La naiba!

Gideon mă prinse brusc și mă trase în întuneric. Dar era deja prea târziu. Chiar și dacă nu aș fi chițăit, oricum m-ar fi dat de gol lumina lanternei.

— Cred că m-a văzut! Am spus eu în șoaptă.

— Da, așa e! Spuse Gideon mânios. Acela sunt eu Dobitocul de mine!

Hai! Fii drăguță cu mine!

Și zicând asta mă împinse în față, astfel că am ajuns clătinându-mă înapoi în coridorul subteran.

— Ce nai..., am șoptit eu, când am fost prinsă în raza de lumină a unei lanterne.

— Gwendolyn? Am auzit eu vocea nedumerită a lui Gideon.

De data asta, vocea venea însă din față. Mi-a mai trebuit jumătate de secundă, după care mi-am dat seama că ne inter sectasem cu un Gideon mai tânăr, care tocmai îi ducea scrisoarea contelui. Mi-am îndreptat lumina lanternei spre el. Oh Doamne, da, el era! Rămase pe loc la câțiva metri distanță și privea complet consternat. Timp de două secunde ne-am luminat unul pe altul cu lanternele, după care el a spus:

— Ce cauți tu aici?

Nu m-am putut abține să nu-i zâmbesc.

— Ăăă, e un pic cam complicat de explicat, am zis eu, deși mi-ar fi plăcut mai degrabă să-i fi spus: „Hei, nu te-ai schimbat deloc!”

Celălalt Gideon flutura din mâini din spatele proeminenței din zid.

— Explică-mi! Îmi ceru mai tânărul Gideon și se apropie.

Celălalt Gideon începu iar să fluture disperat cu mâinile prin aer. Nu înțelegeam ce voia să spună cu asta.

— O clipă, te rog.

I-am zâmbit forțat versiunii lui mai tinere.

— Trebuie să lămuresc repede ceva. Revin imediat.

Se părea însă că nici Gideon cel mai vârstnic, nici cel mai tânăr nu aveau chef de o discuție lămuritoare. În timp ce cel mai tânăr veni după mine și vru să mă prindă de braț, cel mai vârstnic nu așteptă ca celălalt să apuce să se uite după colț, ci făcu un salt înainte și-și lovi alter egoul cu lanterna în frunte cu toată forța. Mai tânărul Gideon căzu la pământ ca un sac de cartofi.

— L-ai rănit!

M-am lăsat în genunchi și m-am uitat revoltată la rana deschisă.

— O să supraviețuiești, spuse celălalt Gideon nepăsător. Vino, trebuie să mergem mai departe! Scrisoarea a fost deja predată. Tipul ăsta de-aici - își lovi propriul eu cu piciorul - era deja pe drumul de întoarcere când te-a văzut.

Nu-l ascultam; îi mângâiam părul celeilalte variante, inconștiente, a lui cu multă tandrețe.

— Ți-ai pălit singur una-n cap! Îți mai amintești cât de meschin ai fost cu mine din cauza asta?

Gideon rânji anemic.

— Da, îmi amintesc. Și-mi pare sincer rău. Dar cine poate să ia așa ceva în calcul? Acum vino! Înainte să se trezească dobitocul ăsta. A dat scrisoarea de mult.

Și-apoi rosti câteva cuvinte în franceză, despre care am bănuțit că erau niște înjurături copioase, deoarece, ca și fratele lui cu puțin timp în urmă, folosise de mai multe ori cuvântul „Merde!”

— Ne ne ne, tinere, rosti o voce în imediata noastră apropiere. Doar pentru că ne aflăm aici jos, aproape de rețeaua de canalizare, nu înseamnă nicidecum că putem să folosim nestingeriți un astfel de limbaj licențios.

Gideon se răsuci brusc, dar nu schiță nici o intenție de a-l face KO și pe nou-venit. Poate pentru că vocea sunase atât de blajină și de amuzată. Am ridicat lanterna și am îndreptat raza de lumină către fața unui bărbat necunoscut de vârstă medie, după care am coborât cu lumina un pic mai jos, ca nu cumva acesta să fi ținut vreun pistol îndreptat asupra noastră. Ceea ce nu era cazul.

— Eu sunt doctorul Harrison, zise el cu o mică plecăciune, privirea-i mutându-se ușor iritată de la chipul lui Gideon la cel al celui alt Gideon care zăcea lat la pământ. Și tocmai am luat scrisoarea voastră de la adeptul nostru de serviciu la postul de pază al cerberului. Scoase din haină un plic, de pe care ieșea în evidență un sigiliu roșu. Lady Tilney m-a asigurat că sub nici o formă acest plic nu trebuie să ajungă în mâinile Marelui Maestru sau ale altor membri ale Cercului Inițiaților. Cu excepția mea.

Gideon oftă și-și trecu dosul palmei peste frunte.

— Voiam să împiedicăm predarea, dar am pierdut timp prin acest labirint de culoare... și-apoi, idiotul de mine, am reușit să mă mai și întâlnesc cu mine însumi. Luă scrisoarea și și-o îndesă în buzunar. Mulțumesc.

— Un de Villiers care-și recunoaște greșeala? Doctorul Harrison râse încet. Asta este ceva absolut nou. Din fericire, Lady Tilney a preluat personal problema - iar eu nu am mai văzut până acum vreun plan de-al ei să dea greș. De altfel, este și inutil s-o contrazici. Arată înspre podea la Gideon cel întins acolo. Are nevoie de ajutor?

— Poate că n-ar fi rău dacă i-ar fi dezinfectată rana și dacă i-am pune ceva moale sub ca..., am început eu, dar Gideon mă întrerupse:

— Prostii! Se simte perfect. Nu-mi luă în seamă protestele și mă trase în sus. Acum trebuie să ne întoarcem. Salutați-o pe Lady Tilney din partea noastră, doctore Harrison. Și mulțumiți-i din partea mea.

— Plăcerea a fost de partea mea, spuse doctorul Harrison.

Vru să se întoarcă, dar mie mi-a mai venit ceva în minte.

— Ah, doctore Harrison, am spus. Ați putea, vă rog, să-i transmiteți lui Lady Tilney că nu trebuie să se sperie dacă în viitor, în timpul elipsărilor, voi veni s-o vizitez?

Doctorul Harrison încuviință din cap.

— Cu mare plăcere. Ne făcu cu mâna. Mult noroc!

Și-apoi plecă în grabă. Tocmai voiam să strig în urma lui „La revedere”, când Gideon mă și trase după el în direcția opusă, își lăsă alter egoul inconștient, singur-singurel pe coridor.

— Precis colcăie de șobolani pe-aici, am zis eu tulburată de atâta milă. Vor fi ademeniți de mirosul de sânge!

— Îi confunzi cu hienele, zise Gideon. Apoi însă se opri brusc, se întoarse către mine și mă luă în brațe. Îmi pare rău! Murmură în părul meu. Am fost așa un idiot! Aș fi meritat să mă fi ronțăit un șobolan.

Am uitat instantaneu de tot ce ne înconjură (și de toate celelalte), mi-am încolăcit brațele în jurul gâtului lui și-am început să-l sărut, mai întâi acolo unde puteam nimeri – pe gât, pe ureche, pe tâmplă – și-apoi pe gură. Mă trase și mai aproape de el, pentru ca, trei secunde mai târziu, să mă împingă de lângă el.

— Chiar că nu avem timp pentru asta acum, Gwenny! Rosti el indignat, mă prinse de mână și mă trase mai departe.

Am oftat. De mai multe ori. Și foarte adânc. Dar Gideon tăcu. Două culoare mai încolo, când se opri pe loc și scoase harta, nu am mai rezistat și am întrebat:

— Este din cauză că sărut ciudat, nu-i așa?

— Ce?

Gideon mă privi derutat peste marginea hărții.

— Sunt de-a dreptul o catastrofă la sărutat, nu-i așa? Mă străduiam să-mi înăbuș tonul isteric din voce, dar nu-mi reușea pe de-a-ntregul. Până acum nu am mai... adică, pentru a putea să faci asta, e nevoie de timp și de experiență. Din filme nu ai cum să-nveți totul, știi! Și este oarecum umilitor să mă tot respingi așa!

Gideon lăsă harta în jos, iar lumina lanternei alunecă spre podea.

— Gwenny, ascultă...

— Da, știu, ne grăbim, l-am întrerupt eu. Dar trebuia s-o spun. Orice altceva ar fi mai bine decât să mă respingi sau... să chemi un taxi. Pot suporta critica. Mai ales dacă e formulată politicos.

— Uneori ești de-a dreptul... Gideon scutură din cap, apoi inspiră adânc și spuse serios: Când mă săruți, Gwendolyn Shepherd, mă simt de parcă aș începe să plutesc. Habar n-am cum faci asta sau de unde ai învățat s-o faci. Dacă dintr-un film, atunci cu siguranță că va trebui să vedem acel film împreună. Se opri pentru o clipă. Ce vreau de fapt să spun este că, atunci când mă săruți nu-mi mai doresc nimic altceva decât să te ating și să te strâng în brațe. La naiba, sunt atât de teribil de îndrăgostit de tine, încât mă simt de parcă ar fi turnat cineva în interiorul meu o canistră de benzină și mi-ar fi dat apoi foc! Dar în momentul de față nu putem... trebuie să ne păstrăm cumpătul. Măcar unul dintre noi doi. Privirea pe care mi-o aruncă îmi spulberă definitiv orice îndoială. Gwenny, tot ce se petrece mă îngrozește de-a dreptul. Fără tine viața mea nu ar mai avea nici un rost, fără tine... mi-aș dori să mor pe loc dacă ți s-ar întâmpla ceva.

Am vrut să-i zâmbesc, dar am simțit deodată un nod uriaș în gât.

— Gideon, eu..., am început eu, dar el nu mă lăsă să termin.

— Nu doresc să... nu trebuie să simți și tu la fel. Deoarece contele poate folosi aceste sentimente împotriva noastră. Și chiar o va face!

— Pentru asta este deja mult prea târziu, am șoptit eu. Te iubesc. Și fără tine nu mi-aș dori să mai trăiesc.

Gideon arăta de parcă ar fi stat să izbucnească în lacrimi. Mă apucă de mână și aproape că mi-o strivi.

— Atunci, nu putem decât să sperăm că domnul conte nu va afla asta niciodată, niciodată, niciodată.

— Și că vom reuși totuși să găsim un plan genial, am adăugat eu. Și-acum hai odată să nu mai pierdem timpul pe-aici! Ne grăbim.

— Un sfert de oră și nici un minut în plus! Spuse Gideon.

Îngenunche în fața cronografului pe pătura de picnic pe care o întinseserăm pe pajiște în Hyde Park, aproape de Serpentine Gallery și cu vederea spre lac și spre pod. Deși promitea să fie o zi de primăvară în toată regula, la fel ca și cea de dinainte, era încă foarte frig, iar iarba, îmbibată de rouă. Cei care făceau jogging și cei ce-și plimbau câinii treceau pe lângă noi, iar unii dintre ei se uitau curioși la mica noastră gașcă.

— Dar un sfert de oră e prea puțin! Am spus eu, în timp ce-mi legam în jurul taliei cadrul caraghios cu pernuțe pe șolduri, cu ajutorul căruia rochia mea urma să plutească precum o navă de război și să nu se mai târâie pe jos. Din cauza aceluși accesoriu, trebuise ca, în acea dimineață, să-mi iau în loc de rucsac o geantă de voiaj supradimensionată. Și dacă vine prea târziu? Sau deloc. De asta mă temeam cel mai tare în sinea mea. Precis că în secolul al XVIII-lea ceasurile nu mergeau așa de precis.

— Atunci a avut ghinion, mârâi Gideon. Oricum asta este o idee trăsniță. Mai ales azi!

— În mod excepțional, de data asta are dreptate, spuse Xemerius lent. Sări în geanta de voiaj, își puse capul pe lăbuțe și căscă cu poftă. Treziți-mă când sunteți din nou aici. În dimineața asta chiar că m-am trezit prea devreme.

Imediat după aceea, din geantă începu să răsună un sforăit.

Leslie îmi trase cu grijă rochia pe cap. Era cea albastră înflorată, pe care o purtasem la prima mea întâlnire cu contele și care rămăsese de atunci în garderobul meu.

— Pentru chestiunea asta cu James ar fi timp și mai târziu. Pentru el oricum va fi tot ziua și tot ora aia, indiferent din ce moment din prezent pleci să-l vizitezi.

Începu să închidă copcile mici de la spatele rochiei.

— Asta a fost valabil și-n cazul acțiunii de împiedicare a predării scrisorii, am replicat eu. Nici ea nu trebuia neapărat să fi avut loc azi. Gideon ar fi putut, de exemplu, la fel de bine să-și tragă singur una în cap abia marțea viitoare, sau anul viitor, în august – ar fi fost același lucru. În afară de faptul că Lady Tilney a preluat problema.

— Pe mine mă ia amețeala de câte ori emiteți astfel de reflecții, se plânse Raphael.

— Am vrut pur și simplu să rezolv asta înainte să ne vedem cu Lucy și cu Paul data următoare, spuse Gideon. Ce-i așa de greu de priceput?

— Iar eu vreau să am rezolvată această chestiune cu James, am spus, și am adăugat pe un ton dramatic: Dacă ni se întâmplă ceva, măcar i-am salvat lui viața!

— Și chiar vreți să dispăreți și să reapăreți în fața tuturor acestor oameni? Întrebă Raphael. Nu credeți c-o să apăreți în ziarul de mâine și că toate televiziunile vor vrea să vă intervieveze?

Leslie clătină din cap.

— Aiurea, spuse ea energic. Suntem destul de departe de alei și nu lipsiți decât pentru scurt timp. Singurii care or să se uite ca proștii or să fie câinii. Sforăitul lui Xemerius își schimbă scurt tonalitatea. Dar gândiți-vă că pentru saltul înapoi trebuie să vă poziționați în exact același loc în care sunteți acum, continuă Leslie. Marcați locul cu acești drăgălași pantofi. Îmi puse în mână unul dintre pantofii lui Raphael și-mi surâse: E chiar distractiv, pe bune! Aș vrea să fac asta în fiecare zi, vă rog!

— Eu, în schimb, nu, spuse Raphael, își privi scurt șosetele, mișcă posomorât degetele de la picioare, apoi privi din nou înspre alee. Am nervii întinși la maximum. Mai devreme, în metrou, am fost convins că suntem urmăriți! Ar fi și logic dacă Gardienii ar fi pus pe cineva pe urmele noastre, care să nu ne scape din ochi. Iar dacă vine cineva să ne ia cronograful, nici măcar nu-l pot cotonogi ca lumea, căci sunt în șosete!

— E un pic paranoic, îmi șopti Leslie.

— Am auzit asta, spuse Raphael. Și nu ai dreptate, sunt doar... precaut.

— Iar mie nu-mi vine să cred că fac asta, zise Gideon și-și puse în spinare rucsacul lui Leslie, în care se afla instrumentarul pentru vaccin. Chiar că încălcăm toate cele douăsprezece reguli de aur deodată. Hai, Gwenny, tu prima.

Am îngenuncheat lângă el și i-am zâmbit. Refuzase să-și îmbrace hainele verzi, deși încercasem să-i explic că l-ar fi speriat pe James dacă ar fi apărut în haine normale. Ba chiar mai rău de-atât, James nici nu ne-ar fi luat în serios.

— Iți mulțumesc că faci asta pentru mine, am spus eu cu toate acestea și mi-am pus degetul în locașul de sub rubin.

— E-n regulă, mormăi Gideon, apoi chipul lui dispăru din fața ochilor mei, iar când am putut din nou să văd limpede, eram îngenuncheată pe un covor de frunze ude și printre nenumărați castani.

M-am ridicat repede-n picioare și am pus pantoful lui Raphael în locul aterizării.

Ploua în averse și nu era nici țipenie de om. Doar o veveriță țâșni cu viteza vântului sus în coroana copacului și ne privea de acolo curioasă.

Gideon aterizase lângă mine și se uita împrejur.

— Mda, făcu el apoi și-și șterse picăturile de ploaie de pe față. O vreme ideală pentru călărie și pentru a te vaccina, aș spune.

— Să ne ducem în boschetul acela de acolo să așteptăm, am propus eu.

De data aceasta l-am luat eu pe Gideon de mână și l-am tras după mine. Se împotrivi.

— Dar numai zece minute, vociferă el. Și dacă nu apare în timpul ăsta, ne întoarcem la papucul lui Raphael.

— Da, da, am răspuns eu.

Încă de pe vremea aceea exista deja un pod peste porțiunea îngustată a lacului, deși arăta complet diferit de ce știam eu.

Pe alea de pe margine se auzi trecând o trăsură. Iar din direcția cealaltă se apropia în trap vioi un călăreț singuratic. Pe un cal sur.

— El e! Am strigat eu și am început să fac cu mâna ca nebuna. James! Sunt aici!

— Crezi că se poate un pic și mai strident? Întrebă Gideon.

James, care purta o manta cu mai multe pelerine înfoiate și un tricorn prin colțurile căruia șiroia apa, opri calul la câțiva metri de noi. Privirile-i alunecară de la părul meu ud până jos, la poalele rochiei mele, după care îl scanară la fel și pe Gideon.

— Sunteți cumva neguțători de cai? Întrebă el neîncrezător, în timp ce Gideon scotocea prin rucsacul lui Leslie.

— Nu, el este doctor! L-am lămurit eu. Mă rog, aproape. Am văzut privirile lui James oprindu-se asupra imprimeului de pe rucsacul lui Leslie: Hello Kitty must die. Ah, James, sunt atât de fericită că ai venit, m-am pornit eu să trângănesc. Cu vremea asta și așa - ieri, la bal, nu am reușit să mă exprim destul de clar. Lucrurile stau astfel: eu vreau să te feresc de o boală pe care ai s-o contactezi anul viitor și din cauza căreia, din păcate, vei muri. Variolă - sau vărsat, cum îi spui tu. Am uitat cum îl cheamă pe tipul de la care ai să te molipsești, dar nici nu mai contează. Vestea bună este că noi avem ceva care te va salva de la boală. L-am zâmbit larg. Nu trebuie decât să descaleci și să-ți sufleci mâneca, și noi ți-l administrăm.

Ochii lui James se făcură din ce în ce mai mari în timpul monologului meu. Hector (cu adevărat minunatul cal sur) făcu un pas nervos înapoi.

— Este scandalos, rosti James. Mă convocați în parc ca să-mi vindeți un medicament dubios și o poveste și mai dubioasă? Iar însoțitorul vostru arată ca un bandit și un tâlhar la drumul mare! Își dădu mantaua în lături pentru ca noi să-i putem vedea spada, care atârna într-o parte. Vă avertizez! Sunt înarmat și știu să mă apăr!

Gideon oftă.

— Of, James, acum ascultă, te rog! M-am apropiat de el mai mult și l-am prins pe Hector de frâu. Nu vreau decât să te ajut și, din păcate, nu am mult timp la dispoziție! Așa că, te rog, descalecă și dezbracă-ți mantaua.

— Cu siguranță că nu voi face așa ceva, spuse James indignat. Și cu asta, conversația noastră a luat sfârșit. La o parte, fată stranie ce ești! Sper ca aceasta să fi fost ultima noastră întâlnire! Huși!

Și chiar intenționează să ridice cravașa. Dar nu reuși, căci Gideon îl prinse și-l trase jos de pe cal.

— Nu avem timp pentru astfel de jocuri, mârâi el și-i răsuci lui James ambele brațe la spate.

— Ajutor! Chițai James, în timp ce se zbătea ca un țipar. Tâlharii! Mă jefuiesc!

— James! Totul e numai spre binele tău, l-am asigurat eu, dar el îmi aruncă niște priviri de parcă eram diavolul în persoană. Tu nu știi, dar... noi doi suntem prieteni acolo de unde vin eu. Chiar foarte buni prieteni!

— Ajutor! Nebunii! Jaf! Striga James și se uita disperat la Hector.

Dar calul cel sur nu părea să aibă chef să facă pe Black Beauty. În loc să se repeadă eroic asupra noastră, își lăsă capul în jos și-ncepu să pască pașnic.

— Eu nu sunt o nebună, am încercat să-l lămuresc pe James. Eu...

— Taci odată din gură și ia-i spada, tâlhăriță Gwenny, mă întrerupe Gideon nerăbdător. Și-apoi dă-mi lanțeta și fiola din rucsac.

Am oftat și am făcut ce mi-a cerut. Avea dreptate, era inutil să m-aștept ca James să mă înțeleagă.

— Așa, mârâi Gideon, în timp ce deschise fiola cu dinții. Fata o să vă taie beregata dacă în următoarele două minute vă veți mișca fie și o singură dată, e clar? Și să nu mai îndrăzniți încă o dată să strigați după ajutor.

Am îndreptat vârful spadei spre gâtul lui James.

— Ăăă, pe bune, James, eu îmi închipuisem altfel totul, trebuie să mă crezi! Dacă ar fi după mine, ai putea bântui prin școala mea pentru veșnicie – Dumnezeuule, ce dor o să-mi fie de tine! Dacă nu greșesc, azi e ultima noastră întâlnire.

Îmi dădură lacrimile. James arăta de parcă era pe punctul să-și piardă cunoștința.

— Puteți să-mi luați portmoneul dacă aveți nevoie de bani, dar cruțați-mi viața! Vă rog, șopti el.

— Da, da, liniștește-te, spuse Gideon.

Dădu la o parte gulerul amplu al mantalei și înfipse lanțeta direct în gât. Când James simți tăișul pe piele scoase un mic scâncet.

— Asta nu se face în mod normal în braț? Am întrebat eu.

— În mod normal nici nu răsucesc cuiva brațele la spate când fac asta, spuse Gideon morocănos, iar James mai scoase un scâncet.

— Asta e un rămas-bun cam stupid, am spus eu și nu am putut să nu mi trag nasul. Mi-ar plăcea mai mult să te iau în brațe în loc să-ți țin o spadă la gât! Tu ai fost dintotdeauna prietenul meu cel mai bun din școală, imediat după Leslie. Prima lacrimă mi se rostogoli pe obraz. Și fără tine nu aș fi priceput niciodată diferența dintre Luminăția Sa, Alteța Sa, înălțimea Sa și...

— Gata, spuse Gideon și-i dădu drumul lui James, care se dădu câțiva pași înapoi clătinându-se și ținându-se de gât. Ar trebui să pun un plasture, dar merge și fără! Să ai grijă să nu intre mizerie acolo. Gideon îmi luă spada din mână. Acum o să încălecați și-o să plecați de-aici, fără să mai priviți înapoi, ne-am înțeles?

James încuviință din cap. Ochii încă-i erau transfigurați de spaimă, ca și cum nu-i venea a crede că scăpase.

— Rămâi cu bine, am spus eu printre sughițuri. Rămâi cu bine, James August Peregrin Pimplebottom! Ai fost cea mai cumsecade fantomă pe care am cunoscut-o vreodată!

Cu picioarele tremurându-i și gâfâind din greu, James încălecă.

— Spada e sub castan, dacă vreți s-o recuperați, mai zise Gideon, dar James dădu deja pinteni bietului Hector. Am privit după ei, până ce au dispărut printre copaci.

— Mulțumită? Mă întrebă Gideon în vreme ce aduna lucrurile.

Eu mi-am șters lacrimile de pe obraji și i-am zâmbit.

— Mulțumesc! Este foarte cool să ai un prieten student la medicină! Gideon rânji.

— Dar jur că ăsta a fost ultimul vaccin antivariolă pe care l-am făcut! Pacienții sunt atât de nerecunoscători.

Cei ce sunt iubiți nu pot muri, căci dragostea înseamnă nemurire.

(Emily Dickinson)

Cincisprezece

— Dă-i bice, bătrâne! Strigă Xemerius. Se-apropie vremea demascării ticălosului.

Se cuibărise în poala mea, iar eu, pe scaunul din dreapta din Mini-ul lui Gordon, care se lupta cu traficul de început de după-amiază pentru a ajunge la Strand.

— Gura, i-am șoptit eu lui Xemerius. Din partea mea, contele n-are decât să m-aștepte o veșnicie.

— Poftim? Gideon mă privi întrebător.

— Oh, nimic. M-am uitat pe geam. Spune, Gideon, chiar crezi c-o să fie de ajuns planul nostru?

Entuziasmul meu de dimineață dispăruse, făcând loc unui fel de neliniște din aceea care te face să-ți rozi unghiile și care pe mine mă făcea să tremur ca varga.

Gideon ridică din umeri.

— În orice caz, planul nostru este mai bun decât acel - cum i-ai spus tu - plan dur de acțiune de azi-dimineață.

— Nu i-am spus eu așa, ci Leslie, l-am corectat eu.

Pentru o clipă ne-am concentrat amândoi asupra propriilor gânduri. Eram încă literalmente marcați de întâlnirea cu Lucy și cu Paul. Mi-a fost limpede că salturile în timp puteau fi foarte stresante abia când, la întoarcere, am nimerit în mijlocul unei repetiții a corului bisericesc și am fost urmăriți de mai mulți sopraniști de șaptesprezece ani, care-au tulit-o la fugă zbierând. Dar măcar acum eram pregătiți pentru întâlnirea cu contele de Saint-Germain. Lucy fusese cea care ne dăduse ideea decisivă, această idee fiind și motivul neliniștii amintite mai sus.

— Băiete! Condu mai precaut, zbieră Xemerius și-și duse ghearele la ochi. Semaforul era pe roșu, dar roșu-roșu!

Gideon accelerează și-i luă fața unui taxi, înainte de a coti la dreapta în direcția sediului central al Gardienilor. Câteva clipe mai târziu, opri cu roțile scârțâind în parcare. Își puse ambele mâini pe umerii mei și-mi spuse:

— Gwendolyn, începu el serios. Indiferent de ce se va întâmpla...

Nu reuși să continue. Căci în acel moment, portiera de pe partea mea fu deschisă violent. Aveam deja de gând să mă răsucesc brusc și să-l iau la trei păzește pe nemernicul de domn Marley, dar am dat cu ochii de domnul George, care își trecu îngrijorat mâna peste chelia lucioasă.

— Gideon, Gwendolyn, în sfârșit! Spuse el pe un ton plin de reproș. Ați întârziat mai bine de o oră.

— Oaspeții cei mai interesanți sunt cei care ajung mai târziu la bal, croncăni Xemerius și sări din poala mea.

I-am aruncat o privire lui Gideon, am oftat și am coborât din mașină.

— Haideți, copii, ne zori domnul George și mă luă de braț. Totul este deja pregătit.

Acel „totul” despre care amintise era un vis din broderii și dantele crem, combinate cu catifea și brocart într-o nuanță rece de auriu pentru mine și o redingotă colorată și brodată pentru Gideon.

— Astea sunt cumva maimuțe?

Gideon se holbă la piesa de vestimentație, de parcă ar fi fost îmbibată cu cianură.

— Mai precis, maimuțe-capucin.

Madame Rossini îi surâse lui Gideon și-l asigură că broderiile înfățișând animale exotice ar fi fost ultimul răcnet în moda anului 1782. Vru să-și ia avânt și să explice cât timp îi luase să introducă în mașina de cusut coordonatele pentru broderiile inspirate după modele originale, dar domnul George, care așteptase la ușă tot uitându-se la ceasul lui de aur, interveni. Nu pricepeam de ce se grăbea așa. La urma urmei nu avea nici o importanță pentru conte cât de târziu era la noi.

— Astăzi veți elipsa în arhivă, ne anunță domnul George și-o și luă înainte.

Pe Falk și pe ceilalți Gardieni încă nu-i văzusem la față; probabil că se aflau în Sala Dragonului, reînnoindu-și jurămintele de Gardieni, închinând în cinstea regulilor de aur sau făcând ce mai făceau Gardienii de obicei.

Doar doamna Jenkins alerga de zor pe culoar cu un biblioraft în brațe și ne făcu cu mâna. (Într-o zi de duminică!)

— Domnule George, care sunt instrucțiunile pentru azi? Întrebă Gideon. Există amănunte la care trebuie să fim atenți?

— Păi, pentru conte a trecut la fel de mult timp de la bal ca și pentru voi, adică două zile, ne lămuri domnul George prompt. Indicațiile din scrisoarea lui ne-au încurcat și pe noi un pic. Conform acestora, vizita ta ar trebui să dureze doar cincisprezece minute, Gideon, în timp ce Gwendolyn va petrece trei ore și jumătate cu contele. Presupunem însă că tu vei fi însărcinat cu alte misiuni, pentru care vei avea nevoie de contingentul tău de timp, căci contele a scris foarte limpede că nu ar trebui să elipsați înainte de întâlnire. Se opri pentru o clipă și privi prin fereastra joasă înspre biserica Temple, care se vedea foarte bine de acolo. Nu prea am înțeles mare lucru din indiciile date, dar... se pare că domnul conte este sigur că nu mai e mult și se închide Cercul de Sânge. Ar trebui să fim cu toții pregătiți, a scris el.

— Oh, oh, făcu Xemerius.

Oh, oh, făcusem și eu în gând și i-am aruncat o privire scurtă lui Gideon. Suna foarte limpede, ca și cum contele ar fi luat în calcul un eșec al Operațiunii Turmalina Neagră și Safirul, programată, de fapt, pentru ziua precedentă. Și ca și cum ar fi avut de la bun început un alt plan.

Posibil un plan mai genial decât al nostru.

Neliniștea mea bună de ros unghiile se transformă în pură spaimă. Perspectiva petrecerii timpului doar cu contele îmi făcu pielea de găină pe brațe. Ca și cum Gideon mi-ar fi putut citi gândurile, rămase pe loc și mă trase lângă el, fără să-i pese de domnul George.

— O să fie totul bine, îmi șopti la ureche. Nu uita că nu-ți poate face nimic. Și-atâta vreme cât el nu știe asta, ești în siguranță.

M-am prins strâns de el, ca o mică maimuță-capucin.

Domnul George își drese glasul.

— Apropo, mă bucur că vă-nțelegeți din nou, spuse el. Un zâmbet viclean îi flutură scurt pe chip. Totuși, trebuie să continuăm.

— Să ai grijă de ea, cap de turbă! L-am mai auzit eu pe Xemerius urlând, după care m-am trezit deja în anul 1782.

Primul lucru pe care l-am văzut la aterizare a fost chipul lui Rakoczy, la doar jumătate de metru distanță de mine. Am scos un țipăt ușor și am sărit într-o parte, Rakoczy însuși tresărind.

Se auzi un râs care, deși suna plăcut și melodios, făcu să mi se scoale tot părul la ceafă.

— Ți-am spus eu că ar fi fost mai bine să te dai la o parte, Miro.

În timp ce Gideon ateriza lângă mine, m-am răsucit. Era acolo: contele de Saint-Germain. Într-o redingotă de catifea gri-închis simplă și, ca-ntotdeauna, cu o perucă albă. Se sprijinea în bastonul lui, părând pentru o clipă firav și bătrân, extrem de bătrân.

Apoi însă, își îndreptă ținuta și-am văzut în lumina lumânărilor cum buzele i se încrețiră într-un zâmbet cinic.

— Bine ați venit, dragii mei. Mă bucur că sunteți teferi. Și că descrierile admirabile ale lordului Alastair despre moartea lui Gwendolyn n-au fost decât fanteziile unui muribund.

Se apropie un pas și mă privi așteptând. Dură o secundă ca să-mi dau seama că probabil aștepta de la mine o reverență. Așadar, am făcut o plecăciune adâncă. Când am revenit în poziție verticală, contele își îndreptase deja atenția către Gideon.

— Astăzi nu putem să ne blocăm în formalități. Vreo veste de la Marele Maestru? Îl întrebă el, iar Gideon îi înmână scrisoarea sigilată pe care ne-o dăduse domnul George.

În timp ce contele rupse sigiliul și citi, eu m-am uitat scurt prin încăpere. Existau acolo o masă de scris și mai multe scaune și fotolii. Dulapurile deschise așezate de jur împrejur erau pline cu cărți, suluri de hârtie și teancuri de hârtii, iar deasupra șemineului atârna, ca și în vremurile noastre, un tablou. Dar nu era portretul contelui de Saint-Germain, ci o natură moartă încântătoare, cu cărți, pergamente, o pană pentru scris și o

călimară cu cerneală. Rakoczy se lăsă să cadă neinvitat pe un scaun și-și ridică picioarele încălțate în cizme pe masa de scris. Trase pur și simplu spada din teacă și-ncepu s-o bălăngăne în mână, de parcă ar fi fost o jucărie de care nu se putea despărți. O privire a ochilor lui ciudați și lipsiți de strălucire trecu peste mine, după care își strânse disprețuitor buzele. Dacă-și amintea de ultima noastră întâlnire, cu siguranță că nu avea de gând să-și ceară scuze.

Contele își încheiase lectura, mă studie cu o privire cercetătoare, apoi încuviință din cap.

— Cu-a Corbului magie înzestrat, închide sol major cercul din douăsprezece elemente format. Cum de-ai scăpat spadei nemiloase a lordului Alastair? Să-și fi imaginat el asta oare?

— El chiar a rănit-o pe Gwendolyn, spuse Gideon, iar eu mă minunam de cât de calmă și prietenoasă îi suna vocea. E drept însă că a fost doar o zgârietură superficială; a fost norocoasă, nu alta.

— Regret că a trebuit să treceți printr-așa o situație, zise contele. Vă promisesem că n-o să vă atingă nimeni nici măcar un fir de păr – iar eu îmi țin de regulă promisiunile. Dar prietenul meu Rakoczy a fost în acea seară un pic cam indolent, nu-i așa, Miro? Ceea ce m-a ajutat să constat o dată în plus că, uneori, ne bazăm prea mult pe alții. Dacă fermecătoarea Lady Lavinia nu ar fi venit la mine, primul secretar ar fi reușit eventual să se trezească din leșin și s-ar fi făcut nevăzut... iar lordul Alastair s-ar fi stins de unul singur.

— Fermecătoarea Lady Lavinia a fost cea care ne-a trădat de fapt, m-am scăpat eu. Ea a fost cea care...

Contele ridică o mână.

— Știi totul, copilă. Alcott a mai avut destul răgaz ca să-și mărturisească toate păcatele.

Rakoczy scoase un răs aspru.

— Și chiar și Alastair a mai avut o mulțime să ne spună, chiar dacă, spre final, s-a exprimat un pic cam nedeslușit, nu-i așa, Miro? Contele zâmbi dezgustat. Dar despre asta putem vorbi mai tâziu pe îndelete; astăzi avem timpul calculat la secundă. Ridică scrisoarea. Acum că s-a lămurit adevărata origine a lui Gwendolyn, nu ar mai trebui să fie o problemă să-i convingem părinții să ne doneze un pic de sânge. Sper că ați urmat întocmai toate indicațiile mele.

Gideon încuviință din cap. Avea chipul palid și crispat și evita să privească în direcția mea. Deși, până în acel moment, totul decurgea așa cum prevăzusem. Luat în mare, cel puțin.

— Operațiunea Turmalina Neagră și Safirul va avea loc azi. Dacă orologiul acela de pe perete merge bine, voi sări înapoi în anul 2011 în câteva minute. Iar acolo, totul este pregătit ca să plec în căutarea lui Lucy și a lui Paul.

— Exact, spuse contele mulțumit, scoase un plic din buzunarul redingotei și i-l înmână lui Gideon. Aici am făcut un plan grosier. Nici unuia dintre Gardienii mei din viitor nu ar trebui să-i vină ideea să-ți stea în cale.

Se apropie de șemineu și privi, pentru o clipă, gânditor în foc. Apoi se întoarce. Ochii-i sclipeau deasupra nasului acvilin și-ntreaga încăpere păru a se umple de prezența lui. Ridică brațele.

— Toate profețiile se vor împlini chiar astăzi. Chiar azi omenirea va căpăta un leac cu o putere tămăduitoare nemaîntâlnită până acum, strigă el.

Făcu o scurtă pauză și ne privi, așteptând parcă aplauze. Am stat și m-am gândit dacă se cuvenea să scot un „Boah! Tare!”, dar nu prea-mi apreciam în acel moment talentele de actriță. Gideon îl privi de asemenea mut. Iar Rakoczy avu obrăznicia ca, în acel moment solemn, să scoată un râgâit discret.

Contele plesni nervos din limbă.

— Acum, rosti el rar. Aș fi de părere că am spus totul cu asta. Se apropie și-și puse mâna pe umărul meu. A trebuit să mă concentrez ca să nu o scutur ca pe o tarantulă. Între timp, noi doi, copil frumos, vom încerca să ne omorâm împreună timpul, spuse el cu o voce mieroasă. Cu siguranță că ai înțeles că va trebui să-mi ții companie ceva mai mult timp decât tânărul Gideon aici de față.

Am încuviințat din cap, întrebându-mă dacă nu cumva contele ar fi vrut să-și schimbe încet-încet percepția asupra femeilor. Dacă presupunea că eu înțelegeam tot ce se petrecea, asta însemna că nu eram chiar așa de proastă, nu? Dar el continuă despotic:

— La urma urmei, tânărul nostru Gideon trebuie fie credibil să-i facă pe Turmalina Neagră și pe Safirul lui să priceapă că fiica lor va muri dacă nu-l vor lăsa să le recolteze sânge pe loc. Râse încet și apoi se adresă lui Gideon. Ai putea foarte bine să și exagerezi un pic, povestindu-le despre Rakoczy și despre predilecția lui pentru sânge de fecioare, precum și despre obiceiul transilvănean de a smulge inimile din piepturile oamenilor încă în viață – dar sunt sigur că nu va fi nevoie. După cum îi bănuiesc eu pe acești tineri naivi, îți vor da imediat sânge.

Rakoczy scoase un râset răsunător care aducea a lătrat, iar contele i se alătură, zicând:

— Oamenii sunt atât de ușor de manipulat, nu-i așa?

— Dar, pe Gwendolyn, doar nu aveți cu-adevărat de gând s-o..., rosti Gideon, iar ochii-i scăpărară ușor, fără să se uite încă la mine.

Contele surâse.

— Dar ce-ți trece prin minte, dragul meu băiat? N-o să-i atingă nimeni nici măcar un fir de păr. Ea nu este decât prizoniera mea pentru un timp. Și anume, până ce tu te vei întoarce din anul 1912 în anul 2011 cu sângele. Ridică vocea. Iar zidurile acestea sfinte se vor cutremura când frăția se va aduna, iar Cercul de Sânge din cronograf se va putea închide. Suspină. Ah, ce mult mi-aș dori să pot fi martorul acestui moment magic. Va trebui să-mi povestești totul de-a fir a păr!

Da, da, da. Bla bla bla. Mi-am dat seama că strângeam fără să vreau din dinți. Mă dureau deja maxilarele. Între timp, contele se apropiase de Gideon atât de mult, încât vârfurile nasurilor lor aproape că se atingeau. Gideon nici măcar nu clipi. Contele ridică degetul arătător.

— Misiunea ta va fi apoi să-mi aduci neîntârziat elixirul ce se va găsi sub cel de-al doisprezecelea astru. Îl apucă pe Gideon de umeri și-l privi fix în ochi. Neîntârziat.

Gideon încuviință din cap.

— Mă întreb doar, de ce doriți să vi se aducă elixirul în acest an, zise el. Oare omenirii din vremea noastră el nu ar mai fi de folos?

— O întrebare inteligentă și filosofică, răspunse contele zâmbind și-i dădu drumul. Și mă bucur că o pui. Dar acum nu avem vreme pentru astfel de discuții. Îți voi povesti pe îndelete despre complicatele mele planuri după ce misiunea va fi dusă la bun sfârșit. Până atunci, trebuie pur și simplu să ai încredere în mine!

Aproape că mi-a venit să râd în gura mare. Dar numai aproape. Am încercat să prind privirea lui Gideon, dar, deși eram sigură că observa asta, se încăpățâna să se uite pe lângă mine. La ceasul ale cărui limbi continuau să avanseze nemilos.

— Ar mai fi totuși ceva: Lucy și Paul au propriul lor cronograf, spuse Gideon. Ar putea încerca să vină aici după dumneavoastră, astăzi sau chiar ceva mai devreme... și să împiedice totul, inclusiv predarea elixirului.

— Păi, atâta lucru oi fi înțeles și tu despre continuitate, încât să știi că, până acum, nu au reușit să-mi saboteze planurile, căci altfel nu am fi azi cu toții aici, nu-i așa? Contele zâmbi. Iar pentru orele ce urmează, până când voi intra în posesia elixirului, desigur că am luat măsuri speciale de precauție. Rakoczy și oamenii lui vor omorî orice persoană neautorizată care va îndrăzni să se apropie.

Gideon încuviință din cap și-și duse o mână la stomac.

— E timpul, zise el, iar privirile noastre se întâlniră, în sfârșit. Voi reveni în curând cu elixirul.

— Sunt sigur că îți vei îndeplini exemplar această misiune, băiete, rosti senin contele. Drum bun. Eu și cu Gwendolyn ne vom petrece timpul savurând un păhărel de vin de Porto.

Mi-am fixat privirea într-a lui Gideon, încercând să pun în ea toată dragostea mea. În clipa următoare, dispăru. Aș fi vrut să izbucnesc în lacrimi, dar am continuat să strâng din dinți, străduindu-mă să mă gândesc la Lucy.

În salonul lui Lady Tilney, la ceai și sendvișuri, întorseserăm planul pe toate fețele. Știam că trebuia să-l înfruntăm pe conte cu propriile lui arme, dacă voiam să-l înfrângem o dată pentru totdeauna. Și ne reușise foarte ușor, în orice caz, când Lucy lansă o ipoteză. O aruncase așa, la întâmplare, și mai întâi n-am luat-o-n seamă, dar pe urmă Gideon fu primul care încuviințase din cap și zisese:

— Da. S-ar putea să ai dreptate.

Începuse să se plimbe iar prin încăpere.

— Să presupunem că facem ce ne spuse contele, și-i dăm lui Gideon sânge, continuă Lucy. Astfel, el va putea să închidă Cercul de Sânge din cel de-al doilea cronograf și să-i dea elixirul contelui, care va deveni astfel nemuritor.

— Acesta fiind exact motivul pentru care noi ne ferim de asta de ani de zile ca de ciumă, nu? Spuse Paul.

Lucy ridică mâna.

— O clipă. Să cugetăm.

Am încuviințat din cap. Nu știam prea exact unde bătea, dar undeva în adâncul minții mele apăruse un mic semn de întrebare, care se transformă într-un semn de exclamare.

— Conte va deveni nemuritor, dar numai până la nașterea mea.

— Corect, spuse Gideon și se opri pe loc. Ceea ce înseamnă că va trece prin istorie viu și nevătămat, până în timpul vieții noastre.

Paul se încruntă.

— Vreți să spuneți că...

Lucy încuviință din cap.

— Vrem să spunem că toată această dramă este privită live și în culori de către conte. Făcu o scurtă pauză. Și bănuiesc că are loc în primul rând.

— Cercul Inițiaților, mi-am dat eu cu părerea.

Ceilalți încuviințară din cap.

— Cercul Inițiaților. Conte este unul dintre Gardieni.

Am privit chipul contelui. Cine era? Ceasul de deasupra șemineului ticăia zgomotos. Avea să mai dureze o veșnicie până să fac saltul înapoi.

Contele îmi indică un fotoliu pe care să mă așez, turnă vin de un roșu-închis în două pahare, dându-mi unul dintre ele.

— Noroc, Gwendolyn! Exact acum două săptămâni ne-am cunoscut; mă rog, privind din perspectiva mea. Prima impresie pe care mi-ai făcut-o n-a fost, din păcate, tocmai cea mai bună. Între timp însă, am devenit prieteni, nu-i așa?

Da, cum să nu. Am sorbit din vin, apoi am spus:

— La acea primă întâlnire aproape că m-ați sugrumat. Am mai luat o înghițitură de vin. Am crezut atunci că puteți citi gândurile, mi-a ieșit apoi destul de curajos. Dar se pare că m-am înșelat.

Contele râse plin de sine.

— Ei bine, pot foarte bine să captez fluxuri de gândire prevalente. Dar abilitățile mele nu țin de magie. Practic, oricine ar putea învăța să facă asta. Ți-am povestit la ultima noastră întâlnire despre vizitele mele în Asia și despre cum mi-am însușit acolo înțelepciunea și iscusințele călugărilor tibetani.

Da, așa era. Nici atunci nu fusesem prea atentă. Iar cum mi-era din nou greu să-i ascult cuvintele. Sunau dintr-odată ciudat de distorsionat, ba prea lungi, ba din nou ca și cum ar fi fost cântate.

— Ce nai..., am murmurat eu.

Un vâl roz, de la care nu-ți mai puteai lua ochii, îmi încetoșă privirea.

— Ești amețită, nu-i așa? Și-acum începe să ți se usuce gura, nu-i așa?

Da! De unde știa? Și de ce-i suna vocea ca o tinichea? Mă holbam la el prin vâlul rozaliu.

— Nu-ți fie teamă, micuțo, spuse el. O să treacă imediat; Rakoczy a promis că n-o să simți deloc durere. Vei adormi înainte să înceapă crampele. Și, cu ceva noroc, nici nu te vei trezi înainte să se termine.

Îl auzeam pe Rakoczy râzând. Suna precum zgomotele acelea înregistrate pe bandă în tunelul groazei.

— De ce...

Am încercat să vorbesc, dar mi-am simțit deodată buzele amorțite.

— N-o lua personal, spuse contele rece. Dar, pentru a-mi duce la îndeplinire planurile, trebuie, din păcate, să te omor. Tot de Providență este și asta decis.

Voiam să țin ochii deschiși, dar nu am reușit. Bărbia îmi căzu în piept, capul îmi alunecă apoi într-o parte, ochii închizându-mi-se în cele din urmă. Mă învălui o beznă totală.

Poate că de data asta murisem cu adevărat, îmi trecu mie prin minte când mi-am revenit. Dar nu-mi imaginasem niciodată îngerii sub forma unor băieței despuiți, care, dincolo de niște fenomenali colăcei de grăsime, nu afixau nimic altceva decât niște rânjete stupide, la fel ca exemplarele dinaintea ochilor mei, care se ocupau cu cântatul la harpă. Și care nu erau, de fapt, decât pictați pe tavan. Am închis ochii la loc. Gâtul mi-era așa de uscat, că abia puteam înghiți. Zăceam întinsă pe ceva tare și mă simțeam nespus de epuizată, ca și cum nu mai aveam să pot vreodată să mă mișc.

Undeva în spatele urechii mele drepte am auzit un zumzet. Era marșul funebru din Amurgul zeilor, opera preferată a lui Lady Arista. Vocea care interpreta extraordinar de rapid bucata îmi părea vag cunoscută, dar nu puteam s-o localizez. Și nici nu am putut să mă uit cui aparținea, pentru că nu am mai reușit să deschid ochii.

— Jake, Jake, rosti vocea. Nu m-aș fi gândit că, dintre toate persoanele, tu vei da de urma mea. Dar de-acum încolo, latina ta de medic nu-ți mai e de nici un folos. Vocea râse încet. Căci, când te vei trezi, eu am să fiu de mult peste mări și țări. În Brazilia este foarte plăcut în perioada asta a anului, după cum știi. Am trăit acolo începând cu 1940. Argentina și Chile au și ele o mulțime de oferit. Vocea făcu o pauză, pentru a mai fluiera câteva măsuri din opera wagneriană. Ceva mă tot trage spre America de Sud. Apropo, Brazilia are cei mai buni chirurghi plasticieni din lume. M-au scăpat de deranjantele pleoape căzute, de nasul coroiat și de bărbia retrasă. Motiv pentru care, din fericire, nu mai semăn absolut deloc cu propriul meu portret.

Îmi furnicau brațele și picioarele amorțite. Dar mă stăpâneam. Probabil că era mai bine să nu mă mișc.

Vocea râse.

— Dar chiar și dacă cineva din Lojă m-ar fi recunoscut, continuă vocea, sunt sigur că niciunul dintre voi nu ar fi fost atât de inteligent pentru a trage concluziile corecte. Cu excepția enervantului de Lucas Montrose. N-a lipsit mult și m-ar fi demascat... Of, Jake, și nici măcar tu nu ți-ai dat seama că nu a decedat în urma unui infarct ci a metodelor perfide ale lui Marley senior. Căci voi, oamenii, nu vedeți niciodată decât ceea ce vreți să vedeți.

— Ești un prost deosebit de mârșav, se auzi un piuit înspăimântat undeva în spatele meu. Micuțul Robert! I-ai făcut rău tatăicului meu! Am simțit o adiere rece. Și cu Gwendolyn ce-ai făcut?

Da, exact. Asta era întrebarea. Și de ce nu se auzea Gideon?

Se auzi un clinchet și apoi încuietorile unui geamantan.

— Gata în orice moment pentru a sprijini țelul Gardienilor. Lecuirea omenirii de toate metehnele; mă prăpădesc de răs. Un pufăit disprețuitor. Ca și cum omenirea chiar ar merita așa ceva! Oricum, lui Gwendolyn nu-i vei mai fi de nici un folos. Vocea se mișca prin încăperea încolo și-ncoace, iar eu am început treptat să pricep cu cine aveam de-a face, chiar dacă nu-mi venea să cred. Este la fel de moartă precum cobaii pe care i-ai tot disecat tu. Vocea răsă încet. Aceasta fiind o comparație și nu o metaforă.

Am deschis ochii și am ridicat capul.

— Dar am putea la fel de bine să o folosim ca simbol, nu-i așa, domnule Whitman? Am întrebat eu, dar am regretat imediat că m-am dat de gol.

Nici urmă de Gideon! Doar doctorul White zăcea inconștient pe podea, nu departe de mine, cu chipul la fel de gri ca și costumul de pe el. Micuțul Robert stătea ghemuit și îngrijorat la capul lui.

— Gwendolyn.

În orice caz, trebuie apreciat faptul că domnul Whitman nu țipă de frică. Și nici nu avu vreun alt fel de reacție. Rămase nemișcat sub portretul contelui de Saint-Germain, cu mâna pe un troller cu o geantă de laptop, privindu-mă. Purta o elegantă haină gri cu eșarfă de mătase, și-și fixase pe creștet o pereche de ochelari de soare, ca și cum ar fi fost Brad Pitt în concediu la mare. Nu semăna câtuși de puțin cu contele ce-l privea din tablou.

M-am ridicat cât am putut eu de demn (rochia foarte amplă îmi îngreuna cumva acțiunea) și mi-am dat seama că stătusem întinsă pe masa de scris.

Domnul Whitman plescăi din limbă, se uită la ceas și dădu drumul trollerului.

— Teribil de deranjant, spuse el.

Nu mi-am putut înăbuși un rânjet.

— Nu-i așa? Am întrebat.

Se apropie și scoase un pistolăș negru dintr-un buzunar al hainei.

— Cum de s-a-ntâmplat așa ceva? Oare băutura preparată de Rakoczy nu a fost destul de puternică?

Am clătinat din cap.

Domnul Whitman se încruntă și îndreptă pistolul spre pieptul meu.

Am vrut să râd, dar nu mi-a ieșit decât un pufnet înspăimântat.

— Vreți să mai încercați o dată? Am întrebat eu totuși, încercând să-l privesc în ochi cu curaj. Sau încercați să pricepeți totuși că nu mă puteți răni?

Ha! Planul nostru reușise. Și încă în ce fel! Numai de-ar fi apărut Gideon odată, m-aș fi simțit mult mai bine.

Domnul Whitman își frecă bărbia proaspăt bărbierită și mă privi îngândurat. Apoi puse pistolul înapoi în buzunar.

— Nu, rosti el cu vocea lui suavă de profesor, menită să-ți inspire încredere, iar eu am recunoscut deodată în el ceva din bătrânul conte. Nu ar avea nici un sens. Plescăi din nou din limbă. Am făcut o greșeală de gândire. Magia corbului... Câtă nedreptate să fii nemuritor încă de la naștere! Tu, dintre toate ființele. O logică ar exista însă - în tine se reunesc cele două linii...

Doctorul White gemu încet. L-am aruncat o privire, dar chipul lui încă era gri ca cenușa. Micuțul Robert sări în picioare.

— Fii atentă, Gwendolyn, spuse el cu vocea speriată. Precis că bărbatul cel rău pune ceva mârșav la cale!

Așa mă temeam și eu. Dar ce?

— Aminte ia, de-a dragostei tortură se mistuie o stea, când singură apusul și-l alege ea, cită domnul Whitman încet. De ce nu am înțeles asta de la bun început? Dar nu e nici acum prea târziu.

Veni câțiva pași înspre mine, scoase din buzunar un mic etui de argint și-l așeză pe masă, lângă mine.

— Tutun de prizat? Am întrebat eu nedumerită.

Începeam să mă neliniștesc cu privire la planul nostru. Ceva era în neregulă. Chiar foarte în neregulă.

— Desigur că, o dată în plus, ești grea de cap, zise contele de Saint-Germain, formerly known as domnul Whitman, și oftă. Această mică doză conține trei capsule de cianură. Iar eu ți-aș putea explica de ce le port cu mine, dar avionul meu decolează în două ore și jumătate, așa că sunt puțin presat de timp. În alte circumstanțe ai putea la fel de bine să te arunci pe șina de metrou, sau de pe un bloc. Dar în esență, cianura este cea mai umană. Iei pur și simplu o capsulă și o zdrobești între dinți. Efectul este instantaneu. Deschide etuiul!

Inima-mi deveni grea.

— Vreți ca eu să mă... să-mi iau singură viața?

— Absolut corect. Își mângâie tandru pistolul. Pentru că altfel nu poți fi ucisă. Și pentru a te sprijini în acest sens, ca să zic așa, îl voi împușca pe Gideon de îndată ce va intra. Se uită la ceas. Iar asta ar trebui să se întâmple cam în cinci minute. Dacă vrei să-i salvezi viața, ar trebui să iei capsula imediat. Dar poți la fel de bine să și aștepti până ce-l vei vedea mort la picioarele tale. Știu din experiență că asta este o motivație foarte puternică; gândește-te numai la Romeo și Julieta...

— Ești atât de mârșav! Strigă micuțul Robert și se puse pe plâns.

Am încercat să-i zâmbesc încurajator, dar am eșuat lamentabil. Mai degrabă m-aș fi așezat lângă el și-aș fi început și eu să plâng.

— Domnule Whitman..., am început eu.

— Ah, prefer titlul de conte, rosti el senin.

— Vă rog - nu puteți să...

Vocea mi se înecă.

— Dar de ce nu pricepi odată, copil prost ce ești? Oftă. Crede-mă, aștept de mult această zi. Vreau să mă întorc, în sfârșit, la adevărata mea viață. Profesor la Colegiul Saint Lennox! Dintre toate meseriile pe care le-am

avut de-a lungul a două sute trezeci de ani, asta a fost din cale-afară. Secole de-a rândul am trăit numai conectat la pulsul puterii. Aș fi putut cina alături de președinți, de baroni ai petrolului, de regi. Deși, cei din ziua de azi nu mai sunt ce erau cândva. Dar nu, în loc de asta a trebuit să predau unor puști neastâmpărați și încuiați, iar în propria mea Lojă să-mi croiesc drum de la nivelul de novice până la Cercul Inițiaților. Toți anii ăștia, de când ai venit tu pe lume, au fost oribili pentru mine. Nu neapărat pentru că am început să îmbătrânesc fizic și să prezint ușoare semne de descompunere – aici zâmbi înfumurat – ci pentru că eram așa de... vulnerabil. Secole de-a rândul am trăit fără nici cea mai mică teamă. Am mărșăluit pe câmpuri de război în bătaia tunurilor, m-am expus oricărui pericol posibil, conștient de fiecare dată că nu mi se putea întâmpla nimic. Iar acum? Orice virus mi-ar fi putut pune capăt zilelor, fiecă nenorocit de autobuz m-ar fi putut călca, orice țigla mi-ar fi putut cădea în cap!

În acel moment am auzit gălăgie, apoi Xemerius năvăli în cameră prin zid ca un bezmetic. Ateriză exact lângă mine, pe masa de scris.

— Unde sunt nenorociții ăia de Gardieni? I-am strigat eu, fără să-mi mai pese că puteam fi auzită de conte, care păru să creadă că întrebarea îi era adresată lui.

— Ei nu-ți pot fi de ajutor acum, spuse.

— Din păcate, are dreptate. Xemerius fâlfâi agitat din aripi. Idioții au închis Cercul de Sânge împreună cu Gideon. Apoi, domnul Dressman l-a luat prizonier pe imbecilul de Marley și i-a forțat pe domni, amenințându-i cu un pistol, să meargă în camera cronografului. Acolo se află acum încuiați și se dau de ceasul morții.

Contele scutură din cap.

— Nu, asta nu mai era viață pentru mine. Și trebuia să se sfârșească odată. Ce poate oferi o fetișcană ca tine lumii ăsteia? Eu însă mai am multe planuri. Planuri mărețe...

— Distrage-i atenția, strigă Xemerius. Distrage-i pur și simplu atenția cumva.

— Cum ați reușit să elipsați tot timpul ăsta? Am întrebat eu repede. Trebuie să fi fost cumplit de neplăcut să tot faceți salturi necontrolate.

Râse.

— Să elipsez? Pah. Vremea naturală a vieții mele a expirat. Din momentul în care aș fi murit, au încetat și neplăcutele salturi în timp.

— Și bunicul? L-ați omorât și pe el? Și i-ați furat jurnalele?

Acum îmi dădură lacrimile. Sărmanul meu bunic. Mai avea foarte puțin și ar fi demascat tot complotul.

Contele încuviință din cap.

— A trebuit să-l reducem la tăcere pe inteligentul Lucas Montrose. A fost misiunea lui Marley senior. Urmașii baronului Rakoczy m-au slujit cu fidelitate de-a lungul anilor, doar ultimul vlăstar al neamului m-a dezamăgit. Visătorul ăsta pedant cu părul lui roșcat nu a moștenit absolut nimic din spiritul Leopardului Negru. Își privi iar ceasul, apoi se uită expectativ înspre fotolii. Dintr-o clipă în alta se va întâmpla, Julieto. Se pare că ți-l vei vedea pe

Romeo zăcând într-o baltă de sânge! Trase piedica pistolului. Chiar este păcat. Îmi plăcea băiatul. Are potențial!

— Vă rog, am șoptit eu pentru ultima oară, dar în acea clipă, Gideon ateriză într-o poziție ușor aplecată lângă ușă. Nici măcar nu a avut timp să se îndrepte, că domnul Whitman și apăsă pe trăgaci. Și încă o dată. Și încă o dată. Din nou și din nou, până ce a descărcat complet pistolul.

Focurile au umplut încăperea de un zgomot asurzitor, iar gloanțele l-au nimerit în piept și în abdomen. Privirea ochilor lui verzi larg deschiși rătăci derutată prin încăperea, până ce mă găsi.

I-am urlat numele.

Alunecă pe lângă ușă cu încetinitorul, lăsând o urmă lată de sânge. În cele din urmă se opri pe podea, contorsionat într-un mod bizar.

— Gideon! Nu!

Cu un țipăt m-am repezit lângă el și i-am strâns în brațe trupul neînsuflețit.

— Oh, Doamne, Dumnezeule, Doamne! Strigă Xemerius și-ncepu să scuipe apă. Te rog, spune-mi că asta face parte din planul vostru. În orice caz, o vestă antiglonț nu are. Oh, Doamne! Atâta sânge!

Avea dreptate. Sângele lui Gideon era peste tot, iar poalele rochiei mele se îmbibau de el precum un burete. Micuțul Robert se ghemui scâncind într-un colț și-și puse mâinile la ochi.

— Ce-ați făcut? Am șoptit eu.

— Ceea ce trebuia! Și ceea ce se pare că tu nu ai vrut să împiedici.

Domnul Whitman pusese pistolul pe masa de scris și-mi întinse etuiul cu cianură. Se înroșise ușor la față și respira mai rapid decât de obicei.

— Acum nu ar mai trebui să eziți prea mult! Dorești să continui să trăiești cu această vină pe umeri? Dorești să mai trăiești de fel fără el?

— Să nu cumva să faci asta! Strigă Xemerius și scuipă apă peste fața doctorului White.

Am clătinat încet din cap.

— Atunci, fii atât de bună și nu-mi mai pune răbdarea la încercare! Zise domnul Whitman și l-am auzit pentru prima oară pierzându-și controlul vocii. Acum nu mai suna nici suav, nici ironic, ci aproape ușor isteric. Căci dacă mă faci să mai aștept, va trebui să-ți dau și mai multe motive pentru a-ți pune capăt zilelor! Îi voi omorî pe rând pe toți: pe mama ta, pe enervanta ta prietenă Leslie, pe fratele tău, pe drăgălașa ta surioară... crede-mă! N-am să cruț pe nimeni!

Am luat etuiul cu mâinile tremurânde. Vedeam cu coada ochiului cum doctorul White se chinuia să se ridice ținându-se de masă. Era ud learcă.

Din fericire, domnul Whitman nu avea ochi decât pentru mine.

— Așa, cumintică, zise el. Poate că reușesc să prind și avionul până la urmă. În Brazilia voi...

Dar nu mai reuși să explice ce avea de gând să facă în Brazilia, căci doctorul White îl lovi în moalele capului cu patul pistolului. S-a auzit un sunet înfundat oribil, apoi domnul Whitman căzu la podea ca un stejț tăiat.

— Da! Strigă Xemerius. Asta este! Să-i arătăm nenorocitului că mai e forță și vână în oasele bătrânului doctor.

Dar efortul fusese prea mare pentru doctorul White. Privind revoltat la balta de sânge, suspină încet și leșină iar, căzând lângă domnul Whitman, pe podea.

Și astfel, doar Xemerius, micuțul Robert și cu mine am fost martorii momentului în care Gideon tuși și se ridică. Chipul continua să-i fie de un alb cadaveric, dar ochii îi erau plini de viață. Ușor-ușor, îi înflori un zâmbet larg pe față.

— S-a terminat? Întrebă el.

— Pe toți dracii! Rosti Xemerius plin de uimire, cu voce înceată. Cum naiba i-a ieșit asta?

— Da, Gideon, am reușit! M-am prăbușit în brațele lui, fără să iau seama la răni. A fost domnul Whitman și nu-mi vine să cred că nu l-am recunoscut.

— Domnul Whitman?

Am încuviințat din cap și l-am strâns și mai tare în brațe.

— Mi-a fost așa de frică gândindu-mă c-ai fi putut să n-o faci. Domnul Whitman și-a dat seama foarte bine: fără tine nu vreau nici eu să mai trăiesc. Nici măcar o singură zi!

— Te iubesc, Gwenny!

Gideon mă îmbrățișă așa de strâns, c-am simțit că nu mai am aer.

— Bineînțeles că am făcut-o. Sub supravegherea lui Lucy și a lui Paul oricum n-am mai avut de ales. Ei au dizolvat chestia aia într-un pahar cu apă și m-au forțat s-o beau până la ultimul strop.

— Acum m-am prins! Strigă Xemerius. Așadar ăsta era planul vostru genial! Gideon a păpat piatra filosofală și-acum este și el nemuritor. Nu-i rău, mai ales dacă te gândești că, de la un moment dat, Gwenny oricum s-ar fi simțit cam singurică.

Micuțul Robert își dăduse la o parte mâinile de la ochi și ne privea acum cu ochii mari de uimire.

— O să fie totul bine, dragul meu, i-am spus eu. Ce păcat că încă nu existau psihoterapeuți pentru stafii traumatizate - o nișă de piață la care merita să te gândești. Tatăl tău o să-și revină! Și să știi că este un erou.

— Cu cine vorbești?

— Cu un prieten foarte curajos, am spus eu și i-am zâmbit lui Robert, care-mi zâmbi timid înapoi.

— Oh, oh, cred că-și revine, zise Xemerius.

Gideon îmi dădu drumul, se ridică și privi înspre domnul Whitman.

— Va trebui să-l leg, spuse el cu un oftat. Și trebuie bandajată și rana doctorului White.

— Da, și pe urmă va trebui să-i eliberăm și pe ceilalți din camera cronografului, am spus eu. Dar înainte de asta va trebui să cugetăm foarte bine ce le vom povesti.

— Și mai înainte de toate ar trebui neapărat să te sărut, spuse Gideon și mă luă din nou în brațe.

Xemerius suspină.

— Deci, pe bune! De-acum încolo aveți o veșnicie la dispoziție pentru asta!

Luni, la școală, toate erau ca-ntotdeauna. Mă rog – aproape toate.

În ciuda temperaturilor de primăvară, Cynthia avea înfășurat un fular gros în jurul gâtului și traversă rapid foaierea, fără să privească în stânga sau în dreapta.

Gordon Gelderman se ținea după ea.

— Haide, Cynthia! Mormăia el. Îmi pare rău. Dar nu poți să rămâi supărată pe mine pentru totdeauna. Și-apoi, nu am fost singurul care a vrut să-ți facă petrecerea un pic mai... incitantă. Am văzut clar cum prietenul ălor din Madison Garden a turnat și el o sticlă de votcă în bol. Iar Sarah a recunoscut până la urmă că jeleul verde era compus în proporție de nouăzeci la sută din șnapsul de agrișe făcut de bunică-sa.

— Pleacă! Spuse Cynthia, încercând în același timp să ignore un grup de elevi de clasa a opta care chicoteau și o arătau cu degetul. M-ai... m-ai făcut batjocura întregii școli! N-am să ți-o iert niciodată!

— Și prostul de mine a ratat această petrecere! Spuse Xemerius.

Se așezase pe bustul lui William Shakespeare, care, în urma „unui accident regretabil” (după cum se exprimase directorul Gilles după ce tatăl lui Gordon făcuse o donație foarte generoasă pentru renovarea sălii de sport, înainte de asta el catalogând incidentul drept distrugerea din rea voință a moștenirii culturale prețioase), avea lipsă o bucată de nas.

— Cyn, dar este o prostie! Chițăia acum Gordon. Săracul de el, părea să nu mai scape de perioada schimbării de voce. Nu interesează pe nimeni că te-ai giugiulit cu tipul ăla de paisprezece ani, iar vânătăile de pe gât or să dispară până săptămâna viitoare, și, la urma urmei, asta este foarte... au!

Palma Cynthiai aterizase pe obrazul lui Gordon cu un plici zgomotos.

— A durut!

— Sărmana Cynthia, am șoptit eu. Dacă mai află și că adoratul ei domn Whitman și-a dat demisia, o să fie distrusă.

— Da, o să fie ciudat fără Veverițoi. S-ar putea chiar ca engleza și istoria să ne facă plăcere de-acum încolo. Leslie se agăță de mine și mă trase după ea în direcția scării. Deși, aș vrea să fiu cinstită. Nu l-am putut suporta niciodată – instinct bun, aș spune – dar orele lui nu erau deloc rele.

— Nici nu-i de mirare – a participat personal la toate evenimentele istorice.

Xemerius ne urma în zbor. Urcând treptele, am fost cuprinsă tot mai mult de melancolie.

— Diavolul este o veveriță, spuse Leslie. Acum măcar știm de unde venea felul lui de a se exprima. Îi doresc să putrezească în temnițele Gardienilor. Oh, iat-o pe Cynthia plângând în hohote și îndreptându-se spre toaletă! Râse. Cineva ar trebui să-i povestească Cynthiai faza cu Charlotte; pariez că după aceea s-ar simți mai bine. Dar, unde ți-e verișoara?

Leslie se uită după ea.

— S-a dus la oncolog! Am lămurit-o eu. Am încercat să-i explicăm diplomatic mătușii Glenda că mai există și alte motive pentru senzațiile de greață ale lui Charlotte, pentru culoarea verzuie a tenului ei, pentru dispoziția mizerabilă și pentru teribilele dureri de cap, dar se pare că mătușa Glenda nu cunoaște fenomenul de mahmureală, mai ales la fiica sa infailibilă. Este ferm convinsă că Charlotte are leucemie. Sau o tumoare pe creier. Azi-dimineață nu era pregătită să creadă nici măcar într-o vindecare miraculoasă, și asta deși mătușa Maddy i-a strecurat foarte discret o broșură despre tinerii la pubertate și alcoolul.

Leslie chicoti.

— Știu, e de-a dreptul urât, dar o fi voie să ne bucurăm și noi un pic de răul altuia, fără să acumulăm o karma proastă, nu? Doar un pic. Și numai azi. De mâine vom fi absolut drăguțe cu Charlotte, da? Poate că reușim s-o cuplăm cu verișorul meu...

— Da, dacă vrei să ajungi în iad, n-ai decât.

Mi-am lungit gâtul ca să arunc o privire peste capetele elevilor din fața mea către nișa lui James. Era goală. Deși nu mă așteptasem la altceva, am simțit un fior.

Leslie mă strânse de mână.

— Nu este acolo, așa-i?

Am scuturat din cap.

— Atunci, înseamnă că planul a funcționat. Gideon o să fie un bun medic, spuse Leslie.

— Doar n-ai să plângi acum din cauza snobului ăluia încuiat? Xemerius făcu o tumbă în aer deasupra mea. Mulțumită ție a putut să trăiască o viață lungă și împlinită, în care sunt sigur că a scos din sărite o mulțime de oameni.

— Da, știu, am spus eu și mi-am șters nasul pe furiș.

Leslie îmi dădu o batistă. Apoi îl observă pe Raphael și-i făcu cu mâna.

— Și-apoi, mă ai pe mine pentru tot restul vieții tale veșnice. Xemerius mă atinse cu un fel de pupic umed. Eu sunt mult mai tare. Și mai periculos. Și mai folositor. Și am să fiu mereu lângă tine, dacă, peste două sau trei sute de ani, prietenul tău nemuritor se răzgândește și-și alege alta. Eu sunt cel mai devotat, și cel mai frumos, și cel mai inteligent partener pe care și l-ar putea dori cineva.

— Da, știu, am spus eu din nou, în timp ce i-am văzut din mers pe Raphael și pe Leslie salutându-se - și anume cu cele trei sărutări obligatorii pe obraz, despre care Raphael ne spusese că este salutul tipic al francezilor. Nu știu cum, dar reușeau de fiecare dată să se dea cap în cap.

Xemerius rânji impertinent.

— Dar, dacă te simți singură, ce-ai zice dacă ți-ai cumpăra o pisică?

— Poate mai târziu, am zis eu. Când n-am să mai locuiesc acasă, iar tu ai să te porți fru...

M-am oprit brusc. Direct în fața mea, din peretele clasei doamnei Counter, s-a materializat o siluetă întunecoasă. Deasupra unei cape zdrențuite de catifea plutea un gât sfrijit, iar de deasupra lui mă fixau ochii negri și plini de ură ai contelui di Madrone, alias Darth Vader.

Începu de îndată să horcăie:

— Așadar, v-am găsit, demon cu ochi de safir! Am străbătut neliniștit secole, căutându-vă pretutindeni, pe voi toți de-aceeași tagmă, căci am jurat să vă ucid, iar un Madrone nu-și încalcă nicicând jurământul.

— Prieten de-al tău? Se interesă Xemerius, în timp ce eu încremenisem de frică.

— Aaargh, horcăi fantoma, trase sabia din teacă și se năpusti asupra mea. Pământul va musti de sângele vostru, demone! Străpunși veți fi de săbiile sfintei Alianțe florentine...

Făcu o fandare și lovi. Mi-ar fi retezat brațul, dacă nu ar fi fost doar sabia unei fantome. Cu toate acestea, am tresărit.

— Hei, hei, hei, prietene, încearcă să nu faci stres, zise Xemerius și ateriză fix la picioarele mele. Se pare că nu știi nici cât negru sub unghie despre demoni. Fata asta este o ființă umană, chiar dacă una ieșită din comun, iar caraghioasa ta sabie fantomă nu-i poate face nici un rău. Dacă vrei să omori demoni, atunci poți să-ți încerci norocul cu mine.

Darth Vader fu iritat timp de o clipă. Apoi horcăi decis:

— N-am să plec niciodată de lângă creaturile demonice până ce nu-mi voi îndeplini misiunea. Voi blestema fiecare gură de aer pe care-o va respira.

Am oftat. Ce perspectivă sinistră. Îl și vedeam pe Darth Vader lângă mine pentru tot restul vieții mele, scoțând pe gură, fără încetare, vorbele lui pline de ură. Aveam să pic la toate examenele, pentru că el avea să-mi horcăie în ureche, avea să-mi distrugă balul de absolvire și nunta și...

Se pare că și Xemerius se gândea la aceleași lucruri. Mă privi ingenuu.

— Am voie, te rog, să-l mănânc?

I-am zâmbit.

— Dacă întrebi așa de politicoasă, nu pot să spun nu!

Extras din London Gazette Jurnalul lui Lady Danbury 24 aprilie 1785

La acest sfârșit de săptămână, lordul și Lady Pimplebottom au anunțat logodna fiului lor cel mai mare, James Pimplebottom, cu Miss Amelia, fiica cea mică a vicontelui Mountbatton, ceea ce, desigur, că nu a mai surprins pe nimeni, deoarece au existat observatori care au relatat încă de acum câteva luni despre o legătură strânsă între cei doi, care, dacă e să dăm crezare zvonurilor, au putut fi observați recent ținându-se de mână la balul dat de familia Claridge (de unde am relatat).

James Pimplebottom iese în evidență dintre, din păcate, prea puținii gentlemen avuți de vârsta căsătoriei nu numai printr-un aspect plăcut și maniere ireproșabile, el fiind în același timp și un extraordinar călăreț și spadasin, în vreme ce viitoarea sa soție se remarcă printr-un gust vestimentar rafinat și prin actele ei de caritate demne de toată lauda.

Nunta celor doi va avea loc în luna iulie, la conacul de pe moșia familiei Pimplebottom.

Epilog

14 ianuarie 1919

— Foarte drăguț, draga mea. Aceste nuanțe discrete nu numai că sunt elegante, dar dau și senzația de confort. A meritat până la urmă să comandați materialul pentru draperii în Italia, nu-i așa?

Lady Tilney făcuse o tură a salonului și evaluase totul. Acum se apropie de șemineu și îndreaptă fotografiile care erau expuse pe policioara acestuia, în rame de argint. Lucy se teme în sinea ei că Lady Tilney ar fi putut trece cu degetul arătător al mâinii înmănușate peste policioară și-apoi să-i facă reproșuri că nu era mai exigentă cu fata în casă. Ceea ce era absolut adevărat.

— Da, trebuie să recunosc că este o încăpere cu stil, continuă Lady Tilney. Salonul este cartea de vizită a unui cămin. Iar aici se vede imediat că doamna casei are gust.

Paul schimbă cu Lucy o privire amuzată și-i dăruie lui Lady Tilney una dintre îmbrățișările lui de urs.

— Ah, Margret, rosti el răsând. Nu te mai comporta de parcă asta ar fi opera lui Lucy. Doar tu cu mâinile tale ai ales fiecare lampă și fiecare pernă. Ca să nu mai vorbim despre cum l-ai luat la rost pe tapițer. Iar noi nici măcar nu ne putem revanșa, ajutând la asamblarea unui raft de la IKEA.

Lady Tilney se încruntă.

— Scuze, o mică glumă.

Paul se aplecă și mai puse încă o bucată de lemn de fag în focul care trosnea.

— Doar această imagine cumplită și deformată distruge efectul întregii mele compoziții! Lady Tilney arată spre pictura care decora peretele opus. N-ați putea măcar să-i găsiți loc într-o altă încăpere unde...?

— Margret, acela este un Modigliani veritabil, spuse Paul răbdător. Peste o sută de ani va valora o avere. Lucy a scâncit vreo jumătate de oră când l-a descoperit la Paris.

— Nu-i adevărat. Cel mult un minut, replică Lucy. Oricum, viitorul copiilor noștri și al copiilor copiilor noștri este asigurat cu el. Cu el și cu Chagallul de pe casa scării.

— De parcă ar fi nevoie, spuse Lady Tilney. Cartea ta, Paul, precis va fi un bestseller, iar eu știu că Secret Service vă plătesc un venit cu adevărat impresionant. Care se explică dacă ne gândim la ce servicii le aduceți. Scutură din cap. Deși eu nu pot fi de acord ca Lucy să facă această meserie periculoasă. Abia aștept să devină și ea un pic mai gospodină. Așa cum, mulțumesc lui Dumnezeu, va și fi cazul.

— Eu, în schimb, abia aștept să se inventeze încălzirea centrală. Lucy se lăsă tremurând într-unul dintre fotoliile de lângă șemineu. Ca să nu mai vorbim de celelalte lucruri. Se uită la ceasul de pe șemineu. În zece minute ajung, spuse ea emoționată. Luisa ar putea începe prin a așeza fața de masă. Se uită la Paul. Ce crezi, cum va primi Gwendolyn vestea că va avea un frățior? Mă gândesc că trebuie să fie un sentiment ciudat. Își mângâie burtica ușor bombată. Dacă și copilul nostru va avea copii, aceștia vor fi bătrâni înainte ca Gwenny să se nască măcar. Și poate că este și geloasă. La urma

urmei, pe ea am părăsit-o când era doar un bebeluș, și când va vedea acum...

— Precis că se va bucura, îi întrerupse Paul oratoria. Îi puse o mână pe umăr și o sărută tandru pe obraz. Gwendolyn este o ființă la fel de inimoasă și de adorabilă ca și tine. Și ca Grace, își drese glasul pentru a-și masca emoția ce-l cuprinse brusc. Eu mă tem mai mult de clipa în care Gwendolyn și micul ticălos mă vor anunța că voi fi bunic, spuse el apoi. Sper să mai lase să treacă niște ani până atunci.

— Mă scuzați! Intrase menajera. Am uitat! Să așez masa în sufragerie sau aici, doamnă Bernhard?

Înainte ca Lucy să poată răspunde, Lady Tilney începuse deja să pufnească revoltată.

— În primul rând, trebuie să bateți la ușă, spuse ea severă. În al doilea rând, trebuie să așteptați până auziți Intră. În al treilea rând, nu trebuie să apăreți ciufulită în fața stăpânilor. Și-n al patrulea rând, nu ne adresăm cu domnul și doamna Bernhard, ci cu Madam și Sir.

— Da, Madam, spuse fata intimidată. Atunci am să aduc prăjitura.

Lucy se uită după ea oftând.

— Cred că n-o să mă obișnuiesc niciodată cu numele ăsta.

SFÂRȘIT